ANDRZEJ

SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA VIII

ANOTIMPUL FURTUNILOR

ROMANUL CARE A STAT LA BAZA CELEBREI SERII
DE JOCURI VIDEO *THE WITCHER*

ARMADA

ANDRZEJ

SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA VIII

ANOTIMPUL FURTUNILOR

ROMANUL CARE A STAT LA BAZA CELEBREI SERII
DE JOCURI VIDEO *THE WITCHER*

ARMADA

ARMADA

ANDRZEJ SAPKOWSKI s-a născut pe 21 iunie 1948 în Lodz, Polonia. A studiat economia și a lucrat ca agent de vânzări pentru o companie străină. A tradus literatură science fiction și în 1986 a scris prima povestire în glumă, dar textul a fost publicat imediat în revista *Fantastyka*. A devenit apoi scriitor full time, cucerind și publicul larg, și criticii literari. Vorbind despre începuturi, scriitorul povestea: „Când am început să scriu eu Polonia nu avea scriitori de fantasy. Eu am fost un pionier. Nu e lipsă de modestie, e adevărul: a trebuit să inventez literatura fantasy în Polonia. A trebuit să las în urma lecturile mele din domeniu, tot ce știam despre fantasy, căci cititorul polonez, care e pretențios, nu voia să accepte hibrizi, cărți la mijlocul drumului dintre fantasy și alte genuri sau pur și simplu o imitație după Tolkien. Căuta ceva nou, ceva special. Nerăbdarea lui de a descoperi ceva nou, ceva special, m-a făcut să scriu". Literatura pe care o scrie de peste două decenii are mare succes în țara natală și în străinătate, iar cărțile sale se vând în milioane de exemplare, Andrzej Sapkowski fiind unul dintre cei mai cunoscuți și cei mai îndrăgiți autori polonezi de azi, cărțile sale fiind traduse în multe limbi. Faima i-a adus-o seria *Wiedźmin (Vrajitorul),* cunoscută sub titlul *The Witcher* și popularizată la scară largă datorită seriei de jocuri video cu același nume, care se bucură de un succes răsunător. Saga care l-a conscrat cuprinde trei volume de povestiri, publicate în mai multe ediții și sub mai multe titluri. *Ostatnie życzenie - 1993 (Ultima dorință)* a aparut inițial sub titlul Wiedźmin în 1990. Au urmat volumele *Miecz przeznaczenia* – 1992 *(Sabia destinului)* și *Krew elfów* – 1994 *(Sângele elfilor)*. Seriei i s-au adăugat, în timp, și alte cărți, iar autorul a semnat și alte volume de proză scurtă și romane, printre care, cel mai recent, *Żmija* (2009), a cărui poveste se petrece în Afganistan. Autorul a câștigat numeroase premii prestigioase. A primit două distincții de la The European Science Fiction Society și cinci premii Zajdel. În anul 2012 i s-a decernat Medalia de Merit pentru Cultură Gloria Artis in Polonia.

ANDRZEJ

SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA VIII

ANOTIMPUL FURTUNILOR

Traducere din limba poloneză de

MIHAELA FISCUTEAN

ARMADA

Ilustrația copertei: © Didier Graffet / Bragelonne 2019
Prepress copertă: Adnan VASILE, Alexandru CSUKOR
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Filip Standavid
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Roxana Popescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAPKOWSKI, ANDRZEJ
Anotimpul furtunilor / Andrzej Sapkowski ; trad. din lb. poloneză: Mihaela Fiscutean. - Bucureşti : Nemira Publishing House, 2021
ISBN print 978-606-43-1260-0
ISBN epub 978-606-43-1296-9
I. Fiscutean, Mihaela (trad.)
821.162.1

Andrzej Sapkowski
SEZON BURZ
Copyright © by Andrzej Sapkowski, 2013
Published by arrangement with Patricia Pasqualini Literary Agency.

© Armada, 2021
ARMADA este un imprint al Grupului editorial NEMIRA.

Tiparul executat de PAPER PRINT INVEST, Brăila

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

1
Interludiu
2
3
4
5
6
7
8
Interludiu
Interludiu
Interludiu
9
10
11
Interludiu
12
13
14
Interludiu
15
Interludiu
Interludiu
16
Interludiu
17
18

19
Interludiu
20
Epilog

De fantome, de blestemați, de creaturi cu labe lungi
Și de tot soiul de spurcăciuni care bântuie toată noaptea
Izbăvește-ne, Doamne bun!
„Litanie din Cornwall“,
rugăciune din secolele al XIV-lea – al XV-lea

Se spune că progresul luminează întunericul. Dar întunericul va exista întotdeauna! Întotdeauna! Și întotdeauna va dăinui Răul întunericului, întotdeauna vor dăinui colții și ghearele în întuneric, crimele și sângele. Întotdeauna vor exista stafii care fac prăpăd la adăpostul nopții. Iar rostul nostru, al vrăjitorilor, este de a le veni de hac.

VESEMIR DIN KAER MORHEN

Cel care se luptă cu monștrii, să ia aminte, să nu devină el însuși un monstru. Iar de privești îndelung abisul, află că și abisul îți scrutează străfundul sufletului.[1]

FRIEDRICH NIETZSCHE, *Dincolo de bine și de rău*

Contemplarea unei prăpăstii mi se pare o idioțenie absolută. Există multe lucruri în lume mult mai demne de contemplat.

JASKIER, *Jumătate de veac de poezie*

Friederich Nietzsche*, Dincolo de bine și de rău*, traducere din limba germană de Francisc Grünberg, Humanitas, București, 1991, Aforismul 146, p. 89 (n. red.).

1

Nu trăia pentru nimic altceva decât pentru a ucide.

Se tolănise pe nisipul înfierbântat de soare.

Simțea vibrațiile propagate prin perii și prin tentaculele păroase, lipite de pământ. Cu toate că vibrațiile erau încă îndepărtate, Idr le simțea clar și precis, iar pe baza lor putea determina nu numai direcția și ritmul mișcărilor victimei, ci chiar și greutatea acesteia. Pentru majoritatea prădătorilor care vânau la fel, greutatea prăzii era de o importanță capitală – pânda, atacul și urmărirea însemnau o pierdere de energie care trebuia compensată de valoarea energetică a hranei. Cei mai mulți dintre prădătorii de teapa lui Idrike renunțau să mai atace atunci când prada era prea mică. Însă nu și Idr. El nu exista pentru hrănirea și conservarea speciei. Nu era făcut pentru asta.

Trăia pentru a ucide.

Mișcându-și cu grijă labele, a ieșit din groapa lăsată de un ciot dezrădăcinat, s-a târât de-a lungul bușteanului putred, din trei salturi a străbătut ca o fantomă luminișul lăsat în urmă de vijelia care doborâse copacii, a plonjat în tufișurile pădurii, acoperite de ferigi, și s-a topit în desiș. Avansa repede și silențios, alergând de-acum, sărind deja ca o lăcustă uriașă. S-a adâncit în desiș, s-a trântit la pământ pe burta protejată de carapacea segmentată. Vibrațiile solului se distingeau din ce în ce mai clar. Impulsurile vibrațiilor captate de perii lui Idr proiectau o imagine. Un plan. Idr știa deja din ce direcție să-și surprindă victima, unde să-i taie calea, cum să o forțeze să fugă, cum să se năpustească asupra ei din spate făcând un salt lung, de la ce înălțime să o lovească și să o sfârtece cu fălcile sale ascuțite ca un brici. Vibrațiile și impulsurile îi stârneau

deja bucuria pe care avea s-o experimenteze atunci când prada se va fi zbătut sub greutatea lui, euforia pe care avea să i-o dea gustul sângelui fierbinte. Plăcerea pe care avea s-o simtă atunci când văzduhul va fi sfâșiat de un urlet de durere. A tremurat ușor, deschizându-și și închizându-și ghearele și pedipalpii.

Vibrațiile solului se distingeau din ce în ce mai clar și deveneau, de asemenea, din ce în ce mai variate. Idr știa de-acum că există mai multe victime, probabil trei, poate chiar patru. Două dintre ele zguduiau pământul în mod obișnuit, vibrațiile celei de-a treia indicând o masă și o greutate mai reduse. A patra – dacă într-adevăr exista o a patra – provoca vibrații neregulate, slabe și ezitante. Idr a încremenit, s-a încordat, și-a întins antenele pe iarbă și a examinat mișcările aerului.

Vibrațiile au semnalat în cele din urmă ceea ce aștepta Idr. Victimele s-au despărțit. Una dintre ele, cea mai mică, a rămas în urmă. Iar a patra, cea șovăielnică, dispăruse. Era un semnal fals, un ecou înșelător. Idr l-a ignorat.

Prada cea mică s-a îndepărtat și mai mult de celelalte. Pământul s-a zguduit și mai intens. Și mai aproape. Idr și-a încordat labele din spate, și-a luat avânt și a sărit.

Fata a țipat din toți rărunchii. În loc să fugă, a înghețat pe loc. Și a continuat să țipe.

Vrăjitorul a sărit spre ea, trăgându-și între timp spada. Și-a dat seama imediat că totuși ceva nu era în regulă. Că fusese tras pe sfoară. Bărbatul care trăgea căruciorul încărcat cu vreascuri a scos un țipăt și, sub privirea lui Geralt, a zburat în sus de un stânjen, iar sângele țâșnea din el larg, ca dintr-o fântână arteziană. A căzut la pământ și a zburat din nou, de data aceasta în două bucăți din care se vărsa sânge. Nu mai țipa. De data aceasta, femeia a scos un țipăt pătrunzător, paralizată de frică, asemenea fiicei ei.

Cu toate că nu spera, vrăjitorul a reușit să o salveze. A sărit și a împins-o cu putere, aruncând-o pe femeia împroșcată cu sânge de pe potecă în pădure, printre ferigi.

A înțeles imediat că și de data aceasta era un șiretlic. O capcană. De fapt, monstrul cu formă plată, cenușiu, înzestrat cu multe picioare și incredibil de rapid se îndepărta deja de cărucior și de prima victimă. Se îndrepta spre cea de-a doua. Spre fetița care țipa întruna. Geralt s-a repezit după el.

Dacă ea ar fi rămas țintuită locului, el nu ar fi ajuns la timp. Fetița, însă, a dat dovadă de prezență de spirit și a început să alerge frenetic. Totuși, monstrul cenușiu ar fi ajuns-o din urmă rapid și fără niciun efort – ar fi ajuns-o din urmă, ar fi ucis-o și s-ar fi întors pentru a o ucide și pe femeie. Și așa s-ar fi întâmplat dacă vrăjitorul nu ar fi fost acolo.

Dintr-un salt l-a ajuns din urmă pe Idr, strivindu-i cu călcâiul una dintre labele din spate. Dacă n-ar fi sărit imediat într-o parte, și-ar fi pierdut un picior – creatura cenușie s-a răsucit cu o agilitate incredibilă, iar ghearele curbate ca niște seceri au clămpănit, ratându-l la mustață. Înainte ca vrăjitorul să-și recapete echilibrul, monstrul a sărit cu avânt și l-a atacat. Geralt s-a apărat cu o lovitură instinctivă de spadă, amplă și destul de haotică, împingându-l îndărăt pe monstru. Nu l-a rănit, dar și-a recâștigat superioritatea.

A sărit, s-a năpustit asupra monstrului, tăindu-i o ureche, sfărâmându-i carapacea de pe cefalotorace. Înainte să-și revină în fire creatura uluită, el i-a despicat mandibula stângă cu o a doua lovitură. Monstrul s-a aruncat asupra lui, fluturându-și labele, încercând să-l împungă ca un taur cu restul mandibulei. Vrăjitorul i-a despicat-o și pe aceasta. Cu o tăietură rapidă, i-a sfârtecat unul dintre pedipalpi. Și i-a străpuns din nou cefalotoracele.

În cele din urmă, Idr și-a dat seama că se afla în pericol. Că trebuia să fugă. Trebuia să fugă, să se îndepărteze degrabă, să se ascundă undeva, să se adăpostească. Nu trăia decât pentru a ucide. Iar pentru a ucide, avea nevoie să se regenereze. Trebuia să fugă... să scape...

Vrăjitorul nu l-a lăsat să scape. L-a ajuns din urmă, l-a călcat pe segmentul din spate al cefalotoracelui, l-a tăiat de sus, cu elan. De data aceasta, carapacea

cefalotoracelui a cedat, a plesnit, iar prin crăpături a țâșnit un fluid vâscos, verzui. Creatura se zvârcolea, scurmând frenetic pământul cu labele.

Geralt tăia în continuare cu spada, de această dată despărțind complet căpățâna plată de restul trupului.

Gâfâia.

Din depărtare a bubuit un tunet. Rafalele tot mai intense de vânt și cerul care se înnegrea rapid anunțau o furtună iminentă.

Când s-a întâlnit prima dată cu Albert Smulka, noul jude al comunei, Geralt l-a asemănat cu o sfeclă – rotunjor, neîngrijit, cu piele groasă și, în general, destul de anost. Cu alte cuvinte, nu se deosebea prea mult de alte oficialități municipale pe care le întâlnise vrăjitorul.

— S-ar părea că este adevărat, a spus judele. Te descurci destul de bine ca vrăjitor. Jonas, predecesorul meu, și-a continuat monologul după un răstimp, fără să aștepte vreo reacție din partea lui Geralt, nu mai contenea să te laude. Să-ți spun drept, am crezut că e un fanfaron. Se-nțelege că nu prea l-am crezut. Știu că astfel de lucruri pot să se transforme rapid în basme. Mai ales la oamenii de rând, care văd în tot ce se întâmplă fie vreun miracol, fie mâna vreunui vrăjitor cu puteri supraomenești. Și ce să vezi, chiar se adeverește, se dovedește a fi adevărat. Acolo, în codru, dincolo de pârâu, au pierit atât de mulți oameni încât nici nu li se mai știe numărul, o puzderie. Din moment ce drumul spre oraș era mai scurt pe acolo, atunci ei mergeau, ca fraierii... spre propria pieire. Fără să le pese de avertismente. În zilele noastre este mai bine să nu rătăcești prin tărâmuri pustii, să nu hoinărești prin păduri. Peste tot sunt monștri, peste tot sunt mâncători de oameni. În Temeria, în Tukajskie Pogórze, recent s-a întâmplat un lucru îngrozitor: cincisprezece persoane au fost ucise într-o așezare minieră de către o fantomă a pădurii. Coarnele se numește această așezare. Trebuie să fi auzit de ea. Nu? Să mor eu dacă nu spun adevărul. Cică până și vrăjitorii au ajuns în Coarnele ca să vadă despre ce este vorba. Ei bine, ce s-o mai lungim... Noi suntem în siguranță aici, la Ansegis, mulțumită dumitale.

A scos o casetă din comodă. A întins o coală de hârtie pe masă și a înmuiat tocul în călimară.

— Ai promis că o să-i vii de hac spurcăciunii, i-a spus el, fără să-și ridice privirea. Din câte se vede, nu arunci cu vorbele în vânt. Ești un om de cuvânt, pentru un vagabond... Și unde mai pui că le-ai salvat viața femeii și fetei. Ți-au mulțumit măcar? Ți-au sărutat picioarele?

Nu mi le-au sărutat, și-a încleștat maxilarul vrăjitorul. *Pentru că încă nu și-au venit în fire. Și voi fi departe de aici înainte să-și revină. Înainte de a-și da seama că le-am folosit drept momeală, convins, în îngâmfarea mea zadarnică, că aș fi putut să-i salvez pe toți trei. Voi pleca înainte ca fata să-și recapete cunoștința, înainte să-și dea seama că e vina mea că a rămas orfană de tată.*

Se simțea rău. Fără doar și poate, din cauza poțiunilor luate înainte de luptă. Fără doar și poate.

Judele a presărat nisip pe hârtie, apoi a scuturat nisipul pe podea.

— Monstrul acela a fost peste măsură de îngrozitor. Mi-am aruncat un ochi la carcasa lui când l-au adus... Ce anume era?

Geralt nu era sigur în această privință, dar nu avea de gând să-și dezvăluie ignoranța.

— Un arahnomorf.

Albert Smulka și-a mișcat buzele, încercând în zadar să repete.

— Uh, n-are decât să-l cheme cum l-o fi chemând, lua-l-ar naiba! Aceasta este spada cu care l-ai tăiat în bucăți? Cu tăișul ăla? Pot să mă uit?

— Nu poți.

— Ha, pentru că tăișul trebuie să fie fermecat. Și trebuie să fie tare scumpă... Lucru bun... Ei bine, noi îndrugăm verzi și uscate și timpul curge. Misiunea a fost îndeplinită; este timpul să purcedem la răsplată. Și, înainte de toate, formalitățile. O semnătură pe chitanță. Adică pune și dumneata o cruce sau alt semn.

Vrăjitorul a luat nota de plata și s-a întors spre lumină.

— Ia uită-te la el, a clătinat din cap cu o grimasă judele. Oare nu cumva o fi știind să citească?

Geralt a pus hârtia pe masă și a împins-o către edil.

— O mică greșeală, a spus el calm și încet, s-a strecurat în document. Ne-am înțeles la cincizeci de coroane. Chitanța este întocmită pentru optzeci.

Albert Smulka și-a împreunat mâinile, și-a sprijinit bărbia pe ele.

— Nu este o greșeală, și-a coborât el vocea. Este mai degrabă un semn de recunoștință. Ai ucis un monstru îngrozitor, nu a fost o treabă ușoară... Așa că suma nu va surprinde pe nimeni...

— Nu înțeleg.

— Ei, lasă. N-o mai face pe nevinovatul. Vrei să-mi spui că Jonas nu ți-a întocmit astfel de chitanțe când era la conducere? Îmi pun capul pe tipsie că...

— Că ce? l-a întrerupt Geralt. Că a umflat sumele? Și că diferența scoasă din vistieria regală a împărțit-o cu mine, jumi-juma?

— Jumi-juma? Judele și-a făcut gura pungă: Hai să nu exagerăm, vrăjitorule, să nu exagerăm. Cine ar crede că ești atât de important? Vei obține o treime din diferență. Zece coroane. Oricum, este un mare bonus pentru tine. Iar mie mi se cuvine mai mult, dacă ținem cont măcar de importanța funcției mele. Funcționarii de stat ar trebui să fie bogați. Cu cât funcționarul de stat este mai bogat, cu atât prestigiul statului este mai mare. Dar ce să mai vorbim, ce poți să știi tu despre asta? M-am cam săturat de această conversație. Semnezi sau nu chitanța?

Ploaia bătea pe acoperiș și turna cu găleata. Dar nu mai tuna, căci furtuna se îndepărtase.

Interludiu

Două zile mai târziu

– Te rog, draga mea Belohun, a dat din cap hotărât regele Kerackului. Te rog. Servitori! Un scaun!

Bolta camerei avea plafonul decorat cu o frescă pe care erau înfățișați un velier printre valuri, tritoni, căluți-de-mare și creaturi asemănătoare homarilor. Pe unul dintre pereți era o frescă reprezentând o hartă a lumii. O hartă absolut fantezistă, care, așa cum remarcase Coral de multă vreme, nu avea nimic în comun cu localizarea reală a continentelor și a mărilor. Dar era drăguță și de bun-gust.

Doi paji au cărat și au instalat un scaun greoi, frumos sculptat. Magiciana a luat loc așezându-și mâinile pe spătar, astfel încât brățările cu rubine incrustate să fie vizibile, să nu fie trecute cu vederea. De asemenea, purta o tiară de rubin pe părul ondulat și un colier de rubin pe decolteul adânc. Totul era special gândit pentru un public regal. Voia să facă impresie. Și reușise. Regele Belohun se zgâia, nu se știe dacă la vederea rubinelor sau a decolteului ei.

Belohun, fiul lui Osmyk, era – s-ar putea spune – un rege din prima generație. Tatăl său acumulase o avere substanțială din comerțul maritim, precum și din piraterie. După ce și-a lichidat concurența și a monopolizat cabotajul regiunii, Osmyk a devenit rege. Actul de autoîncoronare al uzurpatorului, de fapt, nu a făcut nimic altceva decât să oficializeze starea de fapt, așadar nu s-au ridicat obiecții majore și nici nu a stârnit vreun fel de proteste. În cursul războaielor și bătăliilor anterioare, Osmyk calmase disputele de la frontiere și conflictele jurisdicționale cu vecinii săi, Verden și Cidaris. Toată lumea aflase de unde începe Kerackul, unde se termină și cine domnește acolo. Și, din moment ce

domnea, el era rege – și avea dreptul la acel titlu. În ordinea firească a lucrurilor, titlul și puterea erau transmise din tată-n fiu, așa că nimeni nu s-a mirat că fiul său, Belohun, a fost înscăunat după moartea lui Osmyk. Acesta a avut mai mulți fii, poate vreo patru, dar toți au renunțat la drepturile asupra coroanei, unul dintre ei chiar de bunăvoie. În acest fel, Belohun a condus Kerackul mai bine de douăzeci de ani, conform tradiției familiei, obținând profituri din construcții navale, transporturi de mărfuri, pescuit și piraterie.

Acum, pe tronul său, pe un piedestal, cu un calpac de zibelină și cu sceptrul în mână, regele Belohun acorda audiențe. Maiestuos ca un gândac de gunoi pe o balegă de vacă.

— Scumpa și stimata noastră domniță Lytta Neyd, a salutat-o el. Magiciana noastră preferată, Lytta Neyd. Ne face onoarea să viziteze din nou Kerackul. Și probabil din nou pentru mai multă vreme?

— Îmi prieste aerul de mare.

Coral și-a pus picior peste picior, etalându-și pantofii cu talpă de plută, la modă.

— Cu amabila permisiune a Maiestății Voastre.

Regele și-a plimbat privirea în jur, asupra fiilor care-i stăteau alături. Amândoi erau înalți ca niște stâlpi, nu aduceau deloc cu tatăl lor, osos și vânos, dar nu foarte impunător ca înălțime. Nici ei nu păreau a fi frați.

Cel mai în vârstă, Egmund, avea părul negru ca pana corbului, Xander, ceva mai tânăr, era blond, aproape albinos. Amândoi s-au uitat cu antipatie la Lytta. Erau, evident, iritați de privilegiul în virtutea căruia magicienii, în fața regilor, în timpul audiențelor, nu erau nevoiți să stea în picioare, ci li se acorda permisiunea de a se așeza. Însă privilegiul era universal acceptat și nu putea fi ignorat de cei care doreau să fie considerați civilizați. Iar fiii lui Belohun își doreau foarte mult să fie considerați civilizați.

— Permisiunea amabilă, a spus Belohun încet, o vom acorda. Cu o anumită condiție.

Coral și-a ridicat o mână și a început să-și studieze ostentativ unghiile. Transmitea astfel mesajul că nu avea nicio importanță condiția impusă de Belohun. Regele nu a recepționat acest mesaj. Și chiar dacă a făcut-o, a ascuns-o cu dibăcie.

— Ne-a ajuns la urechi, a pufnit el supărat, că scumpa domniță Neyd oferă poțiuni magice femeilor care nu doresc să aibă copii. Iar pe cele care sunt deja însărcinate le ajută să-și lepede pruncii. Iar noi, aici, în Kerack, considerăm că o astfel de practică este imorală.

— Ceva la care o femeie are un drept natural, a răspuns Coral sec, nu poate fi ipso facto imoral.

— Femeia are dreptul să aștepte doar două daruri din partea unui bărbat: o sarcină pentru vară, iar pentru iarnă, o pereche de opinci din scoarță subțire. Atât primul cadou, cât și cel de-al doilea au rolul de a ancora femeia în casă. Întrucât casa este locul potrivit pentru o femeie, care îi este atribuit ei de natură. O femeie cu burta la gură și cu odraslele agățate de poale nu poate ieși din casă și n-ar avea cum să-i treacă prin cap tot soiul de idei tâmpite, ceea ce garantează liniștea sufletească a bărbatului. Iar un bărbat care se bucură de liniște sufletească poate trudi din greu, poate să se sleiască de puteri, sporind avuția și bunăstarea conducătorului său. E limpede că omului care trudește cu sudoarea frunții, fără răgaz, încrezător în gospodăria sa, nu-i vor umbla prin minte tot soiul de gărgăuni. Dar atunci când cineva îi bagă în cap unei femei că poate aduce copii pe lume oricând vrea, atunci când îi mai și sugerează calea și remediile, atunci, stimată domniță, ordinea socială începe să se clatine.

— Așa este, a fost de acord principele Xander, care căuta de mult timp ocazia să se amestece. Întocmai!

— O femeie care se arată reticentă în privința maternității, a continuat Belohun, o femeie care nu se lasă întemnițată în gospodărie de burtică, leagăn și de plozi neastâmpărați, va ceda foarte ușor poftelor carnale, acest lucru este evident și inevitabil. În astfel de condiții, bărbatul își va pierde liniștea interioară

și echilibrul sufletesc, în armonia lui de până atunci ceva începe să scârțâie și să pută, ba chiar se va dovedi că nu există niciun fel de armonie și de ordine. Mai ales acea ordine care justifică truda istovitoare de zi cu zi. Și mai ales când eu sunt cel care se pricopsește cu efectele acestei lupte. Și de la aceste gânduri nu este decât un singur pas până la frământări. Până la răzvrătiri, rebeliuni, revolte. Ai înțeles, Neyd? Oricine oferă femeilor mijloacele pentru a preveni o sarcină sau pentru a o întrerupe distruge ordinea socială, incită la revolte și rebeliuni.

— Așa este, a intervenit Xander. Întocmai!

Lyttei nu-i păsa de comportamentul dominator și de autoritatea lui Belohun, știa foarte bine că, fiind magiciană, era de neatins, iar regele nu putea face nimic altceva decât să vorbească. Cu toate acestea, ea s-a abținut să-i spună verde-n față că regatul lui scârțâia și duhnea de multă vreme, că nu exista niciun fel de ordine, nici cât negru sub unghie, și că singura armonie de care se bucurau locuitorii avea legătură cu un instrument muzical, un fel de acordeon. Și că faptul că amesteca în toate acestea femeile, maternitatea sau reticența față de ea dovedea nu numai misoginism, ci și cretinism.

— În lunga ta argumentare te tot învârți în jurul sporirii avuției și a bunăstării, i-a spus ea. Te înțeleg perfect, căci și pe mine mă interesează propria bunăstare. Și pentru nimic în lume nu voi renunța la tot ceea ce îmi aduce bunăstarea. Cred că o femeie are dreptul să nască atunci când dorește și să nu nască dacă nu dorește, dar n-am de gând să intru în dispută asupra acestei chestiuni, la urma urmei, fiecare are dreptul la un anumit punct de vedere. Aș dori doar să subliniez că percep taxe pentru asistența medicală acordată femeilor. Ceea ce reprezintă o sursă semnificativă de venit. Avem o economie de piață liberă, rege. Te rog frumos să nu-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala, adică în sursele mele de venit. Pentru că venitul meu, după cum bine știi, este și venitul Capitulului, precum și al întregului consorțiu. Iar consorțiul reacționează nespus de rău la orice încercare de a i se reduce veniturile.

— Încerci să mă amenințI, Neyd?

— Nici gând. Dimpotrivă, sunt dispusă să-ți ofer ajutorul meu și o cooperare mai însemnată. Să știi, Belohun, că dacă, în urma exploatării și a jafurilor tale, apar tulburări în Kerack, dacă se aprinde flacăra rebeliunii, dacă o gloată revoltată pune mâna pe tine, te detronează și apoi te spânzură de o creangă uscată... Atunci poți conta pe fraternitatea mea. Și a tuturor magicienilor. Îți vom sări în ajutor. Nu vom permite izbucnirea revoltelor și instalarea anarhiei, pentru că nici nouă nu ne convin. Așadar, profită la maximum și sporește-ți avuția. Sporește-ți-o. Și nu-i împiedica nici pe alții să și-o sporească. Te rog frumos și fii sigur că te sfătuiesc de bine.

— Mă sfătuiești? a pufnit furios Xander, ridicându-se de pe scaun. Mă sfătuiești? Tata? Tatăl meu este regele! Regii nu ascultă de sfaturile altora, regii poruncesc!

— Stai jos, fiule și taci, a rostit Belohun strâmbându-se. Și tu, magiciano, ciulește-ți bine urechile. Am ceva să-ți spun.

— Ei bine?

— Îmi iau o nouă soțioară... Șaptesprezece ani... O cireșică, îți spun. O cireșică pe tort.

— Felicitări.

— O fac din motive diplomatice. Din grijă față de succesiune și față de ordinea în stat.

Egmund, până atunci tăcut ca un mormânt, și-a ridicat privirea.

— Succesiune? a mârâit el, iar strălucirea malefică din privirile lui nu a scăpat neobservată de Lytta. Ce succesiune? Ai șase fii și opt fiice, inclusiv bastarzi! Ce mai vrei?

— Vezi și tu, i-a răspuns Belohun fluturându-și mâna osoasă. După cum bine vezi și tu, Neyd, trebuie să mă ocup de succesiune. Cum să-mi las eu împărăția și coroana în mâinile cuiva care se adresează părintelui său în acest fel? Din fericire, sunt încă în viață și guvernez. Și am de gând să guvernez multă vreme. După cum am spus, mă însor...

— Ei, și ce-i cu asta?

— Dacă..., regele s-a scărpinat după ureche și s-a uitat la Lytta pe sub pleoapele mijite, dacă ea... noua mea soție, vreau să spun... va veni la tine pentru acele remedii... îți interzic să i le dai. Pentru că sunt împotriva unor astfel de mijloace! Pentru că sunt imorale!

— Putem să ne înțelegem în această privință, a zâmbit Coral fermecător. Dacă cireșica ta vine la mine, n-o să-i dau nimic. Jur.

— Ne înțelegem, a spus Belohun, luminându-se. Ia uite ce bine ne înțelegem noi. Acesta este temeiul, înțelegerea mutuală și respectul reciproc. Chiar și diferitele puncte de vedere pot fi exprimate într-un mod manierat.

— Așa este, a intervenit Xander.

Egmund s-a înfuriat, înjurând printre dinți.

— Apropo de respect și de înțelegere, a replicat Coral răsucindu-şi un zuluf roșcat pe deget, ridicând privirea spre tavan, precum și de preocuparea pentru armonia și ordinea din țara ta. Am anumite informații. Informații confidențiale. Mă dezgustă trădarea, dar înșelătoria și furtul cu atât mai mult. Și tocmai despre asta este vorba, regele meu, de o delapidare flagrantă. Sunt unii care încearcă să te jefuiască.

Belohun s-a aplecat în față pe tronul său, răsucindu-și capul ca un lup.

— Cine? Numele!

***Kerack** este un oraș din regatul nordic Cidaris, la gura de vărsare a râului Adalatte. Odinioară capitală a unui regat autonom al **K.**, care, din cauza guvernării ineficiente și a stingerii stirpei regale, a căzut în declin, și-a pierdut însemnătatea și a fost împărțit și încorporat de către vecinii săi. Are un port, mai multe fabrici, un far și o populație de vreo două mii de locuitori.*

EFFENBERG și TALBOT,
Encyclopaedia Maxima Mundi, Tomul VIII

2

Golful era înțesat de catarge, de pânze albe și colorate. Navele mai mari erau ancorate într-un golf, adăpostite de un promontoriu și de un dig. În portul propriu-zis, lângă docurile de lemn, erau ancorate vase mici și altele încă și mai mici. Pe plajă, aproape toate locurile goale erau ocupate de bărci. Sau de rămășițele bărcilor.

La capătul promontoriului, biciuit de valurile spumegânde, se înălța un far din cărămizi albe și roșii, o relicvă de pe vremea elfilor, restaurată.

Vrăjitorul împunse iapa cu pintenii. Babușca și-a ridicat capul, și-a umflat nările, de parcă se bucura de parfumul mării adus de briză. Mânată de vrăjitor, se îndrepta printre dune. Spre orașul care era deja aproape.

Orașul Kerack, principala metropolă a regatului cu acelaşi nume, situat pe cele două maluri ale sectorului de estuar al râului Adalatte, era împărțit în trei zone distincte, clar delimitate.

Pe malul stâng al râului Adalatte se aflau un complex portuar, docuri și un centru industrial și comercial, inclusiv un șantier naval și diverse ateliere, precum și fabrici de prelucrare, depozite și magazii, piețe și bazaruri.

Pe malul opus al râului, zona numită Palmyra era ticsită de barăcile și colibele oamenilor sărmani și ale muncitorilor, de casele și prăvăliile micilor negustori, de abatoare, măcelării și numeroase localuri și lupanare care prindeau viață mai degrabă după asfințitul soarelui, întrucât Palmyra era, de asemenea, un cartier al distracției și al plăcerilor interzise. Aici era, de asemenea, la ordinea zilei, așa cum știa și Geralt, să-ți pierzi punga cu bani sau să primești un cuțit sub coaste.

Mai departe de mare, pe malul stâng al râului, în spatele unei palisade înalte, construite din bușteni groși, se afla Kerackul propriu-zis, un cartier cu străduțe înguste, care legau casele negustorilor și finanțatorilor bogați, factoriile, băncile, casele de amanet, atelierele de cizmărie și de croitorie, prăvăliile și dughenele. Aici se aflau deopotrivă taverne și localuri de divertisment de categorie superioară, inclusiv stabilimente care ofereau exact același lucru ca în Palmyra portuară, dar la prețuri mult mai piperate. Centrul cartierului era format dintr-o piață pătrată, spre care dădeau primăria, teatrul, tribunalul, biroul vamal și casele elitei orașului. Chiar în fața primăriei, pe un piedestal plin de găinați de pescărușI, trona statuia întemeietorului oraşlui, regele Osmyk. Era un lucru ciudat, întrucât pe țărm exista o așezare cu mult înainte ca Osmyk să sosească aici, cine știe de pe unde.

Mai sus, pe o colină, se aflau castelul și reședința regelui, destul de neobișnuite ca formă, deoarece odinioară acolo fusese un templu, reconstruit și extins după ce fusese părăsit de preoți, mâhniți de nepăsarea totală a populației. Chiar și campanila, adică clopotnița, supraviețuise templului, iar regele Belohun, care domnește în prezent în Kerack, a poruncit să bată clopotul său imens în fiecare zi la prânz și – evident, spre furia supușilor – la miezul nopții.

Clopotul răsuna atunci când vrăjitorul intra călare pe lângă primele colibe din Palmyra.

Palmyra puțea a pește, a lături și a mâncare gătită; pe străzi era puhoi de lume. Deplasarea îi lua vrăjitorului mult timp și răbdare. A răsuflat ușurat când a ajuns în cele din urmă la pod și a trecut pe malul stâng al Adalattei. Apa răspândea un miros greu și avea porțiuni de spumă densă, provenite de la deșeurile deversate de o tăbăcărie aflată în amonte. De-aici nu mai era mult până la drumul care ducea spre orașul înconjurat de palisadă.

Și-a lăsat calul într-unul din grajdurile de la intrarea în oraș, plătind în avans pentru două zile și oferind grăjdarului un bacșiș pentru a se asigura că Babușca va fi îngrijită cum se cuvine. Apoi și-a îndreptat pașii spre turnul de veghe. Se

putea intra în Kerack numai prin turnul de veghe, după ce erai supus controlului și procedurilor neplăcute care îl însoțeau. Vrăjitorul a fost puțin iritat de acest tratament, dar i-a înțeles scopul – locuitorii orașului din interiorul palisadei nu erau foarte încântați de ideea de a primi vizita unor oaspeți din portul Palmyra, mai ales dacă era vorba despre marinari veniți din toate zările.

A intrat în turnul de veghe, o structură din bușteni care adăpostea, după cum se știa, corpul de gardă. Credea că știa ce îl așteaptă. Se înșela.

Vizitase numeroase corpuri de gardă în viața sa. Mici, mijlocii și mari, în colțurile lumii mai apropiate sau destul de îndepărtate, în regiuni mai mult, mai puțin sau chiar deloc civilizate. Toate corpurile de gardă ale lumii puteau a igrasie, a sudoare, a piele și a urină, precum și a fier și a vaselină pentru întreținerea turnului. La fel era și în corpul de gardă Kerack. Sau, mai bine zis, ar fi fost, dacă miasmele obișnuite ale corpului de gardă nu ar fi fost înăbușite de duhoarea grea, sufocantă, de bășini, care se ridica până-n tavan. Nu putea exista nicio îndoială că în meniul cantinei acestui corp de gardă predominau leguminoasele precum mazărea și fasolea.

Garnizoana era în întregime feminină. Era formată din șase femei. Așezate la masă și absorbite de masa lor de prânz. Toate domnițele pescuiau din străchini de lut ceva ce plutea într-un sos subțire de boia de ardei.

Cea mai înaltă dintre gardience, cel mai probabil comandanta, și-a împins strachina deoparte și s-a ridicat. Geralt, care crezuse întotdeauna că nu există femei urâte, s-a simțit brusc obligat să-și revizuiască acest punct de vedere.

— Armele pe tejghea!

La fel ca toate celelalte, gardianca fusese tunsă la zero. Părul îi crescuse puțin la loc, formând o perie în răspăr pe capul ras. Mușchii abdominali, care ieșeau la iveală de sub o vestă descheiată și o cămașă căscată între doi nasturi, aduceau cu o pastramă imensă, legată cu sfoară. Bicepșii gardiencei aveau mărimea șuncilor de porc, pentru a rămâne în sfera asocierilor cu preparatele din măcelărie.

— Pune armele pe tejghea! a repetat ea. Ești surd?

Una dintre subalternele ei, încă aplecată deasupra strășinii, s-a ridicat puțin, s-a încordat și s-a pârțâit tare și prelung. Tovarășele ei au chicotit. Geralt și-a făcut vânt cu mănușa. Gardianca se uita la spadele lui.

— Hei, fetelor! Haideți încoace!

„Fetele" s-au ridicat fără tragere de inimă, întinzându-se. Toate, după cum a observat Geralt, erau îmbrăcate într-un stil destul de neprotocolar și lejer, permițându-le în principal să-și arate musculatura. Una purta pantaloni scurți din piele, cu cracii desfăcuți la cusăturile laterale, pentru a se potrivi coapselor. Iar drept ținută de la brâu în sus avea în principal niște curele încrucișate.

— Un vrăjitor, a declarat ea. Două spade. De oțel și de argint.

A doua gardiancă, înaltă și lată în umeri ca toate celelalte, s-a apropiat, i-a descheiat fără niciun protocol cămașa lui Geralt, i-a înșfăcat lanțul de argint și s-a uitat la medalion.

— Are semnul, a confirmat ea. Lupul pe stemă, cu colții rânjiți. Este, într-adevăr, vrăjitor. Îl lăsăm să treacă?

— Regulamentul nu interzice. Și-a predat spadele...

— Exact așa. Geralt s-a alăturat cu o voce calmă conversației: Le-am predat. Ambele vor fi ținute, îmi închipui, într-un depozit securizat? Pentru a fi recuperate în baza unei chitanțe? Pe care o voi primi de îndată?

Gardiencele, rânjind, l-au înconjurat. Una l-a împins ca din greșeală. A doua a tras o bășină ca un tunet și a pufnit:

— Poftim, asta ți-e chitanța.

— Un vrăjitor! Un ucigaș de monștri năimit! Cu simbrie. Și ne-a predat spadele de bunăvoie! Pe loc! Blând ca un mielușel!

— Pesemne că ne-ar preda și cucul dacă i-am ordona.

— Atunci, hai să-i ordonăm! Hai, fetelor? Să i-l scoatem din cuib!

— Să vedem și noi cum arată un cuc de vrăjitor! Să nu murim proaste.

— Gata! s-a răstit comandanta. V-ați distrat destul, javrelor. Valea! Gonschorek, treci aici! Gonschorek!

Din încăperea alăturată a ieșit un conaș în vârstă și pleșuv, cu un caftan cenușiu și o beretă de lână. De îndată ce a intrat, a început să tușească, și-a scos bereta și a început să o vânture. Fără să scoată nicio vorbă, a luat spadele înfășurate în curele și i-a făcut semn lui Geralt să-l urmeze. Vrăjitorul nu a stat pe gânduri. În amestecul de gaze din încăpere prevalau de-acum gazele intestinale.

Odaia în care au intrat era împărțită-n două de un grilaj solid de fier. Conașul cu caftan a început să răsucească cu un scârțâit metalic o cheie imensă într-un lacăt. A atârnat spadele de un cârlig, alături de alte spade, săbii, pumnale și corzi. A deschis un registru jerpelit, a mâzgălit încet și lung ceva în el, tușind întruna, gâfâind, recăpătându-și cu greu respirația. În cele din urmă, i-a întins lui Geralt chitanța întocmită.

— Trebuie să înțeleg că spadele mele sunt în siguranță aici? Închise și păzite?

Conașul în cenușiu, respirând greu și pufnind, a închis cușca și i-a arătat cheia. Pe Geralt nu l-a convins acest lucru. Barele din grilaj puteau fi rupte, iar flatulența zgomotoasă a gardiencelor putea înăbuși orice tentativă de spargere. Însă nu avea de ales. Trebuia să rezolve chestiunile pentru care venise aici, în Kerack. Și să părăsească orașul cât mai curând cu putință.

Cârciuma sau – așa cum declara semnul – hanul „Natura Rerum“ se afla într-o clădire nu prea mare, dar de bun-gust, făcută din lemn de cedru, cu un acoperiș abrupt, din care se înălța un horn înalt. Partea din față a clădirii era înfrumusețată de un pridvor către care duceau câteva trepte, flancate de aloe cu frunze late, în vase de lemn. Dinspre cârciumă veneau mirosuri de mâncare gătită, în principal de carne friptă pe grătar. Mirosurile erau atât de îmbietoare, încât vrăjitorului i s-a părut brusc că „Natura Rerum“ era chiar Edenul, o grădină a desfătărilor, o insulă a fericirii, un refugiu al celor binecuvântați, în care curgeau lapte și miere. Curând s-a dovedit că Edenul în cauză, ca orice Eden, de altfel, era păzit. Avea propriul său cerber, un gardian cu o spadă în flăcări. Geralt a avut ocazia să-l observe în acțiune. Chiar în fața ochilor lui,

cerberul, un flăcău scund, dar având o constituție robustă, alunga din grădina desfătărilor pământești un tânăr pirpiriu. Acesta protesta, țipa și gesticula, ceea ce l-a enervat în mod vădit pe cerber.

— Nu ai voie să intri, Muus. Este interzis cu desăvârșire. Și o știi și tu prea bine. Așa că șterge-o de-aici. A doua oară nu-ți mai spun.

Tânărul s-a îndepărtat pe scări suficient de repede pentru a evita să fie împins. Era, așa cum observase și Geralt, un bărbat care chelise prematur: părul său lung și subțire, blond, de-abia îi creștea pe marginea capului, ceea ce îi dădea un aspect destul de hidos.

— Să te ia naiba cu interdicția ta! a strigat tânărul de la o distanță sigură. N-am nevoie de niciun fel de favoare! Nu sunteți singurii, mă duc la concurență! Pușlamalelor! Parveniților! Aveți firma poleită cu aur, dar ciubotele vi-s pline de bălegar! Și asta și însemnați pentru mine: bălegar și nimic altceva! Iar bălegarul va fi întotdeauna bălegar!

Geralt o cam băgase pe mânecă. Tânărul chel, deși hidos arăta impunător, poate nu prea înstărit, dar totuși elegant. Așadar, dacă eleganța ar fi fost criteriul de judecată...

— Da' 'mneata un' te duci, dacă nu te superi?

Vocea înghețată a cerberului i-a întrerupt firul gândurilor. Și i-a confirmat temerile.

— Ăsta-i un local exclusivist, a continuat cerberul, blocându-i trecerea. Înțelegi ce înseamnă vorba asta? E ca și cum ai spune că-i închis. Pentru unii.

— Și de ce pentru mine?

— Haina nu-l face pe om.

Cerberul, care era cu doi pași mai sus decât vrăjitorul, putea să-l privească pe acesta de sus.

— Ești, străine, infirmarea vie a acestei ziceri din popor. Nu te prea aranjează hainele. S-ar putea să ai alte obiecte ascunse care să te aranjeze, da' eu nu mă bag,

că nu-i treaba mea. Îți repet că ăsta-i un local exclusivist. Aici nu tolerăm pe nimeni îmbrăcat în bandit. Nici înarmat.

— Nu sunt înarmat.

— Da' arăți ca și cum ai fi. Așadar, fii bun 'mneata și fă pași în altă parte.

— Vezi că întreci măsura, Tarp.

Un bărbat negricios într-un caftan de catifea s-a ivit în ușa localului. Avea sprâncene stufoase, o privire pătrunzătoare și un nas de vultur. Și destul de mare.

— Pesemne că nu știi cu cine ai de-a face, l-a informat nasul de vultur pe cerber. Nu știi cine a venit să ne viziteze.

Tăcerea prelungită a cerberului demonstra că într-adevăr nu știa.

— Geralt din Rivia. Vrăjitorul. Vestit pentru că ocroteşte oamenii și le salvează viețile. Așa cum a dovedit acum o săptămână, aici, în vecinătatea noastră, în Ansegis, unde a salvat o femeie și pe fiica ei. Sau în urmă cu câteva luni, la Cizmar, despre care a vuit tot orașul, când a ucis o leucrotă antropofagă, în timp ce el însuși a fost rănit. Cum aș putea să-l împiedic să intre în hanul meu pe cineva care se dedică trup și suflet unei sarcini atât de nobile? Dimpotrivă, mă bucur nespus de un astfel de oaspete. Și sunt onorat că a dorit să ne calce pragul. Jupâne Geralt, hanul „Natura Rerum" îți urează bun venit! Sunt Febus Ravenga, proprietarul acestui umil local.

Masa la care l-a așezat șeful de sală era acoperită cu o față de masă. Toate mesele din „Natura Rerum", cele mai multe ocupate, erau acoperite cu fețe de masă. Geralt nu-și mai amintea când fusese ultima dată când văzuse fețe de masă într-un han.

Deși îl rodea curiozitatea, s-a abținut să se uite în jur, pentru a nu arăta ca un provincial sau ca un amărât. Cu toate acestea, o privire discretă i-a dezvăluit un decor modest, dar de bun-gust și cochet. Cochetă, cu toate că nu în întregime de bun-gust, era și clientela, care, în opinia lui Geralt, era formată în mare parte din negustori și meșteșugari. Erau căpitani de nave, arși de soare și bărboși. Nu

lipseau nici nobilii, în haine pestrițe. Mirosul care invada încăperea era, de asemenea, plăcut și rafinat, mirosea a carne friptă, usturoi, chimen și a bani.

Se simțea privit. Simțurile lui vrăjitorești îl puneau imediat în gardă de fiecare dată când era observat. A aruncat o privire discretă cu coada ochiului.

Observatoarea, la fel de discretă, care ar fi trecut neobservată de un simplu muritor, era o tânără femeie cu părul roșcat, ca de vulpe. Se prefăcea complet absorbită de mâncare, un fel care părea delicios și al cărui miros îmbietor îi ajungea la nări chiar și de la distanță. Limbajul trupului nu lăsa loc de îndoială. Cel puțin, nu vrăjitorului. Ar fi pariat că era o magiciană.

Șeful de sală, dregându-și vocea, l-a smuls din reflecții și din nostalgia bruscă care îl invadase. Solemn și cu mândrie, el l-a informat:

— Astăzi vă propunem coadă de vițel înăbușită pe pat de legume cu o garnitură de ciuperci și fasole; cotlete de berbecuț la cuptor, cu vinete; burtă de porc în bere, servită cu prune glazurate; mistreț prăjit servit cu gem de mere; piept de rață prăjit în tigaie cu varză roșie și afine; calamari umpluți cu cicoare, cu sos alb și struguri; broaște la grătar cu sos de smântână și garnitură de pere înăbușite. Precum și, ca de obicei, specialitățile noastre: pulpă de gâscă în vin alb cu o selecție de fructe coapte în tavă și calcan în cerneală de sepie, caramelizată cu cozi de raci.

— Dacă îți place peștele, îți recomand cu căldură calcanul, i-a spus Febus Ravenga, apărând ca din senin lângă masă. Prins în această dimineață, este de la sine înțeles. Lauda și mândria bucătarului nostru.

— Atunci, să fie calcan în cerneală de sepie!

Vrăjitorul a trebuit să-și înăbușe dorința irațională de a comanda mai multe feluri de mâncare deodată, conștient că ar fi fost de prost-gust.

— Mulțumesc pentru sfaturi. Începuse deja să mă încerce agonia alegerii.

— Ce vin se învrednicește să comande preabunul jupân? a întrebat șeful de sală.

— Te rog pe dumneata să alegi ceva potrivit. Nu prea mă pricep la vinuri.

— Puțini sunt cei care se pricep, dar foarte puțini o mărturisesc, a spus Febus Ravenga zâmbind. Să nu-ți faci griji, o să-ți alegem cu mare grijă soiul și anul, jupâne. Acum te las să mănânci în tihnă. Îți doresc poftă bună.

Lui Geralt nu i-a fost dat să i se împlinească urarea. Nici măcar nu a apucat să afle ce vin i-au ales. În acea zi, chiar și gustul calcanului cu cerneală de sepie ar fi rămas pentru el un mister.

Deodată, femeia roșcată a lăsat deoparte discreția și l-a căutat cu privirea. I-a zâmbit. Geralt nu a avut cum să nu-i simtă reaua-voință. A simțit cum îl străbate un fior.

— Vrăjitorul pe nume Geralt din Rivia?

Întrebarea îi fusese adresată de către unul dintre cei trei bărbați îmbrăcați în negru, care se strecuraseră la masă.

— Eu sunt.

— În numele legii, ești arestat.

De lege nu mă tem: fac eu vreun rău?

William Shakespeare, *Negustătorul din Veneția*[2]

William Shakespeare, *Negustătorul din Veneția*, traducere din limba engleză de Petre Solomon, apud *Opere complete*, ediție îngrijită și comentarii de Leon D. Levițchi, note de Virgiliu Ștefănescu-Drăgănești, Editura Univers, București, 1984, vol. III, p. 490 (n. red.).

3

Avocata din oficiu desemnată să-l apere pe Geralt se ferea să-l privească în ochi. Cu o încăpățânare demnă de o cauză mai bună, răsfoia un dosar cu documente. Puține la număr. Mai exact, două. Probabil că avocata le învățase pe de rost ca să strălucească cu discursul său de apărare, spera Geralt. Dar aceasta, așa cum bănuia el, era o speranță deșartă.

— În timp ce erai arestat ai bătut doi colegi de celulă, a spus femeia, ridicându-și în cele din urmă privirea. Nu crezi că ar fi trebuit să știu de ce?

— Primo, le-am respins avansurile sexuale, n-au vrut să înțeleagă că nu înseamnă nu. Secundo, îmi place să lovesc oamenii. Terțio, este o minciună. Ei și-au provocat rănile, izbindu-se de ziduri, pentru a mă denigra.

Vorbea încet și cu un aer detașat. După o săptămână în închisoare, devenise indiferent la toate.

Avocata a închis dosarul, pentru a-l redeschide imediat după aceea. Apoi și-a aranjat coafura elaborată și a oftat.

— Se pare că inșii bătuți nu depun plângere, a oftat ea. Să ne concentrăm asupra urmăririi penale. Asesorul de la tribunal te acuză de o infracțiune gravă, pentru care se aplică o pedeapsă foarte aspră.

Și cum putea fi altfel, oare, se gândea Geralt, admirând frumusețea avocatei. Se întreba ce vârstă o fi avut când a intrat la școala de vrăjitoare. Și la ce vârstă o părăsise.

Ambele școli de magie încă funcționale, atât cea de băieți din Ban Ard, cât și cea de fete din Aretuza de pe insula Thanedd, produceau și rebuturi, pe lângă absolvenți. În ciuda selecției riguroase, în urma numeroaselor examene de

admitere, care, în principiu, permiteau cernerea și eliminarea cazurilor fără speranță, diferențierea reală avea loc abia în primele semestre, perioadă în care erau demascați cei care știau să se camufleze. Cei pentru care gândirea se dovedea a fi o experiență neplăcută și periculoasă. Idioții în stare latentă, leneșii și debilii mintali de ambele sexe care nu aveau nici în clin, nici în mânecă cu școlile de magie. Necazul era că, de obicei, aceștia erau progenituri ale oamenilor înstăriți sau ale celor considerați importanți din alte motive.

După ce erau dați afară din școală, trebuia să se facă totuși ceva în legătură cu acei tineri dificili. Cu băieții exmatriculați de la Ban Ard nu era nicio problemă: intrau în diplomație, îi așteptau cu brațele deschise armata, flota și poliția, iar celor mai tâmpiți le rămânea politica. Rebuturile magice din rândurile sexului frumos erau doar aparent mai greu de remediat. Cu toate că erau exmatriculate, domnițele trecuseră pragul unei școli de vrăjitoare și gustaseră din magie într-o oarecare măsură. Iar influența magicienelor asupra conducătorilor și asupra tuturor sferelor vieții politice și economice era prea puternică pentru a le lăsa pe domnițe în voia sorții. Li se oferea un refugiu sigur. Intrau în justiție. Deveneau avocate.

Avocata a închis dosarul. Apoi l-a redeschis.

— Te sfătuiesc să pledezi vinovat, i-a sugerat ea. Astfel, ne-am putea baza pe o sentință mai blândă...

— Vinovat de ce anume? a întrerupt-o vrăjitorul.

— Atunci când instanța te întreabă dacă pledezi vinovat, răspunzi afirmativ. Recunoașterea vinovăției va fi considerată o circumstanță atenuantă.

— Bine, dar cum ai de gând să mă aperi?

Avocata a închis dosarul. De parcă ar fi fost capacul unui sicriu.

— Să mergem. Instanța ne așteaptă.

Instanța aștepta, pentru că tocmai îl scoteau din sala de judecată pe inculpatul anterior. Nu era prea vesel, după cum i s-a părut lui Geralt.

Pe perete atârna un scut mare, pătat de muște, pe care era înfățișată emblema Kerackului, un delfin albastru înotând. Sub emblemă se afla masa juraților. Trei persoane erau așezate la ea: un scrib slăbănog, un judecător adjunct palid și o judecătoare, o femeie cu o privire și o expresie serioase.

Banca din dreapta judecătorilor era ocupată de asesorul instanței, care îndeplinea atribuțiile de procuror. Părea serios, într-atât de serios încât te-ai fi ferit de el dacă l-ai fi întâlnit pe o stradă întunecată.

Pe partea opusă, în stânga completului de judecată, se afla banca acuzaților. Locul care i-a fost atribuit.

Apoi totul a decurs rapid.

— Geralt, numit Geralt din Rivia, vrăjitor de profesie, este acuzat de delapidare, uzurpare și însușire a bunurilor aparținând Coroanei. Acționând în complicitate cu alte persoane corupte de el, acuzatul a umflat valoarea chitanțelor emise pentru serviciile sale cu intenția de a prelua surplusul, provocând astfel pierderi pentru trezoreria statului. Dovada o constituie „denunțul", *notitia criminis*, atașat de către acuzare la dosar. Denunțul mai sus menționat...

Expresia plictisită și privirea absentă a judecătoarei indicau fără echivoc faptul că gândurile respectabilei femei se aflau în altă parte și că o preocupau cu totul alte probleme și treburi: spălatul rufelor, copiii, culoarea perdelelor, aluatul pentru cozonacul cu mac și vergeturile de pe fund, care sugerau o criză conjugală. Vrăjitorul a acceptat cu smerenie că era considerat mai puțin important, că nu putea concura cu anumite preocupări.

Procurorul a continuat fără nici cea mai mică emoție:

— Infracțiunea comisă de acuzat nu numai că a păgubit țara, dar a subminat și a ruinat ordinea socială. Legislația în vigoare impune...

Judecătoarea l-a întrerupt:

— Denunțul atașat la dosar trebuie tratat de instanță drept *probatio de relato*, „o dovadă furnizată de o terță persoană". Procuratura este în măsură să prezinte

și alte probe?

— Nu există alte dovezi... pentru moment... Acuzatul, după cum s-a menționat deja, este un vrăjitor. Un mutant care trăiește la marginea societății umane, care disprețuiește legile umane și care se consideră deasupra lor. Prin prisma profesiei sale infracționale și antisociale, el intră în contact cu elemente criminale și cu non-oameni, inclusiv cu rase ostile față de a noastră. Încălcarea legii este inerentă naturii nihiliste a vrăjitorului. În cazul unui vrăjitor, onorată instanță, lipsa probelor este cea mai bună dovadă... Aceasta demonstrează perfidie, precum și...

— Oare nu cumva – judecătoarea nu era interesată de ceea ce mai demonstrează lipsa probelor – acuzatul recunoaște că este vinovat?

— Nu recunosc așa ceva, a răspuns Geralt, ignorând gesturile disperate ale avocatei. Sunt nevinovat, nu am comis nicio infracțiune.

Avea ceva experiență: din când în când se mai întâmplase să aibă de-a face cu justiția și se familiarizase oarecum cu literatura pe această temă.

— Sunt acuzat ca urmare a unor prejudecăți...

— Obiectez! a strigat asesorul. Acuzatul face o pledoarie!

— Respins.

— ...ca urmare a unor prejudecăți față de persoana mea și de profesia mea sau din cauza unui *praeiudicium*[3], iar acesta presupune un fals. Mai mult decât atât, sunt acuzat pe baza unui singur denunț anonim. *Testimonium unius non valet. Testis unus, testis nullus.*[4] *Ergo*[5], aceasta nu este o acuzație, ci o presupunere sau *praesumptio*. Și o presupunere lasă loc de îndoială.

— *In dubio pro reo!*[6] s-a trezit avocata apărării. *In dubio pro reo*, onorată instanță!

Judecătoarea a lovit cu ciocanul în masă, trezindu-l pe judecătorul adjunct plictisit.

— Instanța stabilește o cauțiune de cinci sute de coroane novigradiene.

Geralt a oftat. Era curios să afle dacă îi va mai găsi pe colegii săi de celulă și dacă au învățat vreo lecție din incident sau dacă va trebui să le-o predea din nou cu pumni și șuturi.

Orașul! Ce e alt decât poporul?

William Shakespeare, *Coriolan*[7]

„Părtinire“, în lb. latină, în original (n. red.).

„O singură mărturie nu-i valabilă. Un singur martor e tot una cu niciun martor“, în lb. latină, în original. Principiu de drept potrivit căruia o singură mărturie într-un proces este lovită de nulitate (n. tr.).

„Drept urmare, în consecință“, în lb. latină, în original (n. red.).

„Când *[există]* dubii, *[trebuie să dăm o sentință]* în favoarea acuzatului“, în lb. latină, în original. Principiu de drept potrivit căruia o persoană nu poate fi condamnată atâta timp cât persistă dubii întemeiate asupra vinovăției sale (n. tr.).

William Shakespeare, *Coriolan*, traducere din lb. engleză de Tudor Vianu, apud *Opere complete*, ediție îngrijită și comentarii de Leon D. Levițchi, note de Virgiliu Ștefănescu-Drăgănești, Editura Univers, București, 1988, vol. VII, p. 564 (n. red.).

4

Chiar la marginea pieței aglomerate se afla o tarabă încropită din scânduri așezate cât mai bine, ținută de o femeie bătrână cu pălărie de paie, dolofană și roșcată ca zâna cea bună din basme. Deasupra bătrânei trona inscripția: „Fericire și bucurie – numai la mine. Castravete gratis“. Geralt s-a oprit, a scos din buzunar o monedă de cupru și a cerut posomorât:

— Toarnă-mi jumătate de sfert de fericire, bunicuțo.

A inspirat adânc, a băut cu nesaț și a oftat. Apoi și-a șters lacrimile pe care tăria i le storsese din ochi.

Era liber. Și furios.

Interesant era că aflase că era liber de la o persoană pe care o cunoștea. Din vedere. Era același tânăr cu chelie prematură care fusese alungat sub ochii lui de pe treptele hanului „Natura Rerum“. Și care, așa cum avea să afle, era grefier la tribunal.

— Ești liber, i-a comunicat tânărul chel, împletindu-și și deschizându-și degetele subțiri, pătate de cerneală. S-a plătit cauțiunea.

— Cine a plătit-o?

Era o informație confidențială, iar grefierul chel a refuzat să i-o furnizeze. A refuzat de asemenea, la fel de categoric, să-i returneze lui Geralt geanta care îi fusese rechiziționată și care conținea, printre altele, numerar și cecuri bancare. Bunurile mobile ale vrăjitorului, îl informase pe un ton ironic, fuseseră tratate de către autorități ca fiind *cautio pro expensis*, un avans în contul cheltuielilor de judecată și al amenzilor prevăzute.

Lupta ar fi fost inutilă și fără sens. Geralt ar fi trebuit să se considere norocos dacă, atunci când a fost eliberat din închisoare, i s-ar fi restituit ceea ce avusese în buzunar în momentul arestării sale: niscaiva fleacuri personale și bani mărunți, atât de mărunți încât nimeni nu se obosise să-i fure.

A numărat monedele de bronz rămase și i-a zâmbit bătrânei.

– Încă o jumătate de sfert de bucurie, te rog. Și mulțumesc pentru castravete, dar nu-i nevoie.

După tăria de la bătrânică, lumea i s-a părut mult mai frumoasă. Geralt știa că acel efect nu va dura mult, așa că a grăbit pasul. Avea anumite treburi de făcut.

Din fericire, Babușca, iapa sa, scăpase de atenția instanței și nu fusese inclusă în calculul *cautio pro expensis*. Era tot acolo unde o lăsase, într-o boxă din grajd, bine îngrijită și hrănită. Indiferent de starea finanțelor sale, vrăjitorul nu putea să nu recompenseze astfel de atenții. Din pumnul de monede de argint care fuseseră salvate în ascunzătoarea cusută în șa, câteva au ajuns imediat la grăjdar, care a rămas aproape fără suflare pentru atâta generozitate.

Orizontul de deasupra mării se întuneca. Lui Geralt i s-a părut că a văzut scânteind un fulger.

Înainte de a intra în corpul de gardă, a respirat cu nesaţ, umplându-și plămânii cu aer curat. În zadar. Domnițele gardience probabil mâncaseră în acea zi mai multă fasole decât de obicei. Multă, mult mai multă. Cine știe, poate că era duminică. Unele, cum se aștepta, mâncau. Altele erau ocupate să joace zaruri. Când l-au văzut, s-au ridicat de la masă. Și l-au înconjurat.

— Ia uitați-vă la el, vrăjitorul! a spus comandanta, apropiindu-se de el. Iată-l din nou printre noi!

— Plec din oraș. Am venit să-mi iau lucrurile înapoi.

— Și, dacă îți dăm voie să le iei, ce primim în schimb?

O altă gardiancă l-a împins cu cotul, aparent involuntar.

— Tre' să plătești un gaj, frățioare, un gaj! Nu-i așa, fetelor? Ce să-l punem să facă?

— Să ne pupe-n cur pe toate!

— Cu limba! Și fără grabă!

— Da' cum să nu! Să ne pricopsim cu vreo boală!

— Da' ni-i dator cu o plăcere, ce, nu meritățm și noi?

Alta și-a împins pieptul tare ca o stâncă în el.

— Mai bine să ne cânte un cântecel, a propus alta, bășindu-se zgomotos. Iaca, i-am dat eu tonu'!

— I-l dau și eu! Una dintre tovarășele ei s-a descărcat și mai zgomotos: E mai zgomotos!

Celelalte femei se țineau de burtă de râs.

Geralt și-a croit drum, încercând din răsputeri să nu folosească prea multă forță. În acel moment, ușa depozitului s-a deschis și a apărut individul în caftan cenușiu și cu beretă. Geralt l-a recunoscut de îndată pe custodele depozitului, Gonschorek.

În fața vrăjitorului, bărbatul a început să gâfâie.

— Tu? se bâlbâia el. Cum așa? Spadele dumitale...

— Exact. Spadele mele. Te rog să mi le înapoiezi.

— Păi... păi... Gonschorek se îneca, își ducea mâinile la piept, respira anevoios: Păi, eu nu le mai am!

— Poftim?

— Nu le mai am...

Chipul bărbatului s-a înroșit și s-a schimonosit ca într-un paroxism al bolii.

— Le-au luat...

— Cum adică?

Geralt s-a simțit cuprins de o mânie rece.

— Le-au lu-luat...

— Dar cum să le ia? Vrăjitorul l-a apucat pe custode de rever: Și de la cine să le ia, la naiba? Ce dracu' înseamnă asta?

— Chitanța...

— Exact!

Geralt a simțit cum îi este prins umărul într-o mână de oțel. Comandanta corpului de gardă l-a îndepărtat de Gonschorek, care se sufoca.

— Exact! Arată-ne chitanța!

Vrăjitorul nu mai avea chitanța pentru custodia armelor. Îi rămăsese în tășcuță. Aceea rechiziționată de instanță, ca avans pentru cheltuielile de judecată și pentru amenzile prevăzute.

— Chitanța!

— N-o mai am.

Comandanta nu l-a lăsat să termine.

— Dacă n-ai chitanță, n-ai nimic în depozit. Spadele tale au fost luate, n-ai auzit? Și poate că ți le-ai luat singur. Și acum vii aici și faci circ? Vrei să te alegi cu niște parale de la noi? În niciun caz. Șterge putina mai repede de-aici, fugi încotro vezi cu ochii.

— Nu voi pleca de aici înainte să...

Fără să-și slăbească strânsoarea, comandanta l-a târât pe Geralt și l-a întors cu fața spre ușă.

— Hai, șterge-o!

Geralt avea scrupule când venea vorba să lovească femei. Cu toate acestea, nu avea nicio reținere în a lovi pe cineva care avea umeri de gladiator, o burtă care semăna cu o pastramă imensă legată cu sfoară, mușchii unui discobol și care, în plus, se bășea ca un catâr. Așa că a împins-o pe femeia-comandant și a lovit-o cu toată puterea în maxilar cu un croșeu de dreapta – figura lui preferată.

Celelalte au încremenit, dar numai o secundă. Chiar înainte să se izbească în masă, împroșcând cu un duș de fasole și rântaș cu boia de ardei de jur împrejur, s-au năpustit toate asupra lui. Fără să stea prea mult pe gânduri, vrăjitorul i-a rupt nasul uneia, iar alteia i-a aplicat o lovitură în urma căreia s-a auzit un zăngănit de dinți. Altora două le-a servit Semnul Aard, aruncându-le ca pe niște

păpuși de cârpă în rastelul cu halebarde, pe care le-a răsturnat, de la prima până la ultima, cu o bubuitură și un vuiet de nedescris.

A primit un pumn în ureche de la comandanta din care picura sos. Altă gardiancă, aceea cu pieptul tare ca stânca, l-a apucat din spate într-o îmbrățișare de urs. Geralt a lovit-o cu cotul până când a început să urle. A împins-o pe femeia-comandant pe masă și i-a tras un croșeu de dreapta viguros. Apoi a lovit-o pe cea cu nasul spart în plexul solar, trântind-o la pământ. A auzit-o vomitând. Alta, lovită cu un pumn la tâmplă, s-a izbit cu căpățâna rasă de un stâlp și a alunecat de-a lungul acestuia, cu vederea încețoșată dintr-odată.

Dar celelalte patru au rămas în picioare, așa că nu mai putea fi vorba de superioritatea vrăjitorului. A primit o lovitură la cap, urmată imediat de una la ureche și de alta în regiunea sacrală. O femeie i-a pus piedică; iar, când a căzut, două s-au aruncat asupra lui și l-au strivit lovindu-l cu pumnii. Nici celelalte nu l-au scutit de lovituri cu picioarele.

Cu un cap în gură, vrăjitorul a scăpat de una dintre cele care îl striveau, dar imediat i-a luat locul alta: cea cu funcția de comandant, a dedus el după rântașul care picura de pe ea. L-a lovit în dinți cu un pumn de sus. Sângele lui Geralt i-a țâșnit direct în ochi.

— Un cuțit! a țipat femeia, agitându-și capul ras. Dați-mi un cuțit! O să-i tai boașele!

— Ce cuțit?! a strigat alta. O să-l mușc eu!

— De-ajuns! Aveți grijă! Ce înseamnă toate acestea? Aveți grijă, am spus!

O voce tunătoare, care impunea respect, a străpuns gâlceava încăierării, liniștind gardiencele, care l-au lăsat baltă pe Geralt. Vrăjitorul s-a ridicat cu greu, simțind durere. Vederea câmpului de luptă i-a îmbunătățit ușor starea de spirit. Și-a privit realizările cu o oarecare satisfacție. Gardianca ce zăcea lângă perete și-a redeschis ochii, dar nu era încă în stare să se ridice. Alta, aplecată, scuipa sânge și își verifica dinții cu degetul. Cea de-a treia, cea cu nasul spart, a încercat să se ridice, dar s-a prăbușit la loc, alunecând în propria vomă de fasole. Dintre toate

cele șase, doar jumătate se țineau pe propriile picioare. Așadar, se putea afirma că rezultatul era satisfăcător. Mai ales având în vedere că, dacă nu ar fi fost acea intervenție externă, el ar fi suferit răni mult mai grave și cine știe dacă ar mai fi fost în stare să se ridice singur.

Cel care intervenise era un om bine îmbrăcat, cu trăsături nobile, care emana autoritate. Geralt nu știa cine este. Pe de altă parte, îl cunoștea perfect pe tovarășul său, un filfizon cu o pălărie fistichie, împodobită cu o pană de egretă și cu părul blond până la umeri, ondulat cu ajutorul unui fier încălzit. Purta un dublet de culoarea vinului roșu și o cămașă cu jabou din dantelă și avea pe buze zâmbetul omniprezent și nedespărțita lăută.

— Bun găsit, vrăjitorule! Vai, dar în ce hal arăți! Ce față buhăită ai! Pocnesc de râs, zău!

— Bun găsit, Jaskier. Și eu mă bucur să te văd.

— Ce se petrece aici? Omul cu trăsături nobile și-a pus mâinile în șolduri: Ei bine? Ce faceți? Raportul regulamentar! Chiar acum!

— Ăsta-i!

Comandanta și-a scuturat rămășițele de rântaș de pe ureche și a indicat acuzator spre Geralt.

— El e de vină, stimate investigator! Și-a pierdut cumpătul și a început să se ia la harță, iar apoi la bătaie cu noi. Și tot tărăboiul s-a iscat de la nu știu ce spade păstrate în depozit, pentru care nici n-avea chitanță. Și Gonschorek poate să depună mărturie... Hei, Gonschorek, de ce te-ai pitit acolo, în colț? Te-ai cufurit sau ce? Mută-ți fundul, ridică-te, spune-i stimatului investigator... Hei! Gonschorek! Ce-ai pățit?

Era de-ajuns să te uiți mai atent pentru a ghici ce pățise Gonschorek. Nu era necesar să-i simți pulsul, era suficient doar să te uiți la fața albă ca varul. Gonschorek era mort. Pur și simplu, o mierlise.

— Vom deschide o anchetă, jupâne din Rivia, a spus Ferrant de Lettenhove, investigator al curții regale. Suntem obligați să facem acest lucru, căci dacă depui

o plângere oficială trebuie să deschidem o anchetă, așa prevede legea. Îi vom ancheta pe toți cei care au avut acces la bunurile dumitale cât timp ai fost arestat și te-ai prezentat în fața judecătorilor. Îi vom aresta pe toți cei suspecți...

— Pe cei obișnuiți?

— Poftim?

— Nimic, nimic.

— Ei bine. Chestiunea va fi cu siguranță clarificată, iar cei vinovați de furtul spadelor vor fi aduși în fața justiției. Dacă, într-adevăr, este vorba despre un furt. Îți garantez că vom lămuri misterul și că adevărul va ieși la iveală. Mai devreme sau mai târziu.

— Aș prefera să fie mai devreme. Vrăjitorului nu-i prea plăcea tonul investigatorului: Spadele mele sunt viața mea, fără ele nu-mi pot practica meseria. Știu că profesia mea este disprețuită de mulți și că persoana mea are de suferit din cauza acestei imagini negative, rezultată din superstiții, prejudecăți și xenofobie. Trag nădejde că această circumstanță nu va influența ancheta.

— Fără doar și poate, i-a răspuns sec Ferrant de Lettenhove. Pentru că aici respectăm legea și ordinea.

După ce câțiva lachei au luat trupul regretatului Gonschorek, investigatorul a ordonat să se facă o percheziție în depozitul de arme și în întreaga clădire. După cum era de așteptat, nu rămăsese nici urmă din spadele vrăjitorului. Femeia cu funcția de comandant al gărzilor, care încă mai era mânioasă pe Geralt, le-a arătat un loc în care decedatul ținea chitanțele primite pentru lucrurile retrase din depozit. Printre ele a fost găsită imediat cea a vrăjitorului. Apoi femeia a răsfoit registrul și li l-a pus imediat sub nas.

— Ia uitați-vă, le-a arătat ea triumfătoare. Negru pe alb. Semnătura: *Gerland din Ryblia.* V-am spus eu că vrăjitorul a venit personal să-și ridice spadele. Iar acum minte, fără îndoială pentru a cere despăgubiri! Din pricina lui a dat Gonschorek colțul! De la atâta tulburare, bila i s-a revărsat și a crăpat!

Cu toate acestea, nici ea, nici vreuna dintre celelalte gardience nu au fost de acord să depună mărturie că l-au văzut pe Geralt retrăgându-și spadele. Erau atât de mulți oameni prin preajmă – a fost explicația lor –, iar ele erau ocupate, pentru că era ora mesei și trebuiau să mănânce.

Pescărușii se roteau deasupra acoperișului tribunalului, scoțând țipete pătrunzătoare. Vântul alungase norii de furtună care atârnau deasupra mării spre sud. S-a ivit soarele.

— Țin să vă avertizez că spadele mele sunt protejate prin vrăji puternice, a spus Geralt. Numai vrăjitorii le pot atinge, altora li s-ar scurge energiile vitale. Acest lucru se manifestă în principal prin dispariția forței bărbătești. Adică prin impotență. Totală și permanentă.

— O să ținem cont de asta, a spus investigatorul, dând din cap. Deocamdată v-aș ruga să nu părăsiți orașul. Sunt dispus să închid ochii la încăierarea din corpul de gardă, unde scandalurile sunt la ordinea zilei, domnițele gardience se lasă destul de des pradă emoțiilor. Și din moment ce Julian... adică jupânul Jaskier își dă girul pentru dumneata, sunt sigur că și în instanță cazul dumitale va fi soluționat într-o manieră favorabilă.

— Cazul meu, a replicat vrăjitorul mijind ochii, nu este nimic altceva decât o hărțuire. O șicanare provenită din prejudecăți și ură...

— Probele vor fi supuse examinării, l-a întrerupt investigatorul. Și pe baza lor vor fi luate măsurile corespunzătoare. Așa cum cere litera legii. Aceeași lege datorită căreia te afli în libertate. Pe cauțiune și, prin urmare, condiționat. Va trebui să respecți aceste condiții, jupâne din Rivia.

— Cine a plătit cauțiunea?

Ferrant de Lettenhove a refuzat sec să-i dezvăluie identitatea binefăcătorului său, și-a luat rămas-bun și, însoțit de valeții săi, s-a îndreptat spre intrarea în tribunal.

Jaskier nu aștepta nimic altceva. De îndată ce au părăsit piața și au intrat pe o străduță, i-a dezvăluit tot ce știa.

— O adevărată înlănțuire de coincidențe nefericite, prietene Geralt. Și de incidente nefericite! Iar în ceea ce privește cauțiunea, a plătit-o o anume Lytta Neyd, cunoscută de prietenii apropiați sub numele de Coral, de la culoarea rujului pe care îl folosește. Ea este o magiciană aflată în slujba lui Belohun, regele acestor meleaguri. Toată lumea se frământă să afle de ce a făcut-o, de vreme ce tot ea este cea care te-a trimis la închisoare.

— Cum așa?

— Așa cum îți spun. Coral a fost cea care te-a turnat. Bineînțeles că asta nu a surprins pe nimeni, se știe că toți magicienii au un dinte împotriva ta. Și apoi, dintr-odată, lucrurile au luat o altă întorsătură: nici una, nici două, magiciana plătește cauțiunea și te scoate din temnița în care ai fost aruncat din pricina ei. Tot orașul...

— Am chiar așa o faimă? Tot orașul? Ce vorbești, Jaskier?

— Folosesc metafore și perifraze. Nu te preface că nu știi, doar mă cunoști bine. Este limpede că nu chiar tot orașul, ci doar câțiva bine informați dintre cei apropiați cercurilor conducătorilor.

— Nu cumva vei fi fiind și tu vreun apropiat al acestor cercuri?

— Ai ghicit. Ferrant este vărul meu, fiul fratelui tatălui meu. Am venit în vizită la el, așa cum se obișnuiește printre rude. Și am auzit despre nenorocirea ta. Am pus de îndată o vorbă bună pentru tine, pesemne că nu te îndoiești. Și mi-am dat girul pentru onestitatea ta. Le-am povestit despre Yennefer...

— Mulțumesc frumos.

— Mai scutește-mă cu sarcasmul tău. A trebuit să le povestesc despre ea ca să-mi conving verișorul că magiciana de aici te ponegrește și te denigrează din gelozie și invidie. Că toată această acuzație este complet falsă, că nu te pretezi niciodată la escrocherii financiare. Ca urmare a mijlocirii mele, Ferrant de Lettenhove, procuror regal și executor suprem al legii, este acum convins de inocența ta...

— Nu mi s-a părut, a spus Geralt. Dimpotrivă, am avut senzația clară că nu are încredere în mine. Nici în privința presupusei mele delapidări și nici în privința dispariției spadelor. Ai auzit ce a spus despre dovezi? Pentru el reprezintă un fetiș. Așadar, denunțul va fi o dovadă a fraudei, iar semnătura lui Gerland din Ryblia, din registru, va dovedi că dispariția spadelor este o farsă. Ca să nu mai vorbim despre expresia pe care a avut-o când m-a avertizat să nu părăsesc orașul...

— Îl judeci pe nedrept, i-a replicat Jaskier. Îl cunosc mai bine decât tine. Pentru el girul meu valorează mai mult decât o duzină de dovezi false. Și te-a avertizat pe bună dreptate. De ce crezi că ne-am grăbit amândoi, și eu, și el, spre corpul de gardă? Pentru a te împiedica să comiți vreo tâmpenie! Spui că cineva unelteşte împotriva ta, fabricând dovezi false? Atunci nu-ți rămâne decât să nu laşi nicio dovadă incontestabilă în mâna cuiva. Iar evadarea ar putea constitui una.

— S-ar putea să ai dreptate, dar instinctul meu îmi spune cu totul altceva. Ar trebui s-o șterg cât mai degrabă de-aici, înainte de a fi încolțit din toate părțile. Mai întâi arestarea, apoi cauțiunea îndată după beleaua cu spadele... Oare ce mă mai așteaptă? La naiba, fără spadă mă simt ca... ca un melc fără cochilie.

— După părerea mea, îți faci prea multe griji. La urma urmei, nu mai sunt prăvălii pe-aici? Pune-le cruce acelor spade și cumpără-ți altele.

— Dar ce s-ar întâmpla, oare, dacă ți s-ar fura lăuta? Câștigată, dacă îmi amintesc bine, în circumstanțe oarecum dramatice? Oare nu ți-ai face griji? I-ai pune cruce și ai merge să-ți cumperi alta de la prăvălia din colț?

Jaskier și-a strâns instinctiv la piept lăuta și s-a uitat în jur cu un aer speriat. Cu toate acestea, niciunul dintre trecători nu arăta ca un potențial hoț de instrumente muzicale și nici nu manifesta vreun interes morbid pentru lăuta sa nemaipomenită.

— Bine, a oftat el. Înțeleg. La fel ca lăuta mea, spadele tale sunt unice și de neînlocuit. În plus... cum spuneai? Sunt fermecate? Protejate prin vrăji foarte

puternice? Provoacă impotență magică... La naiba, Geralt! Și abia acum îmi spui? După ce am petrecut atâta amar de vreme în compania ta, cu spadele la îndemână! Și uneori chiar mai aproape! Acum este totul clar, acum înțeleg... În ultima vreme, la naiba, am cam avut anumite dificultăți...

— Liniștește-te. Asta cu impotența nu-i decât o minciună. Am scornit-o pe loc, sperând că se va răspândi zvonul. Că hoțul se va speria...

— Dacă se va speria, poate că va ascunde spadele sub bălegarul din grajd, a remarcat sec bardul, încă ușor palid. Așadar poți să-ți iei rămas-bun de la ele. Mai bine ai încredere în vărul meu Ferrant. Este investigator pe-aici de ani de zile, are o întreagă armată de șerifi, observă bardul sobru, încă ușor palid. Vor găsi hoțul în doi timpi și trei mișcări, vei vedea.

— Dacă o mai fi pe-aici, a scrâșnit din dinți vrăjitorul. S-o fi evaporat când eram în temniță. Dar cum spuneai că se numește magiciana din pricina căreia am ajuns acolo?

— Lytta Neyd, cunoscută și sub numele de Coral. Îmi închipui la ce te gândești, omule, dar nu știu dacă este o idee bună. Este magiciană. Magiciană și femeie, pe scurt o specie aparte, care nu se supune regulilor cunoașterii raționale, ci unor mecanisme și principii complet străine bărbaților de rând. Ce să-ți mai spun mai mult de-atât, sunt convins că știi foarte bine. Ai o experiență foarte bogată în această chestiune... Dar ce este cu hărmălaia asta?

Rătăcind fără vreo țintă pe străzi, nimeriseră într-o piațetă în care răsunau necontenit bocănituri de ciocane. După cum au putut afla, acolo exista un atelier mare de arămari. Pe marginea străzii, sub un baldachin, erau îngrămădite stive ordonate de doage puse la uscat. Unii tineri desculți le cărau până la niște mese, unde erau fixate pe suporturi speciale și tăiate. Odată pregătite, treceau în mâinile altor meșteri, care le puneau pe niște bancuri lungi de tâmplărie și le fasonau cu rindeaua, cu picioarele până la glezne în rumeguș. Doagele finisate ajungeau apoi în mâinile butnarilor, care le asamblau. Geralt a stat o vreme urmărind cum, sub acțiunea presiunii aplicate de scule ingenioase și a clemelor

acționate din șuruburi, butoiul prindea contur și imediat era fixat cu cercuri de fier prin lovituri de ciocan. Aburul eliberat din cazanele mari în care erau opărite butoaiele ajungea până în stradă. Din curtea aflată în spatele atelierului ajungea miros de lemn ars în foc: acolo, butoaiele erau încălzite înainte de a fi prelucrate în continuare.

— De fiecare dată când văd un butoi mi se face poftă de bere, a anunțat Jaskier. Haide, să mergem până la colț. Știu eu o cârciumă drăguță.

— Du-te singur. Am de gând s-o vizitez pe magiciană. Mi se pare că știu cine este, am mai văzut-o cândva. Unde o pot găsi? Nu te îmbufna, Jaskier. S-ar părea că este principala pricină a necazurilor mele. Doar n-o să aștept cu mâinile în sân să văd cum se petrec lucrurile, voi merge la ea și o voi lua la rost. Nu pot să rămân aici, în acest oraș. Chiar dacă n-am nicio lețcaie în buzunar.

— Lasă că găsim noi leac pentru asta, a spus trubadurul cu mândrie. Te ajut eu cu bani... Geralt? Ce se întâmplă?

— Întoarce-te la butnari și adu-mi o doagă.

— Cum?

— Adu-mi o doagă. Repede.

Strada era blocată de trei vlăjgani puternici, cu fețe întunecate, nebărbierite și slinoase. Unul, într-atât de lat în umeri încât părea aproape pătrat, ținea o bâtă groasă ca un ax de cabestan. Cel de-al doilea, care purta un cojoc întors pe dos, avea un satâr în mână și un topor prins la brâu. Al treilea, tuciuriu ca un marinar, era înarmat cu un cuțit lung, cu aspect înfricoșător.

— Hei, tu, rivian împuțit! a început cel pătrat. Cum te simți fără spade în spate? De parcă ai fi în curul gol în bătaia vântului, nu-i așa?

Geralt nu i-a dat apă la moară. A așteptat. Îl putea auzi pe Jaskier certându-se cu butnarii în privința doagei.

— Ai rămas fără colți, mutantule, viperă veninoasă vrăjită, a continuat cel lat în umeri, în mod vădit cel mai priceput dintre cei trei la oratorie. Nimeni nu se teme de un șarpe fără colți! Pentru că este ca un vierme sau ca un chișcar leșinat.

Noi călcăm în picioare astfel de scârboșenii și le strivim, încât nu mai îndrăznesc să vină prin orașele noastre, printre oamenii cumsecade. N-o să apuci să ne mânjești străzile cu băloșenia ta, ticălosule! Caftiți-l, flăcăi!

— Geralt! Prinde-o!

Vrăjitorul a apucat din zbor doaga care îi fusese aruncată, a sărit îndărăt pentru a evita o lovitură de par, a plesnit namila aproape pătrată în moalele capului, s-a rotit și l-a lovit pe bărbatul cu cojocul întors pe dos în cot, acesta a țipat și a dat drumul satârului din mână. Geralt l-a făcut să-și piardă echilibrul printr-o lovitură aplicată în spatele genunchilor, apoi a executat o piruetă, s-a întors într-o parte și l-a plesnit la tâmplă cu doaga. Fără să mai aștepte să se prăbușească și fără să-și întrerupă mișcarea, s-a strecurat pe sub bâta vlăjganului aproape pătrat și i-a zdrobit degetele încleștate pe aceasta. Omul a urlat de durere și a dat drumul bâtei, iar vrăjitorul l-a lovit pe rând peste o ureche, în coaste și peste cealaltă ureche. În cele din urmă, și-a luat avânt și i-a dat un șut puternic între picioare. Matahala pătrată a căzut și s-a ghemuit, zvârcolindu-se spasmodic cu fruntea pe pământ.

Tuciuriul, cel mai agil și mai rapid dintre cei trei, a început să țopăie în jurul vrăjitorului. Trecându-și cu îndemânare cuțitul dintr-o mână în cealaltă, a atacat cu picioarele îndoite, lovind de-a curmezișul. Geralt i-a evitat cu ușurință lovitura, s-a dat un pic înapoi și a așteptat ca celălalt să-și prelungească pasul. Iar când s-a întâmplat acest lucru i-a deviat cuțitul cu o lovitură puternică de doagă, l-a încercuit pe atacator cu o piruetă și l-a lovit în ceafă. Cuțitarul a căzut în genunchi, iar vrăjitorul l-a lovit în spate, spre rinichiul drept. A urlat sfredelitor de durere și a înțepenit, iar vrăjitorul l-a lovit cu doaga sub ureche, chiar la nerv. Cunoscut de medici sub denumirea de plex parotid.

— Vaaai! a exclamat el, stând deasupra omului care se zvârcolea, sufocându-se și înecându-se cu propriul răcnet. Te-o fi durând.

Zbirul cu cojoc de oaie, încă în genunchi, și-a scos toporul de la brâu, dar nu s-a putut hotărî să se ridice, nefiind sigur cum să acționeze. Geralt i-a risipit

îndoielile printr-o lovitură cu doaga peste ceafă.

Soldații din garda orașului alergau de-a lungul străzii, croindu-și drum printre curioșii care se îngrămădeau. Jaskier, apelând la cunoștințele sale, a încercat să-i calmeze explicându-le febril cine era agresorul și cine acționa în autoapărare.

Vrăjitorul l-a chemat pe bard gesticulând.

— Fii cu ochii pe acești ticăloși, să fie întemnițați cât mai degrabă. Convinge-l pe vărul tău, investigatorul, să-i ia la bani mărunți. Fie i-au mâncat palmele să fure spadele, fie au fost năimiți de cineva anume. Știau că sunt dezarmat, așa că au îndrăznit să mă atace. Și înapoiază-le butnarilor doaga.

— A trebuit s-o cumpăr, a mărturisit Jaskier. Și cred că bine am făcut. Din câte am văzut, ai mânuit-o cu dibăcie. Ar trebui s-o păstrezi și s-o ai la tine mereu.

— Mă duc la magiciană. În vizită. Ar trebui să mă duc cu doaga?

— Pentru magiciană, ca să ți-o spun pe cea dreaptă, ar fi nevoie de ceva mai greu, i-a spus bardul cu o grimasă. O oiște de la căruță, de exemplu. Un filosof, o cunoștință de-a mea spunea: *Când te duci la o femeie, nu uita să iei cu tine...*

— Jaskier.

— Bine, bine, îți explic cum să ajungi la magiciană. Dar înainte de toate, dacă pot să te sfătuiesc...

— Ce?

— Treci pe la o baie. Și pe la bărbier.

Feriți-vă de dezamăgiri, fiindcă aparențele sunt înșelătoare! Lucrurile sunt rareori ceea ce par a fi. Iar femeile, niciodată.

JASKIER, *O jumătate de veac de poezie*

5

Apa din havuzul fântânii arteziene se învârtea și spumega, stropind în jur cu mici picături aurii. Lytta Neyd, cunoscută și sub numele de Coral, magiciana, a întins mâna și a scandat o formulă magică stabilizatoare. Apa, care s-a domolit de parcă s-ar fi vărsat ulei în ea, a început să scânteieze cu licăriri de lumină. Imaginea, inițial vagă și tulbure, a căpătat claritate și a încetat să mai pâlpâie; deși ușor distorsionată de mișcarea apei, era clară și lizibilă. Coral s-a aplecat peste havuz. A văzut în apă Târgul de Mirodenii, strada principală a orașului. Și un bărbat cu părul alb mergând de-a lungul ei. Magiciana privea cu atenție. Observa. Căuta indicii. Detalii. Indicii care să-i permită o evaluare corectă și care să poată prezice ce avea să se întâmple.

În privința bărbaților, Lytta avea o viziune clară, formată în ani de zile de experiență. Știa să recunoască un bărbat adevărat dintr-o turmă de imitații mai mult sau mai puțin reușite. Și fără să recurgă în acest scop la contactul fizic, o metodă de testare a bărbăției pe care, de altfel, la fel ca majoritatea magicienelor, o considera nu numai vulgară, ci și banală și înșelătoare, putând duce la rătăcire totală. Degustarea directă, așa cum declarase după mai multe încercări, ar putea fi, de asemenea, o modalitate de a determina gustul, dar prea des lăsa un gust amar în gură. Indigestie. Arsuri la stomac și uneori vărsături.

Lytta putea recunoaște un bărbat adevărat chiar și de la distanță, pe baza unor indicii banale și aparent nesemnificative. Un bărbat adevărat, verificase magiciana, este pasionat de pescuit, dar folosind exclusiv musca artificială. Colecționează soldați de jucărie, grafică erotică și modele realizate manual de nave cu vele, inclusiv din acelea care se pot introduce în sticle, iar din casa ei nu

lipseau niciodată sticle goale de băuturi scumpe. Este un bucătar excelent, este capabil de adevărate capodopere culinare. Mai mult, în general, era suficient să-l vezi ca să te simți invadată de dorință.

Vrăjitorul Geralt, despre care magiciana auzise multe, despre care obținuse multe informații și pe care acum îl observa în apa din havuz, părea să îndeplinească doar una dintre condițiile menționate mai sus.

— Mozaïk!

— Sunt aici, jupânească stăpână.

— Vom avea un oaspete. Asigură-te că totul este pregătit ca la carte și că vom fi la înălțime. Dar, mai întâi, adu-mi o rochie.

— Pe cea trandafirie? Sau pe cea acvamarin?

— Pe cea albă. El poartă de obicei negru, așa că vom combina yin și yang. În ceea ce privește încălțările, alege ceva care să se asorteze, numai să aibă un toc de cel puțin patru țoli. Nu-i voi permite să mă privească prea de sus.

— Jupânească stăpână... rochia albă...

— Poftim?

— Este așa, cam...

— Simplă? Fără brizbrizuri și farafastâcuri? Ah, Mozaïk, Mozaïk. Oare tu n-ai să înveți niciodată?

La ușă, el a fost întâmpinat fără niciun cuvânt de o namilă masivă, pântecoasă, cu nasul spart și cu ochi de porc. L-a măsurat cu privirea pe Geralt din cap până în picioare și apoi din nou, în sens invers. Apoi s-a dat la o parte, făcându-i semn să treacă.

În hol îl aștepta o fată cu părul pieptănat drept sau, mai bine zis, turtit pe cap. Fără niciun cuvânt, doar cu un gest simplu, ea l-a invitat să intre.

S-a trezit într-o curte plină de flori, cu o fântână arteziană în centru. În mijlocul fântânii era o statuetă de marmură care înfățișa o tânără goală (sau mai degrabă o fetiță, judecând după atributele sexuale mai slab dezvoltate) dansând. Pe lângă îndemânarea cu care fusese sculptată de dalta unui maestru, statueta

atrăgea atenția printr-un alt detaliu: era prinsă de soclu într-un singur punct, contactul cu degetul mare de la picior. Imposibil de echilibrat o astfel de structură fără a recurge la magie, a observat vrăjitorul.

— Geralt din Rivia. Bine ai venit. Intră.

Magiciana Lytta Neyd avea trăsături prea dure pentru a fi numită o frumusețe clasică. Pudra de nuanța piersicii, caldă, care îi acoperea delicat pomeții, mai atenua din asprimea acestui personaj, dar nu putea să i-o ascundă. Buzele evidențiate de rujul corai erau desenate perfect, prea perfect. Dar nu asta conta.

Lytta Neyd avea părul roșcat. Era o roșcată clasică, naturală. Roșul-ruginiu, aprins al părului ei amintea de blana de vară a unei vulpi. Dacă ar fi prins cineva o vulpe roșcată și ar fi pus-o lângă Lytta, s-ar fi dovedit a fi de aceeași culoare, greu de deosebit una de cealaltă. Geralt era absolut convins de asta. Iar atunci când își mișca magiciana capul, printre nuanțele roșietice scânteiau tonuri mai deschise, gălbui, exact ca la blana unei vulpi. Această nuanță de roșcat era de obicei însoțită de pistrui și, de multe ori, în exces. Cu toate acestea, Lytta nu avea nicio urmă.

Geralt simțea o neliniște latentă, de mult uitată, dar care se trezise brusc undeva în adâncul ființei sale. Avea, din fire, o predilecție ciudată și dificil de explicat pentru roșcate și de câteva ori tocmai acea culoare specială a părului îl îndemnase să comită tot soiul de tâmpenii. Așa că trebuia să fie în gardă, iar vrăjitorul a luat o decizie fermă de a-și impune acest lucru. La urma urmei, sarcina îi fusese ușurată. Tocmai trecuse un an de când prostiile de genul acesta încetaseră să-l mai ispitească.

Culoarea roșcată a podoabei capilare nu era singurul atribut fascinant al magicienei. Rochia albă ca zăpada era simplă și lipsită de orice artificiu și aceasta servea unui scop, un scop justificat și fără nici cea mai mică îndoială intenționat. Simplitatea nu a distras atenția observatorului, permițându-i să se concentreze asupra farmecului figurii seducătoare. Și a decolteului adânc. Pe scurt, în ediția

ilustrată a *Cărții Bune* a profetului Lebioda, Lytta Neyd ar fi putut poza pe bună dreptate pentru ilustrația care precedă capitolul „Despre pofta necurată".

Și mai pe scurt, Lytta Neyd era o femeie cu care numai un idiot absolut s-ar fi legat la cap mai mult de două zile și două nopți. Curios că, de obicei, după astfel de femei alergau haite întregi de bărbați înclinați să aibă relații de durată.

Mirosea a frezie și a caise.

Geralt s-a înclinat, apoi s-a prefăcut că este mai captivat de statuia fântânii decât de decolteul vrăjitoarei.

— Poftim, te rog, a repetat Lytta, arătând spre o masă acoperită cu un blat de malachit și spre două fotolii din răchită.

L-a așteptat să se așeze, iar apoi, în timp ce se așeza, și-a etalat coapsele ferme și botinele din piele de salamandră.

Vrăjitorul s-a prefăcut că își dedică toată atenția carafei și platoului cu fructe.

— Vin? E Nuragus de Toussaint, după părerea mea mai interesant decât Est Est, care este cu siguranță supraevaluat. Avem, de asemenea, Côte-de-Blessure, dacă preferi vinul roșu. Toarnă-ne, Mozaïk.

— Mulțumesc. Luând ulcica din mâna fetei cu părul drept, vrăjitorul i-a zâmbit: Mozaïk. Ce nume frumos.

A văzut spaima din ochii ei.

Lytta Neyd și-a așezat ulcica pe măsuța de cafea. Cu un zăngănit, pentru a-i atrage atenția.

— Așadar, a spus ea scuturându-și capul și buclele roșietice, ce vânt bun îl aduce pe faimosul Geralt din Rivia în modesta mea locuință? Mor de curiozitate.

— Ai plătit pentru mine, i-a răspuns vrăjitorul pe un ton deliberat sec. Adică mi-ai plătit cauțiunea. Datorită generozității tale am ieșit din temniță. Unde am fost azvârlit tot datorită ție. Este adevărat? Din cauza ta am petrecut o săptămână în celulă?

— Patru zile.

— Patru zile și patru nopți. Dacă este posibil, aș dori să cunosc motivele care te-au împins să faci asta. Pe ambele.

— Ambele? Magiciana și-a ridicat sprâncenele și ulcica: Există numai unul. Este unul și același.

Geralt s-a prefăcut că își îndreaptă toată atenția asupra lui Mozaïk, care robotea în cealaltă parte a curții.

— Aha. M-ai scos de la zdup pentru același motiv pentru care m-ai denunțat și m-ai trimis acolo?

— Bravo.

— Așadar te întreb: de ce?

— Ca să-ți demonstrez că sunt în stare.

Dând din cap, vrăjitorul a luat o înghițitură de vin. Foarte bun, într-adevăr.

— Mi-ai demonstrat că ești în stare, a dat el din cap meditativ. De fapt, ai fi putut să mă anunți pur și simplu, întâlnindu-mă pe stradă, de exemplu. Te-aș fi crezut. Ai preferat să o faci diferit și în forță. Așadar, vin și te întreb: ce urmează?

— Mă întreb eu însămi. Lytta i-a aruncat o privire răpitoare se sub gene: Dar hai să lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul. Deocamdată să presupunem că acționez în numele și în folosul unora dintre confrații mei. Magicienii, care au anumite planuri în privința ta. Acei magicieni cărora nu le sunt străine talentele mele diplomatice au crezut că sunt persoana potrivită pentru a te informa despre aceste planuri. Asta este tot ce pot să-ți dezvălui deocamdată.

— Este foarte puțin.

— Ai dreptate. Dar, pentru moment, mi-e și rușine să recunosc, nici eu nu știu prea multe. Nu mă așteptam să te prezinți atât de curând, să afli atât de repede cine ți-a plătit cauțiunea. M-au asigurat că va rămâne secret. Când voi afla mai multe, îți voi dezvălui mai multe. Ai răbdare.

— Dar chestiunea cu spadele mele? Face parte din joc? Din planurile acelor magicieni misterioși? Sau este o altă demonstrație a ceea ce ești în stare?

— Nu știu nimic despre nicio chestiune cu spade, orice ar însemna și ar implica aceasta.

Nu a prea crezut-o. Dar nu a insistat asupra subiectului.

— În ultima vreme, colegii tăi magicieni, i-a spus el, se întrec în a-mi demonstra ostilitatea și antipatia lor. Fac tot posibilul să mă tachineze și să-mi facă viața grea. Cu fiecare încercare sunt sigur că este mâna lor mizerabilă la mijloc. Un lanț de coincidențe nefericite. Mă aruncă în temniță, apoi mă eliberează, ca să aflu că urzesc planuri în jurul meu. Cu ce vor mai veni confrații tăi de data aceasta? Mă tem chiar și să fac presupuneri. Iar tu, foarte diplomată, trebuie să recunosc, mă îndemni să am răbdare. Trebuie să am. Pentru că trebuie să aștept să fie judecat cazul produs de denunțul dumitale.

Magiciana i-a zâmbit.

— Dar, între timp, poți profita din plin de libertate, te poți bucura de beneficiile sale. Vei răspunde în fața instanței în libertate. În situația în care cazul dumitale va fi judecat, ceea ce nu este deloc sigur. Și chiar dacă ar fi, nu ai motive să-ți faci griji, crede-mă. Ai încredere în mine.

— Cu încrederea, i-a răspuns Geralt, întorcându-i zâmbetul, ar putea fi mai dificil. În ultima vreme inițiativele confraților dumitale mi-au zdruncinat-o din temelii. Dar mă voi strădui. Iar acum plec. Ca să aștept cu răbdare și încredere. Mă înclin.

— Încă nu te înclina. Încă o clipă. Mozaïk, niște vin.

Lytta și-a schimbă poziția pe scaun. Vrăjitorul continua să se prefacă, în încăpățânarea lui, că nu vede genunchiul și coapsa care se întrezăreau prin despicătura rochiei.

— Ei bine, a spus magiciana după o clipă. N-are rost să ne tot învârtim în jurul cozii. Vrăjitorii nu au fost niciodată bine văzuți în mediul nostru, dar ne-am mulțumit să te ignorăm. Am ținut-o așa până la un moment dat.

— Până în momentul în care m-am încurcat cu Yennefer, a concluzionat Geralt, sătul de tatonări.

— Sub nicio formă, te înșeli, i-a răspuns Lytta, țintuindu-l cu ochii săi de culoarea jadului. De două ori. Primo, nu tu te-ai încurcat cu Yennefer, ci ea cu tine. Secundo, această legătură nu ne-a scandalizat pe mulți dintre noi, o asemenea extravaganță nu este chiar atât de rară... În cercul nostru vedem multe alte extravaganțe. Momentul decisiv a fost când v-ați despărțit. Când s-a întâmplat? Acum un an? Ah, ce repede trece timpul...

S-a oprit pentru efect, mizând pe reacția lui. Când i-a fost clar că nu va fi nicio reacție, a continuat:

— Cu doar un an în urmă. Apoi, o parte a cercului nostru... nu prea mare, dar influentă... a considerat că ar fi bine să fiți puși sub observație. Nu era clar pentru toată lumea ce anume se întâmplase de fapt între voi. Unii credeau că Yennefer, odată ce și-a revenit în fire, a fost cea care a rupt-o și te-a izgonit. Alții au îndrăznit să presupună că, odată ce ai deschis ochii, tu ai lăsat-o baltă pe Yennefer și ai fugit în lume încotro ai văzut cu ochii. Drept urmare, după cum spuneam, ai devenit un obiect de interes. Și deopotrivă, după cum ai ghicit, unul de ostilitate. Ce să mai spun, unii au vrut să te pedepsească într-un fel sau altul. Din fericire pentru tine, majoritatea au considerat că nu merită osteneala.

— Dar tu? Cărei părți aparțineai?

Lytta și-a strâns buzele corai.

— Celei pentru care, imaginează-ți, povestea ta de dragoste a fost o distracție. Uneori am râs. Alteori am trăit fiorul jocurilor de noroc. Personal, îți datorez o afluență considerabilă de parale, vrăjitorule. S-au făcut pariuri despre cât timp vei rezista cu Yennefer, mizele fiind destul de mari. După cum s-a dovedit, am avut mână bună și strângătoare. Am câștigat toate pariurile.

— În acest caz, mai bine plec. Nu dă bine să te vizitez. Nu trebuie să fim văzuți împreună, căci oamenii ar putea crede că ne-am înțeles, că am aranjat pariurile, că am făcut un blat.

— Îți pasă de ce ar putea crede oamenii?

— Cât de cât. Iar victoria ta mă bucură. Mă gândeam să-ți înapoiez cele cinci sute de coroane pe care le-ai dat pe cauțiunea mea. Dar, din moment ce ai câștigat potul cel mare pariind pe mine, nu mă mai simt obligat să fac acest lucru. De fapt, acum suntem chit.

— Sper că dacă ai adus aminte de returnarea cauțiunii nu înseamnă că ai de gând să ștergi putina. Fără să aștepți procesul în instanță. O strălucire malefică a apărut în ochii verzi ai Lyttei Neyd: Nu, nu, nu se poate, nu poți avea o asemenea intenție. Pentru că știi, la urma urmei, te-ar trimite înapoi la pârnaie. Știi bine, nu-i așa?

— Nu mai e nevoie să-mi demonstrezi de ce ești în stare.

— Aș prefera să nu fiu nevoită, ți-o spun cu mâna pe inimă.

Și-a dus mâna la decolteu, cu intenția evidentă de a-i atrage privirea acolo. El s-a prefăcut că nu observă și și-a întors privirea spre Mozaïk. Lytta și-a dres glasul.

— Iar dacă chiar vrei să fim chit, adică să împărțim câștigurile din pariuri, ai dreptate într-adevăr. Îți meriți partea. Nu îndrăznesc să-ți ofer niște bani... dar ce zici de credit nelimitat la cârciuma „Natura Rerum“? Pe durata ședерii dumitale aici? Din pricina mea, ultima vizită a dumitale s-a încheiat înainte chiar de a începe, așa că acum...

— Nu, mulțumesc. Apreciez gestul și bunele intenții. Dar nu, mulțumesc.

— Ești sigur? Ei bine, cu siguranță că ești. Degeaba ți-am reamintit... de pârnaie. M-ai provocat. Și m-ai dus cu prețul. Ochii tăi, stranii tăi ochi mutanți, atât de sinceri în aparență, rătăcesc întruna... și înșală. Nu ești sincer, oh, nu. Știu, știu, când rostesc acest lucru buzele unei magiciene, nu poate fi decât un compliment. Asta aveai să spui, nu-i așa?

— Bravo.

— Oare ai putea fi sincer, totuși? Dacă ți-aș cere-o?

— Dacă m-ai ruga.

— Ei, bine! Așa să fie. Atunci, te rog să fii sincer. Cum de ai ales-o pe Yennefer? De ce ea și nimeni altcineva? Ai putea să-mi explici? Dă-i un nume?

— Dacă este vorba cumva despre un alt pariu...

— Nu, nu este vorba despre niciun pariu. De ce tocmai Yennefer din Vengerberg?

Mozaïk a apărut ca o umbră cu o altă carafă și câteva prăjituri. Geralt s-a uitat în ochii ei. Fata a întors imediat capul.

— De ce Yennefer? a repetat vrăjitorul, cu privirea ațintită asupra lui Mozaïk. De ce ea? Îți voi răspunde foarte sincer: nici eu nu știu. Sunt anumite femei... E de-ajuns doar o privire...

Mozaïk a deschis gura și a clătinat ușor din cap. A împotrivire și spaimă. Știa ea ce știa. Și s-a rugat să se oprească. Dar Geralt împinsese jocul prea departe.

— Există femei care atrag, a continuat el, rătăcind din nou cu privirea peste trupul fetei. Ca un magnet. De la care nu e cu putință să-ți iei ochii...

— Lasă-ne, Mozaïk.

Vocea Lyttei amintea de scrâșnetul produs de un sloi de gheață care scrijelește un fier.

— Iar ție, Geralt din Rivia, îți mulțumesc. Pentru vizită. Pentru răbdare. Și pentru sinceritate.

Spada de vrăjitor (fig. 40) se remarcă prin faptul că este un fel de amalgam de mai multe spade, chintesența a ceea ce este mai bun la alte arme. Oțelul de calitate superioară și metoda de forjare, tipice turnătoriei și forjelor piticănești, conferă lamei ușurință, dar și o elasticitate aparte. Spada de vrăjitor este, de asemenea, ascuțită conform metodei piticaniilor, o metodă, să adăugăm, secretă și care așa va rămâne pentru totdeauna, deoarece piticanii de la munte sunt foarte grijulii cu secretele lor. Cu o spadă ascuțită de piticani, conform metodei mai sus pomenite, o năframă de borangic aruncată în văzduh poate fi tăiată în două. Conform relatărilor martorilor oculari, vrăjitorii s-au dovedit capabili de o astfel de măiestrie cu spadele lor.

PANDOLFO FORTEGUERRA, *Tratat despre armele albe*

6

Furtuna scurtă de dimineață răcorise momentan aerul, dar, după aceea, duhoarea de gunoi, de grăsime arsă și de pești putreziți pe care briza îi aducea de la Palmyra au devenit din nou o pacoste.

Geralt petrecuse noaptea la hanul lui Jaskier. Odăița ocupată de bard era într-atât de intimă, încât trebuia să te lipești de pereți pentru a ajunge la pat. Din fericire, patul era suficient de spațios ca să poată dormi în el două persoane, chiar dacă scârțâia infernal, iar salteaua era acum atât de bătucită de parcă era făcută din piatră, din cauza utilizării excesive de către negustorii aflați în trecere, amatori notorii, după cum bine se știe, de sex extraconjugal intens.

În acea noapte, cine știe din ce motive, Geralt o visase pe Lytta Neyd.

Cei doi prieteni s-au dus să ia micul dejun în piața din apropiere, la o tarabă unde, așa cum reușise să afle bardul, serveau sardine delicioase. Jaskier a făcut cinste. Geralt nu s-a împotrivit. La urma urmei, de cele mai multe ori se întâmplase invers: Jaskier, mereu rupt de foame, era cel care profitase de generozitatea sa.

Așa că s-au așezat la o masă cu blatul zgrunțuros și au asaltat sardinele prăjite crocante, care le fuseseră servite pe un platou de lemn, de mărimea unei roți de roabă. Din când în când, așa cum observase vrăjitorul, Jaskier se uita în jur cu teamă. Și încremenea de fiecare dată când i se părea că vreun trecător se holba la el prea insistent.

— Mă gândesc că n-ar strica să-ți iei o armă, oricare ar fi aceasta, a murmurat poetul în cele din urmă. Și s-o ții la vedere. Nu crezi că ar fi bine să înveți o

lecție din cele întâmplate ieri? Ia, uite, vezi scuturile și armurile expuse acolo? E o armurărie. Poate or fi având și spade.

— În acest oraș armele sunt interzise, străinilor le sunt rechiziționate armele, a spus Geralt, ciugulind spinarea unei sardine și scuipând înotătoarele. S-ar părea că aici numai bandiții pot circula înarmați.

— Așa o fi. Trubadurul a dat din cap spre un individ cu o bardă mare de război pe umăr: Dar aici, în Kerack, Ferrant de Lettenhove, vărul meu dulce, după cum știi, este cel care emite interdicțiile, se asigură că sunt respectate și pedepsește nelegiuirile. Și, întrucât nepotismul este o lege sacră a naturii, amândoi ne putem eschiva de la aceste interdicții. Prin prezenta suntem autorizați să posedăm și să purtăm arme. Să terminăm micul dejun și să mergem să-ți cumpărăm o spadă.

— Jupânească hangiță! Nemaipomeniți peștișorii ăștia! Mai prăjește-ne vreo zece!

Geralt a aruncat un os pe care tocmai îl terminase de ciugulit.

— Mâncând aceste sardine, îmi dau seama că pierderea spadelor nu este altceva decât o pedeapsă pentru lăcomia și snobismul meu. Pentru dorința mea de răsfăț. Mi s-a întâmplat să am de lucru prin apropiere, așa că m-am gândit să fac o vizită la Kerack și să merg la „Natura Rerum“, un han de renume mondial. Aș fi putut foarte bine să merg oriunde și să mănânc o ciorbă de burtă, o varză cu mazăre sau un borș de pește...

Jaskier și-a lins degetele.

— Apropo, hanul „Natura Rerum“, deși e pe bună dreptate renumit pentru bucătăria sa, este doar unul dintre multe altele. Există multe alte locuri în care se mănâncă la fel de bine, ba uneori chiar mai bine. De exemplu, „Șofran și Piper“ din Gors Velen sau „Hen Cerbin“ din Novigrad, care are propria fabrică de bere. Sau „Sonatina“ din Cidaris, nu departe de aici, unde se mănâncă cele mai bune fructe de mare de pe toată coasta. În Maribor, „Rivoli“ și cocoșul à la Brokilon, prăjit în untură de porc, de te lingi pe degete. „Paprica“ din Aldersberg și

faimoasele sale șale de iepure cu zbârciogi à la regele Videmont. În Hirundum, la Hofmeier... Ah, să mergi acolo toamna, de Saovine, la o gâscă friptă în sos de pere... Sau la „Doi Țipari“, la câteva mile de Ard Carraigh, o cârciumă ordinară la răscruce de drumuri, dar unde servesc cele mai bune răcituri de porc pe care le-am mâncat vreodată în viața mea... Ah! Dar uite cine a venit să ne viziteze. Vorbești de lup! Bună, Ferrant... Adică, mmm... jupâne investigator...

Ferrant de Lettenhove s-a apropiat singur, făcându-le semn valeților să rămână în stradă.

— Julian. Conașule din Rivia. Vin cu noutăți.

— Nu pot ascunde faptul că începusem să fiu nerăbdător, a răspuns Geralt. Ce au mărturisit nelegiuiții? Cei care m-au atacat ieri, profitând de faptul că eram dezarmat? Au spus-o sus și tare. Dovadă că au avut de-a face cu furtul spadelor mele.

— Din păcate, nu există dovezi, a spus procurorul, ridicând din umeri. Cei trei întemnițați sunt recidiviști, fără prea multă minte. Ce-i drept, au îndrăznit să comită agresiunea profitând de faptul că erai dezarmat. Vestea furtului se răspândise incredibil de repede, s-ar părea că datorită cucoanelor de la corpul de gardă. Și imediat s-a găsit cineva gata să... Ceea ce, la urma urmei, nu este deloc surprinzător. Nu aparții unei categorii care să fie iubită în mod deosebit... Și nici nu faci nimic pentru a câștiga simpatie și popularitate. În timpul arestării, ți-ai bătut colegii de celulă...

— Desigur, a încuviințat vrăjitorul clătinând din cap. Este numai vina mea. Și flăcăii de ieri sunt răniți. N-au depus plângere? N-au solicitat despăgubiri?

Jaskier a izbucnit în râs, dar a tăcut imediat.

— Martorii incidentului de ieri au spus că cei trei au fost bătuți cu o doagă de butoi, a spus aspru Ferrant de Lettenhove. Și într-un mod extraordinar de feroce. Atât de feroce, încât unul dintre ei... s-a scăpat pe el.

— Cu siguranță, de emoție.

— Au fost bătuți chiar și atunci când au devenit inofensivi și nu mai constituiau o amenințare, a continuat investigatorul, fără să-și schimbe expresia. Ceea ce înseamnă depășirea limitelor legitimei apărări.

— Nu mi-e frică. Am un avocat bun.

Jaskier a rupt tăcerea grea:

— Vrei o sardină?

— Vă anunț că este în desfășurare o anchetă, a spus în cele din urmă investigatorul. Inșii arestați ieri nu sunt implicați în furtul spadelor. Au fost audiate mai multe persoane care ar fi putut fi implicate în furtul spadelor, dar nu au fost găsite dovezi. Informatorii nu au putut oferi indicii. Cu toate acestea, se știe – și aceasta este principala informație pe care am venit să v-o ofer – că vestea furtului a făcut mare vâlvă în mahalaua interlopă a orașului. Se pare că și străinii au devenit dornici să înfrunte un vrăjitor, mai ales dacă nu este înarmat. Prin urmare, vă recomand multă vigilență. Nu pot exclude alte incidente. Nici măcar nu sunt sigur, Julian, că în această situație compania jupânului din Rivia...

Trubadurul l-a întrerupt cu un aer belicos:

— În compania lui Geralt am cutreierat locuri mult mai primejdioase, m-am trezit în necazuri pe care gloata de aici nici nu și le poate închipui. Dacă ți se pare necesar, vere, oferă-ne o escortă înarmată. Ca să acționeze ca un factor descurajator. Pentru că altminteri, dacă eu și Geralt mai luăm la bătaie vreun huligan, se va plânge că am depășit limitele legitimei apărări.

— Dacă sunt cu adevărat tâlhari, a spus Geralt. Și nu zbiri cu simbrie, năimiți de cineva anume. Ancheta ia în considerare acest aspect?

— Se iau în considerare toate posibilitățile, l-a întrerupt Ferrant de Lettenhove. Ancheta va continua. Vă voi aloca o escortă.

— Vă suntem recunoscători.

— Rămas-bun. Mult noroc.

Deasupra acoperișurilor caselor din oraș, pescărușii dădeau târcoale țipând puternic.

După cum s-a dovedit, ar fi putut foarte bine să fi scutit vizita la armurier. O privire asupra spadelor expuse a fost suficientă pentru Geralt. Însă, când a aflat mai târziu prețul, a dat din umeri și a părăsit prăvălia fără să spună un cuvânt.

— Am crezut că ne-am înțeles, a spus Jaskier, alăturându-i-se în stradă. Ar fi trebuit să cumperi orice, pentru a fi înarmat!

— N-am de gând să irosesc banii pe nimic. Chiar dacă sunt banii tăi. Erau niște porcării, Jaskier. Spade grosolane, produse în serie. Și spade micuțe, de paradă, pentru curteni, mai potrivite pentru un bal mascat, dacă vrei cumva să te deghizezi în spadasin. La prețuri care stârnesc râsul curcilor.

— Hai să căutăm altă prăvălie! Sau un alt atelier!

— Toate, o apă și-un pământ. Au căutare armele de slabă calitate și ieftine, făcute să fie folosite într-o singură luptă reală. Și nu pentru a-i sluji pe învingători, pentru că atunci când sunt adunate de pe câmpul de luptă nu mai sunt bune de nimic. Și mai sunt căutate deopotrivă ornamentele strălucitoare, cu care să defileze dandy-i. Cu care nu poți să tai nici cârnații. Decât dacă sunt din ficat.

— Exagerezi, ca de obicei!

— Din partea ta, sună a compliment.

— Fără nicio intenție! Așadar, spune-mi, unde am putea găsi o spadă ca lumea? Nu mai rea decât cele pe care ți le-au furat, dacă nu chiar mai bună?

— Există maeștri deosebit de iscusiți în meșteșugul forjării lamelor, fără doar și poate. Poate că aș găsi una ca lumea în depozitele lor. Dar am nevoie de o spadă care să se potrivească în mâna mea. Forjată și ajustată la comandă. Numai că fabricarea unei astfel de arme durează luni întregi, uneori chiar și un an întreg. N-am atâta timp la dispoziție.

— Dar până la urmă tot trebuie să faci rost de o spadă, a apreciat bardul pe un ton sobru. Și destul de rapid, după părerea mea. Așadar, ce ne mai rămâne de făcut? Poate... Și-a coborât vocea, s-a uitat în jur: Poate... poate Kaer Morhen? Acolo, fără îndoială...

— Fără îndoială, l-a întrerupt Geralt, încleștându-și maxilarul. Și încă cum. Dintotdeauna sunt destule lame acolo, pe alese, inclusiv din argint. Dar este tare departe și aproape că nu trece o zi lăsată de zei fără furtună sau ploaie. Râurile s-au umflat, drumurile sunt potopite de ploaie. Am face o lună de zile până acolo. Și, pe lângă asta...

Furios, a dat cu piciorul într-un coșuleț numai găuri aruncat de cineva.

— M-am lăsat jefuit, Jaskier, înșelat și jefuit ca ultimul fraier. Vesemir m-ar batjocori fără milă, camarazii mei, dacă i-aș găsi în Cetate, ar face și ei băşcălie de mine ani de zile. Nu. Nici nu începe vorbă despre așa ceva, la naiba! Trebuie să mă descurc altcumva. Și singur.

Au auzit flaute și tobe răsunând. Când au intrat într-o piațetă unde se ținea un târg de legume și zarzavaturi au dat peste un grup de goliarzi ambulanți care susțineau o reprezentație. Repertoriul lor era unul matinal, adică de o prostie crasă și deloc amuzant.

Jaskier s-a strecurat printre tarabe și, cu competențe admirabile și neașteptate pentru un poet, s-a dedat imediat evaluării și degustării castraveților, sfeclei și merelor etalate pe tejghele, angajându-se de fiecare dată în discuții și cochetând cu negustorii.

— Varză murată! a anunțat el, scoțând dintr-un butoi o căpățână cu cleștele de lemn. Încearc-o, Geralt. Nemaipomenită, nu-i așa? Gustoasă și sănătoasă varza asta murată. Iarna, când lipsesc vitaminele, varza asta protejează împotriva scorbutului. În plus, constituie un remediu ideal pentru depresie.

— Cum vine asta?

— Mănânci un kilogram de varză murată, bei un litru de lapte acru... și depresia devine instantaneu cea mai mică dintre grijile tale. O uiți. Uneori pentru o vreme îndelungată. După cine te uiți cu atâta interes? Cine este fata aia?

— O cunoștință. Așteaptă-mă aici. Schimb o vorbă cu ea și mă întorc.

Era Mozaïk, fata pe care o întâlnise la Lytta Neyd. Ucenica timidă, cu părul lins. Purta o rochie modestă, dar elegantă, de culoare trandafirie, și pantofi cu

talpă de plută, cu care se mișca foarte grațios, având grijă să nu alunece peste rămășițele de verdeață care acopereau caldarâmul denivelat.

S-a îndreptat spre ea, surprinzând-o în fața unor roșii, cu care umplea coșul pe care îl purta pe braț.

— Ziua bună.

Când l-a văzut, Mozaïk, care era deja lividă, a pălit și mai mult. Dacă nu ar fi fost tejgheaua, ar fi făcut un pas sau doi înapoi. A făcut o mișcare, ca și cum ar fi ascuns coșul la spate. Nu, nu coșul, ci brațul. Și-a ascuns antebrațul și mâna, înfășurate cu grijă într-un batic de mătase. Această mișcare nu i-a scăpat vrăjitorului, pe care un impuls inexplicabil l-a făcut să acționeze. A apucat mâna fetei.

— Lasă-mă, a șoptit ea, încercând să se elibereze.

— Stai să văd. Insist.

— Nu aici...

S-a lăsat condus departe de piață, într-un loc unde puteau fi oarecum singuri. Geralt i-a desfăcut baticul și nu s-a putut abține. A început să înjure, îndelung și foarte vulgar.

Mâna stângă a fetei fusese întoarsă pe dos. Răsucită din încheietură. Degetul mare ieșea în stânga, dosul mâinii era orientat în jos, iar partea interioară în sus. O linie a vieții lungă, regulată, a observat instinctiv Geralt. O linie a inimii limpede, dar punctată și întreruptă.

— Cine ți-a făcut așa ceva? Ea?

— Tu.

— Cum așa?

— Tu! a exclamat Mozaïk, trăgându-și mâna ca să se îndepărteze ușor. M-ai folosit pentru a-ți bate joc de ea. Să știi că nu este genul care să lase așa ceva nepedepsit.

— Nu puteam...

— Prevedea? a întrebat privindu-l în ochi.

O judecase greșit: nu era nici timidă, nici speriată.

— Ba puteai și ar fi trebuit. Dar ai preferat să te joci cu focul. Măcar a meritat? Ești mulțumit, te simți mai bine? Ai avut cu ce să te lauzi în fața prietenilor de la cârciumă?

El nu i-a răspuns. Nu-și putea găsi cuvintele. Spre surprinderea lui, Mozaïk i-a zâmbit dintr-odată.

— Nu ți-am luat-o în nume de rău, i-a spuse ea dezinvolt. Jocul tău m-a amuzat și pe mine; dacă nu aș fi fost atât de speriată, chiar aș fi râs. Dă-mi coșul înapoi, mă grăbesc. Trebuie să mai fac niște cumpărături. Și am întâlnire cu alchimistul.

— Stai așa. Nu te pot lăsa așa, în halul ăsta.

— Te rog, vocea lui Mozaïk s-a schimbat ușor. Nu te băga. O să faci mai mult rău... Cât despre mine, a adăugat ea după o clipă, eu oricum am scăpat. M-a tratat cu blândețe.

— Cu blândețe?

— Ar fi putut să-mi răsucească ambele mâini. Mi-ar fi putut răsuci un picior, să-mi ducă călcâiele în locul degetelor. Mi-ar fi putut inversa picioarele, stângul cu dreptul și invers, am văzut cum i-a făcut asta cuiva.

— Te-a...?

— Durut? Nu prea tare. Pentru că am leșinat aproape imediat. De ce te uiți așa la mine? Așa s-a întâmplat. Sper că se va întâmpla la fel când îmi va pune mâna la loc. În câteva zile, după ce răzbunarea o va fi răcorit.

— Mă duc la ea. Imediat.

— Nu-i o idee bună. Nu poți...

A întrerupt-o cu un gest rapid. A auzit mulțimea fremătând, a văzut-o cum se împrăştie. Goliarzii ambulanți încetaseră să mai joace. L-a văzut pe Jaskier făcându-i cu mâna semne agresive și disperate de departe.

— Tu! Vrăjitor nenorocit! Te provoc la duel! Ne vom lupta!

— La naiba. Ține-te departe, Mozaïk.

Din mulțime a ieșit un tip scund, îndesat, cu o mască și o armură din piele, mai exact piele de taur tăbăcită. Tipul a fluturat un trident în mâna dreaptă, a desfășurat un năvod de pescuit în aer cu o mișcare bruscă a mâinii stângi, l-a fluturat și l-a scuturat.

— Sunt Tonton Zroga, numit Retiarius! Te provoc la luptă, vră...

Geralt a ridicat brațul și l-a lovit cu semnul Aard, punând în el toată energia de care mai era în stare. Mulțimea urla. Tonton Zroga, poreclit Retiarius, a zburat prin văzduh gesticulând și dând din picioare, s-a încurcat în propriul năvod, a răsturnat o tarabă de patiserie, s-a prăbușit cu zgomot și, cu un zăngănit asurzitor, a spart cu capul o statuie din fontă a unui gnom ghemuit, instalată, nu se știe din ce motiv, în fața unei mercerii. Goliarzii i-au apreciat zborul cu aplauze răsunătoare. Retiarius zăcea la pământ, viu, cu toate că semnele de viață pe care le dădea erau destul de slabe. Geralt, fără să se grăbească, s-a apropiat de el și l-a lovit cu picioarele în zona ficatului. Cineva l-a tras de mânecă. Aceea era Mozaïk.

— Nu. Te rog. Te rog, nu. Nu se cuvine.

Geralt i-ar mai fi tras vreo câteva șuturi bătăuşului, pentru că știa ce se cuvine, ce nu se cuvine și ce trebuie. Iar în astfel de chestiuni nu era obișnuit să țină seama de nimeni. Mai ales de persoanele care nu fuseseră lovite niciodată.

— Te rog, a repetat Mozaïk. Nu te răzbuna pe el. Din cauza mea. Din cauza ei. Și pentru că ai fost păgubit.

A ascultat-o. A prins-o de umeri şi s-a uitat în ochii ei.

— Mă duc la maestra ta, i-a spus el cu asprime.

— Nu-i bine, i-a spus Mozaïk clătinând din cap. Vor fi nişte consecințe.

— Pentru tine?

— Nu. Nu pentru mine.

Wild nights! Wild nights!
Were I with thee,
Wild nights should be
Our luxury![8]
Emily Dickinson
So daily I renew my idle duty
I touch her here and there – I know my place
I kiss her open mouth and I praise her beauty
And people call me traitor to my face.[9]
Leonard Cohen

„Zălude nopți! Zălude nopți!/ Cu tine de-aș fi,/ Aste zălude nopți ar deveni/ Al nostru desfătat răsfăț“, în lb. engleză, în original (n. red.).

„Așa că zilnic îmi reînnoiesc trândava-mi datorie/ O ating ba ici, ba colo – căci locul mi-l știu,/ Îi sărut gura deschisă și-i laud frumusețea,/ Iar oamenii îmi zic în față că-s un trădător“, în lb. engleză, în original (n. red.).

7

Soldul magicienei era decorat cu un tatuaj elaborat și fabulos, care înfățișa un pește vărgat, multicolor, până în cele mai mici detalii.

Nil admirari[10], se gândea vrăjitorul. *Nil admirari*.

— Nu-mi vine să cred ochilor, a spus Lytta Neyd.

Pentru ceea ce se întâmplase, pentru faptul că lucrurile au mers așa cum au mers numai el era de vină, el însuși și nimeni altcineva. În drum spre vila magicienei, trecuse pe lângă o grădină și nu rezistase tentației de a rupe o frezie dintr-un rond de flori. Își amintise de mireasma dominantă a parfumului ei.

— Nu-mi vine să cred ochilor, a repetat Lytta, stând în prag.

Îl întâmpina ea personal; portarul îndesat nu mai era acolo. Poate că era ziua lui liberă.

— Presupun că ai venit ca să mă dojenești pentru mâna lui Mozaïk. Și mi-ai adus o floare. O frezie albă. Intră până nu se stârnește vâlvă și orașul începe să vuiască de bârfe. Un bărbat la ușa mea cu o floare! Nici măcar cei mai în vârstă nu-și mai amintesc de așa ceva.

Purta o rochie lejeră, neagră, o combinație de șifon și muselină, foarte fină, care se legăna cu fiecare adiere. Vrăjitorul stătea cu ochii ațintiți asupra vrăjitoarei și cu frezia încă în mâna întinsă, dorindu-și să zâmbească, dar neizbutind cu niciun chip. *Nil admirari*, și-a repetat în sinea lui maxima pe care și-o amintea din Oxenfurt, de la universitate, înscrisă pe un cartuș deasupra intrării de la catedra de filosofie. O repetase în gând tot drumul până la vila Lyttei.

— Nu mă dojeni, i-a spus magiciana, smulgându-i frezia dintre degete. Îi voi pune la loc mâna fetei de îndată ce va apărea. Fără să sufere. Poate chiar îmi voi cere iertare. Îți cer și ție iertare. Numai să nu mă dojenești.

Geralt a clătinat din cap, încercând să zâmbească din nou. Nu i-a ieșit.

— Mă-ntreb dacă tu cunoști simbolismul florilor, a continuat Lytta, apropiindu-și frezia de față și ațintindu-și ochii de jad asupra ei. Și limbajul lor secret. Știi ce spune această frezie și care este mesajul implicit pe care mi-l transmiți într-un mod pe deplin conștient? Sau floarea este o alegere absolut aleatorie, iar mesajul... subconștient?

Nil admirari.

S-a îndreptat spre el, foarte aproape.

— Dar nu mai contează. Fie că îmi semnalezi într-un mod clar, conștient și calculat ce vrei... Fie că te ascunzi în spatele unei dorințe pe care o dezvăluie subconștientul tău... În ambele cazuri trebuie să-ți fiu recunoscătoare. Pentru floare. Și pentru ceea ce spune ea. Mulțumesc. Și mă voi revanșa. Îți voi oferi și eu ceva. Uite aici, această panglică. Trage-o, cu curaj.

Asta mă pricep să fac cel mai bine, se gândea Geralt, în timp ce trăgea. Panglica împletită a alunecat ușor prin butonierele festonate. Până la capăt. Și apoi rochia de șifon și muselină a curs pe trupul Lyttei ca o apă, adunându-se încet în jurul gleznelor. Geralt a închis ochii preț de o clipă: goliciunea ei îl orbise brusc, ca un fulger. *Ce mă fac?* se gândea el, punându-și brațele în jurul gâtului ei. *Ce mă fac?* se gândea el, savurând gustul rujului corai pe buze. *Ceea ce fac nu are niciun sens*, se gândea el, conducând-o cu blândețe spre comoda mică de pe terasă și așezând-o pe blatul de malachit.

Mirosea a frezie și a caise. Și a încă ceva. Poate a mandarine. Poate a vetiver.

A durat o vreme, iar la final comoda s-a legănat violent. Coral, în timp ce îl ținea strâns pe Geralt, nu a dat drumul freziei dintre degete nicio clipită. Parfumul florii nu îl înăbușea pe al ei.

— Entuziasmul tău mă măgulește. Și-a dezlipit buzele de ale lui și a deschis ochii: Și mă onorează. Dar am un pat, să știi.

Într-adevăr, avea și un pat. Unul enorm. Cât puntea unei fregate de mare. Îl conducea, iar el o urma, neputând să-și ia ochii de la ea. Nu se uita în urmă. Nu avea nicio îndoială că el o urma. Că va merge fără șovăială acolo unde îl va conduce. Fără să-și ia vreodată ochii de la ea.

Patul era enorm și avea baldachin. Cuvertura era din mătase, iar cearșaful din satin.

Au folosit întregul pat, fiecare țol de pe suprafața lui. Și toată cuvertura. Și fiecare pliu al cearșafului.

— Lytta...

— Poți să-mi spui Coral. Dar, deocamdată, nu spune nimic.

Nil admirari. Miresmele de frezii și caise. Părul ei roșcat împrăștiat pe pernă.

— Lytta...

— Poți să-mi spui Coral. Și poți să o iei de la capăt.

Șoldul Lyttei era decorat cu un tatuaj elaborat și fabulos, care înfățișa un pește vărgat multicolor până în cele mai mici detalii, înotătoarele uriașe conferindu-i o formă triunghiulară. De obicei, acești pești, numiți scalari, erau ținuți de către bogătani și snobi prin acvarii și havuzuri. Prin urmare, Geralt – și nu numai el – îi asocia întotdeauna cu o atitudine snoabă și cu o aroganță ostentativă. Așa că a fost uimit de faptul că ea alesese acel tatuaj și nu altul. Dar uimirea nu a durat mult, pentru că explicația nu a întârziat să apară.

Lytta Neyd părea și arăta destul de tânără, dar tatuajul data din anii tinereții ei adevărate, de pe vremea în care scalarii aduși din țările de peste mări constituiau o adevărată raritate, când bogații erau puțini la număr, iar cei nou-veniți abia prindeau cheag. Nu erau mulți cei care își puteau permite luxul de a avea un acvariu. *Așadar, tatuajul ei e un fel de certificat de naștere*, se gândea Geralt, mângâind scalarul cu vârful degetelor. *Ciudat că Lytta îl poartă în continuare, în loc să folosească magia pentru a se descotorosi de el. Ei bine*, se gândea el, mutându-

și mângâierile dincolo de pește, *ce plăcut este să ne amintim de anii tinereții. Nu este ușor să scapi de o astfel de amintire, chiar și atunci când devine învechită și jalnic de banală.*

S-a sprijinit într-un cot și se uita cu atenție la magiciană, lăsându-și privirea să rătăcească peste trupul ei în căutarea altor amintiri la fel de nostalgice. Nu a mai găsit niciuna. Nu se aștepta să mai găsească, voia doar să privească. Coral a oftat. Vădit plictisită de peregrinările abstracte și ineficiente ale mâinii lui, i-a apucat-o și a ghidat-o decisiv spre un punct concret, evident, singurul potrivit, în opinia ei. Foarte bine, se gândea Geralt, trăgând-o spre el și îngropându-și fața în părul ei. Un pește vărgat, ce idee. De parcă nu ar exista lucruri mai importante, demne de atenție, la care merită să te gândești.

Poate chiar miniaturi ale velierelor, se gândea Coral confuz, străduindu-se să-și țină în frâu respirația obosită. *Poate chiar soldăței de plumb sau pescuitul la muscă. Dar ceea ce contează... ceea ce contează cu adevărat... este felul în care mă strânge în brațe.*

Geralt a îmbrățișat-o. De parcă ar fi fost întreaga lume pentru el.

În prima noapte au dormit puțin. Iar vrăjitorului i-a fost greu să adoarmă chiar și după ce Lytta a adormit. Brațul ei îl cuprinsese de talie, într-atât de strâns încât Geralt abia putea să respire, și îi aruncase un picior peste coapsă.

A doua noapte a fost mai puțin posesivă. Nu-l mai ținea și nu-l mai îmbrățișa la fel de tare ca în noaptea precedentă. Părea că nu se mai teme că avea să fugă în zori.

— Ai căzut pe gânduri. Ai o expresie mohorâtă și virilă. Motivul?

— Mă gândesc... hmmm... la naturalismul relației noastre.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce ți-am spus. La naturalism.

— Mi s-a părut mie sau ai folosit cuvântul „legătură"? Fără îndoială, încărcătura semantică a acestui concept este uluitoare. În plus, din câte îmi dau eu seama, suferi de tristețe postcoitală. De fapt și de drept, este o stare naturală,

comună tuturor ființelor superioare. Iar mie îmi apare o lacrimă ciudată în ochi, vrăjitorule... Stai liniștit, stai liniștit. Glumeam.

— M-ai atras... ca un bărbat.

— Cum așa?

— M-ai atras ca o insectă, cu feromonii magici, cu parfumul de frezie și de caise.

— Vorbești serios?

— Te rog să nu te superi, Coral.

— Nu mă supăr. Dimpotrivă. Dacă mă gândesc bine, trebuie să recunosc că sunt de acord cu tine. Da, este naturalism în toată puterea cuvântului. Numai că s-a întâmplat exact invers: tu m-ai fermecat și m-ai sedus. Încă de la prima vedere. Firesc și animalic. Ai interpretat în fața mea un dans primitiv, un ritual animalic prin care un mascul face curte de obicei. Ai sărit, te-ai zvârcolit, ți-ai ridicat coada...

— Nu este adevărat.

— ...ți-ai ridicat coada și ai bătut din aripi ca un cocoș de mesteacăn. Ai cântat și ai strigat cucurigu...

— N-am strigat cucurigu.

— Ba da.

— Ba nu.

— Bine. Îmbrățișează-mă.

— Coral?

— Poftim?

— Lytta Neyd... Nici acesta nu este numele tău adevărat, nu-i așa?

— Adevăratul meu nume ar fi fost greu de pronunțat.

— Cum așa?

— Ia, spune repede: Astrid Lyttneyd Ásgeirrfinnbjornsdottir.

— Înțeleg.

— Mă îndoiesc.

— Coral?

— Da?

— Dar Mozaïk? De unde vine această poreclă?

— Vrei să știi ce nu suport, vrăjitorule? Întrebările despre alte femei. Mai ales atunci când cel care întreabă stă întins în pat cu mine. Și pune întrebări în loc să se concentreze asupra a ceea ce are la îndemână. Nu cred că ai îndrăzni să faci așa ceva dacă ai fi în pat cu Yennefer.

— Iar eu nu suport pomenirea anumitor nume. Mai ales în momentul în care...

— Ar trebui să mă opresc?

— Nu am spus asta.

Coral l-a sărutat pe umăr.

— Când a venit la școală se numea Aïk, numele ei de familie nu mi-l amintesc. Nu numai că avea un nume ciudat, dar suferea și de o depigmentare a pielii. Obrazul ei era plin de pete mai deschise la culoare, de fapt, arăta ca un mozaic. Desigur, după primul semestru era vindecată deja, o magiciană nu poate să aibă nicio pată, dar porecla răutăcioasă de la început i-a rămas. Și după o vreme a încetat să mai fie răutăcioasă. A început să-i placă și ei. Dar destul despre Mozaïk, vorbește cu mine și despre mine. Haide, să vedem.

— Ce să vedem?

— Vorbește despre mine, cum sunt. Sunt frumoasă, nu-i așa? Haide, spune-mi!

— Frumoasă. Roșcată. Și pistruiată.

— Nu mai sunt pistruiată. Am scăpat de pistrui prin magie.

— Nu de tot. Ai mai uitat câțiva. Iar eu i-am văzut.

— Unde... Ah! O, da. E adevărat. Așadar sunt pistruiată. Și altceva? Cum mai sunt?

— Dulce.

— Poftim?

— Dulce. Ca o halviță.

— Nu cumva îți bați joc de mine?

— Uită-te în ochii mei. Vezi vreo umbră de minciună în ei?

— Nu. Și tocmai asta mă îngrijorează.

— Stai pe marginea patului.

— De ce?

— Vreau să mă revanșez.

— Poftim?

— Pentru pistruii pe care i-ai descoperit acolo unde i-ai descoperit. Pentru zelul arătat și pentru... explorare. Vreau să mă revanșez și să te răsplătesc. Pot?

— Cum să nu?!

La fel ca aproape toate vilele din acea parte a orașului, locuința magicienei avea o terasă cu vedere la mare. Lyttei îi plăcea să petreacă ore întregi observând corăbiile din port printr-un telescop imens, montat pe un trepied. Geralt nu împărtășea aceeași fascinație pentru mare și pentru ceea ce naviga pe ea, dar îi plăcea să-i țină companie pe terasă. Stătea alături de ea, foarte aproape, cu fața lipită de buclele ei roșcate, savurându-i parfumul de frezie și caise.

— Galionul acela care aruncă ancora, uite-l acolo, i-a arătat Coral. Cel cu crucea albastră pe steag. Este mândria Cintrei, cu siguranță se îndreaptă către Kovir. Iar *koga*[11] aceea este *Alka* din Cidaris, care cu siguranță geme de piei. Și acolo... ah, *Tetyda*, un *holk*[12] de cabotaj, de vreo două sute de balerce de marfă, care circulă între Kerack și Nastrog. Uită-te acolo, ei bine, cea care intră în radă este goeleta *Pandora Parvi*... o navă frumoasă, da, cu adevărat frumoasă. Uită-te prin telescop. O să vezi...

— Văd și fără telescop. Doar sunt mutant.

— Ah, așa este, uitasem. Oh, acolo este galera *Fuchsia*, are treizeci și două de vâsle și poate transporta patru sute de balerce de marfă. Iar acel galion grațios cu trei catarge este *Vertigo*, venit de la Lan Exeter. Și, puțin mai departe, cu steagul amarant, este galionul redanian *Albatros*, trei catarge, o sută douăzeci de picioare

între pupa și prora... Oh, acolo, uite, uite! Cliperul poștal *Echo* își ridică pânzele și iese în larg. Îl cunosc pe căpitan: când acostează aici, mănâncă la Ravenga. În schimb, cel cu toate pânzele sus, uite, este un galion din Poviss...

Vrăjitorul îi îndepărta Lyttei pletele de pe umeri. Încet, unul câte unul, desfăcea moșii și babele din spatele rochiei care aluneca de pe umerii magicienei. Apoi și-a dedicat în totalitate mâinile și atenția către o altă pereche de galioane, cu pânzele sus. Galioane fără seamăn, care ar fi fost căutate în zadar prin toate rutele, golfurile, apele, porturile și registrele amiralității.

Lytta nu a protestat. Și nu și-a desprins ochiul de pe ocularul telescopului.

— Te porți ca un puști de cincisprezece ani, a spus ea la un moment dat. De parcă n-ai mai văzut niciodată sâni. De parcă i-ai vedea prima dată.

— Pentru mine este prima dată întotdeauna, a mărturisit Geralt după o scurtă întârziere. Iar puști de cincisprezece ani n-am fost niciodată cu adevărat.

— Vin din insulele Skellige, i-a mărturisit ea mai târziu, în pat. Am marea în sânge. Și o ador. Uneori mă visez navigând, a continuat ea, văzând că Geralt tăcea. De una singură. Ridic pânzele și ies în mare... Departe, departe, până la linia orizontului. Numai apă și cer de jur împrejur. Spuma sărată a valurilor mă stropește, vântul îmi răsfiră părul cu o tandrețe aproape masculină. Și sunt singură, absolut singură, nemărginit de singură în mijlocul unui element străin și ostil. Singurătate într-o mare a ciudățeniei. Nu visezi niciodată la așa ceva?

Nu, nu visez, se gândea Geralt. *Am parte de așa ceva în fiecare zi.*

A sosit ziua solstițiului de vară, urmată de noaptea sa magică, cea mai scurtă a anului, în timpul căreia a înflorit, ca de obicei, feriga în pădure, iar fetele despuiate, după ce-și frecau trupurile cu limba-șarpelui, dansau în mijlocul poienilor jilăvite de rouă.

O noapte la fel de scurtă ca o clipire din ochi.

O noapte nebună și luminată de fulgere.

În zorii zilei de după solstițiu, când s-a trezit, Geralt era singur. În bucătărie îl aștepta micul dejun. Și nu numai.

— Bună dimineața, Mozaïk. Ce vreme minunată, nu-i așa? Unde este Lytta?

— Ai zi liberă, i-a spus fata fără să se uite la el. Maestra mea inegalabilă va fi ocupată până peste cap. Până târziu. În timpul în care s-a dedat... plăcerilor s-au tot adunat pacientele.

— Pacientele?

— Vindecă infertilitatea. Și alte boli feminine. Nu știai? Ei bine, acum știi. O zi plăcută.

— Mai stai. Mi-ar plăcea să...

— Nu știu ce ți-ar plăcea, l-a întrerupt brusc, dar este cu siguranță o idee proastă. Mai bine să nu vorbești cu mine. Prefă-te că nu sunt deloc aici.

— Coral nu-ți va mai face nimic rău, te asigur. În orice caz, nu este aici, nu ne poate vedea.

— Vede tot ceea ce vrea să vadă, n-are nevoie decât de câteva formule magice și de un artefact. Și să nu ți se urce la cap, nu ai nici cea mai mică influență asupra ei. Pentru asta ai nevoie de ceva mai mult decât... Cu o mișcare a capului i-a arătat dormitorul: Te rog să nu-mi pomenești numele în prezența ei, nici măcar în treacăt. Pentru că mi-o va scoate pe nas. Poate peste un an, dar tot mi-o va scoate pe nas.

— Din moment ce te tratează așa... nu poți, pur și simplu, să pleci?

— Încotro? a răspuns Mozaïk sărind ca arsă. La atelierul de țesătorie? Ca ucenică de croitor? Sau direct la lupanar? N-am pe nimeni. Sunt un nimeni. Și voi fi mereu un nimeni. Numai ea poate schimba lucrurile. O să suport orice... dar nu mai turna nici tu gaz pe foc dacă poți.

După un răstimp a adăugat aruncându-i o privire:

— M-am întâlnit în oraș cu prietenul tău. Poetul acela, Jaskier. M-a întrebat despre tine. Era îngrijorat.

— L-ai liniștit? L-ai lămurit că sunt în siguranță și că nu mă paște nicio primejdie?

— De ce ar fi trebuit să mint?

— Ce vrei să spui?

— Nu ești deloc în siguranță aici. Ești aici, alături de ea, din cauza mâhnirii pe care ți-a provocat-o cealaltă femeie. Chiar și atunci când ești foarte aproape de ea nu faci altceva decât să te gândești la cealaltă. Ea știe prea bine. Cu toate acestea, îți cântă în strună pentru că se distrează, iar tu te prefaci de minune, ești diabolic de convingător. Dar te-ai gândit cumva la ce se va întâmpla când te vei trăda?

— Ai de gând să petreci și noaptea aceasta cu ea?

— Da, a confirmat Geralt.

— A trecut aproape o săptămână, știi?

— Patru zile.

Jaskier și-a lăsat degetele să alunece pe corzile lăutei, într-un glissando de mare efect. A dat o raită cu privirea prin tot hanul, apoi a luat ulcica, a sorbit și și-a șters spuma de pe nas.

— Știu că nu e treaba mea, a spus el pe un ton ferm, hotărât, neobișnuit pentru el. Știu că n-ar trebui să mă amestec. Știu că nu-ți place când își vâră nasul cineva. Dar anumite lucruri, prietene Geralt, nu trebuie trecute cu vederea. Coral, dacă vrei să-mi afli părerea, este una dintre acele femei care ar trebui să poarte întotdeauna într-un loc vizibil o etichetă de avertizare cu cuvintele: „De privit, dar nu de atins." La grădina zoologică atârnă chestii de genul ăsta în fața terariului unde sunt ținuți șerpii cu clopoței.

— Știu.

— Se joacă doar cu tine și se distrează pe seama ta.

— Știu.

— În ceea ce te privește, încerci pur și simplu să umpli golul lăsat de Yennefer, pe care n-o poți uita.

— Știu.

— Și atunci de ce...

— Nu știu.

Seara ieșeau. Uneori mergeau în parc, alteori pe dealul cu vedere spre port și alteori doar se plimbau prin Târgul de Mirodenii.

Au mers de câteva ori la cârciuma „Natura Rerum". Febus Ravenga nu-și mai încăpea în piele de bucurie: la ordinul său, chelnerii îi răsfățau cum știau ei mai bine. Geralt a ajuns să cunoască, în sfârșit, gustul calcanului în cerneală de sepie. Și apoi pe cel al copănelelor de gâscă în vin alb și pe cel al cozii de vițel pe pat de legume. Doar la început – și pentru o scurtă perioadă de timp – l-a iritat interesul indiscret și ostentativ al celorlalți mușterii din cârciumă. Apoi, urmând exemplul Lyttei, i-a ignorat. Vinul de la o cramă locală i-a fost de mare ajutor în acest sens.

Apoi se întorceau la vilă. Coral își arunca hainele încă din vestibul și se îndrepta spre dormitor complet goală.

O urma, privind-o. Îi plăcea să o privească.

— Coral?

— Da?

— Umblă zvonul că poți vedea întotdeauna orice dorești să vezi. Ai nevoie doar de câteva formule magice și de un artefact.

— Se pare că va trebui să-i sucesc din nou mâna acelui zvon, a spus ea, ridicându-se în cot și privindu-l în ochi. Ca să se învețe minte zvonul să-și țină limba-n gură.

— Te rog frumos...

— Glumeam, l-a întrerupt ea.

Însă nu era nici cea mai mică urmă de veselie în vocea ei.

— Și ce anume ai vrea să vezi? a reluat ea, văzând că Geralt tăcea. Sau să afli? Cât vei trăi? Când și cum vei muri? Care cal va câștiga Marele Premiu Tretogor? Cine va fi ales episcop al Novigradului de către colegiul electoral? Cu cine este acum Yennefer?

— Lytta.

— Ce te interesează, poți să știu și eu?

I-a povestit despre furtul spadelor.

A fulgerat și, după o clipă, a bubuit tunetul.

Fântâna arteziană gâlgâia încet, havuzul mirosea a piatră reavănă. Fecioara de marmură era încremenită în figura ei de dans, umedă și strălucitoare.

— Statueta și fântâna nu-mi slujesc satisfacerii pasiunii pentru kitsch-ul pretențios, s-a grăbit Coral să explice. Și nici nu sunt o expresie a supunerii oarbe față de moda snoabă. Acestea servesc unui scop mai concret. Statueta mă înfățișează pe mine. În miniatură. Când aveam doisprezece ani.

— Cine ar fi ghicit pe-atunci că vei înflori atât de frumos?

— Este un artefact magic puternic, legat de persoana mea. În ceea ce privește fântâna, mai exact apa, mă ajută la divinație. Presupun că știi ce este divinația și în ce constă.

— Oarecum.

— Furtul spadelor tale a avut loc acum vreo zece zile. Pentru a interpreta și a analiza evenimentele din trecut, chiar și pe cele mai îndepărtate, cea mai bună și mai sigură tehnică este oniromanția, dar pentru a o practica este nevoie de o abilitate destul de rară de a visa, pe care eu nu o posed. Sortilegiul, adică cleromanția, nu ne pot ajuta și nici piromanția sau aeromanția, care sunt mai eficiente atunci când vrei să prezici soarta ființelor umane, cu condiția de a avea ceva care a aparținut acelor ființe... păr, unghii, haine și lucruri de genul acesta. Imposibil de aplicat aceste tehnici obiectelor, în cazul nostru spadelor. Prin urmare nu ne-a rămas decât divinația.

Lytta și-a îndepărtat o șuviță roșiatică de pe frunte.

— După cum știi probabil, ne permite să vedem și să prezicem evenimente viitoare. Elementele naturale ne vor veni în ajutor, deoarece anotimpul a devenit cu adevărat furtunos. Vom combina divinația cu ceraunoscopia. Vino mai aproape. Prinde-mă de mână și nu-i da drumul. Apleacă-te și privește în apă, dar să nu o atingi cu niciun preț. Concentrează-te. Gândește-te la spadele tale! Gândește-te bine la ele!

A auzit-o scandând o formulă magică. Apa din havuz a reacționat spumegând și unduindu-se din ce în ce mai impetuos, pe măsură ce era pronunțată fiecare frază din formulă. Bulele uriașe au început să se ridice de pe fundul havuzului.

Apa s-a domolit și a devenit tulbure. Apoi s-a limpezit în întregime.

Din adâncul havuzului, doi ochi de culoare violet, întunecați, îi privesc. Buclele ca pana corbului cad în cascadă pe umeri, sclipesc, reflectă lumina ca niște pene de păun, împletindu-se și unduindu-se cu fiecare mișcare...

— La spade, l-a avertizat încet și sarcastic Coral. Trebuia să te gândești la spade.

Apa se învârtea, femeia cu părul negru și ochii violet se dizolva într-un vârtej. Geralt a oftat încet.

— La spade, a șuierat Lytta. Nu la ea!

A rostit o formulă magică la lumina altui fulger. Statueta din fântână s-a luminat cu o strălucire lăptoasă, apa s-a liniștit și s-a limpezit din nou. Și atunci Geralt a văzut-o.

Spada lui. Mâinile care o atingeau. Inele pe degete.

...dintr-un meteorit. Echilibru minunat, greutatea lamei este identică cu greutatea mânerului...

Cealaltă spadă. De argint. Aceleași mâini.

...lama de oțel forjată cu argint... Pe toată lungimea lamei, semne runice...

— Le văd, a șoptit el, strângând mâna Lyttei. Îmi văd spadele... Într-adevăr...

— Taci, i-a răspuns ea, cu o strânsoare și mai puternică. Taci și concentrează-te.

Spadele au dispărut. În locul lor, Geralt a văzut o pădure neagră. O întindere stâncoasă. Stânci. O stâncă imensă, falnică, înaltă și zveltă... sculptată de vânturi într-o formă bizară...

Apa spumegă scurt.

Un bărbat cu părul grizonant, cu trăsături nobile, îmbrăcat într-un caftan de catifea neagră și cu o vestă din brocart auriu, își sprijină mâinile pe un birou de

mahon.

— Lotul numărul zece, anunță el cu voce puternică. O raritate absolută, o descoperire extraordinară, două spade de vrăjitor...

O pisică neagră, uriașă, se învârte pe loc, încercând să ajungă cu laba la un medalion atârnat de un lanț care se leagănă deasupra ei. Pe ovalul auriu, emailat al medalionului, un delfin albastru înotând.

Un râu curge printre copaci, pe sub un baldachin de frunziș și crengi atârnate deasupra apei. Pe o creangă stă neclintită o femeie într-o rochie lungă și strâmtă.

Apa a spumegat scurt, pentru a se liniști din nou aproape imediat.

Cât putea cuprinde cu ochii, era o mare de iarbă, o câmpie fără margini care se întindea dincolo de linia orizontului. O vedea de sus, ca din zborul unei păsări... Sau din vârful unui deal. Un deal de pe care coboară un șir de figuri nedeslușite. Când și-au întors capetele, le-a putut vedea fețele nemișcate, ochi nevăzători, fără viață. *Sunt morți*, își dă seama brusc. *Este o procesiune de cadavre...*

Degetele Lyttei i-au strâns din nou mâna. Cu puterea unor clești.

A fulgerat din nou. O rafală bruscă de vânt le-a răvășit pletele. Apa din havuz se învârtea, clocotea, spumega, se ridica într-un val înalt ca un zid și îi lovea. Au sărit amândoi îndepărtându-se de fântână, Coral s-a împiedicat, vrăjitorul a sprijinit-o. Tunetul a duduit.

Magiciana a scandat o formulă magică, și-a fluturat mâna. Luminile s-au aprins în toată casa.

Apa din havuz, până de curând o vâltoare clocotitoare, era netedă, liniștită, doar ușor tulburată de pârâul leneș al fântânii. Deși cu doar o clipă înainte asupra lor se revărsase un val real, acum nu se mai vedea nici măcar o picătură.

Geralt a răsuflat adânc și s-a ridicat în picioare.

— Asta de la sfârșit..., a mormăit el, ajutând-o pe magiciană să se ridice. Ultima imagine... Dealul și șirul de... oameni... Nu mi-am dat seama... habar n-am ce ar putea însemna...

— Nici eu, i-a răspuns Lytta cu o voce stranie. Dar n-a fost viziunea ta. Imaginea aceea mi-a fost menită mie. Nici eu n-am idee ce-ar putea însemna. Dar am o senzație ciudată că nu este de bine.

Tunetul s-a potolit. Furtuna s-a retras. În adâncurile pământului.

— Șarlatanie curată, toată divinația asta a magicienei tale, a repetat Jaskier, răsucind știfturile lăutei. Iluzii înșelătoare spre folosul naivilor. Este puterea sugestiei, nimic altceva. Te-ai gândit la spade și, prin urmare, ai văzut spade. Ce altceva ar mai fi fost de văzut? O procesiune de cadavre? Un val îngrozitor? O stâncă cu o formă ciudată? Ce formă, adică?

— Un fel de cheie uriașă, a spus vrăjitorul, după ce s-a gândit bine. Sau o cruce heraldică cu două bare și jumătate...

Trubadurul a căzut pe gânduri. Apoi a scufundat un deget în bere și a schițat ceva pe tăblia mesei.

— Cam așa ceva? Seamănă?

— Ah! Ca două picături de apă.

— Să fiu al naibii! a spus Jaskier smulgând corzile, în vreme ce atrăgea atenția întregii taverne. Să mă ia naiba! Ah, ah, prietene Geralt! De câte ori m-ai scos din necazuri? De câte ori m-ai ajutat? Sau mi-ai făcut câte o favoare? De nenumărate ori! Ei bine, acum mi-a venit mie rândul. Datorită mie poate că îți vei recupera faimoasele arme.

— Ha?

Jaskier s-a ridicat.

— Conița Lytta Neyd, ultima ta cucerire, pe care o stimez pentru abilitățile sale de divinație și clarviziune fără egal, a indicat în mod clar, evident și fără echivoc în divinația ei un loc pe care îl cunosc. Să mergem imediat la Ferrant: el trebuie să ne aranjeze o audiență prin contactele sale secrete. Și să ne acorde un permis pentru a părăsi orașul pe poarta de serviciu, pentru a evita confruntarea cu harpiile de la corpul de gardă. Vom pleca într-o mică excursie. Scurtă și nu prea departe.

— Unde anume?

— Am recunoscut stânca din viziunea ta. În limbajul specializat se numește relief carstic rezidual, dar locuitorii din zona înconjurătoare îl numesc Grifonul. Un punct caracteristic, aș spune aproape că este un indicator către locuința unei persoane care ar putea să știe ceva despre spadele tale. Locul către care ne îndreptăm se numește Rawelin. Îți spune ceva?

> Nu numai manopera și măiestria în sine determină valoarea spadei unui vrăjitor. La fel ca enigmaticele lame meșteșugite de elfi sau de gnomi, al căror secret a fost pierdut, spada unui vrăjitor este legată printr-o putere tainică de mintea și de mâna vrăjitorului care o mânuiește. Și datorită acestor taine ale magiei este foarte eficientă împotriva Puterilor Întunecate.
>
> PANDOLFO FORTEGUERRA, *Tratat despre armele albe*

> Vă mărturisesc un secret în ceea ce privește spadele vrăjitorilor: este o minciună sfruntată că au o putere misterioasă. Și că sunt arme într-atât de magnifice încât nu au egal pe lume. Totul este o poveste născocită de dragul aparențelor. Știu asta dintr-o sursă absolut sigură.
>
> JASKIER, *O jumătate de veac de poezie*

„Nimic neobișnuit“, în lb. latină, în original (n. red.).
Mic velier manevrabil folosit în trecut pe mările nordice (n. tr).
Velier mare, folosit în trecut în scopuri comerciale în Marea Nordului și în Marea Baltică (n. tr.).

8

Au recunoscut imediat stânca numită Grifonul, care se putea distinge în depărtare. Locul spre care se îndreptau era situat cam la jumătatea distanței dintre Kerack și Cidaris, pe o potecuță ce se abătea de la drumul care lega cele două orașe, șerpuind prin păduri și pustiuri stâncoase. Călătoria a durat ceva timp, dar s-au mai luat cu vorba – lucru la care se pricepea, în principal, Jaskier.

— Gura lumii susține că spadele folosite de vrăjitori au proprietăți magice. Lăsând deoparte scornelile despre impotență, trebuie să existe un sâmbure de adevăr. Spadele voastre nu sunt deloc obișnuite. Ai ceva de spus despre asta?

Geralt și-a strunit iapa. Babușca, sătulă de șederea prelungită în grajd, voia s-o ia la galop.

— Sigur. Spadele noastre nu sunt spade obișnuite.

Prefăcându-se că ignoră sarcasmul, Jaskier a continuat:

— Cică puterea magică a spadelor voastre, letală pentru monștrii împotriva cărora luptați, stă în oțelul în care sunt forjate. În materia primă în sine sau în metalele care provin din meteoriții căzuți din cer. Cum vine asta? Meteoriții nu sunt cu siguranță magici, sunt un fenomen natural explicat științific. Așadar, de unde vine această magie?

Geralt se uita la cer, care se întuneca dinspre nord: părea că se pregătește o altă furtună și că aveau să fie făcuți ciuciulete. I-a răspuns cu o altă întrebare:

— Dacă îmi amintesc bine, n-ai studiat toate cele șapte arte liberale?

— Și am obținut diploma *summa cum laude.*

— În cadrul studiilor tale de astronomie, care făcea parte din quadrivium, ai participat la prelegerile profesorului Lindenbrog?

— Bătrânul Lindenbrog, numit Coșarcă? a spus Jaskier izbucnind în râs. Cum să nu! Parcă îl și văd în fața ochilor scărpinându-se în fund și bătând cu arătătorul pe hărți și globuri, recitând monoton: „*Sphera Mundi*, eeeeh, *subdivitur* în patru planuri elementare: Planul Pământului, Planul Apei, Planul Văzduhului și Planul Focului. Pământul împreună cu Apa formează globul terestru, înconjurat din toate părțile, eeeeh, de Văzduh, adică de *Aer*. Deasupra Văzduhului, eeeeh, se întinde *Aether*, Aerul Arzător *vel* Focul. Și deasupra Focului se află Cerurile Siderale Subtile, *Firmamentum* de natură sferică. Acolo sunt situate *Erratica Sydera*, stelele rătăcitoare, și *Fixa Sydera*, stelele staționare...“[13]

— Mă întreb ce admir cel mai mult la tine: talentul de a te maimuțări sau memoria nemaipomenită! a exclamat Geralt, chicotind. Revenind la întrebările care ne interesează: meteoriții, pe care inimosul nostru Coșarcă le-a definit ca fiind stele care cad, *Sydera Cadens*[14], sau ceva de genul acesta, se desprind de pe firmament, cad și plonjează spre bătrânul și bunul nostru pământ. Pe parcurs, penetrează toate celelalte planuri, adică planurile elementare, precum și paraelementare, deoarece s-ar părea că există și acestea. După cum știe toată lumea, elementele și paraelementele sunt supraîncărcate cu o energie puternică, sursa tuturor magiilor și a puterii supranaturale, iar un meteorit care le străbate absoarbe și reține această energie. Oțelul este extras dintr-un meteorit și, prin urmare, lama forjată dintr-un astfel de oțel conține puterea elementelor. Lama este magică. Toată spada este magică. *Quod erat demonstrandum*[15]. Ai înțeles?

— Bineînțeles!

— Așa că uită tot! Pentru că sunt doar povești.

— Ce?

— Povești. Basme. Nu găsești meteoriți pe toate drumurile. Mai mult de jumătate dintre spadele folosite de vrăjitori au fost fabricate din oțel din minereu de magnetit. Am avut și eu cândva. Sunt la fel de bune ca și cele din sideritele

căzute din cer și care străbat elementele. Nu există nicio diferență. Dar păstează secretul, Jaskier, te rog foarte mult. Să nu spui nimănui.

— Ce vrei să spui? Că trebuie să tac? Nu poți să-mi ceri așa ceva! Atunci ce rost mai are să știi ceva, dacă nu te poți lăuda cu asta?

— Te rog frumos. Aș prefera să fiu luat drept o ființă supranaturală, înarmată cu o armă supranaturală. Sunt angajat ca atare și sunt plătit ca atare. Simplitatea înseamnă modestie, iar modestia e ieftină. De aceea îți cer să-ți ții gura. Îmi promiți?

— Treacă de la mine. Îți promit.

Au recunoscut pe loc stânca pe care o cunoștea toată lumea sub numele de Grifon, se putea distinge din depărtare.

De fapt, cu puțină imaginație, se putea identifica un cap de grifon sprijinit pe un gât lung. Așa cum constatase Jaskier, totuși amintea de gâtul unei lăute sau al unui alt instrument cu coarde.

Grifonul, după cum s-a dovedit, era un inselberg care se înălța în mijlocul unui imens crater. Craterul, după cum își amintea Geralt din poveștile auzite, era numit Cetatea Elfilor, datorită formei sale destul de regulate, care aducea cu ruinele unei structuri antice, cu ziduri, turnuri, bastioane și așa mai departe. Dar în acel loc nu existase niciodată o cetate, nici a elfilor, nici a altora. Forma craterului era opera naturii, o operă absolut fascinantă, trebuie să recunoaștem.

— Acolo, jos, a indicat Jaskier, ridicându-se în picioare în etrieri. Vezi? Ei bine, acesta este obiectivul nostru, Rawelin.

Nicio denumire nu ar fi putut fi mai potrivită. Inselbergul avea conturul unui triunghi imens de o formă surprinzător de regulată, care se înălța în fața Cetății Elfilor ca un bastion. În interiorul triunghiului se afla o construcție care semăna cu un fort, înconjurată de ceva care arăta ca o tabără fortificată.

Geralt și-a amintit zvonurile care circulau despre Rawelin. Și despre cei care locuiau acolo.

Au părăsit drumul principal.

Se putea trece de primul gard printr-o serie de intrări, toate păzite de santinele înarmate până în dinți care, judecând după ținutele pestrițe și eterogene, erau ușor de identificat ca fiind mercenari. Au fost opriți încă de la primul post de pază. Deși Jaskier a declarat sus și tare că au audiență și a subliniat cu emfază relațiile sale bune cu șefii, i s-a spus să descalece și să aștepte.

Așteptarea a durat mult timp. Geralt începuse să-și piardă răbdarea, când în cele din urmă a apărut un flăcău care arăta ca un galerian și care le-a poruncit să-l urmeze. Curând aveau să afle că bărbatul îi conducea în spatele complexului, de unde venea un zumzet de voci amestecate cu muzică.

Au trecut o punte. La capătul acesteia zăcea un om care bâjbâia cu brațele întinse. Fața lui era însângerată și într-atât de umflată, încât abia i se vedeau ochii. Respira greu și cu fiecare suflu scotea bule de sânge din nasul spart. Flăcăul care îi însoțea nu i-a acordat nici cea mai mică atenție bărbatului de pe jos, așa că Geralt și Jaskier s-au prefăcut la rândul lor că nu-l văd. Se aflau pe un teritoriu în care nu era indicat să dea dovadă de curiozitate excesivă. Nu era recomandat să-ți bagi nasul în afacerile din Rawelin. Fiindcă, dacă era să dai crezare zvonurilor, cei care se-ncumetau să facă asta erau grabnic despărțiți de propriile nasuri care rămâneau pe veci în oalele în care fuseseră vârâte în pripă.

Flăcăul i-a condus prin bucătărie, unde era mare forfotă. Geralt a observat cazane pline cu apă clocotită în care fierbeau crabi, homari și languste. Erau cuve în care se zvârcoleau anghile și murene, precum și oale în care stridiile și midiile erau înăbușite; diferite tipuri de carne sfârâiau în tigăile uriașe. Servitorii luau tăvile și bolurile pline cu mâncare pregătită dispărând cu ele pe coridoare.

Schimbând radical registrul, încăperile alăturate erau impregnate de mirosurile parfumurilor și ale produselor cosmetice pentru femei. În fața unui șir de oglinzi, aproximativ cincisprezece femei mai mult sau mai puțin dezbrăcate, unele chiar complet dezbrăcate, își retușau machiajul, vorbind necontenit. Și aici, deopotrivă, Geralt și Jaskier au rămas impasibili și nu și-au lăsat privirile să rătăcească prea mult.

În camera alăturată au fost supuși unei percheziții amănunțite de către indivizi cu un aspect serios, un comportament riguros, o acțiune fermă și o conduită hotărâtă. Pumnalul lui Geralt a fost confiscat. Lui Jaskier, care nu purta niciodată arme, i-au fost luate un pieptăn și un tirbușon. După o scurtă negociere, i s-a permis cel puțin să păstreze lăuta.

— Sunt scaune în fața cuviosului, au fost instruiți în cele din urmă. Așezați-vă pe ele. Stați jos și nu vă ridicați până când nu vă poruncește cuviosul. Nu-l întrerupeți atunci când vorbește. Nu vorbiți până când cuviosul nu vă face un semn că puteți. Iar acum intrați. Pe ușa aceasta.

— Cuviosul? a mormăit Geralt.

— Cândva fost preot, a murmurat poetul ca răspuns. Dar să nu-ți faci griji, nu s-a ales cu anumite obiceiuri. Subordonații trebuie să i se adreseze cumva, iar el nu suportă să fie numit șef. În ceea ce ne privește, noi nu trebuie să-l numim în niciun fel.

Când au intrat în cameră, ceva le-a blocat calea imediat. Era mare cât un munte și emana un miros intens de mosc.

— Ce mai faci, Mikita? a întrebat Jaskier, salutând muntele.

Uriașul numit Mikita, evident garda de corp a reverendului-șef, era un metis, rezultatul încrucișării dintre un ogru și un pitican. Rezultatul a fost un pitican chel, cu o înălțime de peste șapte picioare, fără gât, cu o barbă creață, cu dinții ieșiți ca la mistreț și cu brațele lungi până la genunchi. Nu de multe ori ți-e dat să vezi o astfel de încrucișare, cele două specii fiind complet diferite genetic. O creatură ca Mikita nu s-ar fi putut naște în mod natural. El nu ar fi văzut niciodată lumina zilei fără ajutorul unei magii extraordinar de puternice. O vrajă, de altfel, interzisă. Circulau zvonuri că mulți magicieni ignorau interdicțiile. Geralt avea exact în fața ochilor confirmarea faptului că zvonurile erau întemeiate.

S-au așezat, conform protocolului în vigoare, acolo, pe cele două scaune de răchită. Geralt s-a uitat în jurul său. În cel mai îndepărtat colț al încăperii, pe un

șezlong mare, două domnișoare despuiate se îngrijeau una de cealaltă. Le urmărea, hrănindu-și în același timp câinele, un bărbat scund, discret, gârbovit și insipid, într-un halat brodat cu flori și cu un fes cu moț. După ce i-a aruncat câinelui o ultimă bucată de homar, bărbatul s-a șters pe mâini și s-a întors.

— Noroc, Jaskier, a spus el, așezându-se în fața lor pe ceea ce părea un tron, deși era din răchită.

— Respectele mele, coane Geralt din Rivia.

Cuviosul Pyral Pratt, considerat, pe bună dreptate, șeful criminalității organizate din întreaga regiune, arăta ca un negustor de stofe ieșit la pensie. La un picnic al negustorilor de stofe pensionari, nu ar fi bătut la ochi și nu ar fi fost luat drept un străin. Cel puțin de la distanță. O privire mai atentă și mai de aproape scotea la iveală ceva ce nu aveau de obicei negustorii de stofe. Pyral Pratt avea o cicatrice veche și decolorată pe un obraz, un semn lăsat de o tăietură de cuțit. Un rictus hidos și ostil al buzelor subțiri. O pereche de ochi limpezi, gălbui, nemișcați ca cei ai unui piton.

O vreme s-a așternut tăcerea. Undeva, de cealaltă parte a zidului, se auzeau muzică și rumoare.

— Mă bucur să vă văd și să vă salut pe amândoi, a spus în cele din urmă Pyral Pratt.

În vocea bătrânului se putea distinge o afinitate înverșunată pentru băuturi alcoolice grosolan distilate și ieftine.

— Sunt deosebit de încântat să-ți urez bun venit, cântărețule. Cuviosul i-a zâmbit lui Jaskier: Nu ne-am mai văzut de la nunta nepoatei mele, pe care ai onorat-o cu interpretarea dumitale. Și chiar mă gândeam la tine, pentru că o altă nepoată de-a mea se grăbește să se mărite. Trag nădejde că în numele vechii prietenii n-o să mă refuzi nici cu această ocazie. Ei? Ce spui? O să ne cânți la nuntă? Doar n-o să te mai lași rugat ca data trecută? N-o să mai trebuiască să... te conving?

— O să cânt, o să cânt, s-a grăbit Jaskier să-l asigure, pălind ușor.

— Iar astăzi bănuiesc că ai trecut ca să mă întrebi de sănătate, a continuă Pratt. Ei bine, află că am o sănătate de tot rahatul.

Jaskier și Geralt nu au comentat. Ogropiticanul mirosea a mosc. Pyral Pratt a oftat adânc.

— Am ulcer la stomac și anorexie, așa că plăcerile mesei nu mai sunt de mine. Am fost diagnosticat cu o boală de ficat și mi s-a interzis să beau. M-am ales cu o hernie de disc la nivel cervical și lombar, așa că mi-am luat rămas-bun de la vânătoare și de la alte sporturi extreme din distracțiile mele. Medicamentele și tratamentele îmi înghit o grămadă de parale, pe care le cheltuiam înainte pe jocurile de noroc. Cu instrumentul, ce să mai spun, încă mi se mai scoală, dar trebuie să trudesc mult ca să mă țină. E mai mult un chin decât o plăcere... Un supliciu, nu un deliciu. Așadar ce mi-a mai rămas? Ei?

— Politica?

Pyral Pratt a izbucnit într-un hohot de râs într-atât de puternic, încât i se scutura moțul fesului.

— Bravo, Jaskier. Ca de obicei, direct la țintă. Politica, da, acum e de mine. Inițial, nu am privit-o cu ochi buni. Mai degrabă m-am gândit să mă ocup de prostituție și să investesc în lupanare. M-am învârtit printre politicieni, am cunoscut mulți. Și m-am lămurit că este mai bine să stau cu curvele, pentru că cel puțin au o anumită onoare și anumite principii. Pe de altă parte, însă, un bordel este mai greu de condus decât o primărie. Și am vrut să conduc, dacă nu lumea, așa cum se spune, măcar un județ. Pentru a cita un vechi proverb: „Dacă nu-i poți învinge, alătură-te lor."

S-a întrerupt și și-a întins gâtul spre șezlong.

— Nu vă prefaceți, fetelor! a strigat el. Nu vă prefaceți! Mai multă ardoare, mai mult entuziasm! Hmm... Unde rămăsesem?

— La politică.

— O, da. Dar eu îndrug aici verzi și uscate despre politică, iar dumitale, vrăjitorule, ți s-au furat faimoasele spade. Nu de aceea, oare, am onoarea să mă

vizitezi?

— Întocmai.

— Spadele ți-au fost furate, a dat Pratt din cap. O pagubă dureroasă, nu-i așa? Clar că este dureroasă. Este ireparabilă. Ah, am spus întotdeauna că în Kerack colcăie hoții. Dacă au ocazia, localnicii sunt în stare să fure orice nu este bine bătut în cuie la locul său, asta este bine cunoscut. Iar când vine vorba despre ceva bine bătut în cuie, au întotdeauna la ei o rangă. Îmi închipui că se desfășoară o anchetă, nu-i așa? a reluat el după o clipă. Se ocupă Ferrant de Lettenhove? Cu toate acestea, trebuie să privim adevărul în față, conașilor. Să nu ne așteptăm la minuni din partea lui Ferrant. Nu mi-o lua în nume de rău, Jaskier, dar ruda ta ar fi mai degrabă un contabil bun decât un investigator. Nu-i stă capul la nimic altceva decât la cărțile, codurile, paragrafele, reglementările și dovezile sale. Dovezi, dovezi și iar dovezi. Ca în povestea cu capra și varza. N-o știți? Odată au încuiat o capră într-un staul cu o căpățână de varză. A doua zi dimineață varza a dispărut, iar capra se căcase verde. Dar nu existau probe sau martori, așa că acel caz a fost închis, *causa finita*[16]. Nu vreau să fiu un proroc rău, vrăjitorule Geralt, dar cazul furtului spadelor tale s-ar putea termina la fel.

Nici de data aceasta Geralt nu a comentat.

— O spadă este din oțel, a continuat Pyral Pratt, frecându-și mâna plină de inele peste bărbie. Oțel din siderit, un minereu provenit dintr-un meteorit. Forjat în Mahakam, în turnătoriile piticanilor. Lungimea totală de patruzeci de țoli și jumătate, dintre care doar lama în sine are douăzeci și șapte și un sfert. Echilibrată perfect, greutatea lamei este egală cu greutatea mânerului, iar greutatea întregii arme este cu siguranță mai mică de patruzeci de uncii. Construcție simplă, dar elegantă, atât a mânerului, cât și a gărzii transversale.

— Cealaltă spadă, de aceeași lungime și greutate, este din argint. Parțial. Tija din oțel este garnisită cu argint și chiar și tăișurile sunt din oțel. Argintul pur este prea ductil pentru a fi ascuțit corespunzător. Pe mâner și pe toată lungimea

lamei există semne runice și glife considerate indescifrabile de către experții mei, dar fără îndoială magice.

— O descriere foarte precisă. Fața lui Geralt împietrise: De parcă ai fi văzut spadele.

— Păi, de fapt, le-am văzut. Mi-au fost aduse și mi-au fost oferite spre cumpărare. Intermediarul, care reprezintă interesele actualului proprietar, o persoană cunoscută de mine și cu o reputație ireproșabilă, mi-a garantat că spadele au fost dobândite în mod legal și că provin dintr-o serie de artefacte găsite în Fen Carn, vechea necropolă din Sodden. Nenumărate comori și artefacte au fost dezgropate în Fen Carn, așa că, practic, n-am avut niciun motiv să pun la îndoială credibilitatea vânzătorului. Cu toate acestea, am avut anumite suspiciuni. Și nu le-am cumpărat. Mă asculți, vrăjitorule?

— Sunt numai urechi. Aștept concluzia. Și detaliile.

— Concluzia este următoarea: dă și ia. În ceea ce privește detaliile, acestea costă. Informațiile au câte o etichetă pe care scrie un anumit preț.

— Dar bine, s-a răstit Jaskier într-un acces de enervare. Am venit la tine în numele vechii noastre prietenii, prietenul la nevoie...

— Afacerile sunt afaceri, l-a întrerupt Pyral Pratt. Ți-am spus, informația pe care o dețin are prețul ei. Dacă vrei să afli despre soarta spadelor tale, vrăjitorule din Rivia, trebuie să plătești.

— Care este prețul scris pe etichetă?

Pratt a scos de sub anteriu o monedă mare de aur și a întins-o ogropiticanului. Acesta, aparent fără niciun efort, a rupt-o între degete de parcă ar fi fost un biscuit.

Geralt a clătinat din cap.

— O banalitate demnă de un teatru de bâlci, a spus el printre dinții încleștați. Îmi dai o jumătate de monedă și cineva, într-o bună zi, poate peste câțiva ani, va răsări cu cealaltă jumătate. Și va cere să i se îndeplinească una dintre dorințe. Ceea ce va trebui să fac absolut necondiționat. Nici vorbă de așa ceva. Dacă

acesta ar fi prețul, atunci nu încheiem niciun târg. *Causa finita*. Să mergem, Jaskier.

— Nu ești interesat să-ți recuperezi spadele?

— Nu chiar atât de mult.

— Am bănuit eu. Dar încercarea moarte n-are. Îți fac o altă ofertă. De data aceasta nu vei putea să refuzi.

— Să mergem, Jaskier.

— Vei ieși, da, dar pe o altă ușă. Pratt a arătat-o din cap: Pe aceea. După ce îți dai jos hainele. Și rămâi numai în budigăi.

Geralt credea că-și controlează expresia de pe chip. Se pare că s-a înșelat, pentru că dintr-odată ogropiticanul a scos un muget de avertizare și a avansat spre el, ridicându-și labele și duhnind de două ori mai tare decât înainte.

— Dar îți bați joc de noi! s-a răstit Jaskier, așa cum făcea de obicei când îl avea alături pe Geralt, arțăgoș și îndrăzneț. Îți bați joc de noi, Pyral. Așa că acum ne luăm rămas-bun și plecăm. Și pe aceeași ușă pe care am intrat. Nu uita cine sunt! Plec!

— Nu cred, a spus Pyral Pratt clătinând din cap. Am văzut deja că nu te prea duce capul. Dar ești prea deștept ca să încerci să pleci acum.

Pentru a sublinia greutatea cuvintelor șefului, ogropiticanul le-a arătat pumnul strâns. De mărimea unui pepene verde. Geralt tăcea. Se uita la uriaș de ceva timp, căutând un loc sensibil la lovituri. Pentru că părea că o lovitură era inevitabilă.

— Bine, bine. Pratt și-a potolit garda de corp cu un gest: Voi ceda puțin, voi arăta bunăvoință și dorință de compromis. Astăzi, toată elita industriei, negoțului și finanțelor locale, politicieni, membri ai nobilimii şi ai clerului, chiar și un principe incognito vor veni aici. Le-am promis un spectacol de care n-au mai avut parte până acum, iar un vrăjitor în budigăi cu siguranță că nu le-a mai fost dat să vadă niciodată. Dar fie, mai las ceva de la mine: vei ieși gol doar până

la brâu. În schimb, vei primi imediat informațiile promise. Și încă ceva pe deasupra...

Pyral Pratt a luat o bucățică de hârtie de pe masă.

— Un bonus de două sute de coroane novigradiene. Pentru fondul de pensii al vrăjitorului. Ține, acesta este un cec la purtător de la banca Giancardi, care poate fi încasat de la toate sucursalele lor. Ce zici?

— De ce mă întrebi? a mijit Geralt ochii. Dacă nu mă înșel, mi-ai spus clar că nu pot refuza.

— Nu te înșeli. Am spus că este o ofertă pe care nu o poți refuza. Dar cred că este profitabilă pentru amândoi.

— Jaskier, ia cecul. Geralt și-a descheiat dubletul și l-a scos: Vorbește, Pratt.

— Nu face asta, a spuse Jakier, devenind și mai palid. Poți să știi ce te așteaptă dincolo de ușa aceea?

— Vorbește, Pratt.

— După cum am menționat deja, am refuzat oferta acelui intermediar de a cumpăra spadele, i-a explicat cuviosul, așezându-se mai confortabil în tronul său. Dar, din moment ce era, așa cum am mai spus, o persoană bine cunoscută și de încredere, i-am sugerat o altă modalitate profitabilă de a le valorifica. L-am sfătuit pe actualul lor proprietar să le scoată la licitație. La casa de licitații a fraților Borsody din Novigrad. Este cea mai mare și mai renumită casă de licitații. Colecționarii de rarități, antichități, opere de artă rare, obiecte unice și curiozități de tot felul se adună la el din toată lumea. Pentru a intra în posesia unui obiect pentru completarea colecției lor, acei excentrici fac oferte nebunești. Frații Borsody vând adesea tot felul de ciudățenii exotice pentru sume exorbitante. Nicăieri nu se vinde mai scump.

— Vorbește, Pratt. Vrăjitorul și-a scos cămașa: Te ascult.

— La Borsody, licitațiile au loc o dată la trei luni. Următoarea va avea loc în luna iulie, pe cincisprezece. Hoțul va apărea cu siguranță cu spadele tale. Cu un dram de noroc, le vei putea lua de la el înainte de a le scoate la mezat.

— Și asta e tot?

— Tot este ceva, decât deloc.

— Identitatea hoțului? Sau a intermediarului?

— Nu știu identitatea hoțului, l-a întrerupt Pratt. Iar pe cea a intermediarului nu o divulg. Este o chestiune de afaceri, în care trebuie respectate legile și regulile, precum și uzanțele, care nu sunt mai puțin importante. Mi-aș pierde reputația. Ți-am dezvăluit destule, prea multe pentru ceea ce îți cer. Du-l în arenă, Mikita. Iar tu vii cu mine, Jaskier, ca să ne uităm și noi la spectacol. Ce aștepți, vrăjitorule?

— Dacă am înțeles bine, trebuie să merg neînarmat? După ce că sunt gol până la brâu, să am și mâinile goale?

— Le-am promis oaspeților ceva ce nimeni nu a mai văzut până acum, a explicat Pratt, vorbind încet, ca unui copil. Or, un vrăjitor înarmat au mai văzut deja.

— Sigur.

S-a trezit în arenă, pe nisip, într-un cerc mărginit de bușteni înfipți în pământ, inundat de lumina pâlpâitoare a numeroaselor felinare atârnate de bare de fier. Auzea strigăte, urale, aplauze și fluierături. Deasupra arenei putea vedea fețe, guri căscate, ochi emoționați.

În fața lui, la celălalt capăt al arenei, ceva se mișca. Și a sărit. Geralt abia a avut timp să-și aranjeze antebrațele pentru a forma semnul Heliotrop. Vraja a respins fiara care îl atacase, aruncând-o îndărăt. Publicul a țipat la unison.

Șopârla cu două picioare semăna cu un wyvern, dar era mai mic, de dimensiunea unui câine mai mare. Pe de altă parte, avea un cap mult mai mare decât un wyvern. Fălcile, cu mai mulți colți. Și o coadă mult mai lungă, cu vârful subțire ca un bici. Șopârla își scutura puternic coada, măturând nisipul, biciuind buștenii. Cu capul lăsat în jos, a sărit din nou la vrăjitor.

Geralt era pregătit: a lovit-o folosind semnul Aard și a împins-o înapoi. Șopârla a avut timp să-l biciuiască cu capătul cozii. Publicul a strigat din nou. Femeile au

țipat, speriate. Vrăjitorul a simțit cum i-a apărut un șnur pe umărul gol și cum s-a umflat până la dimensiunile unui salam. Acum știa de ce i se poruncise să se dezbrace. De asemenea, l-a recunoscut pe adversar: era un vigilozaur, o șopârlă supusă unei mutații magice, crescută special pentru pază și protecție. Lucrurile nu păreau să stea prea bine. Vigilozaurul considera arena un loc a cărui apărare îi fusese încredințată. Așadar, Geralt era un intrus care trebuia anihilat. Și, lichidat, dacă ar fi fost necesar.

Vigilozaurul a ocolit arena frecându-se de bușteni, șuierând furios. Apoi a atacat din nou, fulgerător, fără să-i dea timp lui Geralt să schițeze vreun semn. Cu multă dibăcie, vrăjitorul a sărit la timp pentru a scăpa de fălcile zimțate, dar nu a putut evita o nouă șfichiuire a cozii. A simțit că un alt șnur începe să se umfle lângă cel de dinainte.

Semnul Heliotropului a oprit din nou atacul vigilozaurului. Șopârla a dat din coadă cu un șuierat. Geralt a simțit ceva diferit în șuieratul lui, cu o secundă înainte ca vârful ascuțit al cozii să-i biciuiască spatele. Durerea era cât pe ce să-l orbească. Sângele îi curgea pe spate. Publicul țipa frenetic.

Puterea semnelor slăbea din ce în ce mai mult. Vigilozaurul se învârtea în jurul lui cu o asemenea viteză, încât vrăjitorul abia îl putea urmări. A reușit să evite două lovituri ale cozii, dar a treia l-a nimerit în omoplat, rănindu-l din nou cu vârful ascuțit. Sângele îi curgea acum pe șira spinării.

Mulțimea mugea, spectatorii urlau și țopăiau. Unul dintre ei, pentru a vedea mai bine, s-a aplecat peste balustradă, sprijinindu-se de o bară de fier care s-a rupt și a căzut în arenă împreună cu felinarul.

Bara s-a înfipt în nisip, în timp ce felinarul l-a lovit în cap pe vigilozaur, care a luat foc. Șopârla s-a scuturat, împrăștiind o cascadă de scântei în jur, apoi și-a frecat scăfârlia de bușteni, șuierând. Geralt a profitat de ocazie: a smuls bara din nisip și, alergând scurt, a sărit și a înfipt-o în craniul fiarei, străpungându-l dintr-o parte în alta.

Vigilozaurul s-a zbătut, fluturându-și picioarele din față în încercarea de a scăpa de bara care îi străpunsese creierul. Sărind descumpănit, în cele din urmă s-a izbit de bușteni, și-a înfipt colții în lemn. S-a zvârcolit convulsiv o vreme, a râcâit nisipul cu ghearele, lovind cu coada. În cele din urmă, s-a oprit.

Zidurile tremurau de urale și aplauze.

Geralt a părăsit arena pe o scară de frânghie coborâtă de cineva. Spectatorii entuziaști l-au asediat din toate părțile. Cineva l-a bătut pe umărul umflat, iar el abia s-a abținut să nu-i tragă un pumn în gură. O tânără l-a sărutat pe obraz. Alta, chiar mai tânără, i-a șters sângele de pe spate cu o batistă de chembrică, pe care a desfăcut-o apoi imediat, arătând-o triumfător însoțitorilor ei. Alta, mult mai în vârstă, și-a scos un colier de la gâtul ei zbârcit și a încercat să i-l înmâneze. Expresia de pe chipul lui a făcut-o însă să se întoarcă în mulțime.

Se simțea un miros puternic de mosc, iar ogropiticanul Mikita și-a croit drum prin mulțime ca o corabie printre algele marine. L-a protejat pe vrăjitor cu trupul său și l-a condus mai departe.

Medicul care fusese chemat l-a examinat pe Geralt și i-a pus câteva copci. Jaskier era alb ca varul. Pe de altă parte, Pyral Pratt era calm, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar fața vrăjitorului era probabil foarte elocventă, deoarece cuviosul s-a grăbit să explice:

— Apropo, bara tăiată și ascuțită în prealabil a căzut în arenă la ordinul meu.

— Mulțumesc că ai grăbit lucrurile.

— Oaspeții erau în al șaptelea cer. Până și primarul Coppenrath a fost fericit, chiar radia, și de obicei cu greu îi faci pe plac nenorocitului. Strâmbă din nas la orice, e sumbru ca un bordel în dimineața de luni. Ah, practic am funcția de consilier municipal în buzunar. Și poate că voi ajunge și mai sus, dacă... Nu mai dai o reprezentație peste o săptămână, Geralt? Același spectacol?

— Numai dacă în locul vigilozaurului ai să fii tu în arenă, Pratt, i-a răspuns vrăjitorul, mișcându-și furios umărul dureros.

— Ce glumeț, ha, ha! Ai auzit, Jaskier, ce glume are?

— Am auzit, a confirmat poetul, privind spatele lui Geralt și scrâșnind din dinți. Dar nu a fost o glumă, a vorbit cât se poate de serios. Și la fel de serios te anunț, de asemenea, că nu voi onora nunta nepoatei tale cu spectacolul meu. După modul în care l-ai tratat pe Geralt, poți să-ți iei gândul. La fel și în ceea ce privește orice alt eveniment, inclusiv botezuri și înmormântări. Chiar şi a ta.

Pyral Pratt s-a uitat la el, iar în ochii lui reptilieni a licărit o sclipire.

— Nu dai dovadă de respectul cuvenit, cântărețule, a spus el printre dinții încleștați. Este a doua oară când nu dai dovadă de respectul cuvenit. Chiar ai nevoie de o lecție. O învățătură de minte pe care să n-o uiți cât ai să trăiești...

Geralt s-a apropiat și s-a așezat în fața lui. Mikita a început să gâfâie, a ridicat pumnul, răspândind un iz insuportabil de mosc. Pyral Pratt i-a poruncit cu un gest să se potolească.

— Îți pierzi reputația, Pratt, i-a spuse vrăjitorul răspicat. Am făcut o înțelegere în mod obişnuit, conform regulilor scrise și nescrise, ambele fiind la fel de importante. Oaspeții tăi sunt mulțumiți de spectacol, ți-ai câștigat prestigiul și perspectiva unei poziții însemnate în consiliul municipal. Eu am dobândit informațiile de care aveam nevoie. Ambele părți sunt mulțumite, așa că acum ar trebui să ne despărțim fără remușcări și fără mânie. Dar, din câte văd, treci la amenințări. Îți pierzi reputația. Să mergem, Jaskier.

Pyral Pratt a pălit ușor, apoi le-a întors spatele.

— Am avut de gând să vă invit la cină, dar se pare că vă grăbiți, le-a spus peste umăr. Atunci, rămas-bun. Și bucurați-vă că vă dau voie să ieșiți teferi din Rawelin. Pentru că, de obicei, pedepsesc lipsa de respect. Dar nu vă mai rețin.

— Înțeleaptă decizie.

Pratt s-a întors.

— Poftim?

Geralt l-a țintuit cu privirea.

— Nu ești prea deștept, deși îți place să crezi altceva. Dar ești destul de deștept ca să nu încerci să mă oprești.

Tocmai lăsaseră craterul în urmă și ajunseseră la cei dintâi plopi de pe marginea drumul, când Geralt și-a strunit calul, ciulindu-şi urechile.

— Ne urmăresc.

— La naiba! a exclamat Jaskier, clănțănind din dinți. Cine sunt? Bandiții lui Pratt?

— Nu contează cine sunt. Hai, dă-i bătaie, aleargă cât poate calul de iute până ajungi la Kerack. Ține-te departe de vărul tău și du-te mâine dis-de-dimineață la bancă cu cecul. Apoi ne vom întâlni la „Rac și Zărgan".

— Și tu?

— Nu-ți face griji pentru mine.

— Geralt...

— Nu mai vorbi și dă pinteni calului. Hai, zboară!

Jaskier s-a supus şi s-a aplecat în șa, lansându-şi calul în galop. Vrăjitorul s-a întors și a așteptat în liniște.

Cavalerii au ieșit din umbră. Erau șase.

— Vrăjitorul Geralt?

— În persoană.

— Vino cu noi, a spus cu o voce răgușită cel mai apropiat. Dar să nu umbli cu prostii, ai înțeles?

— Lasă frâiele, altfel o să-ți pară rău.

— Să nu umbli cu prostii! a repetat bărbatul, retrăgându-și mâna. Și fără violență. Suntem aici pentru a restabili legea și pentru a executa ordinele. Nu suntem bandiți. Suntem aici din ordinul principelui.

— Care principe?

— Îl vei cunoaște îndată. Urmează-ne.

Au pornit. Geralt și-a amintit că un principe se afla incognito în Rawelin, așa cum susținea Pratt. Lucrurile nu păreau să arate prea bine. Contactele cu principii fuseseră rareori plăcute. Și aproape niciodată nu avuseseră un final fericit.

Nu au mers prea departe, doar până la o răscruce de drumuri unde era o cârciumă cu miros de fum și cu luminițe care pâlpâiau la ferestre. Au intrat în cârciuma aproape goală, dacă nu-i socotim şi pe cei câțiva negustori care luau o cină târzie. Intrarea în alcov era păzită de doi bărbați înarmați, cu mantale albastre, având un model și culori identice celor purtate de cei din escorta lui Geralt. Au intrat.

— Alteța Voastră...

— Ieși. Iar tu ia loc, vrăjitorule.

Bărbatul care stătea la masă purta o manta asemănătoare celor ale trupelor sale, dar cu broderii mai bogate. Fața îi era acoperită de o glugă, dar era de prisos: lampa de pe masă îl lumina doar pe Geralt, misteriosul principe era ascuns în umbră.

— Te-am văzut în arenă, la Pratt. O demonstrație cu adevărat superbă. Acel salt și acea lovitură de sus, sporită de greutatea corporală... Fierul, deși era doar o bară oarecare, i-a străpuns craniul dragonului ca și când ar fi fost făcut din unt. Cred că dacă ar fi fost, să zicem, o lance sau o suliță, ar fi străpuns și o armură, poate chiar și un scut... Așa gândești și tu, nu-i așa?

— S-a făcut deja noapte, e târziu. Gândești mai greu când te copleșește somnul.

Bărbatul din umbră a pufnit.

— Atunci să nu mai lungim vorba. Și să trecem la treabă. Am nevoie de tine. De tine, vrăjitorule. Pentru o treabă de vrăjitor. Și, în mod ciudat, se întâmplă ca și tu să ai nevoie de mine. Poate chiar mai mult.

— Sunt Xander, fiul regelui, principele Kerackului. Îmi doresc cu ardoare din toată inima să devin Xander I, regele Kerackului. În prezent, spre regretul și în dauna țării, regele Kerackului este tatăl meu, Belohun. Bătrânul este încă în putere și poate domni încă douăzeci de ani de-acum înainte, ducă-se pe pustii. N-am timp și nici chef să aștept atâta amar de vreme. Ah! Și chiar dacă aș vrea să aștept, nici nu aș fi sigur de succesiune. Hodorogul poate numi oricând un alt

moștenitor la tron: are o colecție impresionantă de moștenitori. Iar acum se pregătește de nașterea altuia, a stabilit nunta regală pentru sărbătorile de Lammas, cu un fast și o pompă pe care țara nu și le poate permite. El, un avar care merge în parc pentru anumite nevoi ca să nu prăpădească smalțul oalei de noapte, se aruncă să cheltuie un munte de aur pentru banchetul nunții! Ruinând trezoreria! Voi fi un rege mai bun. Problema este că vreau să fiu rege chiar acum. Cât mai repede posibil. Și de aceea am nevoie de tine.

— Printre serviciile pe care le ofer nu se află loviturile de palat. Nici regicidele. Și mai mult ca sigur că pe acestea le-a avut în vedere principele.

— Vreau să fiu rege. Pentru ca acest lucru să fie posibil, tatăl meu trebuie dat jos de pe tron, iar frații mei trebuie eliminați de la succesiune.

— Regicid și fratricid. Nu, ilustre principe. Mă văd nevoit să refuz. Îmi pare rău.

— Nu este adevărat, a mârâit din umbră fiul regelui. Nu-ți pare rău. Nu încă. Dar o să-ți pară rău, îți promit.

— Îndrăznesc să-i atrag atenția principelui că n-are niciun sens să mă amenințe cu moartea.

— Dar cine vorbește despre moarte? Eu sunt fiul regelui, un principe, nu un criminal. Vorbesc despre o alegere: fie în favoarea mea, fie în defavoarea mea. Dacă faci ceea ce îți cer eu, te vei bucura de favoarea mea. Și crede-mă, ai mare nevoie de ea acum, când te așteaptă procesul și condamnarea pentru fraudă financiară. Din câte se aude, vei petrece următorii ani la galere. Credeai că ai scăpat deja, nu-i așa? Că a fost închis cazul tău, acum, când magiciana aceea, Neyd, care din capriciu te lasă să te culci cu ea, renunță la plângere și că, gata, s-a terminat? Te înșeli. A depus mărturie Albert Smulka, judele Ansegisului. Mărturia lui te înfundă.

— Este o mărturie falsă.

— Va fi greu de dovedit.

— Trebuie să dovedim vinovăția, nu nevinovăția.

— Bună glumă. Foarte amuzant. Dar, dacă aș fi în pielea ta, nu mi-ar arde de râs. Uită-te aici. Fiul regelui a aruncat un teanc de hârtii pe masă: Acestea sunt documente. Declarații certificate, relatări ale martorilor. În localitatea Cizmar a fost angajat un vrăjitor care a ucis o leucrotă. Chitanța este în valoare de șaptezeci de coroane, iar, în realitate, s-au plătit cincizeci și cinci, restul a fost împărțit cu un funcționar municipal. În localitatea Sotonin, un păianjen gigant. Lichidat, conform chitanței, pentru nouăzeci, în realitate, conform mărturiei primarului, pentru șaizeci și cinci. În Tiberghien a fost ucisă o harpie, au fost plătite o sută de coroane, în realitate erau șaptezeci. Ca să nu mai pomenim de escrocheriile și fraudele anterioare: castelul Petrelsteyn, un vampir care nu a lăsat nicio urmă l-a costat pe primar o mie de oreni. În Guaamez, un vârcolac ar fi fost eliberat de vrajă și descântat pentru o sută de coroane, o chestiune foarte suspectă, deoarece este o sumă prea mică pentru o astfel de procedură. Apoi, un echinops sau, mai bine zis, ceva pe care l-ai adus primarului din Martindelcampo și l-ai denumit echinops. Și ghulii din cimitirul din localitatea Zgraggen, care au costat comuna aproximativ optzeci de coroane, cu toate că nimeni nu le-a văzut cadavrele, pentru că ar fi fost devorate – ha, ha – de către alți ghuli. Ce zici, vrăjitorule? Acestea sunt dovezi.

— Principele se cam înșală, a spus Geralt calm. Acestea nu sunt dovezi. Sunt calomnii fabricate cu viclenie, dar într-un mod neîndemânatic. Nu am avut niciodată vreo misiune în Tiberghien. Și niciodată n-am auzit de vreo așezare cu numele Sotonin. Prin urmare, toate chitanțele de acolo sunt niște falsuri grosolane, nu va fi dificil de dovedit acest lucru. Iar ghulii din Zgraggen pe care i-am ucis au fost, da, e drept, devorați de, ha-ha, alți ghuli, căci chiar așa este obiceiul, ha-ha, în rândul ghulilor. Iar cadavrele îngropate în cimitirul local au fost de atunci lăsate să se transforme în țărână, pentru că ghulii care au supraviețuit au zburat de acolo. Nici nu vreau să mai comentez restul aberațiilor din aceste hârtii.

— Pe baza acestor hârtii, principele a pus mâna pe documente, vei fi dat în judecată. Va dura mult. Vor fi adevărate dovezile? Cine poate ști? Care va fi verdictul în cele din urmă? Cui îi pasă? Nu contează. Importantă este duhoarea care se va răspândi în jur. Și care te va urmări până la sfârșitul zilelor tale. Unii oameni te-au urât, dar te-au tolerat din necesitate, ca pe un rău mai mic, ca pe ucigașul monștrilor care i-au amenințat. Unii nu te-au putut suporta pentru natura ta mutantă, au simțit respingere și aversiune față de o creatură non-umană. Alții au fost îngroziți de tine nebunește și te-au urât pentru propria lor teamă. Toate acestea se vor cufunda în umbra uitării. Faima unui asasin iscusit și reputația unui vrăjitor rău își vor lua zborul ca o pană în vânt, respingerea și frica vor fi uitate. Vei rămâne în memoria lor doar ca un hoț lacom și un șarlatan. Cel care ieri s-a temut de tine și de formulele tale magice, care s-a uitat în altă parte, care, la vederea ta, și-a scuipat în sân sau a întins mâna după amulete mâine va chicoti, îl va înghionti cu cotul pe prietenul său: Uite, trece și vrăjitorul Geralt, un șarlatan împuțit și nenorocit. Dacă nu accepți sarcina pe care ți-o voi încredința, te voi distruge, vrăjitorule. Îți voi ruina reputația. Dacă nu te pui în slujba mea. Hotărăște-te. Da sau nu?

— Nu.

— Să nu cumva să crezi că o să te ajute cunoștințele tale, Ferrant de Lettenhove sau iubita ta magiciană roșcată. Investigatorul nu-și va pune în primejdie propria carieră, iar Capitulul îi interzice magicienei să se implice într-un dosar penal. Nimeni nu te va ajuta atunci când mecanismele justiției te vor înhăța. Ți-am poruncit să te hotărăști. Da sau nu?

— Nu. Odată pentru totdeauna, nu, ilustre principe. Omul ascuns în alcov poate ieși, în sfârșit.

Fiul regelui, spre uimirea lui Geralt, a izbucnit în râs și a dat cu pumnul în masă. Ușa a scârțâit și a apărut o siluetă din alcovul alăturat. Vrăjitorul a recunoscut-o, în ciuda întunericului.

— Ai câștigat pariul, Ferrant, a anunțat principele. Pentru a primi ceea ce ți se cuvine, prezintă-te mâine la secretara mea.

— Mulțumesc Alteței Voastre princiare, a răspuns investigatorul regal Ferrant de Lettenhove, făcând o ușoară plecăciune. Dar am considerat că pariul este pur simbolic. Am vrut să subliniez cât de încrezător sunt în raționamentele mele. Nici nu m-am gândit la bani...

— Banii pe care i-ai câștigat sunt doar un simbol și pentru mine, la fel ca emblema monetăriei novigradiene și profilul actualului episcop, care sunt gravate pe bani, l-a întrerupt principele. Trebuie să știi, să știți amândoi, de fapt, că și eu am câștigat. Am recâștigat ceva ce consideram a fi iremediabil pierdut, și anume încrederea în oameni. Să știi, Geralt din Rivia, că Ferrant era absolut sigur de reacția ta. Pe de altă parte, recunosc că l-am considerat cam naiv. Am fost convins că vei ceda.

— Toată lumea s-a ales cu ceva, a spus acid Geralt. Și eu?

— Și tu, i-a spus principele devenind serios. Spune-i, Ferrant. Explică-i despre ce este vorba.

— Alteța Sa, principele Egmund, aici de față, a considerat potrivit să-şi asume temporar identitatea lui Xander, fratele său mai mic, precum și, în mod simbolic, a celorlalți frați pretendenți la tron. Principele bănuia că Xander sau oricare dintre frații săi ar fi tentat să apeleze la serviciile unui vrăjitor pentru a pune mâna pe tron. Așa că am decis să... îți înscenăm așa ceva. Iar acum știm că dacă s-ar întâmpla cu adevărat... dacă cineva ți-ar face într-adevăr o propunere nedemnă... nu te-ai lăsa ademenit de favorurile princiare. Și că nici amenințările sau șantajul nu te-ar speria.

— Înțeleg, a spus vrăjitorul, încuviințând din cap. Și mă înclin în fața unui astfel de talent. Principele și-a intrat cu adevărat în rol. În ceea ce a considerat potrivit să spună despre mine, în opinia pe care și-a exprimat-o despre mine, nu am perceput vreun artificiu actoricesc. Dimpotrivă, am perceput doar sinceritate.

Egmund a rupt tăcerea incomodă.

— Mascarada a avut un scop. L-am atins și nici nu mă gândesc să-ți ofer explicații. Dar și tu vei avea niște foloase. Financiare. Pentru că, de fapt, am de gând să te angajez și să-ți răsplătesc regește serviciile. Spune-i, Ferrant.

— Principele Egmund se teme de un atentat la viața tatălui său, regele Belohun, care ar putea avea loc în timpul nunții regale programate pentru sărbătorile de Lammas. Principele ar fi mai liniștit dacă asupra regelui, din motive de siguranță, ar veghea... cineva, de pildă, un vrăjitor. Da, da, nu mă întrerupe, știm că vrăjitorii nu sunt bărbați de escortă și nici măcar gărzi de corp, că rațiunea lor de a fi este apărarea oamenilor împotriva amenințărilor monștrilor magici, supranaturali și nenaturali...

— Cam așa stau lucrurile prin cărți, l-a întrerupt principele nerăbdător. În viața reală este cu totul diferit. Vrăjitorii sunt angajați pentru a proteja caravanele atunci când traversează pustiuri și păduri încâlcite pline de monștri. Dar s-a întâmplat adeseori ca, în loc de monștri, negustorii să fie atacați de bandiți ordinari, iar vrăjitorii nu s-au dat în lături să-i înfrunte. Am motive să mă tem că, în timpul nunții regele, anumite... baziliscuri ar putea să lanseze atacuri. Ai accepta să ne aperi de baziliscuri?

— Depinde.

— De ce?

— Dacă această înscenare continuă. Sau dacă nu cumva sunt obiectul unei alte provocări... din partea unuia dintre ceilalți frați, de exemplu. Presupun că talentul actoricesc nu este o raritate în familie.

Ferrant s-a înfuriat. Egmund a dat cu pumnul în masă.

— Nu întinde coarda și vezi-ți de lungul nasului! Te-am întrebat dacă vei prelua această misiune. Răspunde!

— Aș putea să-l apăr pe rege împotriva acestor atacuri ipotetice ale baziliscurilor, i-a răspuns Geralt, dând din cap. Din păcate, spadele mi-au fost furate în Kerack. Serviciile regale de securitate nu au reușit încă să dea de urmele

hoțului și, din câte s-ar părea, nu-și prea bat capul cu asta. Fără spade nu voi putea proteja pe nimeni. Așa că trebuie să refuz din motive obiective.

— Dacă este vorba doar despre spade, nu există nicio problemă. Le vom găsi. Nu-i așa, conașule investigator?

— Absolut.

— După cum vezi, investigatorul regal confirmă acest lucru absolut. Așadar?

— Să-mi recuperez mai întâi spadele. Absolut.

— Ești un individ încăpățânat, dar fie, treacă de la mine. Țin să precizez că vei fi răsplătit pentru serviciile tale și te asigur că nu mă vei considera zgârcit. În ceea ce privește celelalte beneficii, pe unele le vei primi imediat, ca avans, ca dovadă a bunei mele voințe. Poți să fii fără grijă în privința dosarului din instanță, consideră-l închis. Mai trebuie îndeplinite doar câteva formalități, căci noțiunea de grabă este străină birocrației, dar te poți considera pe loc o persoană liberă de suspiciuni și cu libertate de mișcare deplină.

— Vă sunt profund recunoscător. Dar mărturiile și chitanțele? Leucrota din Cizmar, vârcolacul din Guaamez? Dar documentele? Cele pe care principele a hotărât să le folosească drept... recuzită?

— Documentele vor rămâne la mine deocamdată, a spus Egmund, privindu-l în ochi. Într-un loc sigur. Absolut.

La întoarcere, clopotul regelui Belohun tocmai anunța miezul nopții.

Văzându-i spatelui lui Geralt, Coral s-a stăpânit și a rămas calmă. Știa să se controleze. Nici vocea nu i s-a clintit măcar. În fine, aproape că nu i s-a clintit.

— Cine ți-a făcut asta?

— Un vigilozaur. Un soi de șopârlă...

— Șopârla ți-a pus copcile? Te-ai lăsat cusut de o șopârlă?

— De cusut m-a cusut un doctor. Cât despre șopârlă...

— La naiba cu șopârla! Mozaïk! Bisturiul, foarfeca, penseta! Ac și ață chirurgicală! Elixir Pulchellum! Decoct de aloe! *Unguentum ortolani*! Tampon și tifon steril! Și fă o cataplasmă din boabe de muștar și miere! Mișca-te, fată!

Mozaïk se agita într-un ritm admirabil. Lytta a început să-i îngrijească rănile. Vrăjitorul stătea și răbda în tăcere.

— Doctorilor care nu au cunoștințe de magie ar trebui să le fie interzis să practice, a spus magiciana printre dinții încleștați în timp ce aplica cusăturile. Să predea în universități, n-au decât. Să coasă cadavrele după o autopsie, prea bine. Însă n-ar trebui să fie lăsați să se apropie de pacienții în viață. Dar nu cred c-am să trăiesc s-o văd și pe asta, totul merge de-a-ndoaselea.

— Nu se vindecă de la sine, doar cu magie, a îndrăznit să-și dea cu părerea Geralt. Și cineva trebuie să acorde îngrijiri. Există doar o mână de magi specializați în vindecări, iar magii obișnuiți nu vor să se ocupe de vindecări. Nu au timp sau consideră că nu merită.

— Și pe bună dreptate. Consecințele suprapopulării se pot dovedi a fi fatale. Ce e aia? Cu ce te joci acolo?

— Vigilozaurul era însemnat cu ea. Avea semnul acesta bine prins de piele.

— I l-ai smuls ca pe un trofeu pe deplin meritat de către învingător?

— I l-am smuls ca să ți-l arăt.

Coral a studiat placa ovală de alamă, de mărimea mâinii unui copil. Și semnele în relief de pe ea.

— O combinație interesantă de împrejurări, i-a spus ea în timp ce îi aplica mușchiul pe spate. Având în vedere că tocmai te îndreptai spre acele locuri.

— Mă îndreptam? Ah, da, este adevărat, uitasem. Confrații tăi și planurile lor referitoare la mine. S-au concretizat deja aceste planuri?

— Desigur. Am primit un mesaj. Ți se cere să mergi la castelul Rissberg.

— Mi se cere? Ce onoare! La castelul Rissberg. Sediul vestitului Ortolan. Este o cerere pe care nu o pot refuza.

— Nu te-aș sfătui. Ți se cere să te duci urgent. Ținând cont de rănile și de vânătăile tale, când vei putea să te urnești la drum?

— Ținând cont de rănile și de vânătăile mele, tu să-mi spui. Doctorițo.

— O să-ți spun. Mai târziu... Acum, în schimb... Vei fi plecat o vreme, îmi va fi dor de tine... Cum te simți acum? Poți să... Asta e tot, Mozaïk. Du-te în odaia ta și nu ne deranja. Ce ar trebui să însemne acel zâmbet, domniță? Poate că vrei să ți-l înghețț pe vecie pe buze!

„Sfera Lumii... se împarte... eter... sau... firmamentul... Stelele Eretice, care se mișcă... Stelele Fixe“, în lb. latină, în original (n red.).

„Stelele căzătoare“, în lb. latină, în original (n. red.).

„Ceea ce era de demonstrat“, în lb. latină, în original (n. red.).

„Caz închis“, în lb. latină, în original (n. red.).

Interludiu

JASKIER, *Jumătate de veac de poezie* (fragment de pe o ciornă, dintr-un text care nu a fost niciodată publicat oficial)

Într-adevăr, vrăjitorul îmi datora mult. Din ce în ce mai mult cu fiecare zi care trecea.

Vizita la Pyral Pratt din Rawelin, care s-a încheiat, după cum știți, furtunos și sângeros, ne-a adus totuși câteva beneficii. Geralt a dat de urma hoțului spadelor sale. Într-un fel, datorită mie, pentru că eu am fost, grație istețimii mele, cel care l-a condus pe Geralt la Rawelin. Iar a doua zi, eu și nimeni altcineva l-am înzestrat pe Geralt cu o armă nouă. Nu suportam să-l văd umblând neputincios. Vrei să spui că un vrăjitor nu este niciodată lipsit de apărare? Că este un mutant antrenat în orice fel de luptă, de două ori mai puternic și de zece ori mai rapid decât un om normal? Că doar cu o simplă bâtă de stejar poate trânti într-o clipă la pământ trei tâlhari înarmați? Că, în plus, el stăpânește magia, iar Semnele sale sunt veritabile arme? E-adevărat. Dar spada-i spadă. Mi se văicărea întruna că fără spadă se simte despuiat. Așa că i-am făcut rost de o spadă.

Pratt, după cum știți deja, ne-a răsplătit financiar atât pe mine, cât și pe vrăjitor. Fără prea multă generozitate, dar oricum, ne-a dat, nu ne-a luat... A doua zi, dis-de-dimineață, așa cum îmi dăduse Geralt instrucțiuni, m-am dus în grabă la sucursala Giancardi cu cecul. Am predat cecul și așteptam să încasez suma. Stăteam acolo, mă uitam în jur. Și mi-am dat seama că sunt urmărit de o femeie, nici bătrână, dar nici în floarea tinereții, îmbrăcată cu bun-gust și eleganță. Nu m-a mirat deloc privirea fascinată a femeilor – multe consideră irezistibil farmecul meu viril și răpitor.

Dintr-odată femeia s-a apropiat de mine, s-a prezentat drept Etna Asider și a spus că mă cunoaște. Și ce mare lucru, toată lumea mă cunoaște, oriunde merg faima mea mă precede.

— Conașule poet, mi-a spus ea, mi-au ajuns la urechi ceva vești despre nenorocirea care s-a abătut asupra prietenului tău, vrăjitorul Geralt din Rivia. Știu că și-a pierdut armele și că are nevoie urgentă de una nouă. Știu și cât este de greu de găsit o spadă bună. Întâmplarea face să am o astfel de spadă. A aparținut răposatului meu soț, zeii să-i miluiască sufletul! Tocmai am venit la bancă s-o vând, căci la ce ajută o spadă unei văduve? Banca a estimat-o și vrea să i-o dau în regim de consignație. Dar am urgent nevoie de bani gheață ca să plătesc datoriile decedatului, altfel cămătarii nu mă vor lăsa în pace. Așa că...

După ce a spus aceste cuvinte, femeia a dat la o parte husa de damasc și a scos la iveală o spadă. O minunăție, îți spun. Ușoară ca o pană, o teacă rafinată și elegantă, un mâner din piele de salamandră, gardă aurie, iar pe pomel, un jasp de mărimea unui ou de porumbel. Am tras spada din teacă și nu mi-a venit a crede ochilor. Pe lamă, chiar deasupra gărzii, era ștanțat un soare și apoi inscripția: „Nu mă scoate fără motiv, nu mă ține ascunsă fără onoare." Așadar, este o lamă forjată în Nilfgaard, în Viroleda, un oraș renumit în întreaga lume pentru forjele sale de spade. Am atins tăișul cu vârful degetului mare: era ascuțită ca briciul, crede-mă.

Din moment ce nu scrie „prost" pe fruntea mea, nu m-am dat de gol, m-am prefăcut că nu s-a întâmplat nimic și mă uitam indiferent la funcționarii care mișunau prin bancă și la o bătrână oarecare, care lustruia mânerul de alamă.

— Banca Giancardi a estimat spada la două sute de coroane, a spus văduva. În consignație. Dar, dacă-mi plătești în bani gheață, ți-o dau cu o sută cincizeci.

— Oh, oh, i-am răspuns. O sută cincizeci sunt bani, nu glumă. Cu această sumă se poate cumpăra o căsuță. Chiar dacă mai mică și pe la periferie.

— Ah, conașule Jaskier, a spus femeia, frângându-și mâinile și vărsând o lacrimă. Îți bați joc de mine. Ești un om crud dacă profiți de o văduvă amărâtă

în halul acesta. Dar, din moment ce sunt la ananghie, fie cum spui dumneata: să fie a dumitale pentru o sută de coroane.

Și uite-așa, dragii mei prieteni, am rezolvat problema vrăjitorului.

Am alergat către „Rac și Zărgan". Geralt al meu este deja acolo, înfulecând o omletă cu slănină. Ha, am băgat de seamă că fusese din nou brânză de vaci și arpagic la micul dejun la magiciana roșcată. M-am apropiat și – zdrang! – am pus spada pe masă. Era să se înece de uimire. A aruncat lingura, a scos arma din teacă și a privit-o. Fața îi era ca o stană de piatră. Dar eu sunt obișnuit cu natura lui de mutant, știam că nu se va lăsa copleșit de emoții.

— Cât ai dat pe ea?

Eram pe punctul de a-i răspunde că nu este treaba lui, dar mi-am amintit la timp că am plătit-o cu banii lui. Așa că n-am avut încotro și i-am mărturisit.

Mi-a strâns mâna fără să spună un cuvânt și fără să-i tresară niciun mușchi de pe chip. Așa este el: simplu, dar sincer. Apoi a anunțat că pleacă. Singur.

— Aș vrea să rămâi în Kerack, mi-a spus, anticipându-mi protestele. Și să-ți ții ochii și urechile larg deschise.

Mi-a povestit cu lux de amănunte tot ce se întâmplase cu o zi înainte, conversația sa nocturnă cu principele Egmund. Și, în tot acest timp, se juca întruna cu spada viroledіană, ca un copil cu o jucărie nouă.

— Nu am nici cea mai vagă intenție să mă pun în slujba principelui și nici să particip la nunta regală din august ca gardă de corp. Egmund și vărul tău sunt siguri că în curând îl vor prinde pe hoțul spadelor mele. Nu le împărtășesc optimismul. Și, la urma urmei, nici nu mi-ar prinde bine. Dacă ar avea spadele mele, Egmund m-ar avea la mână. Prefer să-l prind eu pe hoț la Novigrad, în iulie, înainte de licitația de la Borsody. Îmi voi recupera spadele și nu voi mai pune niciodată piciorul prin Kerack. Cât despre tine, Jaskier, fă bine și ține-ți gura închisă. Nimeni nu trebuie să afle ceea ce ne-a spus Pratt. Nimeni, nici măcar vărul tău investigator.

I-am jurat că voi păstra o tăcere mormântală. Dar el s-a uitat la mine într-un mod ciudat. De parcă n-ar fi avut încredere în mine. Și a continuat:

— Dar, deoarece lucrurile ar putea avea un curs neașteptat, trebuie să am un plan de rezervă. Aș vrea, așadar, să știu cât mai multe despre Egmund, despre frații și surorile sale, despre toți pretendenții posibili la tron, despre regele însuși, despre întreaga familie regală. Aș vrea să știu ce fac și ce dreg, cine cu cine ține, care facțiuni sunt active și așa mai departe. Este clar?

— Presupun că vrei s-o ții pe Lytta Neyd departe de toate acestea. Și bine faci, cred: acea frumusețe cu părul roșcat este cu siguranță perfect conștientă de problemele care te interesează, dar este prea legată de monarhie pentru a se angaja într-o relație de dublă loialitate. De asemenea, să nu-i spui că ești pe picior de plecare și că ai de gând să nu mai calci pe-aici niciodată, căci ar putea reacționa violent. Magicienelor, după cum ai experimentat deja, nu le place când cineva dispare. În rest, ți-am jurat, poți conta pe mine. Voi avea ochii și urechile larg deschise și ațintite acolo unde trebuie. În ceea ce privește familia regală, am avut deja ocazia să o cunosc și să aud destule de bârfe despre ea. Acest Belohun, care domnește cu grație peste Kerack, are numeroși moștenitori. Și-a schimbat soțiile destul de des și de ușor, de îndată ce punea ochii pe o nouă soție cea veche părăsea în mod convenabil această vale a lacrimilor, contractând printr-un ciudat capriciu al sorții o boală împotriva căreia medicina se dovedea a fi complet neputincioasă. Și așa, astăzi regele are patru copii legitimi, fiecare de la o altă mamă. Nu iau în calcul numeroasele fiice, pentru că ele nu pot revendica tronul. Și nici bastarzii. Dar merită menționat modul în care toate funcțiile și titlurile însemnate din Kerack sunt deținute de soții fiicelor lui Belohun. Vărul meu Ferrant este o excepție. Iar fiii nelegitimi controlează comerțul și industria.

Vrăjitorul părea să asculte cu atenție.

— Iată care sunt cei patru copii legitimi, în ordinea vârstei, am continuat eu să povestesc. Numele fiului cel mare îmi este necunoscut, în instanță este interzis să-l pomenesc pentru că, după o ceartă cu tatăl său, a plecat, i s-a pierdut urma și

nimeni nu l-a mai văzut. Al doilea, Elmer, este un beţivan, un bolnav mintal pe care îl ţin închis. Ar trebui să fie un secret de stat, dar chiar şi pietrele îl ştiu în Kerack. Adevăraţii pretendenţi la tron sunt Egmund şi Xander. Se urăsc unul pe altul, iar Belohun are viclenia de a le stimula ura, îi menţine pe amândoi într-o incertitudine constantă, iar în privinţa succesiunii adesea îi favorizează şi îi amăgeşte pe unul sau pe altul dintre bastarzi cu promisiuni concrete. În ultima vreme se zvoneşte pe la colţuri că a promis coroana fiului pe care îl va naşte noua sa soţie, tocmai aceea cu care se va căsători oficial de Lammas. Cu toate acestea, am continuat, eu şi vărul meu Ferrant suntem de părere că acestea sunt vorbe goale, cu care javra bătrână se gândeşte să o ademenească pe tinerică la sesiuni deosebit de înflăcărate în pat. Egmund şi Xander sunt singurii pretendenţi adevăraţi la tron şi, dacă are loc o lovitură de stat, va fi opera unuia dintre cei doi. I-am cunoscut prin intermediul vărului meu. Amândoi sunt – am această impresie – la fel de alunecoşi ca rahatul în maioneză. Nu ştiu dacă înţelegi la ce mă refer.

Geralt confirmă că înţelege şi că şi el avusese aceeaşi impresie vorbind cu Egmund, dar nu ar fi putut să o exprime la fel de bine în cuvinte. Apoi a căzut profund pe gânduri.

— Mă întorc în curând, mi-a spus în cele din urmă. Tu te ocupi aici de tot ce trebuie şi stai cu ochii în patru.

— Înainte de a ne lua rămas-bun, i-am spus, fii prieten bun şi spune-mi ceva despre ucenica magicienei tale. Cea cu părul drept. Este un adevărat boboc de trandafir, ar fi suficient să lucrezi puţin pentru a-l face să înflorească frumos. Aşadar, m-aş fi gândit să mă dedic ei...

Dar Geralt şi-a schimbat expresia feţei şi a lovit cu pumnul în masă într-atât de tare încât au sărit ulcelele.

— Ţine-ţi labele departe de Mozaïk, menestrelule!

Exact aşa mi s-a adresat, fără pic de respect.

— Scoate-ți-o din cap. Nu știi că până și cel mai inocent flirt este strict interzis ucenicelor magicienelor? Pentru cea mai mică abatere de acest fel, Coral o va considera nedemnă de învățăturile ei și o va trimite înapoi la școală, ceea ce pentru o ucenică reprezintă o discreditare teribilă, o rușine fără margini. Am auzit de fete care s-au sinucis din acest motiv. Și nu te pui cu Coral. Nu știe de glumă, n-are simțul umorului.

Aș fi vrut să-l sfătuiesc să încerce să-i gâdile crăpătura dintre fese cu o pană de găină, operație care îi înveselește chiar și pe cei mai morocănoși. Dar m-am abținut, pentru că îl cunosc. Nu suportă să se vorbească disprețuitor despre femeile sale. Nici măcar despre cele de o singură noapte. Așa că am jurat pe onoarea mea că voi șterge virtutea adeptei cu părul drept de pe ordinea de zi și că nici măcar nu-i voi strecura vreo aluzie.

— Dacă îți arde buza așa de tare, să știi că la tribunal am cunoscut o tânără avocată, mi-a spus Geralt puțin mai vesel, în timp ce își lua rămas-bun. Părea dispusă și disponibilă. Fă-i curte.

— Ei, nu mai spune! Acum să-mi bag și justiția în pat?

Pe de altă parte...

Interludiu

Stimatei domnițe Lytta Neyd
Kerack, Orașul de Sus
Vila Ciclamen
Castelul Rissberg, 1 iulie 1245 p. R.

Dragă Coral,

Sper că scrisoarea mea te va găsi în stare bună de sănătate și într-o dispoziție bună. Și că totul merge conform planurilor tale.

Mă grăbesc să te informez că vrăjitorul pe nume Geralt din Rivia s-a sinchisit în cele din urmă să se prezinte la castelul nostru. Îndată după sosirea sa, în mai puțin de o oră, a devenit atât de nesuferit încât a reușit să-și atragă antipatia tuturor, de la primul până la ultimul, inclusiv pe a venerabilului Ortolan, o persoană care poate fi considerată întruchiparea bunăvoinței și a îngăduinței față de toată lumea. Din câte se vede, opiniile care circulă despre acest individ nu sunt deloc exagerate, iar repulsia și ostilitatea față de el sunt profund întemeiate. Cu toate acestea, voi fi primul care îi va recunoaște meritele acolo unde este corect să fie onorat, *sine ira et studio*[17]. Acest individ este un profesionist până în măduva oaselor și absolut de încredere în meseria lui. El își va îndeplini misiunea încredințată sau va cădea la datorie, nu există nicio îndoială în privința asta.

Prin urmare, dacă putem considera scopul operațiunii noastre atins, o facem mai ales datorită ție, dragă Coral. Îți mulțumim pentru eforturile depuse. Îți vom fi întotdeauna recunoscători. Dar în special te asigur de recunoștința mea. Ca prieten al tău de multă vreme, conștient de ceea ce ne-a unit, înțeleg sacrificiul tău mai mult decât oricine altcineva. Îmi dau seama cât de mult ai

avut de suferit din cauza apropierii de acest individ, care nu este altceva decât suma unor vicii pe care nu le poți suporta câtuși de puțin. Un cinism izvorât din complexe înrădăcinate, o natură ursuză și introvertită, un caracter nesincer, o minte primitivă, o inteligență mediocră, o aroganță monstruoasă. Pentru a nu te necăji, o să trec peste faptul că are mâinile urâte și unghiile neîngrijte, dragă Coral, dar știu cât de mult detești astfel de lucruri. Totuși, așa cum spuneam, suferința, necazurile și chinurile tale au luat sfârșit. Nimic nu te mai împiedică acum să închei relația cu acest individ și să întrerupi orice legătură cu el. Procedând astfel, vei pune capăt cu desăvârșire insinuărilor grosolane, răspândite de clevetelile gurilor rele, care încearcă chiar să transforme bunătatea ta aparentă și disimulată față de vrăjitor într-o aventură ieftină. Dar de-ajuns despre asta, este ceva care nu merită luat în considerare.

Aș fi cel mai fericit dintre bărbați, dragă Coral, dacă ai vrea să mă vizitezi la Rissberg. Este de la sine înțeles că un singur cuvânt de la tine, un singur semn de la tine, un singur zâmbet mi-ar fi de ajuns ca să alerg cât mă țin călcâiele spre tine.

Al tău, cu profund respect,

Pinety

P.S.: Gurile rele pe care le-am menționat presupun că slăbiciunea ta pentru vrăjitor este cauzată de dorința de a o tachina pe sora noastră Yennefer, care se bănuiește că ar fi încă interesată de el. Într-adevăr, naivitatea și ignoranța acestor intrigi este jalnică. La urma urmelor, este bine-cunoscut faptul că Yennefer are o relație aprinsă cu un tânăr antreprenor din breasla giuvaiergiilor și că îi pasă de vrăjitor și de iubirile sale trecătoare la fel de mult ca de zăpada de anul trecut.

„Fără ură și părtinire“ (în lb.latină, în original) (n. red.).

Interludiu

Stimatului conaș
Algernon Guincamp
Castelul Rissberg
Ex urbe Kerack,
Die 5 mens. Jul. anno 1245 p. R.
Dragă Pinety,

Îți mulțumesc pentru scrisoare, a trecut multă vreme de când nu mi-ai mai scris. Ei bine, se pare că nu aveai nimic de spus și nici măcar vreun motiv pentru a face acest lucru.

Preocuparea ta pentru sănătatea și starea mea de spirit mă emoționează, la fel și grija ta ca totul să meargă conform planurilor mele. Mă bucur să-ți aduc la cunoștință că totul merge așa cum am planificat. Fac tot posibilul în acest sens, întrucât, după cum se știe, fiecare este cârmaciul propriei corăbii. Să știi că o conduc pe a mea cu statornicie printre stânci și rafale de vânt, ținându-mi capul înălțat ori de câte ori furtuna îmi dă târcoale.

În ceea ce privește sănătatea, totul este în ordine. Cea fizică este ca de obicei, în timp ce aceea psihică s-a îmbunătățit de curând, de când am ceea ce mi-a lipsit atât de multă vreme. Am descoperit cât de mult mi-a lipsit abia atunci când a încetat să-mi lipsească.

Mă bucur că operațiunea dumitale, pentru care este necesară participarea vrăjitorului, se îndreaptă spre succes și sunt mândră că am contribuit la rândul meu, deși într-un mod modest. Dar te întristezi în zadar, dragă Pinety, gândindu-te că acest lucru a dus la sacrificii, suferințe, necazuri și chinuri. Nu a

fost chiar atât de dureros. Ce-i drept, Geralt este o adevărată sumă a viciilor. Totuși, am descoperit în el – *sine ira et studio* – și câteva virtuți. Unele sunt considerabile. Te asigur că, dacă le-ar afla, unii ar fi nedumeriți. Iar alții ar fi invidioși.

Cu bârfele, zvonurile, șușotelile și intrigile despre care pomenești, dragă Pinety, suntem cu toții obișnuiți și știm să le facem față, iar sfatul este simplu: trebuie ignorate. Îți amintești cu siguranță bârfele despre tine și Sabrina Glevissig în momentul în care părea că ceva ne lega. Le-am ignorat. Acum te sfătuiesc să procedezi la fel.

Bene vale[18],

Coral

P.S.: Sunt foarte ocupată. O eventuală întâlnire a noastră nu pare posibilă în viitorul apropiat.

Rătăcesc dintr-o țară în alta, iar gusturile și starea lor de spirit îi fac să nu depindă de nimeni. Aceasta înseamnă că nu recunosc nicio putere, nici umană, nici divină, că nu respectă nicio lege și niciun principiu, că nu datorează supunere nimănui și niciunui lucru și cred că scapă întotdeauna nepedepsiți. Fiind impostori prin natura lor, ei trăiesc din ghicitul cu care înșală oamenii simpli, servesc drept spioni, vând amulete false, remedii frauduloase, băuturi alcoolice și narcotice și, de asemenea, fac un fel de trafic, adică procură prostituate celor care plătesc în schimbul plăcerilor necurate. Când ajung la sapă de lemn, nu se dau în lături de la cerșit sau chiar de la furturi banale, chiar dacă viclenia și escrocheria le sunt mai dragi. Îi înșală pe naivi dându-le să înțeleagă că apără oamenii, că ucid monștri pentru siguranța lor, dar nu-i decât o minciună; s-a dovedit de multă vreme că o fac pentru propria lor plăcere, întrucât crima este distracția lor preferată. Intervențiile lor sunt precedate de vrăji, dar acestea sunt doar praf aruncat în ochii observatorilor. Preoții evlavioși au scos la iveală imediat aceste înșelăciuni și jonglerii, zdruncinându-i pe acești lachei demonici, cunoscuți sub numele de vrăjitori.

ANONIM, *Monstrum, sau descrierea unui vrăjitor*

„Toate cele bune“, în lb. latină, în original (n. red.).

9

Rissberg nu părea nici amenințător, nici măcar impunător. Pe scurt, era un castelaș ca multe altele, de dimensiuni medii, așezat pitoresc pe versantul abrupt al muntelui, îmbrățișând strâns o stâncă. Zidurile sale albe contrastau cu vegetația veșnic verde a pădurii de molid. Acoperișurile a două turnuri în formă de patrulater, unul mai înalt, celălalt mai scund, se înălțau deasupra vârfurilor copacilor. La o privire mai atentă, zidul care înconjura castelul nu era prea înalt și nici încoronat de creneluri, în timp ce turnurile situate în colțuri și deasupra intrării aveau un caracter mai mult decorativ decât defensiv.

Drumul care șerpuia în jurul dealului părea bătătorit de la atâta folosință. Și, de fapt, chiar era folosit într-un mod foarte intens. În curând, vrăjitorul a trebuit să depășească mai multe căruțe izolate, trăsuri, călăreți și pietoni. Mulți călători veneau și din direcția opusă, dinspre castel. Geralt și-a dat seama de motivul acelor pelerinajelor. Și nu s-a înșelat, așa cum avea să descopere imediat ce a ieșit din pădure.

Pe dealul de la poalele zidului se afla un orășel format din case construite din lemn, stuf și paie. Era un întreg complex de clădiri și acoperișuri mai mari și mai mici, înconjurat de o palisadă și de țarcuri pentru cai și vite. O hărmălaie de nedescris și o viermuială destul de plină de viață domnea acolo, la fel ca într-un bâlci sau un târg. De fapt, exista de asemenea și un bâlci, un fel de bazar, un târg mai mare, numai că nu se vindeau păsări de curte, pește sau legume. Mărfurile oferite la poalele castelului Rissberg erau magice: amulete, talismane, poțiuni, opiacee, filtre, decocturi, tincturi, băuturi spirtoase, preparate, tămâie, parfumuri, siropuri, pulberi și unguente, precum și o gamă întreagă de ustensile,

unelte și instrumente fermecate, obiecte de uz casnic, decorațiuni și chiar jucării pentru copii, toate tratate magic. Acest sortiment atrăgea cumpărători în număr mare. Exista cerere, exista ofertă și, din câte se putea vedea, era clar că afacerile erau înfloritoare.

Drumul se bifurca. Vrăjitorul a luat-o pe cel care ducea spre poarta castelului, considerabil mai puțin bătătorit decât celălalt, care ducea potențialii clienți la târg. Mergea agale pe poteca pietruită, străjuită de două șiruri de menhire amplasate intenționat acolo, în mare parte fiind mult mai înalte decât el aflat pe cal. La scurt timp s-a trezit în fața unei porți care ar fi fost mai potrivită pentru un palat decât pentru un castel, cu doi pilaștri bogat ornamentați și cu un fronton. Medalionul vrăjitorului a început să vibreze puternic. Babușca a nechezat, a azvârlit cu o copită zăngănind cu potcoava pe caldarâm și s-a oprit brusc.

— Numele și scopul vizitei.

Geralt și-a ridicat privirea. Aparent, vocea stridentă și răsunătoare ca un ecou, dar cu siguranță feminină, venea din gura larg deschisă a unui cap de harpie înfățișat pe timpan. Medalionul vibra, iapa pufnea. Geralt a simțit o presiune ciudată în tâmple.

— Numele și scopul vizitei, a răsunat din nou din gaura în relief, puțin mai tare decât înainte.

— Vrăjitorul Geralt din Rivia. Sunt așteptat.

Capul harpiei a scos un sunet care semăna cu cel al unei trâmbițe. Magia care bloca portalul a dispărut, presiunea din tâmple a încetat instantaneu și iapa s-a mișcat fără a fi nevoie să fie îndemnată. Copitele zăngăneau pe pietre.

După ce a traversat portalul, Geralt s-a trezit într-o fundătură înconjurată de porticuri. Doi valeți au alergat imediat să-l întâmpine, flăcăi în haine lejere gri și maronii. Unul a luat calul în primire, celălalt i-a slujit ca ghid.

— Pe aici, conașule.

— Întotdeauna este așa la voi? Așa o forfoteală? Acolo, la poalele castelului?

— Nu, conașule, i-a răspuns flăcăul, aruncându-i o privire înspăimântată. Doar miercurea. Miercurea este zi de târg.

Pe arcada portalului următor era un cartuș cu un alt basorelief, cu siguranță magic, care înfățișa fălcile unei amfisbene. Portalul a fost închis cu un grilaj ornamentat și cu aspect solid, care totuși, împins de către flăcău, s-a deschis ușor și lin.

A doua curte era mult mai mare. Numai de acolo era posibilă o privelişte realistă a castelului. De la distanță, privelişte a se dovedise foarte înșelătoare.

Rissberg era mult mai mare decât părea. De fapt, era adânc înglobat în versantul muntelui, în care pătrundea cu un complex de construcții, clădiri urâte și austere, care nu se regăsesc de obicei în arhitectura castelelor. Clădirile arătau ca niște fabrici și se prea poate chiar să fi fost așa. Ieșeau din ele coșuri de fum și conducte de ventilație. Se simțea un miros de arsură, sulf și amoniac și puteai simți că pământul vibrează ușor, dovadă că mașinile funcționau la subsol.

Flăcăul și-a dres glasul, abătând atenția lui Geralt de la complexul industrial. De fapt, trebuiau să meargă în altă direcție, spre turnul castelului, cel mai mic, care domina clădirile, având o arhitectură mai clasică, potrivită mai degrabă unui palat. Chiar și interiorul s-a dovedit a fi cel clasic al unei clădiri: mirosea a praf, a lemn, a ceară și a vechituri. Mediul era luminos: sub tavan, leneșe ca peștii dintr-un acvariu, câteva sfere magice pluteau înconjurate de nimburi de lumină – iluminatul standard al reședințelor de magicieni.

— Bun venit, vrăjitorule.

Doi magicieni îl întâmpinară pe Geralt.

Geralt îi cunoștea pe amândoi, deși nu personal. Harlan Tzara îi fusese arătat cândva de Yennefer; și l-a amintit pentru că era probabil singurul mag cu capul ras complet. Pe Algernon Guincamp, cunoscut sub numele de Pinety, și-l amintea de la Universitatea din Oxenfurt.

— Bine ai venit la Rissberg, l-a întâmpinat Pinety. Ne bucurăm că ai venit.

— Vă bateți joc de mine? N-am venit aici de bunăvoie. Ca să mă oblige să vin, Lytta Neyd m-a trimis la pârnaie...

— Dar apoi te-a scos din pârnaie, l-a întrerupt Tzara. Și te-a răsplătit din plin. Ți-a recompensat disconfortul creat cu devotament și dăruire. Circulă zvonul că cel puțin o săptămână ai avut relații nemaipomenite... cu ea.

Geralt și-a înăbușit cu mare efort dorința copleșitoare de a-l lovi cu pumnul.

Pinety trebuie să fi observat.

— *Pax*[19], a spus el, ridicând o mână. *Pax*, Harlan. Să punem capăt ostilităților. Să ne scutim de replici acide și de sarcasm disprețuitor. Știm că Geralt are un cui împotriva noastră, reiese clar din fiecare cuvânt rostit de el. Știm de ce este așa, știm cum l-a doborât povestea cu Yennefer. Și reacția celor din jur. Nu putem face nimic. Dar Geralt este un profesionist, va ști cum să treacă peste asta.

— Da, va ști, a recunoscut vrăjitorul, sarcastic. Dar întrebarea este dacă va dori. Pe scurt, să trecem la subiect. De ce mă aflu aici?

— Avem nevoie de tine, i-a răspuns sec Tzara. De tine și numai de tine.

— De mine și numai de mine. Ar trebui să mă simt onorat? Sau ar trebui mai degrabă să mă tem?

— Ești faimos, Geralt din Rivia, i s-a adresat Pinety. Toată lumea consideră, de fapt, că faptele și acțiunile tale sunt spectaculoase și demne de admirație. Pe admirația noastră, după cum ți-ai dat seama, nu poți conta atât de mult. Nu suntem atât de dornici să ne arătăm admirația, mai ales față de cineva ca tine. Dar știm să recunoaștem profesionalismul și să respectăm experiența. Faptele vorbesc de la sine. Ești, îndrăznesc să spun, un redutabil... mmm...

— Ei bine?

— Eliminator.

Pinety a găsit cuvântul fără dificultate, evident că îl pregătise și că îl avea la îndemână.

— Cineva care elimină fiarele și monștrii care sunt o amenințare pentru oameni.

Geralt nu a comentat. A așteptat.

— De asemenea, scopurile noastre, scopurile magicienilor, sunt bunăstarea și siguranța oamenilor. Așadar, putem vorbi despre o comunitate de interese. Neînțelegerile ocazionale nu ar trebui să ne stea în cale. Proprietarul acestui castel ne-a făcut să înțelegem acest lucru de curând. A auzit de tine și ar dori să te cunoască personal. Și-a exprimat această dorință.

— Ortolan.

— Marele Maestru Ortolan. Și cei mai apropiați colaboratori ai săi. Vă vom face în curând cunoștință. Mai târziu. Un servitor îți va arăta odăile tale. Reîmprospătează-te după călătorie. Odihnește-te. În scurt timp vom trimite după tine.

Geralt era cufundat în gânduri. Își amintea de tot ce auzise până atunci despre Marele Maestru Ortolan. Care era, după consensul general, o legendă vie.

Ortolan era o legendă vie, o persoană care prestase servicii extraordinare în slujba artei magiei.

Obsesia lui era să popularizeze magia. Spre deosebire de majoritatea magicienilor, el credea că beneficiile și avantajele care decurg din puterile supranaturale ar trebui să fie un bun comun și să servească la întărirea bunăstării universale, a confortului și a fericirii generale. Ortolan visa ca toată lumea să aibă acces gratuit la poțiuni și la alte leacuri magice. Amuletele magice, talismanele și orice fel de artefacte trebuiau să fie disponibile în mod gratuit și universal. Telepatia, telechinezia, teleportarea și telecomunicațiile trebuiau să fie privilegiul fiecărui cetățean. Pentru a realiza acest lucru, Ortolan inventa mereu câte ceva. Adică făcea descoperiri. Unele la fel de legendare ca el însuși.

Realitatea punea la încercare într-un mod dureros fanteziile venerabilului magician. Niciuna dintre invențiile sale, destinate popularizării și democratizării magiei, nu trecea niciodată dincolo de faza de prototip. Tot ceea ce gândea Ortolan și ceea ce în principiu ar fi trebuit să fie simplu se dovedea a fi teribil de complicat. Tot ceea ce era menit să fie produs în serie se dovedea a fi diabolic de

scump. Dar Ortolan nu s-a dat bătut și, în loc să-l descurajeze, eșecul l-a incitat la eforturi mai mari. Conducându-l către alt eșec.

Se bănuia, cu toate că acest lucru nu-i trecuse niciodată prin minte lui Ortolan, că pricina nereușitelor inventatorului o constituiau adesea sabotajele ordinare. Nu era vorba numai de simpla invidie a frăției magicienilor, de reticența în a populariza arta magiei, pe care magicienii preferau să o vadă în mâinile elitei, adică în propriile lor mâini. Temerile se refereau mai mult la invenții de natură militară și letală. Și erau pe deplin întemeiate. La fel ca orice inventator, Ortolan avea anumite faze de fascinație pentru materialele explozive și inflamabile, catapultele de asediu, carele blindate, tunurile, muschetele și gazele otrăvitoare. Pacea universală între națiuni este o condiție a prosperității, susținea bătrânul, iar pacea se realizează prin înarmare. Cea mai sigură metodă de prevenire a războaielor este intimidarea prin posesia unor arme cumplite ca factor de descurajare: cu cât sunt mai cumplite armele, cu atât este mai durabilă și mai sigură pacea. Întrucât Ortolan nu era obișnuit să asculte argumente, în echipa sa de inventatori s-au infiltrat sabotori, care i-au torpilat invențiile periculoase. Aproape niciuna dintre invenții nu a văzut lumina zilei. O excepție a fost renumitul lansator de rachete, care a făcut obiectul a numeroase anecdote. Era un fel de arbaletă telechinetică cu un rezervor imens pentru bile de plumb. Acest lansator de bile, așa cum sugerează și numele, era menit să arunce bile asupra unei ținte, în rafale. Surprinzător, prototipul trecuse de zidurile Rissbergului, ba chiar fuse și testat într-o anumită bătălie. Cu rezultate jalnice, totuși. Când a fost întrebat despre utilitatea armei, artileristul care utilizase invenția a declarat că lansatorul de bile era ca soacra sa: greoi, urât și complet inutil, nu mai era nimic de făcut cu el decât să-l ia și să-l arunce în râu. Când i-au spus, bătrânul magician nu s-a supărat. Lansatorul de bile era o jucărie, s-ar părea că declarase el, avea deja pe pupitru proiecte mult mai avansate, capabile să lovească pe scară largă, în masă. El, Ortolan, era hotărât să aducă omenirii binecuvântarea păcii, chiar cu prețul exterminării unei jumătăți din această omenire.

Un perete al încăperii în care fusese condus era acoperit cu o imensă tapiserie, o capodoperă a artei textile, a vegetalului arcadian. Tapiseria era afectată de o pată încăpățânată, care aducea vag cu un calamar uriaș. *Fără îndoială*, se gândea vrăjitorul, *cineva a vomitat recent pe capodopera textilă.*

În jurul mesei lungi, care ocupa mijlocul camerei, stăteau șapte persoane.

— Maestre Ortolan, permiteți-mi să fac prezentările, a spus Pinety cu o ușoară plecăciune. Geralt din Rivia. Vrăjitorul.

Înfățișarea lui Ortolan nu l-a surprins pe Geralt. Era considerat cel mai bătrân magician în viață. Poate că într-adevăr era, poate că nu, adevărul este că se încetățenise faptul că așa era. Prin urmare, era destul de straniu că el inventase vestitul decoct de mandragoră, un elixir pe care magii îl foloseau pentru a opri procesul de îmbătrânire. Ortolan însuși, după ce perfecționase în cele din urmă formula infailibil de eficientă a licorii magice, nu beneficiase prea mult de ea, deoarece pe atunci era deja destul de în vârstă. Elixirul împiedica îmbătrânirea, dar nu avea efect de întinerire. Prin urmare, Ortolan, deși lua remediul de multă vreme, arăta dintotdeauna ca o javră bătrână, mai ales în comparație cu confrații săi: magicieni în etate care arătau ca niște bărbați în floarea vârstei și magiciene trecute prin viață care arătau ca niște fetișcane.

Magicienele care plesneau de tinerețe și farmec și magicienii ușor grizonanți, ale căror adevărate date de naștere s-au pierdut în negura istoriei, au păstrat secretul elixirului lui Ortolan ca pe ochii din cap, negând uneori chiar existența acestuia. Pe de altă parte, pe Ortolan l-au făcut să creadă că elixirul era accesibil tuturor și că datorită acestuia umanitatea era practic nemuritoare și, în consecință, absolut fericită.

— Geralt din Rivia, a repetat Ortolan, strângând în palmă o șuviță de barbă căruntă. Sigur, sigur, am auzit de asta. Vrăjitorul. Apărătorul, după cum se spune, protectorul care aduce oamenilor mântuirea de Rău. Este considerat protectorul și antidotul împotriva oricărui Rău monstruos.

Geralt a luat o expresie smerită și s-a înclinat.

— Cum să nu. Cum să nu..., a reluat magicianul, trăgându-se de barbă. Știm, știm. Se spune adesea că tu, băiete, nu te cruți pentru a proteja oamenii, nu, nu te cruți. Iar truda ta este cu adevărat demnă de stimă, așa cum profesia ta este demnă de stimă. Ești bine-venit în castelul nostru, suntem fericiți că soarta ni te-a adus aici. Pentru că, chiar dacă nu ți-ai dat seama, te-ai întors ca acea pasăre la cuibul ei... Ei bine, ca acea pasăre. Ne bucurăm să te vedem și credem că și tu ești fericit să ne vezi pe noi. Ei?

Geralt se simțea stângaci, nu se putea hotărî cum să i se adreseze lui Ortolan. Magicienii nu recunoșteau formulele de curtoazie și nu le așteptau de la alții. Totuși, nu știa dacă acest lucru se aplica și în cazul acelui bătrân cu părul și barba cărunte, care pe deasupra mai era și o legendă vie. În loc să-i răspundă, s-a înclinat din nou.

Pinety i-a prezentat pe magicienii așezați la masă unul după altul. Geralt îi cunoștea pe unii dintre ei din auzite.

Axel Esparza, mai bine cunoscut sub numele de „Axel Pistruiatul", avea de fapt cicatrice de variolă pe frunte și pe obraji și se zvonea că nu le îndepărtase pur și simplu de îndărătnic ce era. Myles Trethevey, cu părul ușor grizonant, și Stucco Zangenis, care era ceva mai puțin cărunt, l-au cercetat pe vrăjitor cu un interes moderat. Mai mult interes a arătat Biruta Icarti, o blondă cât de cât frumoasă. Tarvix Sandoval, lat în umeri, arătând mai degrabă ca un cavaler decât ca un magician, se uită într-o parte, spre tapiserie, de parcă și el ar fi admirat pata și se întreba de unde provenea și cine era responsabil pentru ea.

Locul cel mai apropiat de Ortolan era ocupat de Sorel Degerlund, aparent cel mai tânăr dintre cei prezenți, cu părul lung și, prin urmare, de o frumusețe oarecum efeminată.

— Și noi îi urăm bun venit faimosului vrăjitor, apărător al oamenilor, a luat cuvântul Biruta Icarti. Suntem bucuroși să-l avem printre noi, deoarece și noi, aici, în acest castel, sub egida marelui maestru Ortolan, încercăm să facem viața oamenilor mai sigură și mai ușoară prin progresele pe care le realizăm. Binele

oamenilor este şi obiectivul nostru principal. Vârsta marelui maestru nu ne îngăduie să prelungim prea mult audiența. Așa că întreb, după cum se cuvine: vrei ceva, Geralt din Rivia? Putem face ceva pentru tine?

— Mulțumesc marelui maestru Ortolan și dumneavoastră, distinși magicieni, a spus Geralt, înclinându-se din nou. Și, din moment ce mă încurajați cu întrebarea dumneavoastră, îndrăznesc să vă spun... Da, puteți face ceva pentru mine. Ați putea să mă luminați... în legătură cu asta. Cu acest obiect. L-am smuls de la vigilozaurul pe care l-am ucis.

A pus pe masă o placă ovală de mărimea unei mâini de copil, cu semne incrustate pe ea.

— „RISS PSREP Mk IV/002 025“, a citit cu voce tare Axel Pistruiatul.

Apoi i-a pasat placa lui Sandoval.

— Este o mutație creată de noi aici, în Rissberg, a apreciat cu asprime Sandoval. În secțiunea pseudoreptile. Este o șopârlă de pază. Al patrulea model, a doua serie, al douăzeci și cincilea exemplar. E învechit, producem altele mai perfecționate de multă vreme. Ce altceva mai este de lămurit?

— Susține că a ucis un vigilozaur, a spus Stucco Zangenis cu o grimasă. Așadar nu este vorba de lămuriri, ci de pretenții. Vrăjitorule, acceptăm și luăm în considerare plângerile numai dacă sunt prezentate de proprietarii lor legitimi, exclusiv pe baza dovezii cumpărării. Și exclusiv pe baza unei dovezi de cumpărare oferim întreținere și reparăm defecțiunile...

— Garanția pentru acest model a expirat de mult, a adăugat Myles Trethevey. Pe de altă parte, nicio garanție nu acoperă defectele apărute ca urmare a utilizării necorespunzătoare sau care nu respectă instrucțiunile de folosire a produsului. Dacă produsul a fost utilizat în mod necorespunzător, Rissberg nu poartă nicio responsabilitate. Nicio responsabilitate.

— Dar pentru asta purtați vreo responsabilitate? a întrebat Geralt scoțând din buzunar o altă placă și aruncând-o pe masă.

A doua placă avea aceleași forme și dimensiuni ca precedenta, dar era mai întunecată și mai coclită. Murdăria se infiltrase în crestături, umplându-le. Dar semnele erau încă lizibile: IDR UL Ex IX 0012 BETA.

S-a așternut o tăcere apăsătoare.

— Idarran din Ulivo, a spus în cele din urmă Pinety, într-un mod surprinzător de modest și de șovăielnic. Ucenicul lui Alzur. Nu mă gândeam...

Axel Pistruiatul s-a aplecat peste masă.

— De unde ai luat-o, vrăjitorule? Cum ai luat-o?

— Întrebi de parcă n-ai ști..., i-a replicat Geralt. Am smuls-o de pe carapacea unui monstru pe care l-am ucis. Și care omorâse cel puțin douăzeci de oameni în apropiere. Am spus cel puțin, pentru că mă gândesc că a omorât mult mai mulți. Cred că omora de ani de zile.

— Idarran..., a mormăit Tarvix Sandoval. Și, înaintea lui, Malaspina și Alzur...

— Dar nu noi, a spus Zangenis. Nu noi. Nu Rissberg.

— Al nouălea model experimental, a adăugat gânditoare Biruta Icarti. Versiune beta. Al doisprezecelea...

— Al doisprezecea exemplar, a continuat Geralt, cu o oarecare malițiozitate. Din câte erau în total? Câte au fost create? Desigur, nu voi primi un răspuns la întrebarea mea despre responsabilități, pentru că nu este vorba nici despre voi, nici despre Rissberg. Sunteți curați ca lacrima și chiar vreți să vă cred. Dar măcar spuneți-mi, pentru că știți cu siguranță, câți alți monștri de acest gen cutreieră pădurile pentru a devora oamenii. Câți vor trebui găsiți și căsăpiți... Am vrut să spun eliminați.

— Ce este aceea? Ce este aceea? Ortolan s-a înviorat brusc: Ce aveți acolo? Arătați-mi! Ah...

Sorel Degerlund s-a aplecat la urechea bătrânului și i-a șoptit multă vreme. Myles Trethevey, arătându-i placa, i-a șoptit ceva la cealaltă ureche.

Ortolan se trăgea de barbă.

— L-a omorât? a strigat brusc, cu voce subțire. Vrăjitorul? A distrus strălucita operă a lui Idarran? L-a ucis? A fost atât de nesăbuit încât să-l distrugă?

Vrăjitorul nu a mai putut suporta și a pufnit. A lăsat brusc la o parte orice respect pentru bătrânețe și pentru părul sur. A pufnit din nou. Și apoi a râs de-a binelea. Sincer și irezistibil.

Chipurile împietrite ale magicienilor așezați la masă, în loc să-l inhibe, i-au stârnit și mai mult amuzamentul. *La naiba*, se gândea el, *nu-mi mai amintesc ultima dată când am râs cu atâta poftă. Poate că în Kaer Morhen*, i-a trecut prin cap. *Da, în Kaer Morhen. Atunci când o scândură putredă de la latrină s-a rupt sub greutatea lui Vesemir.*

— Mai și râde, ticălosul! a strigat Ortolan. Râde ca un măgar! Un mucos fără minte! Și când mă gândesc că ți-am luat apărarea când alții te-au denigrat! „Ce contează", am spus, „dacă s-a îndrăgostit nebunește de micuța Yennefer? Și dacă micuța Yennefer îl iubește? Inimii nu poți să-i poruncești, le-am spus, lăsați-i în pace!"

Geralt s-a oprit din râs.

— Iar tu ce-ai făcut? Cel mai prost dintre toți ucigașii! Acum bătrânul striga din toți rărunchii: Ce-ai făcut? Îți dai seama ce capodoperă, ce miracol de genetică ai distrus? Nu, nu, nu poți să pricepi cu mintea ta limitată, profanule! Nu poți înțelege ideile oamenilor geniali! Cum ar fi Idarran însuși sau cum ar fi Alzur, profesorul său, care au fost înzestrați cu un geniu și cu un talent extraordinare! Care au inventat și au creat lucrări mărețe, menite să servească binele umanității și care nu țineau cont de profit, de Mammon și nici de plăceri și distracție, ci doar de progres și de binele comun! Și oare ce învățăminte ai tras din toate acestea? N-ai învățat nimic, absolut nimic! Și vreau să-ți mai spun un singur lucru: că prin această crimă nesăbuită ai dezonorat munca înaintașilor tăi. Căci Cosimo Malaspina, iar după el, elevul său Alzur, însuși Alzur cel măreț, i-au creat pe vrăjitorii care au conceput această mutație, datorită căreia au fost zămisliți semenii tăi. Datorită căreia exiști, nerecunoscătorule, datorită căreia

hălăduiești prin lume! Ar trebui să dai dovadă de respect față de Alzur, față de succesorii săi și față de lucrările lor, nicidecum să le distrugi! Of, of...

Bătrânul magician a tăcut dintr-odată, dându-și ochii peste cap și gemând puternic.

— Am nevoie de un scaun! a anunțat el plângăcios. Am nevoie de un scaun repede! Sorel, dragul meu, bun băiat!

Degerlund și Trethevey au sărit în picioare, l-au ajutat pe bătrân să se ridice și l-au condus afară din încăpere.

La scurt timp s-a ridicat și Biruta Icarti. I-a aruncat vrăjitorului o privire grăitoare, apoi a ieșit fără un cuvânt. În spatele ei, fără să se uite deloc la Geralt, s-au urnit Sandoval și Zangenis.

Axel Pistruiatul s-a ridicat, și-a încrucișat brațele pe piept. S-a uitat lung la Geralt. Multă vreme și cu un aer destul de ostil.

— A fost o greșeală din partea mea să te invit. Știam eu. Cu toate acestea, m-am amăgit că măcar vei încerca din greu să-ți păstrezi manierele.

— A fost o greșeală să-ți accept invitația, i-a replicat Geralt cu răceală. Și eu știam. Însă m-am amăgit că voi primi răspuns la întrebările mele. Câte alte capodopere numerotate sunt în sălbăticie? Câte astfel de minuni au mai fost create de Malaspina, Alzur și Idarran? Câte au fost create de venerabilul Ortolan? Câți alți monștri cu asemenea placuțe va mai trebui să ucid, eu, vrăjitorul, protectorul și antidotul tuturor relelor? Nu am primit răspuns și înțeleg de ce. Am învățat lecția. În ceea ce privește maniere: dă-mi voie, Esparza.

Ieșind, Pistruiatul a trântit atât de tare ușa, încât o ploaie de tencuială s-a revărsat din stucuri.

— S-ar părea că n-am făcut o impresie prea bună, a observat vrăjitorul. Dar adevărul este că nici nu mă așteptam să fac, așa că nu sunt dezamăgit. Dar poate că asta nu este tot, nu-i așa? Atât de multă trudă ca să mă aducă aici... și doar atât, ar trebui să se termine? Ei bine, în acest caz... Există vreo cârciumă în satul ăsta al vostru? Pot pleca acum?

— Nu, i-a răspuns Harlan Tzara. Nu poți pleca. Pentru că nu se termină așa, a confirmat Pinety.

Încăperea în care fusese condus nu era un spațiu tipic în care magicienii obișnuiau să primească vizitatori. De obicei, așa cum Geralt avusese deja ocazia să constate, magicienii acordau audiențe în săli cu un decor foarte formal, adesea auster și deprimant. Era de neconceput ca un magician să primească pe cineva într-o cameră privată, personală, care să poată oferi informații despre caracterul său, gusturile și preferințele sale și, mai presus de toate, despre tipul și caracterul specific al magiei pe care o practica.

De data aceasta era complet diferit. Pereții camerei erau împodobiți cu numeroase gravuri și acuarele, toate, de la prima până la ultima, cu caracter erotic sau chiar pornografic. Pe policioare erau expuse modele de nave cu vele, încântând privirea cu precizia detaliilor. Corăbii miniaturale își umflau cu mândrie pânzele minuscule, scufundate în sticle. Numeroase vitrine și vitrinuțe erau împânzite cu soldați în miniatură, de cavalerie și infanterie, în diferite formațiuni. În fața intrării atârna un păstrăv împăiat, de dimensiuni considerabile. Cam mare pentru un păstrăv.

— Stai jos, vrăjitorule.

Pinety era proprietarul – asta era clar de la început.

Geralt s-a așezat, uitându-se în continuare la păstrăvul împăiat. Viu, peștele trebuie să fi cântărit vreo cincisprezece funți. Dacă nu era cumva vreo imitație din ipsos.

— Magia ne protejează împotriva interceptărilor, a spus Pinety, fluturând o mână în aer. Așadar, putem vorbi în cele din urmă liber despre motivele reale care ne-au împins să te convocăm, Geralt din Rivia. Păstrăvul care te interesează atât de mult a fost pescuit la muscă artificială în râul Cureaua, cântărind paisprezece funți și nouă uncii. A fost eliberat în viață, cel din vitrină este o copie creată prin magie. Iar acum concentrează-te, te rog, la ceea ce-ți voi spune.

— Sunt gata de orice.

— Ne interesează experiențele tale cu demonii.

Geralt a ridicat din sprâncene. Nu era pregătit pentru asta. Și până nu demult credea că nimic nu-l mai poate surprinde.

— Și ce este un demon? Ce părere ai?

Harlan Tzara a tresărit, a făcut o grimasă și apoi o mișcare bruscă.

Pinety l-a liniștit cu o privire.

— Există un departament al fenomenelor supranaturale la Academia din Oxenfurt. Din când în când, găzduiește prelegeri ale unor maeștri ai magiei. Prelegeri care ating, printre alte subiecte, și pe cel a demonilor și al demonismului, abordând multe aspecte ale acestui fenomen, inclusiv fizic, metafizic, filosofic și moral. Dar nu cred că trebuie să ți-l explic, din moment ce ai participat la astfel de prelegeri. Îmi amintesc de tine, chiar dacă, în calitate de ascultător, stăteai de obicei în rândul din spate al amfiteatrului. Așa că reînnoiesc întrebarea despre experiențele tale cu demoni. Și te rog să fii bun și să răspunzi. Fără scene, dacă se poate. Și fără să te prefaci că ești uimit.

— În uimirea mea nu există nici măcar o fărâmă de prefăcătorie, a răspuns sec Geralt. Este atât de sinceră încât aproape că doare. Cum să nu fiu uimit dacă mă întrebi ce experiențe cu demonii am eu, un modest vrăjitor, un simplu protector și antidot? Și dacă întrebarea este adresată de maeștri ai magiei, care susțin cursuri universitare despre demonism și aspectele sale?

— Răspunde la întrebarea care ți-a fost adresată.

— Sunt vrăjitor, nu magician. Și asta înseamnă că experiența mea cu demonii nu poate fi comparată cu a ta. Am participat la prelegerile tale la Oxenfurt, Guincamp. Elementele esențiale au ajuns până în ultimul rând al amfiteatrului. Demonii sunt creaturi din alte lumi decât ale noastre. Din planuri elementare... din alte dimensiuni, suprafețe, niveluri, spațiu-timp sau oricare ar fi denumirile acestora. Pentru a avea orice fel de experiență cu un demon, el trebuie invocat, adică forțat să iasă din planul său. Acest lucru este posibil doar cu ajutorul magiei...

— Nu al magiei, ci al goeției, l-a întrerupt Pinety. Există o diferență fundamentală. Și nu ne spune ceea ce știm deja. Răspunde la întrebarea care ți s-a pus. Este deja a treia oară când ți-o adresez. Eu însumi sunt uimit de răbdarea pe care o am.

— Răspund la întrebare: da, am avut de-a face cu demonii. De două ori am fost angajat ca să-i... elimin și am reușit de fiecare dată. Unul intrase într-un lup. Celălalt poseda un om.

— Te-ai descurcat.

— Da. N-a fost floare la ureche.

— Dar ai reuşit, a intervenit Tzara. În ciuda a ceea ce susțin oamenii, și anume că, în general, nu există nicio modalitate de a anihila un demon.

— N-am pretins niciodată că am anihilat vreun demon. Am ucis un lup și un om. Te interesează detaliile?

— Foarte tare.

— În cazul lupului, care anterior mușcase și sfâșiase unsprezece oameni în plină zi, am acționat împreună cu un preot. Magia și sabia au triumfat în tandem. După o luptă acerbă, când am ucis în cele din urmă lupul, demonul care se strecurase în el s-a transformat într-o sferă imensă, strălucitoare. A devastat o bucată considerabilă de pădure, punând copacii la pământ unul după altul. Fără să ne acorde nicio atenție, nici mie și nici preotului, s-a îndepărtat în direcția opusă. Și apoi a dispărut, revenind cu siguranță la dimensiunea sa. Preotul a insistat că este meritul lui, că a trimis demonul pe lumea cealaltă cu ritualurile sale de exorcizare. Dar eu cred că a plecat pentru că, pur și simplu, se plictisise.

— Și celălalt caz?

— A fost mai interesant. L-am ucis pe omul posedat, a explicat el direct. Și nimic altceva, fără efecte secundare spectaculoase. Fără sfere, aurore, fulgere, vârtejuri, nici măcar duhoare. Habar n-am ce s-a întâmplat cu demonul. Omul ucis a fost examinat de confrații tăi, preoți și magi. N-au descoperit nimic.

Corpul a fost ars, pentru că procesul de descompunere a avut loc într-un mod complet normal și era foarte cald...

S-a oprit.

Magicienii au schimbat priviri între ei. Aveau fețele încremenite.

— Așadar, din câte am înțeles, aceasta ar fi singura cale corectă pentru eliminarea unui demon, a spus în cele din urmă Harlan Tzara. Uciderea, anihilarea energumenului, adică a omului posedat. A omului, subliniez. Trebuie ucis imediat, fără să așteptăm și fără să mai lungim vorba. Lovit cu o spadă. Asta e tot. Aceasta este metoda vrăjitorului? Tehnica vrăjitorului?

— Nu-ți prea iese, Tzara. Nu ești în stare. Pentru a jigni în mod eficient pe cineva, dorința copleșitoare, entuziasmul și fervoarea nu sunt suficiente. Este nevoie de o anumită tehnică.

— *Pax*, *pax*, a domolit din nou Pinety cearta. Este pur și simplu o chestiune de stabilire a faptelor. Ne-ai spus că ai ucis un om, acestea au fost cuvintele tale. Codul tău de vrăjitor ar trebui să interzică uciderea oamenilor. Ai pretins că ai ucis un energumen, un om posedat de demon. După aceea, adică după uciderea bărbatului, te citez din nou: „Nu s-a observat niciun efect spectaculos." Așadar, de unde poți să fii sigur că nu a fost...

— Destul, l-a întrerupt Geralt. Destul, Guincamp, aceste aluzii nu duc nicăieri. Vrei fapte? Foarte bine, iată-le. Am ucis pentru că trebuia. Am ucis pentru a salva viețile altora. Și, la vremea respectivă, tocmai primisem o dispensă pentru a face acest lucru prin lege. Mi s-a acordat repede și, cu toate acestea, în termeni destul de pompoși. Stare de necesitate, forță majoră, circumstanțe care anulează ilegalitatea unui act interzis, sacrificarea unui bun pentru a-l proteja pe altul, o amenințare reală și imediată. E adevărat, a fost și real, și direct. Păcat că nu l-ați văzut pe acel posedat în acțiune, să vedeți ce făcea, de ce era capabil. Știu puține despre aspectele filosofice și metafizice ale problemei demonilor, dar aspectul lor fizic este cu adevărat spectaculos. S-ar putea să vă surprindă, trebuie să mă credeți pe cuvânt.

— Te credem, i-a spus Pinetty, schimbând din nou priviri cu Tzara. Te credem orbește, pentru că i-am mai văzut și noi pe unii dintre ei.

— N-am nicio îndoială, a spus vrăjitorul, făcând o grimasă. Așa cum nu m-am îndoit nici la Oxenfurt, la prelegerile dumitale. Era evident că stăpânești subiectul. De fapt, fundamentul teoretic mi-a fost de mare folos atunci, în cazul cu lupul și cu omul. Știam cu ce aveam de-a face. Ambele cazuri aveau aceeași origine. Cum i-ai spus, Tzara? Metodă? Tehnică? Așadar, aceea a fost o metodă de magician și o tehnică de magician. Un magician a invocat un demon prin descântece și l-a tras cu forța din planul său, cu intenția evidentă de a-l folosi în scopurile sale magice. În asta constă magia demonică...

— Goeția.

— În asta constă goeția: invocarea unui demon, folosirea și apoi eliminarea lui. Așa spune teoria. Pentru că, în practică, se poate întâmpla ca magicianul, în loc să-l elimine pe demon după ce îl folosește, să-l închidă printr-o vrajă în trupul unei gazde. În trupul unui lup, de exemplu. Sau al unui om. Pentru că magicianului, urmând exemplul lui Alzur și al lui Idarran, îi place să experimenteze. Să observe ce poate face un demon în pielea altuia, după ce a fost eliberat. Pentru că un magician precum Alzur este un psihopat care se bucură și se distrează de minune văzând moartea provocată de un demon. S-a întâmplat, nu-i așa?

— S-au întâmplat diverse lucruri, a răspuns Harlan Tzara, tărăgănându-și cuvintele. Este o prostie să generalizezi și să reproșezi în mod josnic. Să vă reamintesc de vrăjitorii care nu s-au dat în lături de la tâlhării? Care n-au stat pe gânduri să lucreze ca ucigași plătiți? Trebuie să vă reamintesc de psihopații care purtau medalioane cu cap de pisică și, de asemenea, se bucurau de minune să vadă cum mor oameni în jurul lor?

— Conașilor! a ridicat Pinety o mână, oprindu-l pe vrăjitorul care era pe cale să-i răspundă. Aceasta nu este o ședință a consiliului municipal, așa că încercați să nu vă învinuiți reciproc pentru defecte și trăsături patologice. Poate că ar fi

mai rezonabil să recunoaștem că nimeni nu este perfect, că fiecare are defectele sale și că trăsăturile patologice nu sunt străine nici creaturilor cerești. După câte se pare. Să ne concentrăm asupra problemei pe care o avem și care necesită o soluție.

— Goeția este interzisă, deoarece este o procedură teribil de periculoasă, a continuat el după o lungă tăcere. Din păcate, simpla evocare a unui demon nu necesită nici cine știe ce cunoștințe, nici abilități magice nemaipomenite. Nu este nevoie decât de un grimoar necromantic și este ușor de găsit unul pe piața neagră. Cu toate acestea, fără cunoștințe și abilități adecvate, este dificil să controlezi un demon. Un specialist autodidact în goeție se poate considera norocos dacă, după ce l-a invocat, demonul pur și simplu scapă de sub control, se eliberează și fuge. Mulți ajung să fie sfâșiați de ei. Evocarea demonilor și a oricărei alte creaturi din planurile elementelor și paraelementelor a fost, prin urmare, interzisă și reglementată cu pedepse aspre. Există un sistem de control care garantează respectarea interdicției. Cu toate acestea, există un loc care a fost exclus controlului.

— Castelul Rissberg. Fără doar și poate.

— Fără doar și poate. Castelul nu poate fi controlat. La urma urmelor, sistemul de control al goeției despre care vorbeam a fost pus la punct chiar aici. Pe baza experimentelor din acest loc. Datorită testelor făcute aici, sistemul este îmbunătățit continuu. Aici se fac și alte cercetări, și alte experimente, cu un caracter foarte diferit. Diferite procese și fenomene sunt studiate aici, vrăjitorule. Se fac mai multe lucruri, nu întotdeauna în cadrul legalității și nu întotdeauna morale. „Scopul scuză mijloacele.“ Ar trebui să avem o astfel de inscripție atârnată pe poartă.

— Dar sub inscripție ar trebui adăugat: „Ceea ce s-a născut în Rissberg rămâne în Rissberg“, a adăugat Tzara. Aici experimentele sunt ținute sub supraveghere. Totul este atent monitorizat.

— Evident că nu chiar totul, a remarcat vrăjitorul tăios. Pentru că a mai scăpat câte ceva.

— Câte ceva a mai scăpat. Calmul lui Pinety era impresionant: În prezent, optsprezece maeștri și peste cincizeci de studenți și ucenici lucrează la castel. Cei mai mulți dintre aceștia din urmă sunt la un pas de gradul de maestru – e vorba numai de o formalitate. Ne temem... Avem motive să presupunem că cineva din acest grup a avut chef să se distreze cu goeția.

— Nu știți cine?

— Nu știm.

Harlan Tzara nici măcar nu a clipit, dar vrăjitorul știa că minte.

Magicianul nu a mai așteptat întrebări.

— Între mai și începutul lui iunie, în zonă au fost comise trei crime în masă. Adică în Piemont – cel mai aproape la douăsprezece mile, iar cel mai departe la maximum douăzeci de mile de Rissberg. De fiecare dată a fost vorba despre sate de lângă pădure, așezări de tăietori de lemne și alți silvicultori. Toți locuitorii satelor au fost uciși, n-au mai rămas supraviețuitori. Cercetarea cadavrelor a arătat că probabil crimele fuseseră comise de un demon. Mai exact, de un om posedat de demon. Un demon care a fost invocat aici, la castel.

— Avem o problemă, Geralt din Rivia. Trebuie să o rezolvăm. Și contăm pe sprijinul tău.

Transmiterea materiei este un lucru ingenios, sofisticat și dificil; prin urmare, înainte de a începe teleportarea, se recomandă insistent să defecați și să vă goliți vezica urinară.

GEOFFREY MONCK,

Teoria și practica utilizării portalurilor destinate teleportării

„Pace“, în lb. latină, în original (n. red.).

10

Ca de obicei, Babușca a fornăit și a pufnit la vederea păturii, în fornăitul ei răsunând protestul și teama. Nu-i plăcea când vrăjitorul îi acoperea căpățâna. Cu atât mai puțin îi plăcea ce urma să se întâmple în continuare. Vrăjitorul nu era deloc surprins de comportamentul iepei. Pentru că nici lui nu-i plăcea. Desigur, nu era potrivit ca Geralt să fornăie și să pufnească, dar nu s-a abținut să-și exprime dezaprobarea sub altă formă.

— Aversiunea ta față de teleportare este cu adevărat surprinzătoare, s-a minunat Harlan Tzara pentru a unsprezecea oară.

Vrăjitorul nu l-a contrazis. Pe de altă parte, nici Tzara nu se aștepta ca el să o facă.

— Te teleportăm de mai bine de o săptămână și, de fiecare dată, faci mutra asta de om condamnat care este condus la spânzurătoare. La oamenii obișnuiți, da, pot să înțeleg asta; pentru ei, transferul materiei este încă ceva teribil, de neimaginat. Dar am crezut că tu, un vrăjitor, ești mai familiarizat cu magia. S-au dus vremurile primelor portaluri ale lui Geoffrey Monck! Astăzi, teleportarea este o practică obișnuită și absolut fără riscuri. Teleportările sunt sigure. Iar cele deschise de mine sunt sută la sută sigure.

Vrăjitorul a oftat. I se întâmplase de mai multe ori să vadă efectele portalurilor securizate asupra oamenilor; ajutase şi el la strângerea rămășițelor celor care le folosiseră. Ştia aşadar că asigurările referitoare la siguranța portalurilor de teleportare puteau fi puse alături de declarații de tipul: „câinele meu nu mușcă“, „fiul meu este un băiat cuminte“, „această tocană cu carne și varză murată este proaspătă“, „am să-ți dau banii înapoi cel mai târziu poimâine“, „am petrecut

noaptea cu un prieten“, „îmi pasă doar de binele patriei“ și, în cele din urmă, „trebuie doar să ne răspunzi la câteva întrebări și apoi te vom lăsa să pleci“.

Dar nu exista altă cale de ieșire, nici alternativă. Conform planului stabilit la Rissberg, Geralt avea sarcina de a patrula zilnic printr-o zonă din Piemont, prin satele sale, cătunele locuite, așezările și coloniile, locuri în care Pinety și Tzara se temeau de un alt atac al energumenului. Aceste așezări erau împrăștiate în tot Piemontul, uneori destul de departe una de cealaltă. Geralt trebuia să recunoască și să accepte faptul că, fără ajutorul teleportării, i-ar fi fost imposibil să patruleze eficient.

Pentru păstrarea secretului, Pinety și Tzara construiseră portalurile la capătul îndepărtat al complexului Rissberg, într-o cameră mare și goală, care necesita lucrări de reparații, unde era o duhoare de igrasie, pânzele de păianjen se lipeau de față și excrementele uscate de șoareci scârțâiau sub bocanci. Odată ce vraja a fost activată, cadrul luminat al unei uși (sau, mai bine zis, al unei porți) s-a conturat pe un perete acoperit cu pete umede și rămășițe care păreau de noroi, dincolo de care se învârtea o lumină opacă, irizată. Geralt a forțat iapa să avanseze cu capul acoperit în acea lumină și apoi au simțit efectele neplăcute ale teleportării. După ce a fost orbit de fulgere, a încetat să mai vadă, să mai audă și să mai simtă ceva, cu excepția senzației de frig. În interiorul neantului întunecat, în tăcere, atemporalitate și absența formelor, simțea doar frigul: portalul elimina și atenua toate celelalte simțuri. Din fericire, doar vreme de o fracțiune de secundă. După aceea, lumea reală a fulgerat în fața ochilor, iar Babușca a tropăit cu copitele pe pământ ferm, pufnind înspăimântată.

— Este normal ca iapa să se teamă, a spus din nou Tzara. Dar frica ta, vrăjitorule, este complet irațională.

Frica nu este niciodată irațională, s-a gândit Geralt și s-a abținut să-l contrazică. *Dacă lăsăm la o parte tulburările psihice. Este unul dintre primele lucruri pe care le învață micii vrăjitori. Este bine să simți frică. Dacă simți frică înseamnă că există*

ceva de care să te temi, așa că fii vigilent. Nu trebuie să-ți învingi frica, ci doar să ai grijă să nu-i cedezi. Merită să învățăm din ea.

— Încotro mergem astăzi? a întrebat Tzara, deschizându-și cutia de lac în care își păstra bagheta. În ce regiune?

— La stâncile seci.

— Înainte de apusul soarelui, încearcă să ajungi la Arțăraș. Vom veni să te luăm de acolo eu sau Pinety. Ești gata?

— De orice.

Tzara și-a fluturat în văzduh mâna cu bagheta, de parcă ar fi dirijat o orchestră. Geralt chiar a avut senzația că aude muzică. Magicianul a scandat melodios o formulă magică nesfârşită, ca și cum ar fi recitat o poezie. Liniile de foc s-au aprins pe perete și s-au îmbinat într-un contur dreptunghiular luminos. Vrăjitorul a înjurat în barbă, și-a domolit medalionul, care începuse să vibreze, a dat pinteni iepei și a forțat-o să intre în neantul lăptos.

Întuneric, tăcere, absența formelor, atemporalitate. Frig. Și, dintr-odată, o străfulgerare și un șoc, zăngănit de potcoave pe un teren solid.

Infracțiunile pe care, potrivit suspiciunilor magicienilor, le săvârșise energumenul fuseseră comise în împrejurimile Rissbergului, în pustiul nelocuit al Piemontului Tukaj, un lanț de dealuri acoperite de o pădure virgină veche, care separă Temeria de Bruges. Unii susțineau că numele lanțului provine de la un erou legendar numit Tukaj, alții că ar avea o origine complet diferită. Întrucât nu existau alte dealuri în regiune, printre oameni se încetățenise pur și simplu denumirea de Piemont, iar această formă prescurtată figura pe mai multe hărți.

Piemontul se întindea pe o fâșie de aproximativ o sută de mile lungime și douăzeci până la treizeci de mile lățime. Mai ales în partea de vest, fusese supus unor exploatări și unor activități forestiere intensive. Avuseseră loc defrișări pe scară largă, ceea ce a dus la înflorirea industriilor și a meșteșugurilor legate de exploatarea forestieră. În acel pustiu apăruseră sate, colonii, așezări și tabere de

oameni angajați în activități forestiere, permanente sau temporare, dezvoltate la voia întâmplării, mari, medii, mici sau prea mici. În prezent, conform estimărilor magicienilor, existau aproximativ cincizeci de așezări în tot Piemontul.

În trei dintre ele avuseseră loc masacre din care nimeni nu mai scăpase cu viață.

Stâncile Seci, un ansamblu de dealuri calcaroase joase, înconjurate de păduri dense, alcătuiau extremitatea vestică a Piemontului, granița de vest a regiunii care urma să fie supravegheată. Geralt mai fusese acolo, cunoștea terenul. Într-o poieniță de lângă pădure fusese construit un cuptor de var, un cuptor mare, conceput pentru a arde bucăți de calcar. Produsul final al acestui proces era varul nestins. Când a venit cu vrăjitorul, Pinety i-a explicat la ce se foloseşte varul, dar Geralt ascultase absent, pe o ureche îi intrase și pe alta îi ieșise. Varul și utilizările sale erau cu siguranță în afara sferei sale de interes. Dar în jurul cuptorului se ridicase o colonie de oameni pentru care varul era baza existenței lor. I se încredințase sarcina de a-i proteja pe acei oameni. Și asta era tot ce conta.

Muncitorii de la cuptor l-au recunoscut, unul dintre ei l-a salutat fluturându-și pălăria. Geralt i-a întors salutul. *Îmi voi face treaba*, se gândea el. *Voi face ceea ce trebuie. Lucrul pentru care mă plătesc.*

A mânat-o pe Babușca spre pădure. Avea în față o călătorie de aproximativ o jumătate de oră pe un drum forestier. Mai era aproximativ o milă până la următoarea așezare, numită Curătura Ogarului.

Într-o zi, vrăjitorul parcurgea o distanță de șapte până la zece mile – în funcție de zonă, vizitând între două şi cincisprezece așezări, înainte de a ajunge la locul convenit, de unde, la amurg, unul dintre magicieni îl teleporta înapoi la castel. A doua zi, proceda la fel, dar patrula într-o altă regiune din Piemont. Geralt alegea regiunile la întâmplare, evitând rutina și un model care ar fi putut fi ușor de descifrat. În ciuda acestui fapt, sarcina se dovedise destul de monotonă. Totuși, vrăjitorilor nu le păsa de monotonie, în profesia lor era ceva obișnuit. În cele mai multe cazuri, doar răbdarea, perseverența și tenacitatea garantau succesul în

vânarea unui monstru. Până atunci – chestiune destul de importantă –, nimeni nu dorise vreodată să-i răsplătească răbdarea, perseverența și tenacitatea cu atâta generozitate ca magicienii din Rissberg. Așa că nu se putea plânge, trebuia să-și facă treaba.

Cu toate că nu prea credea în succesul demersului său.

— De îndată ce-am ajuns la Rissberg, mi-ați făcut cunoștință cu Ortolan și cu toți magicienii de rang superior, le-a atras el atenția magicienilor. Chiar presupunând că persoana responsabilă pentru goeție și masacre nu era una dintre acestea, vestea prezenței unui vrăjitor în castel s-a răspândit mai mult ca sigur. Vinovatul vostru, dacă există, va înțelege într-o clipită despre ce este vorba, așa că se va ascunde, va înceta orice acțiune. Complet. Sau va aștepta să plec și o va lua de la capăt.

— Îți vom pune în scenă plecarea, a răspuns Pinety. Șederea ta ulterioară la castel va fi un secret. Să nu-ți faci griji, există o magie care garantează confidențialitatea a ceea ce trebuie să rămână secret. Ai încredere în noi, știm să folosim o astfel de magie.

— Așadar, după părerea voastră, au sens aceste patrulări zi de zi?

— Cum să nu?! Fă-ți treaba, vrăjitorule. Să nu-ți faci griji pentru restul.

Geralt și-a promis solemn să nu-și facă griji. Cu toate acestea, avea îndoieli. Și nu prea avea încredere în magicieni. Avea propriile bănuieli.

Dar nu avea de gând să le dezvăluie.

În Curătura Ogarului era mare agitație, se auzeau bocănitul regulat al topoarelor și zumzetul ca de bondar al fierăstrăului, se simțea mirosul de lemn proaspăt și de rășină. Aici, pădurarul Ogarul și familia sa numeroasă se ocupau cu zel de curățarea pădurii. Membrii mai în vârstă ai familiei tăiau și doborau copacii, iar cei mai tineri îndepărtau crengile de pe trunchiuri. Văzându-l pe Geralt, Ogarul a înfipt toporul într-un trunchi și și-a șters broboanele de sudoare de pe frunte.

— Ziua bună, i-a spus vrăjitorul, apropiindu-se. Cum merge treaba? Totul este în regulă?

Ogarul l-a privit și sumbru.

— Cam rău, a spus el în cele din urmă.

— De ce?

Ogarul a tăcut un răstimp.

— Mi-au furat fierăstrăul, a mârâit el în cele din urmă. Mi-au furat fierăstrăul! Dar cum este posibil așa ceva, ai? Dumneata, conașule, patrulezi prin rarișt, nu-i așa? De ce Torquil și oamenii săi cutreieră pădurile, ei? Și dumneata ce păzești? O să ne fure totul!

— Mă ocup eu de asta, a mințit Geralt cu nonșalanță. Mă ocup eu de asta. Rămâneți cu bine!

Ogarul a scuipat.

La următoarea curătură, de data aceasta Curătura Pupezei, totul era în ordine, nimeni nu-l amenințase pe Pupăză și probabil că nu i se furase nimic. Geralt nici măcar nu a oprit-o pe Babușca. S-a îndreptat spre următoarea așezare. Numită Bocșa.

Trecerea de la o așezare la alta era înlesnită de drumuri forestiere brăzdate de roțile căruțelor. Geralt întâlnea adesea căruțe încărcate cu lemne sau care erau goale și se îndreptau să-și ridice încărcătura. De asemenea, întâlnea grupuri de oameni care mergeau pe jos, traficul era surprinzător de intens. Până și adâncurile pădurii erau rareori pustii. Deasupra ferigilor, ca de pe spatele unui narval ieșit din valurile mării, uneori se ivea spinarea unei femei în patru labe, aplecată să culeagă afine sau alte fructe de pădure. Printre copaci rătăcea uneori cu un mers rigid ceva sau cineva care, în atitudine și după fizionomie, semăna cu un zombie, dar în realitate era un bătrân care culegea ciuperci. Uneori se auzeau crenguțe trosnind în mijlocul unor țipete diabolice: erau copii, fiii tăietorilor de lemne și ai cărbunarilor, înarmați cu arcuri făcute din bețe și corzi. Era uluitor câtă pagubă erau în stare să facă niște plozi naturii, cu astfel de instrumente

primitive. Gândul că într-o zi vor crește și vor trece la echipamente adevărate îl înspăimântase pe Geralt.

Satul Bocșa, unde, de asemenea, domnea liniștea, unde nimic nu tulbura munca și nici nu-i amenința pe muncitori, își datora denumirea – câtă originalitate – leșiei, o resursă prețioasă în industria sticlei și a săpunului. Leșia, așa cum îi explicaseră magicieniii lui Geralt, era obținută din cenușa de la cărbunele de lemn, care era ars în împrejurimi. Vrăjitorul mai vizitase așezările de cărbunari din apropiere și plănuise să revină în acea zi. Cel mai apropiat se numea Stejăriș și drumul care ducea la el trecea într-adevăr pe lângă un grup mare de stejari imenși, seculari. Chiar și la miezul zilei, în plin soare și cu un cer senin, o umbră deasă domnea sub stejari.

Chiar lângă acei stejari, cu mai puțin de o săptămână în urmă, Geralt îi întâlnise prima dată pe conetabilul Torquil și pe echipa său.

La început, când au țâșnit de după stejari și l-au înconjurat din toate părțile, în ținute de camuflaj verzi și cu arcuri lungi pe umeri, Geralt îi luase drept Pădurari, membri ai infamei formațiuni paramilitare voluntare numită Gardienii Pădurii, care se ocupau cu vânarea în mare parte a elfilor și a driadelor și cu uciderea lor în moduri sofisticate. Se întâmplase uneori ca Pădurarii să-i acuze pe cei care călătoreau prin pădure că sprijină creaturile nonumane sau că fac negoț cu ele; în ambele cazuri, era dificil să-ți demonstrezi nevinovăția și puteai ușor ajunge să fii linșat. Așadar, deși întâlnirea de lângă stejari părea că va fi violentă, Geralt a răsuflat ușurat când cavalerii în verde s-au dovedit a fi apărători ai legii și au acționat conform îndatoririlor lor.

Comandantul, un bărbat cu pielea închisă la culoare, cu o privire pătrunzătoare, care se prezentase drept conetabil în slujba executorului judecătoresc din Gors Velen, îi ceruse lui Geralt, pe un ton dur și grosolan, să-și declare identitatea și, aflând-o, i-a cerut să-i arate emblema. Medalionul cu lupul scrâșnind din dinți nu fusese considerat numai o dovadă satisfăcătoare, ci îi stârnise legiuitorului și o admirație evidentă. Admirația i-o stârnise chiar Geralt.

Conetabilul a descălecat, i-a cerut vrăjitorului să facă același lucru și l-a invitat să stea puțin de vorbă.

— Sunt Frans Torquil.

Conetabilul a renunțat la aerul de slujbaș grosolan și s-a dovedit a fi un om calm și cu capul pe umeri.

— Iar tu ești vrăjitorul Geralt din Rivia. Același Geralt din Rivia care acum o lună, în Ansegis, a salvat o femeie și o fată de la moarte ucigând un monstru care mânca oameni.

Geralt și-a strâns buzele. Uitase, din fericire, de Ansegis, de monstrul cu plăcuța de identificare și de omul care murise din cauza lui. Îl măcinase multă vreme povestea aceea și în cele din urmă reușise să se convingă că făcuse tot ce putuse, că salvase doi oameni și că monstrul nu avea să mai ucidă pe nimeni. Acum totul îi revenea în minte.

Frans Torquil nu părea să fi observat îngrijorarea care se abătuse asupra vrăjitorului după cuvintele pe care le rostise. Și, chiar dacă l-a observat, nu l-a luat în seamă.

— Se pare, vrăjitorule, că amândoi cutreierăm meleagurile acestea din aceleași motive. Începând din primăvară, au apărut lucruri neplăcute în Piemontul Tukaj, s-au petrecut evenimente foarte grave. Este timpul să le punem capăt. După masacrul din Trăgaciul, i-am sfătuit pe magicienii din Rissberg să angajeze un vrăjitor. M-au ascultat, după cum se vede, deși nu le place să asculte de nimeni.

Conetabilul și-a scos pălăria și a scuturat-o de ace și semințe. Purta o pălărie de aceeași formă ca cea a lui Jaskier, deşi era dintr-o pâslă de calitate inferioară. Și era decorată cu o pană de fazan sălbatic în locul unei pene de egretă.

— De multă vreme veghez asupra legii și ordinii în Piemont, a reluat el, țintuindu-l pe Geralt cu privirea. Nu vreau să mă laud, dar am prins o mulțime de tâlhari și multora le-am le-am venit de hac. Totuși, ceea ce s-a întâmplat în ultima vreme... Pentru asta, este mai potrivit cineva ca tine. Cineva care se

pricepe la magie, care le are cu monștrii, care nu se teme de creaturi misterioase, nici de fantome și nici de dragoni. Ei bine, vom veghea și vom proteja oamenii împreună. Eu, pentru salariul meu amărât, tu, pentru banii de la magicieni. Apropo, chiar sunt curios să știu cu cât te plătesc pentru această slujbă.

Cinci sute de coroane novigradiene plătite în avans într-un cont bancar, dar Geralt nu avea de gând să dezvăluie adevărul. *Pentru această sumă, magicienii din Rissberg mi-au cumpărat serviciile și timpul. Cincisprezece zile din timpul meu. Și, la sfârșitul acestei perioade, indiferent de ce s-ar întâmpla, va urma o a doua plată, cu aceeași sumă. Sumă frumușică. Mai mult decât satisfăcătoare.*

— Ei bine, cum să nu plătească bine? Frans Torquil și-a dat seama repede că nu avea să primească un răspuns: Doar își permit. Îți spun doar atât: aici, nicio sumă nu este prea mare. Pentru că este o afacere murdară, vrăjitorule. Murdară, întunecată și ciudată. Răul care a izbucnit aici a venit de la Rissberg, îmi pun capul rămășag. Magicienii au încurcat ceva în magia lor, le-a scăpat ceva. Pentru că magia lor este ca un sac plin de vipere: oricât de strâns ar fi la gură, ceva veninos tot va ieși din el până la urmă.

Conetabilul i-a aruncat o privire lui Geralt – îi era de ajuns să înțeleagă că vrăjitorul nu avea să-i dezvăluie nimic, niciun detaliu al înțelegerii sale cu magicienii.

— Ți-au spus toate detaliile? Ți-au spus ce s-a întâmplat în Tisa, Trăgaciul și Cornul?

— Mai mult sau mai puțin.

— Mai mult sau mai puțin, a repetat Torquil. La trei zile după Belleteyn, în cătunul Tisa, au fost omorâți nouă muncitori forestieri. La jumătatea lunii mai, în Trăgaciul, un sat cu multe gatere, au fost douăsprezece victime. La începutul lunii iunie, în Cornul, o colonie de cărbunari – cincisprezece victime. Aceasta este mai mult sau mai puțin situația până acum, vrăjitorule. Pentru că nu s-a terminat. Îmi pun capul rămășag că nu s-a terminat.

Bursuc, fierăstrău, corn. Trei masacre. Prin urmare n-a fost vorba despre un accident de muncă, nici despre vreun demon care a fugit după ce a scăpat de sub controlul unui practicant al goeției. A fost o chestiune premeditată, o acțiune planificată. Cineva a închis un demon de trei ori într-un trup-gazdă și l-a trimis să comită trei masacre.

— Am văzut multe la viața mea... Mușchii maxilarului conetabilului au tresărit puternic: Am văzut multe câmpuri de luptă, multe cadavre. Atacuri, jafuri, răfuieli, vendete ale unor familii însetate de sânge și chiar o nuntă care s-a lăsat cu șase cadavre, printre care și mirele. Dar să ajungi până într-acolo încât să tai tendoanele și apoi să-i măcelărești pe șchiopi? Să-i scalpezi? Să le rozi gâtul? Să rupi în bucăți oamenii vii și să le scoți măruntaiele? Și, în cele din urmă, să construiești piramide din capetele retezate? Cu ce-avem de-a face, mă întreb? Nu ți-au spus magicienii asta? Nu ți-au spus de ce au nevoie de un vrăjitor?

De ce aveau nevoie magicienii din Rissberg de un vrăjitor? Într-atât de mult încât l-au șantajat? Magicienii, de fapt, ar fi putut să scape de orice demon și de orice posedat fără prea multă bătaie de cap. Un Fulmen sphaericus *sau o* Sagitta aurea *– mă refer numai la două formule magice aleatorii dintre nenumărate altele – putea fi invocat în prezența unui energumen de la o distanță de o sută de pași. Și rămâne sub semnul întrebării dacă acesta poate supraviețui după rostirea formulei. Dar nu, magicienii au preferat un vrăjitor. De ce? Răspunsul este foarte simplu: un magician, un confrate, un coleg a devenit energumen. Unul dintre colegi îi invocă pe demoni, le permite să-i posede trupul și seamănă moarte în jurul lui. A făcut asta deja de trei ori. Dar magicienilor nici măcar nu le trece prin cap să-l înfrunte pe un coleg de-al lor cu un fulger globular sau să-l străpungă cu o săgeată de aur. Pentru un coleg aveau nevoie de un vrăjitor.*

Geralt nu putea și nu voia să-i spună lui Torquil toate acestea. Nu putea și nu voia să-i dezvăluie ceea ce le spusese magicienilor din Rissberg. Iar ei ridicaseră din umeri. De parcă le-ar fi spus o banalitate.

— Așa faceți mereu. Continuați să vă distrați cu această goeție, așa cum o numiți. În spatele ușilor închise invocați aceste creaturi, le aduceți din lumea lor. Mereu cu același refren obosit: îi vom controla, îi vom domina, îi vom forța să se supună, îi vom pune să lucreze din greu pentru noi. Întotdeauna cu aceeași justificare inevitabilă: le vom descoperi secretele, îi vom forța să ne dezvăluie mistere și taine grație cărora vom spori puterea magiei, vom vindeca și ne vom vindeca, vom elimina bolile și calamitățile, vom face lumea mai bună și pe oameni mai fericiți. Și de fiecare dată se dovedește că este doar o minciună, că vă interesează doar puterea și controlul.

Era evident că Tzara ardea de dorința de a riposta, dar Pinety l-a reținut.

— Despre creaturile din spatele ușilor închise, a reluat Geralt, despre cei pe care, din comoditate, îi numim demoni, știți cu siguranță aceleași lucruri pe care le știm și noi, vrăjitorii. Ceea ce-am aflat cu multă vreme în urmă, despre care s-au scris în protocoalele și în cronicile vrăjitorilor. Demonii nu îți vor dezvălui niciodată, absolut niciodată, secrete sau tehnici. Nu vă vor permite niciodată să-i puneți să lucreze din greu. Ei se lăsau invocați și aduși în lumea noastră cu un singur scop: ca să omoare. Pentru că le place să o facă. Și știți prea bine asta. Dar le dați posibilitatea asta.

— Poate că este timpul să trecem de la teorie la practică, a spus Pinety, după o lungă tăcere. Cred că s-or fi scris prin protocoalele și prin cronicile vrăjitorilor. Dar de la tine, vrăjitorule, cu siguranță nu ne așteptăm la tratate morale, ci mai degrabă la soluții practice.

— Mă bucur mult că te-am cunoscut. Frans Torquil i-a întins mâna lui Geralt: Și acum, la treabă! Să veghem şi să protejăm oamenii. De aceea suntem aici.

— Corect.

Odată urcat în șa, conetabilul s-a aplecat spre Geralt și i-a spus cu o voce joasă:

— Îmi pun capul rămășag că știi ce urmează să-ți spun. Dar oricum îți spun. Fii atent, vrăjitorule. Fii în gardă. Nu vrei să vorbești, dar eu știu ce spun. Magicienii te-au angajat cu siguranță pentru a repara ceea ce ei înșiși au stricat,

pentru a curăța mizeria pe care au împrăștiat-o chiar ei. Dar, dacă ceva nu merge bine, vor căuta un țap ispășitor. Iar tu ai toate trăsăturile de caracter corespunzătoare.

Cerul de deasupra pădurii începea să se întunece, un vânt iscat ca din senin foșnea prin coronamentul copacilor. Un tunet îndepărtat a bubuit.

— Când nu este furtună, este ploaie, a spus Frans Torquil la a doua lor întâlnire. În fiecare zi tună sau plouă. Rezultatul este că, dacă vrei să cauți urme, le vei găsi șterse complet de ploaie. Ce convenabil, nu-i așa? Ca la comandă. Pute-a magie, a magie trimisă de la Rissberg, ca să fiu mai precis. Se spune că magicienii sunt capabili să influențeze în mod magic vremea. Pot invoca un vânt magic sau să-l devieze pe cel natural, astfel încât să bată după dorințele lor. Să alunge norii, să provoace ploaie sau grindină, precum și să dezlănțuie furtuna la comandă. Când le convine. De exemplu, pentru a șterge urmele. Ce părere ai, Geralt?

— Magicienii, într-adevăr, sunt capabili de multe lucruri, a răspuns vrăjitorul. Au influențat vremea întotdeauna, de la Prima Aterizare, care, se spune că nu s-a sfârșit cu o catastrofă numai datorită formulelor magice rostite de Jan Bekker. Dar a da vina pe magicieni pentru toate nenorocirile și dezastrele este, fără doar și poate, o exagerare. La urma urmei, vorbești despre fenomene naturale, Frans. Este pur și simplu anotimpul în care ne aflăm. Anotimpul furtunilor.

Și-a îndemnat iapa. Ziua era pe sfârșite, iar el avea de gând să patruleze și prin alte așezări înainte de apusul soarelui. Cea mai apropiată era colonia de cărbunari, situată într-o poieniță numită Cornul. Prima dată o vizitase însoțit de Pinety.

Locul măcelului, spre uimirea vrăjitorului, se dovedise a fi un spațiu de lucru plin de viață, plin de oameni, mai degrabă decât un pustiu mohorât, de care să te ții departe. Cărbunarii, care își mai spuneau și „afumați“, tocmai lucrau la excavarea unei alte gropi destinate arderii cărbunelui. Cuptorul de cărbune era o movilă de bușteni în formă de cupolă, nu dezordonată, ci stivuită cu grijă și

precizie, meticulos și uniform. Când Geralt și Pinety ajunseră în luminiș, găsiseră cărbunarii pe cale să acopere noua grămadă cu mușchi și să o presare cu grijă cu țărână. O altă groapă de cărbune, construită mai devreme, era deja în funcțiune, fumegând straşnic. Întreaga poiană era învăluită într-un fum înțepător, care făcea ochii să usture, iar mirosul ascuțit de rășină înțepa nările.

— Cu cât timp în urmă..., a început vrăjitorul, dar a fost întrerupt de o tuse. Cu cât timp în urmă spuneai că s-a întâmplat...

— Exact acum o lună.

— Și oamenii lucrează aici de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Există o cerere uriașă de cărbune, a explicat Pinety. Cărbunele este singurul combustibil care, prin ardere, poate degaja o temperatură care să facă posibilă topirea metalelor. Furnalele din Dorian și Gors Velen nu ar funcționa fără cărbune. Metalurgia este cea mai importantă și mai dezvoltată ramură a industriei. Datorită cererii, arderea cărbunelui este o afacere profitabilă, iar economia, dragă vrăjitorule, este ca natura, nu suportă spațiile goale. Afumații uciși au fost îngropați acolo, vezi? Vezi movila aceea? Nisipul este încă proaspăt, încă galben. Și în locul lor au sosit alții noi. Cuptorul de cărbune fumegă, viața merge mai departe.

Au descălecat. Afumații nu le-au dat nicio atenție, erau prea ocupați. Doar femeile și copiii se arătară interesați de ei, unii dintre cei mici alergând printre colibe.

— Și încă cum. Pinety a ghicit întrebarea înainte ca vrăjitorul să o adreseze: Printre cei îngropați sub movilă erau și copii. Trei. Și trei femei. Și nouă bărbați și tineri. Urmează-mă.

Au înaintat printre stivele de lemn puse la uscat.

— Unii bărbați au fost uciși pe loc, a spus magicianul. Li s-au zdrobit capetele. Ceilalți au fost imobilizați prin tăierea tendoanelor lui Ahile cu un instrument ascuțit. Mulți, inclusiv copiii, au avut și brațele rupte. Apoi, cei imobilizați au

fost uciși. Li s-au tăiat beregatele, le-au fost sfârtecate burțile și cutiile toracice. Li s-a smuls pielea de pe spate, au fost scalpați. Una dintre femei...

— Ajunge!

Vrăjitorul se uita la petele negre de sânge, încă vizibile pe buturugile de mesteacăn:

— Ajunge, Pinety.

— Trebuie să știi cu cine... cu ce avem de-a face.

— Deja știu.

— Atunci, doar un ultim detaliu. Lipsesc câteva trupuri. Tuturor celor uciși li s-au tăiat capetele. Și au fost îngrămădite într-o piramidă chiar aici. Erau cincisprezece capetele şi treisprezece trupuri. Două trupuri au dispărut.

— După aproape același tipic, a reluat vrăjitorul după o scurtă pauză, au fost masacrați locuitorii altor două așezări, Tisa și Trăgaciul. Nouă persoane au fost ucise în Tisa, douăsprezece, în Trăgaciul. Mâine te duc acolo. Astăzi vom face o vizită la Noua Distilerie de Gudron, nu este departe. Vei arunca o privire la producția de gudron vegetal și smoală. Data viitoare când vei aplica gudron pe ceva, vei ști de unde provine materia primă.

— Am o întrebare.

— Te ascult.

— Chiar era nevoie să recurgeți la șantaj? Nu aveați încredere că aș fi venit la Rissberg de bunăvoie?

— Au existat opinii contradictorii.

— A cui a fost ideea să mă azvârliți într-o temniță din Kerack și apoi să mă eliberați, continuând să mă țineți sub presiunea amenințării cu tribunalul? Cine s-a gândit la asta? Coral, nu-i așa?

Pinety i-a căutat privirea. L-a privit îndelung.

— Este adevărat, a recunoscut el în cele din urmă. A fost ideea ei. Și planul ei. Să te întemnițeze, să te elibereze, să te țină în tensiune. Și, în cele din urmă, să se asigure că se pronunță achitarea. După plecarea ta, totul s-a rezolvat, dosarul tău

penal din Kerack este curat ca lacrima. Mai ai și alte întrebări? Nu? Atunci, hai să mergem la Noua Distilerie de Gudron, să aruncăm o privire. Apoi voi deschide un portal și ne vom întoarce la Rissberg. În seara asta aș vrea să fac o excursie cu undița la pârâul meu, să pescuiesc la muscă. Roiesc rusaliile, o să tragă păstrăvul... Ai pescuit vreodată, vrăjitorule? Te atrage pescuitul?

— Pescuiesc când mi-e poftă să mănânc un pește. Întotdeauna am o funie cu mine.

Pinety a tăcut mult timp.

— O funie, a spus el în cele din urmă, pe un ton ciudat. O funie cu o greutate de plumb. Cu mai multe cârlige. În care înfigi niște viermi?

— Așa este. Și?

— Nimic. Am întrebat și eu ca să mă aflu în treabă.

Se îndrepta spre Pinet, o altă așezare de cărbunari, când dintr-odată pădurea a tăcut. Gaițele au rămas mute, țipetele coțofenelor s-au oprit dintr-odată, brusc s-a oprit și bocănitul ciocănitorii. Pădurea era împietrită de groază.

Geralt și-a lansat iapa la galop.

Moartea este camaradul nostru etern. Se află întotdeauna în stânga noastră, nu mai departe de o lungime de braț, și este singurul sfătuitor înțelept pe care se poate baza un războinic. Ori de câte ori simte că totul este greșit și că este pe cale să fie anihilat, războinicul se poate întoarce la moarte și poate întreba dacă este într-adevăr așa. Moartea îi va spune atunci că greșește și că, în afară de atingerea sa, nimic nu contează. Iar eu încă nu te-am atins.

CARLOS CASTANEDA, *Călătorie spre Ixtlan*

11

În Pinet, cuptorul de cărbune fusese amenajat într-o groapă în apropierea unei poieni. Cărbunarii foloseau bucăție care rămâneau după tăierea copacilor. Aprinseseră focul de curând, iar din vârful cupolei, ca din craterul unui vulcan, se ridica o coloană de fum gălbui, urât mirositor. Mirosul de fum nu înăbușea duhoarea morții, care plutea deasupra poienii.

Geralt a sărit de pe cal și și-a scos spada.

A văzut primul cadavru fără cap și fără picioare, chiar lângă groapa cuptorului de cărbune. Sângele stropise pământul care acoperea movila. Puțin mai departe zăceau alte trei leșuri, în așa hal de sfârtecate, încât nu puteau fi recunoscute. Sângele se scursese pe nisipul însetat, umplându-l de pete negre.

Mai aproape de mijlocul poienii și de vatra marcată cu pietre, zăceau încă două trupuri, al unui bărbat și al unei femei. Bărbatului îi fusese tăiat gâtul într-atât de adânc încât i se vedeau vertebrele cervicale. Femeia zăcea cu partea superioară a corpului în foc, în cenușă, mânjită cu terciul care se revărsase dintr-un cazan răsturnat.

Puțin mai departe, lângă o stivă de lemne, zăcea un copil, un puști de vreo cinci ani. Fusese rupt în două. Cineva, sau mai bine zis ceva, îl apucase de piciorușe și i le smulsese.

A mai zărit un cadavru care avea burta despicată și mațele pe-afară. Pe toată lungimea, adică vreo doi stânjeni din intestinul gros și mai bine de trei din cel subțire. Intestinele formau o linie roz-albăstruie, lucioasă, de la cadavru până în interiorul unei colibe din crengi de conifere.

Înăuntru, pe un pat încropit în grabă, zăcea un bărbat slab. Era limpede că nu era de-al locului. Veșmintele sale bogate erau cu totul îmbibate de sânge. Dar vrăjitorul observase că sângele nu țâșnea, nu se prelingea, nici nu picura din vasele de sânge importante.

L-a recunoscut în pofida sângelui uscat de pe față. Era Sorel Degerlund, acel tip cu părul lung, zvelt și ușor efeminat care îi fusese prezentat în timpul audienței de către Ortolan. La fel ca toți magicienii, și atunci purta o mantie la fel de bogat ornamentată cu pasmanterie și un dublet brodat ca acum. Ședea la masă printre ceilalți și, la fel ca ei, se uita la vrăjitor cu o aversiune prost disimulată. Iar acum zăcea inconștient într-o colibă de cărbunar, plin de sânge, cu un intestin uman înfășurat la încheietura mâinii drepte. Un intestin smuls din abdomenul spintecat al unui cadavru care se afla la mai puțin de zece pași distanță.

Vrăjitorul a înghițit în sec. *Să-l ucid în timp ce este inconștient? La asta se așteaptă Pinety și Tzara? Să-l omor pe energumen? Să-l elimin pe practicantul goeției, căruia îi place să se distreze invocând demoni?*

Un geamăt l-a smuls din reflecție. Părea că Sorel Degerlund își recăpătase cunoștința. Și-a ridicat capul, a gemut, s-a prăbușit din nou pe pat. S-a ridicat, privind în jur cu o expresie nedumerită. L-a văzut pe vrăjitor și a dat să deschidă gura. Și-a văzut propria burtă mânjită de sânge. A ridicat mâna. A văzut ce ține în jurul încheieturii şi a început să țipe.

Geralt s-a uitat la spadă, la cea cu garda aurie, cumpărată de Jaskier. S-a uitat la gâtul subțire al magicianului. La vena sa umflată care zvâcnea acolo.

Sorel Degerlund și-a scuturat mărunțaiele de pe mână și le-a aruncat. A încetat să mai țipe, doar gemea. Tremura. S-a ridicat mai întâi în patru labe, apoi în picioare. A țâșnit din colibă, s-a uitat în jur, a țipat și a dat să fugă. Vrăjitorul l-a apucat de guler, l-a prins și l-a trântit în genunchi.

— Ce... Aici..., mormăia Degerlund, încă tremurând. Ce... ce... s-a întâmplat aici?

— Cred că știi ce.

Magicianul și-a înghițit zgomotos saliva.

— Cum... cum am ajuns aici? Nimic... nu-mi amintesc nimic... nu-mi amintesc nimic! Nimic!

— Dă-mi voie să nu te cred.

— Invocarea..., a spus Degerlund, luându-și fața în mâini. L-am invocat... S-a materializat. În pentagramă, în cercul de cretă... și a intrat. A intrat în mine.

— Nu e prima dată, nu-i așa?

Degerlund a izbucnit în suspine. Scâncea într-un fel oarecum teatral, aceasta era senzația pe care i-o dădea lui Geralt. Regreta că nu l-a surprins pe energumen înainte ca demonul să-l părăsească. Era un regret irațional, și-a dat seama, era perfect conștient de cât de periculoasă ar fi putut fi confruntarea cu un demon și ar fi trebuit să se bucure că o evitase. Dar nu se bucura. Pentru că măcar atunci, cel puțin, ar fi știut ce să facă.

De ce mi s-a întâmplat tocmai mie? De ce nu a ajuns aici Frans Torquil cu echipajul său? Conetabilul nu ar fi avut nicio reținere, niciun scrupul. Murdar de sânge, surprins cu intestinele victimei în mână, magicianul ar fi primit un laț în jurul gâtului și ar fi atârnat de creanga cea mai apropiată. Pe Torquil nu l-ar fi reținut nicio șovăială sau îndoială. Lui Torquil nu i-ar fi trecut prin minte că acest magician destul de slab și efeminat nu ar fi putut niciodată să se încaiere cu atâta cruzime, cu atât de mulți oameni și într-un timp atât de scurt, încât hainele însângerate nu avuseseră timp să se usuce și să înțepenească. Că nu ar fi în stare să sfâșie un copil cu mâinile goale. Nu, Torquil n-ar fi avut nicio ezitare.

Dar eu am.

Pinetti și Tzara sunt siguri că n-aș avea nici eu.

— Nu mă ucide..., a gemut Degerlund. Nu mă ucide, vrăjitorule... n-o să mai fac... niciodată...

— Ține-ți gura.

— Jur, niciodată...

— Ține-ți gura. Ești îndeajuns de conștient pentru a folosi magia? Pentru a-i convoca aici pe magicienii din Rissberg?

— Am un sigiliu... pot... mă pot teleporta la Rissberg.

— Nu singur. Cu mine. Fără trucuri. Nu încerca să te ridici, stai în genunchi.

— Trebuie să mă ridic. Iar tu... dacă vrei ca teleportarea să funcționeze, trebuie să stai lângă mine. Foarte aproape.

— Ei bine? Haide, ce mai aștepți? Scoate amuleta aia.

— Nu este o amuletă. Ți-am spus, este un sigiliu.

Degerlund și-a descheiat dubletul și cămașa însângerate. Pe pieptul subțire avea un tatuaj, două cercuri intersectate. Cercurile erau presărate cu puncte de diferite dimensiuni. Aminteau într-o oarecare măsură de modelul orbitelor planetare pe care Geralt îl admirase cândva la Academia din Oxenfurt.

Magicianul a rostit o formulă magică melodioasă. Cercurile s-au luminat cu o strălucire albastră, punctele, cu roșu. Și au început să se învârtă.

— Acum. Vino mai aproape.

— Așa?

— Chiar mai aproape. De fapt, ține-mă.

— Cum?

— Îmbrățișează-mă, îmbrățișează-mă.

Vocea lui Degerlund s-a schimbat. Ochii lui, înlăcrimați o clipă mai devreme, s-au luminat cu o strălucire stranie, buzele i s-au răsucit într-o grimasă respingătoare.

— Da, așa este în regulă. Cu fermitate și tandrețe, vrăjitorule. De parcă aș fi Yennefer a ta.

Geralt a înțeles ce se întâmplă. Dar nu a avut timp să-l respingă pe Degerlund sau să-l lovească cu mânerul spadei sau să-i taie gâtul cu lama. Pur și simplu, nu a reușit.

O strălucire opalescentă i-a sfredelit ochii. Într-o fracțiune de secundă a plonjat în neant. În frigul pătrunzător, în tăcere, în atemporalitate și în anamorfism.

Aterizarea a fost dură, cei doi trezindu-se pe podeaua placată cu lespezi. Impactul i-a despărțit. Geralt nici măcar nu a reușit să se uite bine în jur. O duhoare intensă i-a pătruns în nări, o duhoare de murdărie amestecată cu mosc. Labe uriașe și foarte puternice l-au apucat de subsuori și de ceafă, degete groase strângându-i fără efort bicepşii, iar degetele mari ca fierul apăsându-i dureros pe nervii plexului brahial. A înghețat și a scăpat spada din mâna moale și neputincioasă.

A văzut în față un cocoșat cu o gură hidoasă, plină de veruci, cu craniul acoperit cu smocuri rare de păr aspru. Cocoșatul, cu picioarele crăcănate ca niște arcuri larg deschise, se îndrepta spre el cu o arbaletă mare, mai exact o arbaletă formată din două arcuri de oțel așezate unul deasupra celuilalt. Ambele vârfuri piramidale ale săgeților îndreptate spre Geralt erau late de cel puțin doi țoli și ascuțite brici.

Sorel Degerlund a pășit în fața lui.

— Așa cum probabil te-ai lămurit, n-ai ajuns la Rissberg. Ai ajuns în refugiul și bârlogul meu. Un loc în care eu și maestrul meu facem experimente despre care nu se știe nimic la Rissberg. Sunt, după cum probabil știi, Sorel Albert Amador Degerlund, *magister magicus*[20]. Încă nu ştii, dar eu sunt cel care-ți va provoca suferință și moarte.

Toate aparențele se năruiră, atât frica simulată, cât și panica falsă parcă fuseseră suflate de vânt. Acolo, jos, în poiana cărbunarilor, totul fusese fals. Un cu totul alt Sorel Degerlund stătea în fața lui Geralt, încleștat în strângerea paralizantă a labelor noduroase. Un Sorel Degerlund triumfător, plin de aroganță și mândrie. Un Sorel Degerlund scrâșnind din dinți cu un rânjet malițios. Un zâmbet care te ducea cu gândul la centipedele care se strecurau prin crăpăturile de sub uși. La mormintele profanate. La viermii albi care colcăie pe hoituri. La muște grase de cai care zboară și care își mișcă picioruşele într-un castron cu supă de legume.

Magicianul s-a apropiat. Ținea în mână o seringă din oțel cu un ac lung.

— Te-am dus de nas ca pe un copil acolo, în poieniță, i-a spus printre dinții încleștați. Fraier ca un pici, așa ai fost. Vrăjitorul Geralt din Rivia! Deși instinctul nu l-a înșelat, el nu m-a ucis, pentru că nu era sigur cum stau lucrurile. Pentru că e un vrăjitor bun și un om bun. Trebuie să-ți spun, vrăjitorule bun, cine sunt oamenii buni? Ei sunt cei cărora soarta le-a refuzat posibilitatea de a profita de avantajele răului. Sau cei care, deși au avut o astfel de șansă, au fost prea proști ca să profite de ea. Nu contează în ce tabără ești. Ai fost tras pe sfoară, ai căzut într-o capcană și îți garantez că nu vei ieși viu de-aici.

A ridicat seringa. Geralt a simțit o înțepătură, urmată imediat de o durere intensă. O durere pătrunzătoare care i-a înțepat ochii și i-a întunecat vederea, care i-a înțepenit întregul corp, o durere atât de cumplită, încât doar printr-un mare efort Geralt s-a abținut să nu țipe. Inima a început să-i bată nebunește față de ritmul său obișnuit, de patru ori mai lent decât cel al unei ființe umane normale. Era o senzație extrem de neplăcută. Vedea totul în negru, lumea din jurul său a început să se învârtă, s-a încețoșat și a dispărut.

Îl târau. Pe pereții goi și pe tavanele austere dansau strălucirile unor sfere magice. Trecea pe lângă un zid pătat de sânge, pe care erau atârnate diferite tipuri de arme; vedea iatagane curbate, seceri mari, ghizarme, topoare, buzdugane. Toate erau pătate de sânge. *Au fost folosite la masacrarea celor din Tisa, Trăgaciul și Cornul*, se gândea el conștient. *Cu ele au fost măcelăriți cărbunarii din Pinet.*

L-a invadat o amorțeală profundă și nu mai simțea nimic, nu mai simțea nici măcar strânsoarea puternică a labelor care îl țineau.

— Buueh-hhhrrr-eeeehhh-bueeeeh! Bueeh-heeh!

Nu și-a dat seama imediat dacă ceea ce auzise era un râs grosolan. Evident, situația îi amuza pe cei care îl târau.

Cocoșatul cu arbaleta, care era în frunte, fluiera.

Geralt era pe punctul de a-și pierde cunoștința.

L-au așezat brutal pe un scaun cu spătar înalt. Putea să-i vadă acum pe cei care îl târâseră până acolo, zdrobindu-i brațele cu labele grele.

Și-a amintit de ogropiticanul Mikita, garda de corp a lui Pyral Pratt. I-ar fi putut lua pe cei doi drept rude apropiate, arătau ca el de la distanță. Cam de aceeași mărime ca Mikita, puteau la fel de puternic ca el și, asemenea lui, nu aveau gât, iar dinții le ieșeau de sub buza inferioară, la fel ca la mistreți. Mikita era însă chel și bărbos, aceștia doi nu aveau barbă, mutrele lor de maimuțe erau acoperite cu ghimpi negri, iar vârfurile capetelor lor în formă de ou erau căptușite cu un fel de câlți. Aveau ochi mici, însângerați, urechi uriașe, ascuțite și păroase.

Hainele le erau pătate de sânge. Iar respirația lor duhnea în așa hal, de parcă n-ar fi mâncat nimic altceva decât usturoi, rahat și pește împuțit, mort de zile întregi.

— Bueeeeh! Bueeh-heeh-heeh!

— Bue, Bang, ați râs destul, la muncă amândoi! Pasztor, afară. Dar rămâi pe-aproape.

Cei doi coloși au ieșit, tropăind cu labele lor uriașe.

Cocoșatul cunoscut sub numele de Pasztor s-a grăbit să-i urmeze.

Sorel Degerlund a apărut în fața vrăjitorului. Schimbat, spălat, pieptănat și efeminat. Și-a tras un scaun și s-a așezat în fața lui, cu spatele la o masă înțesată cu teancuri de tomuri groase, suluri și grimoare. L-a privit pe vrăjitor cu un rânjet răutăcios. Se juca cu un medalion și-l legăna pe un lanț de aur, pe care îl înfășurase în jurul degetului.

– Te-am tratat cu un extract de venin de scorpion alb, i-a spus el impasibil. Te simți cam nasol, nu-i așa? Nu-ți poți mișca brațul, nici piciorul, nici măcar un deget? Nici măcar nu poți să clipești sau să-ți înghiți saliva? Dar asta încă nu este nimic. În curând vor începe mișcările necontrolate ale globilor oculari și tulburările vizuale. Apoi vei simți crampe musculare, contracții cu adevărat puternice, care vor produce cu siguranță rupturi ale ligamentelor intercostale.

Nu vei putea să te mai oprești din scrâșnitul dinților, cu siguranță că unii se vor rupe. Va apărea saliva în exces și, în cele din urmă, vei avea dificultăți în a respira. Dacă nu îți dau un antidot, te vei sufoca. Dar nu-ți face griji, ți-l voi da. Vei supraviețui, deocamdată. Deși cred că în curând vei regreta că ai supraviețuit. Îți voi explica cum stau lucrurile. Avem timp. Dar, mai întâi, vreau să văd cum te albăstrești. Te-am urmărit atunci, în ultima zi a lunii iunie, la audiență. Ai dat un spectacol de aroganță în fața noastră. În fața noastră, a unor oameni de o sută de ori mai buni decât tine, a unor oameni cărora nu ești demn să le legi șireturile de la bocanci. Erai amuzat, te-am văzut, erai entuziasmat să te joci cu focul. Chiar atunci m-am hotărât să-ți arăt că cei care se joacă cu focul se ard inevitabil și că amestecul în treburile magiei și ale magicienilor are consecințe la fel de dureroase. Te vei convinge pe pielea ta în curând.

Geralt voia să se miște, dar nu putea. Membrele și trunchiul îi erau inerte, amorțite. Simțea furnicături sâcâitoare în degetele de la mâini și de la picioare, fața îi era cu totul încremenită, buzele parcă i-ar fi fost cusute. Vedea din ce în ce mai rău, i se întuneca vederea și ochii i se acopereau cu un fel de mucus tulbure și cleios.

Degerlund și-a încrucișat picioarele și legăna medalionul. Pe el era un semn, o emblemă din email albastru. Geralt nu putea s-o recunoască. Vedea din ce în ce mai rău. Magicianul nu mințise, tulburările de vedere se înrăutățeau.

— Vezi tu, a continuat Degerlund cu dezinvoltură, ideea este că mi-am pus în gând să urc în ierarhia magicienilor. Pentru a-mi atinge obiectivele și a-mi realiza proiectele, mă bazez pe sprijinul lui Ortolan, pe care l-ai întâlnit în timpul vizitei și al memorabilei audiențe de la Rissberg.

Geralt avea impresia că limba i se umflă, umplându-i întreaga gură. Se temea că nu era doar o impresie. Veninul scorpionului alb era letal. Până acum nu avusese de-a face cu el, nu știa ce efecte ar putea provoca asupra corpului unui vrăjitor. S-a îngrijorat de-adevăratelea, luptând cu toată puterea împotriva

toxinei care îl devasta. Situația nu era încurajatoare. Evident, nu se putea aștepta la ajutor de nicăieri.

Sorel Degerlund a continuat să se bucure de sunetul propriei voci:

— Cu câțiva ani în urmă am devenit asistentul lui Ortolan. Capitulul mi-a atribuit această funcție, iar grupul de cercetare de la Rissberg mi-a aprobat-o. La fel ca predecesorii mei, trebuia să-l spionez pe Ortolan și să-i sabotez ideile din ce în ce mai periculoase. M-au recomandat nu numai talentul meu de magician, ci și frumusețea și farmecul personal. Capitulul obișnuia să-i atribuie de fapt bătrânului asistenți pe care îi agrea, care erau pe gustul său. Poate că nu știi, dar pe vremea când Ortolan era tânăr, au înflorit printre magicieni misoginia și moda prieteniei masculine, care de foarte multe ori s-au transformat în ceva mai mult, dacă nu chiar mult mai mult. Prin urmare, un tânăr student sau adept nu avea de multe ori de ales, trebuia să i se supună bătrânului, chiar și în această privință. Unora nu le-a plăcut prea mult, dar au suportat-o ca pe un risc al meseriei. Altora, pe de altă parte, le-a plăcut. Printre aceștia din urmă, după cum te-ai prins cu siguranță, a fost și Ortolan. „Băiețașul“, cum i-a rămas porecla de atunci, după experiențele cu tutorele său, Ortolan a rămas cu siguranță inițiat până la capătul zilelor, așa cum spun poeții, un entuziast susținător al prieteniilor și al iubirilor nobile masculine. Proza, după cum știi bine, definește problema într-un mod mai concis și mai grosier.

O pisică mare, neagră, cu coada zburlită, ca o perie, se freca de șoldul magicianului, torcând zgomotos. Degerlund s-a aplecat, a mângâiat-o, i-a legănat medalionul în fața ochilor. Pisica l-a lovit fără chef cu laba. Apoi s-a întors, sugerând că jocul o plictisea, și a început să-și lingă blana de pe piept.

— După cum ai observat, fără îndoială, sunt extraordinar de frumos, am un farmec irezistibil, a reluat magicianul. Uneori femeile îmi spun că sunt un efeb. Îmi plac și femeile, desigur, dar în principiu nu am avut și nu am nimic împotriva pederastiei. Cu o singură condiție: trebuie și tu să mă ajuți să avansez în carieră.

Afecțiunea mea pentru Ortolan nu a presupus prea multe sacrificii, bătrânul a trecut de mult de vârsta la care să mai poată și să-și mai dorească. Dar am făcut tot posibilul să-l fac să gândească altfel. Să creadă că și-a pierdut complet mințile după mine. Că nu i-ar putea refuza nimic splendidului său iubit. Așa că îi știam codurile, aveam acces la cărțile lui oculte și la notele sale secrete. Mi-a dăruit artefacte și talismane pe care nu le-a dezvăluit niciodată nimănui. Și m-a învățat practicile magice interzise. Inclusiv goeția. Dacă până de curând mulți din Rissberg mă disprețuiau; acum, dintr-odată, au început să mă respecte, am crescut în ochii lor. S-au convins că fac ceea ce ei doar visează. Și că am succese. Știi ce este transumanismul? Dar speciația? Speciația radiativă? Introgresiunea? Nu? Nu trebuie să-ți fie rușine. Nici eu nu știu prea multe. Dar toată lumea crede contrariul. Ei cred că, sub oblăduirea lui Ortolan și cu sprijinul său, conduc cercetări pentru a îmbunătăți specia umană. Cu scopul nobil de a o corecta și a o perfecționa. Pentru a îmbunătăți starea oamenilor, pentru a elimina bolile și handicapurile, pentru a combate îmbătrânirea, bla, bla, bla. Iată scopul și sarcina magiei: să urmeze calea marilor maeștri antici: Malaspina, Alzur și Idarran. Maeștri în hibridizări, mutații și modificări genetice.

Anunțându-și sosirea cu un mieunat, pisica neagră a apărut din nou. A sărit în poala magicianului, s-a întins şi a început să toarcă. Degerlund o mângâia ritmic. Pisica torcea din ce în ce mai tare, dezvăluindu-și ghearele de mărimea celor ale unui tigru.

— Ce înseamnă hibridizarea știi desigur, întrucât este o altă denumire a încrucișării, procesul de obținere a încrucișărilor, a hibrizilor, a bastarzilor, cum s-or mai numi ei. Magicienii din Rissberg fac întruna experimente în acest domeniu și au produs deja o infinitate de ciudați, de sperietori și monștri. Pentru puțini dintre ei s-au găsit diverse aplicații practice, precum parazeuglul, destinat curățării haldelor de gunoi din oraș, paraciocănitoarea, care extermină paraziții din lemn, sau gambuzia mutantă, care devorează larvele țânțarului anofel. Sau vigilozaurul, șopârla de pază pe care te-ai lăudat că ai ucis-o în timpul audierii.

Dar ei le consideră fleacuri, produse secundare. Îi interesează cu adevărat doar hibridizarea și mutațiile produse oamenilor și umanoizilor. Așa ceva este interzis, dar Rissbergul își bate joc de interdicții. Iar Capitulul închide ochii. Sau, mai probabil, rămâne în continuare captiv în ignoranța-i placidă și obtuză. Malaspina, Alzur și Idarran – este dovedit – au folosit creaturi mici și obișnuite pentru a le transforma în giganți, de exemplu, centipedele, păianjenii, carii și naiba mai știe ce altceva. Așadar, ce ne împiedică, s-au întrebat ei, să luăm o ființă mică și obișnuită și să o transformăm într-un titan, în ceva puternic, care să fie în stare să lucreze douăzeci de ore pe zi, să nu se îmbolnăvească și să trăiască până la o sută de ani în deplinătatea puterilor fizice și mintale? Se știe că au vrut să o facă și, se pare, au făcut-o cu succes, spun ei. Dar au luat secretul hibrizilor cu ei în mormânt. Nici măcar Ortolan, care și-a dedicat viața studiului operelor lor, nu a reușit să obțină rezultate prea strălucite. Pe Bue și Bang, care te-au târât până aici, i-ai văzut? Sunt hibrizi, încrucișări între ogri și troli obținute grație magiei. Arbaletarul infailibil Pasztor? Nu, a ieșit, să zicem, după chipul și asemănarea părinților săi, este rezultatul absolut firesc al încrucișării dintre o femeie hidoasă și un bărbat urât. Dar Bue și Bang, ah, au ieșit direct din eprubetele lui Ortolan. Mă vei întreba: cine naiba are nevoie de asemenea creaturi hidoase? Cu ce scop, la naiba, să creezi așa ceva? Ah, până de curând nu știam nici eu. Până când i-am văzut luptându-se cu tăietorii de lemne și cărbunarii. Bue n-are nevoie decât de o smucitură pentru a desprinde capul de trup, Bang despică un copil în două de parcă ar fi un pui fript. Dar ia să le mai pui la îndemână și vreun instrument ascuțit, ha! Atunci să vezi de ce masacru sunt în stare! Când a fost întrebat, Ortolan a spus că hibridizarea va elimina bolile ereditare, provocând o creștere a rezistenței la boli infecțioase și alte tâmpenii senile. Știu eu cum stau lucrurile. Și tu la fel. Specimene precum Bue și Bang sau cel de pe care ai smuls placheta Idarran nu servesc decât unui singur lucru: să omoare. Ceea ce este perfect, pentru că eu aveam nevoie doar de niște

instrumente pentru a ucide. Nu eram convins de abilitățile și de posibilitățile mele în acest sens. Mai mult pe nedrept, după cum s-a dovedit mai târziu.

Dar magicienii din Rissberg continuă să facă încrucișări, mutații și modificări genetice, din zori și până în amurg, a zis. Și au multe realizări: au produs niște hibrizi incredibili. În opinia acestora, toți sunt hibrizi utili, meniți să facă viața mai ușoară și mai plăcută oamenilor. De fapt, sunt la un pas distanță de a crea o femeie cu spatele perfect neted, astfel încât să i-o poți trage pe la spate și să ai în același timp loc să așezi un pahar de șampanie și să joci un solitaire. Dar să ne întoarcem *ad rem*[21], adică la cariera mea științifică. Neputând să mă laud cu succese incontestabile, a trebuit să creez aparența unor astfel de succese. A fost floare la ureche. Știi că există și alte lumi decât ale noastre, dar că accesul la ele ne-a fost refuzat de Conjuncția Sferelor? Universuri numite planuri de elemente și paraelemente? Locuite de creaturi numite demoni? Succesele lui Alzur *et consortes*[22] se explică tocmai prin faptul că au obținut accesul la acele lumi și la acele creaturi. Că au reușit să le invoce și să le înrobească, să le smulgă demonii tainici și să pună mâna pe secretele și pe cunoștințele lor. Eu zic că sunt minciuni și născociri, dar toată lumea le crede. Și ce să faci când credința este atât de puternic înrădăcinată? Pentru a-i face să creadă că am fost pe punctul de a descoperi secretele vechilor maeștri a trebuit să conving Rissbergul că știu cum să invoc demonii. Ortolan, care a practicat cu adevărat goeția cu succes, nu a vrut să mă învețe această artă. El și-a permis să comenteze în mod disprețuitor și scandalos abilitățile mele magice și m-a sfătuit să nu uit unde mi-era locul. Ei bine, de dragul carierei mele, aș fi uitat. Până una-alta.

Pisica neagră, plictisită de mângâieri, a sărit din poala magicianului, l-a măsurat pe vrăjitor cu o privire rece, cu ochi mari și aurii și s-a îndepărtat, ridicându-și coada.

Geralt respira din ce în ce mai greu, corpul îi era zguduit de un tremur pe care nu-l putea controla în niciun fel. Situația nu era încurajatoare și doar două circumstanțe erau de bun augur și îi dădeau motive să spere. În primul rând, era

încă în viață și „atât timp cât există viață, există speranță“, așa cum spunea tutorele său, Vesemir din Kaer Morhen.

Cealaltă circumstanță de bun augur era reprezentată de ego-ul excesiv și de aroganța lui Degerlund. Se pare că magicianul, în tinerețe, se îndrăgostise de propriul discurs, care, evident, rămăsese dragostea vieții sale.

— Așadar, neputând să devin practicant al goeției, a trebuit să mă prefac că sunt unul, a spus el, răsucind medalionul și savurându-și propriul glas. Să simulez. Se știe că demonul invocat de un practicant al goeției scapă adesea și face ravagii. Așa că am făcut. De mai multe ori. Am distrus câteva sate. Și chiar au crezut că este un demon. Ai fi uimit de cât de creduli sunt. Odată l-am decapitat pe locuitorul unui sat pe care îl luasem prizonier și în locul capului l-am cusut pe cel al unei capre folosind fir chirurgical biodegradabil, camuflând tăietura cu tencuială și vopsea. După aceea l-am prezentat colegilor mei învățați ca fiind un teriocefal, rezultatul unui experiment extraordinar de dificil în domeniul creării oamenilor cu capete de animale. Din păcate, experimentul a avut doar parțial succes, căci exemplarul despre care-ți povesteam nu a supraviețuit. M-au crezut, închipuie-ți. Am crescut și mai mult în ochii lor! Ei încă mai așteaptă să creez ceva impresionant. Le mai confirm credința în această opinie, continuând să cos din când în când câte o căpățână de animal pe câte un cadavru decapitat. Dar am divagat... Despre ce vorbeam? Ah, da, despre așezările devastate. Așa cum mă așteptam, maeștrii din Rissberg au considerat-o lucrarea demonilor sau a energumenilor. Dar am făcut o greșeală, am mers prea departe. Nimeni nu s-ar fi îngrijorat de un singur sat de tăietori de lemne, dar am distrus mai multe. Bue și Bang s-au ocupat de cea mai mare parte a muncii, dar și eu am făcut ce-a ținut de mine. În prima colonie, Tisa – sau cum s-o mai fi numind –, n-am prea strălucit. Când am văzut ce făceau Bue și Bang am început să vomit, mi-am murdărit toată mantia. În cele din urmă a trebuit s-o arunc. O mantie din cea mai fină lână, garnisită cu nurcă argintie – a costat aproape o sută de coroane. Dar apoi am început să mă descurc din ce în ce mai bine. În primul

rând, m-am îmbrăcat corespunzător, cu haine de lucru, să zicem. În al doilea rând, au început să-mi placă acele acțiuni. Aveam o mare plăcere să tăi piciorul cuiva și să privesc sângele țâșnind din ciot. Sau să scot vreun ochi. Sau să smulg o mână de intestine aburinde dintr-o burtă spintecată... Pe scurt, odată cu colecția de astăzi avem aproape cincizeci de victime de ambele sexe și de diferite vârste. Rissbergul a considerat că trebuie să mă oprească. Dar cum? Încă mai credeau în puterea mea ca practicant al goeției și se temeau de demonii mei. Și n-au îndrăznit să-l înfurie pe Ortolan, care este îndrăgostit de mine. Soluția trebuia să fii tu. Un vrăjitor.

Geralt respira greu. Îi revenise optimismul. Vedea deja mult mai bine, tremurul se mai potolise. Era imunizat împotriva majorității toxinelor cunoscute și se părea că nici veninul de scorpion alb, letal pentru un muritor de rând, nu era din fericire o excepție. Simptomele, amenințătoare la început, au slăbit și au dispărut în timp. Evident, corpul vrăjitorului a reușit să neutralizeze veninul destul de repede. Degerlund nu și-a dat seama de acest lucru sau, în autosuficiența sa, îl subestimase.

— Am aflat că vor să te asmută împotriva mea. Nu-ți ascund faptul că m-am speriat puțin, după ce am auzit una și alta despre vrăjitori și, în special, despre tine. M-am repezit la Ortolan: Salvează-mă, iubitul meu maestru! Iubitul meu maestru la început m-a boscorodit, m-a mustrat că este foarte urât să măcelărești tăietorii de lemne, că nu se cade și că ar trebui să fie pentru ultima dată. Dar apoi m-a luat deoparte și m-a sfătuit cum să te amăgesc și să te ademenesc într-o capcană, cum să te prind în mrejele sigiliului de teleportare pe care el însuși l-a tatuat pe pieptul meu acum câțiva ani. Dar cu toate acestea, mi-a interzis să te ucid. Să nu cumva să crezi că a făcut-o din bunătate. Are nevoie de ochii tăi. Mai exact, este interesat de *tapetum lucidum*, stratul de țesut care acoperă interiorul globilor oculari, un țesut care intensifică și reflectă lumina direcționată către celulele fotoreceptoare, permițându-ți să vezi, ca pisicile, noaptea și în întuneric. Cea mai recentă idee a lui Ortolan este de a înzestra întreaga omenire cu

abilitatea de a vedea ca pisicile. Ca parte a pregătirilor pentru această cauză nobilă, are de gând să transplanteze *tapetum lucidum* de la tine la următoarea ființă mutantă pe care o va crea, iar țesutul pentru transplant trebuie luat de la un donator viu.

Geralt și-a mișcat cu grijă degetele și mâna.

— În bunătatea lui infinită, Ortolan, magician etic și plin de compasiune, după ce-ți va îndepărta globii oculari vrea să-ți cruțe viața. El crede că este mai bine să fii orb decât mort și apoi îl înfioară ideea de a-i provoca durere iubitei tale, Yennefer din Vengerberg, pentru care are o afecțiune imensă și, în cazul său, foarte ciudată. De asemenea, Ortolan este acum aproape de a elabora o formulă de regenerare magică. Astfel, peste câțiva ani vei putea să te prezinți la el și îți va reda vederea. Esti fericit? Nu? Pe bună dreptate. Ce? Vrei să spui ceva? Te ascult, vorbește.

Geralt s-a prefăcut că își mișcă buzele cu greu. Unde mai pui că nu trebuia să se prefacă deloc. Degerlund s-a ridicat de pe scaun și s-a aplecat asupra lui cu o grimasă.

— Nu înțeleg nimic. Pe de altă parte, nici nu-mi pasă de ce ai de spus. Eu, în schimb, am altceva să-ți comunic. Așadar, să știi că printre numeroasele mele talente există și clarviziunea. Văd cu mare claritate că, atunci când Ortolan te va elibera, după ce vei orbi, Bue și Bang te vor aștepta. Și apoi vei ajunge în laboratorul meu, de data aceasta definitiv. Te voi vivisecționa. Practic, ca să mă distrez, deși sunt și un pic curios să aflu ce ascunzi acolo. Iar când voi termina, voi trece la – folosind terminologia măcelarului – tăierea cărnii: îți voi trimite rămășițele către Rissberg bucată cu bucată, ca avertisment, ca să vadă ce se întâmplă cu dușmanii mei!

Geralt și-a adunat toate forțele. Nu avea prea multe.

— Cât despre Yennefer – magicianul s-a aplecat și mai mult, vrăjitorul i-a simțit respirația care avea parfum de mentă –, pentru mine, spre deosebire de Ortolan, gândul de a-i provoca suferință îmi stârnește chiar o bucurie imensă.

Așa că voi tăia bucata pe care a apreciat-o cel mai mult la tine și i-o voi trimite la Vengerb...

Geralt a format un semn cu degetele și a atins fața vrăjitorului. Sorel Degerlund a început să gâfâie și a căzut pe spate. A început să sforăie. Avea ochii închiși, capul îi atârna peste umăr. Lanțul medalionului îi alunecase de pe degete.

Geralt a sărit în picioare... sau, mai bine zis, a încercat. Singurul lucru pe care a reușit să-l facă a fost să alunece de pe scaun pe podea, cu capul chiar în fața bocancilor lui Degerlund. Medalionul scăpat de magician era chiar în fața nasului vrăjitorului. Într-un oval auriu înota un delfin din email albastru – emblema Kerackului. Nu a avut timp să fie surprins și nici să se gândească la asta. Degerlund începuse să horcăie, anunțând că era pe cale să se trezească. Semnul Somne fusese eficient, dar slab și de scurtă durată, vrăjitorul era prea slăbit de efectul veninului.

S-a ridicat, ținându-se de masă, doborând cărțile și sulurile.

Pasztor a dat buzna în cameră. Geralt nici măcar nu a mai încercat vreun semn. A luat de pe masă un grimoar legat în piele și alamă și l-a plesnit pe cocoșat cu el peste gât. Pasztor s-a prăbușit pe podea cu o bubuitură, lăsând să-i cadă arbaleta din mână. Vrăjitorul l-a lovit din nou. Și ar fi repetat mișcarea, dar incunabulele i-au alunecat din degetele amorțite. A apucat o carafă așezată pe cărți și a spart-o lovindu-l cu ea în frunte pe Pasztor. Cocoșatul, cu toate că era ud de sânge și vin roșu, nu se dădea bătut. S-a năpustit asupra lui Geralt fără să-și scuture măcar cioburile de cristal de pe pleoape.

— Bueee! a strigat el, apucându-l pe vrăjitor de genunchii. Baaang! La mine! La mine...

Geralt a apucat un alt grimoar de pe masă, greoi, cu o legătură incrustată cu fragmente de craniu uman. L-a lovit pe cocoșat cu el până când au început să zboare așchii de os în toate direcțiile.

Degerlund a mormăit ceva și a încercat să-și ridice mâna. Geralt și-a dat seama că încerca să arunce o vrajă. Tropăitul din ce în ce mai puternic arăta că Bue și Bang se apropiau tot mai mult. Pasztor se ridica de la podea, bâjbâind în jur, căutându-și arbaleta.

Geralt și-a văzut spada pe masă și a luat-o. S-a clătinat, era gata să se prăbușească. L-a apucat pe Degerlund de gulerul dubletului și i-a pus tăișul lamei la gât.

— Sigiliul tău! i-a strigat în ureche. Teleportează-ne de aici!

Bue și Bang, înarmați cu iatagane, s-au izbit în ușă, s-au împiedicat unul de altul și s-au blocat în ea, complet imobilizați. Niciunul nu s-a gândit să-i cedeze locul celuilalt. Cadrul ușii a scârțâit.

— Teleportează-ne!

Geralt l-a apucat pe Degerlund de păr și i-a dat capul pe spate:

— Acum! Sau îți tai beregata!

Bue și Bang s-au prăbușit cu tot cu ușă. Pasztor a găsit arbaleta și a ridicat-o.

Degerlund și-a descheiat cămașa cu o mână tremurândă, a scandat o incantație, dar, înainte ca întunericul să-i învăluie, s-a eliberat din strânsoarea vrăjitorului și l-a îmbrâncit. Geralt l-a prins de manșeta din dantelă și a încercat să-l tragă spre el, dar în acel moment portalul a intrat în funcțiune și toate simțurile, inclusiv cel tactil, au dispărut. A simțit că o forță elementară îl aspiră, îl scutură și îl învârte ca într-un vârtej. Frigul l-a paralizat preț de o fracțiune de secundă. Una dintre cele mai lungi și mai cumplite fracțiuni de secundă din viața sa.

A căzut la pământ cu o bubuitură. Pe spate. A deschis ochii. În jurul lui domnea întunericul total, un întuneric impenetrabil. *Mi-am pierdut vederea*, s-a gândit el. Nu, nu și-o pierduse. Era doar o noapte foarte întunecată. *Tapetum lucidum* – așa cum o numise științific Degerlund – intrase în funcțiune și captase toată lumina care putea fi captată în acele condiții. O clipă mai târziu, a reuşit să deslușească anumite contururi în jurul său – trunchiuri, arbuști sau tufișuri.

Iar deasupra capului, când norii s-au mai risipit, a văzut stelele.

„Maestru magician“, în lb. latină, în original (n. red.).

„La chestiune“, în lb. latină, în original (n. red.).
„Şi ale tovarăşilor săi“, în lb. latină, în original (n. red.).

Interludiu

În ziua următoare

Trebuie să recunoaștem: constructorii din Findetann își cunoșteau meseria și nu erau leneși. Cu toate că în acea zi îi mai văzuse în acțiune de mai multe ori, Șevlov observa cu interes instalarea unei noi macarale. Trei grinzi îmbinate formau o capră, în vârful căreia era atârnată o roată. O frânghie a fost aruncată pe roată, formând un scripete, iar de aceasta era atașat un bloc masiv de fier, care în jargonul experților se numea „muiere". Cu strigăte ritmice, muncitorii trăgeau de frânghie, o ridicau pe muiere până în vârful caprei, apoi o lăsau să coboare brusc. Muierea cădea cu forță pe un stâlp plasat într-o groapă, împingându-l adânc în pământ. Era nevoie de trei, cel mult patru astfel de lovituri, încât muierea să pună stâlpul ferm pe poziție în pământ. Apoi, într-o clipită, muncitorii dezmembrau macaraua și încărcau piesele într-o căruță, timp în care unul dintre ei urca pe o scară și bătea în cuie pe stâlp o plăcuță emailată cu stema Redaniei – vulturul argintiu pe un câmp roșu.

Datorită lui Șevlov și companiei sale libere, precum și datorită macaragiilor și a serviciilor lor, provincia Pesterâuri, care făcea parte din regatul Redaniei, și-a extins teritoriul în acea zi. Și nu cu puțin.

Maistrul s-a apropiat ștergându-și fruntea cu șapca. Cu toate că nu făcea altceva decât să înjure, era ud leoarcă de sudoare. Șevlov știa ce îl va întreba, pentru că îl întreba de fiecare dată același lucru.

— Unde o să fie umătorul? Ei, șefule?

— O să-ți arăt. Șevlov și-a întors calul: Urmează-mă.

Căruțașii își biciuiau boii, iar vehiculele constructorilor se deplasau lent de-a lungul crestei dealului, pe pământul înmuiat de furtuna din ziua precedentă. Au ajuns curând la următorul stâlp, împodobit cu o plăcuță neagră pe care erau pictați crini. Stâlpul era deja la pământ, rostogolit în tufișuri. Compania lui Șevlov reușise să se ocupe de asta.

Iată o demonstrație a victoriei progresului, se gândea Șevlov, *a triumfului gândirii tehnice*. Un stâlp temerian plantat manual putea fi smuls și aruncat în doi timpi și trei mișcări. Pe când un stâlp redanian înfipt de un macaragiu nu putea fi scos așa de repede din pământ.

A fluturat o mână pentru a indica direcția către muncitori. La câțiva kilometri spre sud. Dincolo de sat. Tot pe drumul de țară.

Sătenii – dacă o mână de colibe și șoproane putea fi numită sat – fuseseră deja conduși de călăreții companiei lui Șevlov, agitați, stârnind praful, strunindu-și caii. Lui Escayrac, mereu cu capul înfierbântat și deloc zgârcit cu biciul, nu-i era milă de vite. Alții își încurajau caii în jurul gospodăriilor. Câinii lătrau, femeile boceau, copiii țipau.

Trei călăreți au pătruns la Șevlov. Yan Malkin, subțire ca o așchie, poreclit Vătrai. Prospero Basti, mai cunoscut sub numele de Sperry. Și Aileach Mor-Dhu, poreclită Sfârlează, pe o iapă sură.

— I-am adunat, după cum ați poruncit, a spus Sfârlează, împingându-și căciula din blană de râs spre ceafă. Tot satul.

— Fă-i să tacă.

Oamenii adunați au tăcut, ajutați și de bâte și bastoane.

Șevlov s-a apropiat.

— Care este numele acestei văgăuni?

— Voința.

— Altă Voința? N-au pic de fantezie țăranii ăștia! Du constructorii, Sperry. Arată-le unde să pună stâlpul, altfel iar o să încurcăm locurile.

Sperry a șuierat și și-a întors calul. Șevlov s-a îndreptat spre săteni. Vătrai și Sfârlează l-au flancat.

— Locuitori ai Voinței! li s-a adresat Șevlov, ridicându-se în scărițe. Fiți cu mare băgare de seamă la ce vă voi spune! Prin voința și porunca Maiestății Sale, milostivul rege Vizimir, care domnește binevoitor asupra noastră, vă informez că, de acum, acest teritoriu, până la stâlpii de la hotare, aparține regatului Redaniei și că Maiestatea Sa, regele Vizimir, este monarhul și stăpânul vostru! Îi datorați onoare, ascultare și răsplată. Iar cu zeciuiala sunteți cam în urmă! La porunca regelui, trebuie să plătiți imediat datoria. O veți vărsa în cutia comornicului aici de față.

— Dar cum? a strigat cineva din mulțime. Cum adică să mai plătim? Doar am mai plătit!

— Ne-au sugrumat cu zeciuiala asta!

— Comornicii temerieni v-au sugrumat. Ilegal, pentru că aici nu mai suntem în Temeria, ci în Redania. Uitați-vă și voi unde sunt stâlpii.

— Dar chiar ieri a fost Temeria aici! a țipat unul dintre coloniști. Cum este posibil? Am plătit după cum au poruncit...

— N-aveți niciun drept!

— Cine? a răcnit Șevlov. Cine a vorbit? Am dreptul, și încă cum! Am ordinul regelui! Suntem armata regelui! Am spus: cine vrea să-și păstreze gospodăria aici trebuie să plătească zeciuiala până la ultima lețcaie! Cine nu vrea va fi alungat! Ați plătit Temeriei? Atunci să vă căraţi în Temeria! Valea, luați-vă tălpășița acolo, dincolo de hotar! Dar numai cu ceea ce puteți lua în două mâini, căci gospodăriile și animalele aparțin Redaniei!

— Ăsta-i jaf! Jaf și tâlhărie la drumul mare! a strigat un sătean înalt, cu părul zburlit, în timp ce pășea înainte. Și nu sunteți din armata regelui, ci sunteți niște bandiți ordinari! N-aveți dreptul...

Escayrac a înaintat și l-a biciuit pe răsculat cu o vână de bou. Bărbatul s-a prăbușit. Ceilalți au fost potoliți cu arborii sulițelor. Compania lui Șevlov știa

cum să facă față sătenilor. Mutaseră granița de o săptămână și mai potoliseră destul de multe așezări.

— Vine cineva în goană, a spus Vătrai, arătând cu cravașa. Oare n-o fi Fysh?

— Chiar el este, a confirmat Șevlov, cu mâna streașină la ochi. Scoate-o pe ciudată din căruță și adu-o aici. Iar tu, ia câțiva flăcăi și patrulează zona. Mai sunt coloniști izolați, care trăiesc prin poieni și prin rariști. Și lor trebuie să li se aducă la cunoștință cui să plătească zeciuiala de-acum înainte. Iar dacă cineva se împotrivește, știi ce-ai de făcut.

Sfârleaza i-a aruncă un rânjet de lup, cu dinții scăpărând. Șevlov simțea compasiune față de coloniștii pe care avea să-i întâlnească în cale. Cu toate că nu-i prea păsa de soarta lor.

S-a uitat la soare. *Trebuie să ne grăbim. Până la prânz ar mai trebui să mai doborâm niște stâlpi temerieni. Și să-i implântăm pe-ai noștri.*

— Tu, Vătrai, urmează-mă. Să mergem în întâmpinarea oaspeților.

Erau doi oaspeți. Unul avea o pălărie de paie, mandibula bine conturată, o bărbie proeminentă și fața întreagă acoperită de o barbă de câteva zile. Celălalt avea o constituție puternică, era un adevărat uriaș.

— Fysh.

— Coane sergent.

Șevlov a pufnit. Javil Fysh – nu fără motiv – făcuse aluzie la o cunoștință comună de demult, când amândoi slujiseră în armata obișnuită. Lui Șevlov nu-i plăcea să-și amintească de acea perioadă. Nu voia să-și amintească nici de Fysh, nici de serviciul militar și nici de solda de rahat primită ca subofițer.

— După cum văd – Fysh a făcut un semn cu capul spre sat, de unde continuau să se audă țipete și plânsete –, compania liberă lucrează din plin. O expediție punitivă, nu? O să dai foc?

— Asta-i treaba mea.

Nu voi da foc satului, se gândea el în sinea lui. Cu mare părere de rău, pentru că îi plăcea să dea foc satelor. Și companiei îi plăcea. Dar nu i se ordonase. Îi

ordonaseră doar să mute granița și să colecteze zeciuiala de la coloniști. Să-i alunge pe cei care se împotrivesc, dar să nu se atingă de proprietăți. Acestea urmau să servească noilor coloniști care aveau să fie aduși aici. Dinspre nord, unde chiar și pustiurile erau suprapopulate.

— Am prins-o pe ciudată și o am acolo, conform ordinelor. Este legată. N-a fost ușor, aș fi cerut mai mult dacă aș fi știut dinainte. Dar ne-am înțeles la cinci sute, așa că cinci sute rămâne.

La un semn din cap al lui Fysh, namila s-a apropiat și i-a întins lui Șevlov două tășcuțe. Pe antebrațul avea tatuată o viperă răsucită în forma literei S în jurul lamei unui pumnal. Șevlov cunoștea acel tatuaj.

Un cavaler din companie a apărut împreună cu prizoniera. Femeia avea un sac pe cap care îi ajungea până la genunchi, strâns cu o frânghie care îi bloca brațele. Picioarele goale îi ieșeau de sub sac, subțiri ca bețele.

— Dar ce-i asta? l-a întrebat Fysh arătând spre sac. Ei, dragul meu conaș sergent? Cinci sute de coroane novigradiene mi se par cam prea mult pentru o mâță legată într-un sac.

— Sacul este gratis, i-a răspuns sec Șevlov. La fel ca sfatul bun pe care urmează să ți-l dau. Nu-l dezlega și nu te uita înăuntru.

— De ce?

— Este riscant. Mușcă. Și ar putea să arunce vreo vrajă.

Uriașul a luat prizoniera și a așezat-o în șa. Ciudata, tăcută până în acel moment, a început să se zvârcolească, să dea din picioare, să țipe din sac. Nu a ajutat-o prea mult, sacul pur și simplu o împiedica.

— De unde pot să știu eu că este fata pentru care am plătit? Și că nu cumva-i o fată oarecare? a întrebat Fysh. Poate chiar din acest sat?

— Mă acuzi că mint?

— Vai de mine, dar de unde și până unde! s-a liniștit Fysh, ajutat de faptul că îl văzuse pe Vătrai mângâind mânerul toporului atârnat în șa. Te cred, Șevlov.

Tu nu umbli cu vorbe-n vânt, știu. Ne cunoaștem bine, nu-i așa? În vremurile bune...

— Mă grăbesc, Fysh. Datoria mă cheamă.

— Rămâi cu bine, sergent.

— Sunt tare curios..., a spus Vătrai, privindu-i pe cei doi bărbați care se îndepărtau. Sunt tare curios să știu ce au cu ea. Cu ciudata aia. Nu l-ai întrebat.

— Nu l-am întrebat, a recunoscut sec Șevlov. Despre unele lucruri nu se pun întrebări.

O compătimea puțin pe prizonieră. Nu că i-ar fi păsat prea mult de soarta ei. Dar și-a dat seama că va fi vai și-amar de ea.

> Într-o lume în care moartea este un vânător nu există timp pentru îndoieli și remușcări. Există doar timp pentru decizii. Nu contează care sunt deciziile, niciuna nu este mai mult sau mai puțin importantă decât celelalte. Într-o lume în care moartea este un vânător nu există decizii importante sau neimportante. Există doar deciziile luate de un războinic în fața unei condamnări iminente.
>
> Carlos Castaneda, *Roata timpului*

12

La o răscruce de drumuri era un indicator, un stâlp pe care erau scânduri indicând cele patru puncte cardinale. Zorile l-au prins în același loc în care aterizase când fusese expulzat din portal, pe iarba îmbibată de rouă, printre tufișurile de pe malurile unei mlaștini sau ale unui iaz plin de păsări care, ciripind și țipând, l-au trezit dintr-un somn greu și profund. În timpul nopții băuse un elixir vrăjitoresc pe care îl purta întotdeauna cu el pentru orice eventualitate, într-o ploscuță de argint ascunsă sub centură. Elixirul, numit Grangurul, era considerat un antidot mai ales în cazul otrăvirilor, al infecțiilor și al consecințelor oricăror veninuri și toxine. Grangurul de Aur îl salvase pe Geralt mai des decât își amintea, dar nu-i provocase niciodată reacții ca cele pe care le avusese în acea noapte. După ce îl luase, vrăjitorul se luptase preț de o oră cu crampe și cu refluxuri gastrice extrem de puternice, conștient că nu își permite luxul să vomite. Drept urmare, deși reușise să câștige bătălia, căzuse epuizat într-un somn profund. Ceea ce putea fi, de asemenea, și efectul combinației dintre veninul de scorpion, elixir și teleportare.

În ceea ce privește teleportarea, nu era sigur ce se întâmplase, cum și de ce portalul creat de Degerlund îl aruncase chiar aici, în această pustietate mlăștinoasă. Se îndoia că asta fusese intenția magicianului; era, mai degrabă, o eroare tipică de teleportare, lucru de care se temea de o săptămână. Despre care auzise de multe ori și la care asistase în câteva rânduri: un portal care, în loc să trimită pasagerul la destinație, îl expulza într-un loc complet diferit, într-un loc absolut aleatoriu.

Când și-a recăpătat cunoștința, ținea o spadă în mâna dreaptă și o bucată de pânză în stânga, pe care, în lumina dimineții, a identificat-o ca fiind manșeta unei cămăși. Pânza fusese tăiată frumos, de parcă s-ar fi folosit un cuțit. Cu toate acestea, nu avea urme de sânge, așa că portalul nu-i tăiase mâna, ci doar cămașa magicianului. Vrăjitorului îi părea rău că numai cămașa fusese tăiată.

Cea mai gravă eroare a unui portal la care fusese martor Geralt, după care îi pierise pentru totdeauna cheful de a fi teleportat, se petrecuse la începutul carierei sale de vrăjitor. În acea perioadă, printre parveniți, nobili și tinerimea de aur era la modă călătoria dintr-un loc în altul, iar unii magicieni făceau posibilă această distracție în schimbul unor sume fabuloase. Într-o zi – de fapt, chiar sub ochii vrăjitorului –, în portalul de sosire a apărut un pasionat de teleportare tăiat exact pe jumătate de sus în jos. Arăta ca o cutie de contrabas larg deschisă. Apoi tot ce era în interior a răbufnit și s-a împrăștiat pe pământ. După acel episod, fascinația vrăjitorului pentru teleportare se diminuase semnificativ.

În comparație cu aceea, se gândea el, *aterizarea într-o mlaștină era un adevărat lux.*

Nu-și recăpătase încă toate forțele, continua să fie încercat de amețeli și de greață. Însă nu avea timp să se odihnească. Știa că portalurile lăsau urme, că magicienii aveau posibilitatea să urmărească traseul unei teleportări. Dar dacă, așa cum bănuia el, portalul era avariat, urmărirea traseului era aproape imposibilă. În orice caz, nu ar fi fost prea înțelept să rămâi în preajma locului de aterizare.

A pornit într-un marș rapid ca să se încălzească și să se învioreze. *Totul a început de la spade*, se gândea el, stropindu-se într-o baltă. *Cum spunea Jaskier? Un lanț de coincidențe și evenimente nefericite? Mai întâi, mi-am pierdut spadele. N-au trecut trei săptămâni și mi-am pierdut iapa. Am lăsat-o pe Babușca în Pinet, unde, dacă n-a găsit-o cineva și nu și-a însușit-o, mai mult ca sigur a fost mâncată de lupi. Spadele, calul. Ce altceva?* Îi era frică să se mai gândească.

După o oră de mers pe terenul mlăștinos, a ajuns într-un loc mai uscat și, după încă o oră, s-a trezit pe un drum bătătorit. În cele din urmă, după o jumătate de oră pe acel drum, a nimerit la o răscruce.

La răscruce de drumuri era un indicator, un stâlp pe care erau bătute în cuie câteva scânduri care indicau cele patru puncte cardinale. Toate erau murdărite de găinațul păsărilor migratoare și ciuruite de săgețile de arbaletă. Evident, fiecare drumeț se simțea obligat să tragă cu arbaleta în stâlpul indicator. Prin urmare, pentru a citi indicațiile, trebuia să te apropii foarte mult.

Vrăjitorul s-a apropiat. Și a descifrat direcțiile. Pe scândura orientată spre est, judecând după poziția soarelui, era scris Chippir, pe cea opusă era marcat drumul spre Tegmond. Cea de-a treia placă indica Findetann, iar a patra arăta nu se mai știe ce, căci cineva găsise potrivit să ungă scrisul cu smoală. În ciuda acestui fapt, Geralt își făcuse deja o idee despre locul în care se afla.

Portalul îl aruncase pe un interfluviu format între două brațe ale Pontarului. Brațul sudic, în virtutea dimensiunii sale, primise un nume de la cartografi și apărea pe multe hărți cu numele Embla. În ceea ce privește teritoriul – sau, mai bine zis, miniteritoriul – care se întindea între cele două brațe, fusese numit Emblonia. Adică așa se numea odată, cu mult timp în urmă. Și tot cu mult timp în urmă încetase să se mai numească așa. Regatul Emblonia încetase să mai existe de vreo jumătate de veac. Din diverse motive.

În majoritatea regatelor, principatelor, ducatelor și a altor forme de organizare a puterii și a relațiilor sociale din teritoriile cunoscute de Geralt, lucrurile funcționau și se administrau destul de bine. Este adevărat, din când în când sistemul mai șchiopăta, dar funcționa. În majoritatea covârșitoare a comunităților, clasa conducătoare chiar guverna și nu se limita doar să fure, să o țină în jocuri de noroc și în desfrâu sau să-și vadă de aventurile riscante și de corupție. Doar o mică parte din elita socială era alcătuită din indivizi care credeau că „igiena“ este prenumele unei prostituate și că gonoreea este o pasăre din familia ciocârliei. Într-o oarecare măsură, printre meșteșugari și fermieri se

numărau şi câțiva nechibzuiți care trăiau de pe o zi pe alta, având drept singur scop obținerea rachiului de azi, incapabili, cu inteligența lor rudimentară, să priceapă ceva greu de înțeles precum ziua de mâine sau rachiul de a doua zi. Preoții, cei mai mulți, nu furau bani de la oameni și nu corupeau minori, ci trăiau izolați în temple, unde se angajau trup și suflet în rezolvarea misterelor credinței. Psihopații, ciudații, excentricii și idioții nu căutau cu orice preț să intre în politică și să obțină funcții guvernamentale și administrative importante, ci își asumau distrugerea propriilor vieți de familie. Tâmpiții de prin sate rămâneau în sate, în spatele hambarelor, fără să încerce să joace rolul tribunilor plebei. Așa era în majoritatea statelor.

Dar regatul Emblonia nu era precum majoritatea statelor. Era în minoritate din toate punctele de vedere pomenite. Și din multe altele.

Prin urmare, căzuse în declin. Și în cele din urmă dispăruse. Vecinii săi puternici, Temeria și Redania, contribuiseră cu toate forțele la această situație. Emblonia, în ciuda eșecului său ca entitate politică, avusese o anumită bogăție. La urma urmei, era situată în câmpia aluvionară a râului Pontar, care depusese acolo de secole întregi sedimentele purtate de curent. În acest fel se acumulaseră aluviuni nemaipomenit de fertile și de productive, care se regăseau în solul prielnic pentru agricultură. Sub conducerea suveranilor din Emblonia, acele pământuri fertile se transformaseră însă în curând în pustiuri pline de iazuri, în care puteau fi cultivate puține plante și chiar și mai puține puteau fi recoltate. Între timp, Temeria și Redania cunoscuseră o creștere semnificativă a populației, iar producția agricolă devenise o chestiune vitală. Aluviunile Embloniei erau ispititoare. Astfel, cele două regate, separate de râul Pontar, au împărțit Emblonia între ele fără prea multe discuții și i-au șters numele de pe hartă. Partea anexată de Temeria a fost numită Pontaria, iar partea care i-a revenit Redaniei a devenit Promontoriul. Hoarde de coloniști au fost aduse în câmpia aluvionară. Sub ochii vigilenți ai administratorilor destoinici și ca urmare a

rotației culturilor și a ameliorării terenurilor, suprafața, cu toate că era mică, a devenit în curând un adevărat Corn al Abundenței agrar.

N-a durat mult și au început și disputele. Cu cât erau mai îmbelșugate recoltele date de câmpia aluvionară a Pontarului, cu atât erau mai aprinse disputele. Tratatul care delimita granița dintre Temeria și Redania conținea clauze care permiteau o sumedenie de interpretări, iar hărțile atașate tratatului erau inutile, căci cartografii lucraseră de mântuială. Unde mai pui că râul însuși înrăutățise lucrurile – după perioade ploioase mai lungi, reușise să-și schimbe cursul și să-și mute albia cu două sau trei mile. Astfel, Cornul Abundenței se transformase într-un măr al discordiei. Planurile căsătoriilor și alianțelor dinastice au picat, au început să se înmulțească notele diplomatice, războaiele vamale și embargourile comerciale. Conflictele de frontieră au devenit din ce în ce mai puternice, vărsarea de sânge părea inevitabilă. Ceea ce, în cele din urmă, s-a și întâmplat. Și de atunci se întâmpla în mod regulat.

În pelerinajele sale în căutarea unui loc de muncă, Geralt evita de obicei teritoriile în care aveau loc deseori ciocniri armate, deoarece pe astfel de meleaguri îți găseai cu greu de lucru. După ce avuseseră de-a face o dată sau de două ori cu armata de rând, cu mercenarii sau cu dezertorii, fermierii au înțeles că vârcolacii, strigoii, trolii de sub pod sau stafiile care ieșeau din gorgane erau, de fapt, o problemă măruntă și o amenințare minoră și că ar fi fost o risipă de bani să angajeze un vrăjitor. Că existau chestiuni mai urgente, cum ar fi reconstrucția colibei incendiate de soldați și cumpărarea unor găini care să le înlocuiască pe cele pe care aceștia le furaseră și le devoraseră. Din aceste motive, Geralt avea prea puține cunoștințe despre Emblonia – sau, conform hărților mai noi, despre Pontaria și Promontoriu. De exemplu, habar nu avea care dintre localitățile ale căror nume erau scrise pe indicator ar fi fost cea mai apropiată și spre care ar fi trebuit să se îndrepte pentru a-și lua rămas-bun de la pustietate cât mai curând posibil și a saluta din nou orice formă de civilizație.

Geralt s-a hotărât s-o ia spre Findetann, adică spre miazănoapte. Căci Novigradul se afla cam în acea direcție, acolo ar fi trebuit să ajungă, iar dacă voia să-și recupereze spadele, ar fi trebuit s-o facă înainte de cincisprezece iulie.

După vreo oră de marș vioi, a dat peste ceea ce ar fi vrut să evite cu orice preț.

În imediata apropiere a poienii se aflau o fermă țărănească, o colibă acoperită cu paie și câteva cotețe. Faptul că se întâmpla ceva acolo era indicat de lătratul puternic al unui câine și de zgomotul furibund al păsărilor de curte. De strigătele unui copil și de plânsetul unei femei. De înjurături.

Geralt se apropia, blestemându-și în gând atât ghinionul, cât și scrupulele.

Penele zburau în văzduh, unul dintre bărbații înarmați lega de șa o găină pe care tocmai o prinsese. Un alt bărbat îl lovea cu harapnicul pe săteanul care se zvârcolea pe pământ. Altul se lupta cu o femeie într-o rochie sfâșiată și cu un copil agățat de ea.

Geralt s-a apropiat, a apucat în tăcere și fără vâlvă brațul ridicat cu harapnicul pregătit să lovească și l-a răsucit. Bărbatul a urlat. Geralt l-a împins în peretele cotețului. Apoi, apucându-l de guler, l-a îndepărtat de femeie pe altul și l-a izbit de gard.

— Valea de-aici, i-a spus scurt. Acum.

Și-a scos rapid spada pentru a-i arăta că trebuie tratat corespunzător gravității situației. Și pentru a-i atrage atenția explicit asupra posibilelor consecințe ale comportamentului inadecvat.

Unul dintre bărbații înarmați a izbucnit în hohote de râs. Altul l-a imitat, punându-și mâna pe mânerul spadei.

— De ce te bagi unde nu-ți fierbe oala, vagabondule? Cauți moartea cu lumânarea?

— Valea, am spus.

Cel care lega găinile s-a întors cu fața și s-a îndepărtat de cal. Și s-a dovedit a fi o femeie. Frumoasă, chiar dacă mijea antipatic ochii.

— Ți s-a urât cu viața?

Femeia demonstra că știe să-și schimonosească buzele într-un mod și mai respingător.

— Sau poate ești cam înapoiat? Nu știi să numeri? Te ajut eu. Tu ești unu, noi suntem trei. Asta înseamnă că suntem mai mulți. Înseamnă că acum ar trebui să te răsucești pe călcâie și să speli putina cât mai repede posibil. Atât timp cât mai ai călcâie.

— Valea! N-o să mai repet.

— Aha. Așadar, pentru tine, trei nu sunt mare scofală. Dar o duzină?

Un ropot de copite s-a ridicat de jur împrejur. Vrăjitorul s-a răsucit pe călcâie.

Nouă cavaleri înarmați apărură. Cu lăncile și sulițele îndreptate spre el.

— Tu, de colo! Terchea-berchea! Spada la pământ!

Nu s-a supus. A sărit în fața cotețului de găini, astfel încât măcar spatele să-l aibă acoperit.

— Ce se întâmplă, Sfârlează?

— Un colonist ni s-a pus de-a curmezișul, a pufnit femeia numită Sfârlează. Cică el nu plătește zeciuiala, că deja a plătit-o o dată, bla-bla-bla. Așa că ne-am gândit să-l învățăm minte – când colo, din senin, acest individ cu părul alb a apărut de nicăieri. Se pare că avem un cavaler nobil, un apărător al celor sărmani și oprimați. E singur, dar a sărit la noi.

— Oare o fi chiar atât de bun la sărituri? a chicotit unul dintre cavaleri, îndemnându-și calul spre Geralt și amenințându-l cu sulița. Să vedem cum o să sară străpuns ca o frigăruie!

— Aruncă spada! i-a poruncit un cavaler cu o beretă împodobită cu pene, care părea a fi comandantul. Spada la pământ!

— Îl străpung, Șevlov?

— Lasă-l în pace, Sperry.

Șevlov îl privea pe vrăjitor de sus, din șaua calului.

— Nu vrei să arunci spada, nu? Ești chiar așa de breaz? Te crezi așa de tare? Mănânci stridiile cu tot cu cochilii? Bei terebentină? Nu îngenunchezi în fața

nimănui? Și îți pasă doar de cei cărora trebuie să li se facă dreptate? Ești chiar atât de sensibil la nedreptăți? Ia să vedem. Vătrai, Ligenza, Floquet!

Cei trei gealați înarmați l-au înțeles repede pe șef, se pare că aveau experiență cu astfel de cazuri și că mai procedaseră astfel. Au sărit din șa. Unul i-a pus un cuțit la gât colonistului, al doilea a tras-o pe femeie de păr, iar al treilea l-a smucit pe copil, care a început să țipe.

— Spada la pământ, i-a spuse Șevlov. Și imediat. Altfel... Ligenza! Taie-i beregata țăranului.

Geralt și-a aruncat spada. L-au înconjurat imediat, l-au izbit de scânduri și l-au amenințat cu lamele.

— Aha! a exclamat Șevlov, descălecând. A mers! Ai dat de belea, apărător al țăranilor. Ai zădărnicit planurile și ai sabotat oamenii aflați în slujba regelui. Iar eu sunt autorizat să arestez și să duc în fața judecătorului pe oricine se face vinovat de astfel de fapte.

— Să-l arestezi? s-a încruntat cel care se numea Ligenza. De ce să ne legăm la cap fără să ne doară? Să-i punem un laț la gât și să-l spânzurăm de o creangă! Și am terminat povestea!

— Sau să-l executăm pe loc!

— Dar eu l-am mai văzut, a spus brusc unul dintre călăreți. E vrăjitor.

— Un ce?

— Un vrăjitor. Un magician care le vine de hac monștrilor pentru bani.

— Un magician? Pfui, pfui! Să-l ucidem degrabă, până nu ne aruncă vreo vrajă!

— Taci, Escayrac. Continuă, Trent. Unde l-ai văzut și în ce împrejurări?

— Era în Maribor. La primarul de acolo, care îl angajase să omoare nu știu ce monstru. Nu-mi aduc aminte. Dar îmi aduc aminte de el, de părul lui alb.

— Aha! Așadar, dacă ne-a atacat, cineva trebuie să-l fi angajat împotriva noastră!

— Vrăjitorii au treabă cu monștrii. Numai de monștri îi protejează pe oameni.

— Aha! Sfârlează și-a tras calpacul din blană de râs peste ceafă: Am zis eu! Un nobil apărător! I-a văzut pe Ligenza bătându-l pe țăran cu harapnicul și pe Floquet, care era cât pe ce s-o violeze pe muiere...

— Și el a dat buzna, așadar! a pufnit Șevlov. Și a crezut că sunteți niște monștri? Atunci ați avut mare noroc. Glumeam. Pentru că, din câte văd eu, lucrurile sunt foarte simple. Când slujeam în armată, am auzit lucruri complet diferite despre acești vrăjitori. Erau angajați pentru orice, ca spioni, ca gărzi de corp, chiar pentru asasinate. Li se spunea „motani". Pe acesta Trent l-a văzut în Maribor, Temeria. Înseamnă că este un mercenar temerian, angajat chiar împotriva noastră, pentru stâlpii de la hotar. În Findetann m-au avertizat cu privire la mercenarii temerieni și mi-au promis o recompensă pentru cei pe care îi vom prinde. Așa că îl vom duce legat fedeleș în Findetann, îl vom preda comandantului și ne vom încasa recompensa. Haide, legați-l. De ce stați acolo? Vă temeți? Stați fără grijă, căci nu va opune nicio rezistență. Doar știe ce le-am face țăranilor în acest caz.

— Și cine se încumetă să-l atingă, la naiba? Dacă este magician?

— Pfui, ducă-se pe pustii!

— Sunteți niște lași! a strigat Sfârlează, desfăcând chingile desagilor. Iepurilor! O voi face eu, căci văd că nimeni nu are ouă!

Geralt s-a lăsat legat. Hotărâse să se supună. Deocamdată.

Pe drumul care ieșea din pădure au apărut două căruțe trase de boi, căruțe încărcate cu stâlpi și cu altele trebuincioase construcțiilor din lemn.

— Să meargă careva după tâmplar și comornic, a ordonat Șevlov. Și să-i aducă înapoi. Am bătut destui stâlpi pe ziua de azi, ajunge deocamdată. Vom face un popas aici. Scotociți prin ogradă, poate găsiți niște fân pentru cai. Și ceva de haleală pentru noi.

Ligenza a ridicat de la pământ spada lui Geralt – achiziția lui Jaskier – și a cercetat-o.

Șevlov i-a luat-o din mână, a cântărit-o, a fluturat-o și a făcut o morișcă.

— Ați avut noroc că am ajuns la țanc. V-ar fi rupt în bucăți și pe tine, și pe Sfârlează, și pe Floquet. Circulă multe legende despre spadele de vrăjitori. Din cel mai bun oțel, pliat și forjat de mai multe ori, pliat și forjat din nou. Și, de parcă n-ar fi fost destul, descântate cu vrăji speciale. De aceea sunt foarte puternice, rezistente, flexibile și ascuțite. Lama unui vrăjitor, credeți-mă, pătrunde prin tabla și zalele armurilor de parcă ar fi tunici de in și taie oricare alte lame ca pe tăieței.

— Nu se poate, a spuse Sperry. La fel ca mulți dintre tovarășii săi, avea pe mustăți smântână pe care o găsiseră în fermă și pe care o băuseră până la ultima picătură: Nu le poate tăia ca pe tăieței.

— Nici mie nu-mi vine-a crede, a adăugat Sfârlează.

— Este și greu de crezut așa ceva, a întărit Vătrai.

— Da? Șevlov a adoptat o poziție de gardă: Atunci să vină careva ca s-o încercăm. Ce, nu se găsește niciun voluntar? Nimeni nu e în stare? Ai? De ce ați amuțit așa, dintr-odată?

— Bine.

Escayrac a făcut un pas înainte și și-a scos spada.

— Eu sunt în stare. Fie ce-o fi! Vom vedea dacă... Să ne duelăm, Șevlov.

— Să ne duelăm. Unu, doi, trei!

Spadele s-au ciocnit cu un scrâșnet. Un geamăt tânguitor s-a ridicat din metalul crăpat. Sfârlează s-a ghemuit când o așchie de oțel i-a șuierat pe lângă tâmplă.

— La naiba! a exclamat Șevlov uitându-se neîncrezător la lama știrbită la câțiva țoli deasupra gărzii aurii.

— Iar pe-a mea nu-i nici măcar o zgârietură! a exclamat Escayrac ridicând spada. He, he, he! Nici măcar o zgârietură! Niciun semn!

Sfârlează a început să râdă ca o fetiță. Ligenza a început să behăie ca o capră. Ceilalți chicoteau.

— Spadă de vrăjitor, spuneai? a pufnit Sperry. Taie celelalte lame ca pe tăieței? Poate că tu ești un tăiețel nenorocit.

— Este..., a început Șevlov, strângându-și buzele. Este o blestemăție, la naiba! O porcărie blestemată... Iar tu...

A azvârlit ce mai rămăsese din spadă, i-a aruncat o privire lui Geralt și a arătat cu un deget acuzator spre el.

— Eşti un trișor, un escroc și un pungaș. Te dai drept vrăjitor și porți o asemenea porcărie... Porți o asemenea porcărie în loc de o lamă adevărată, ce dracu'? Tare curios aș fi să aflu câți oameni de bună credință ai înșelat! De câți bieți semeni ți-ai bătut joc și le-ai luat banii degeaba, otreapă? O, ai să-ți mărturisești toate păcatele în Findetan; starostele va avea grijă să te facă să spui și cât lapte ai supt de la mămițica ta!

A gâfâit, a scuipat, a bătut cu piciorul în pământ.

— Pe cai! Plecăm de aici!

Au plecat râzând, cântând și fluierând. Colonistul și familia lui i-au urmărit cu o privire sumbră. Geralt le-a văzut buzele mișcându-se. Era ușor de ghicit ce soartă și ce nenorociri le dorea lui Șevlov și companiei sale.

Nici măcar în cele mai îndrăznețe visuri ale sale colonistul nu se putea aștepta ca dorințele sale să-i fie îndeplinite cu o asemenea precizie. Și atât de curând.

Au ajuns la o răscruce. Drumul care ducea spre vest, de-a lungul unei râpe, era brăzdat de șanțuri lăsate de roți și copite, ceea ce demonstra că pe-acolo circulau căruțele tâmplarilor. Și în aceeași direcție s-a dus și compania. Geralt, legat de o frânghie prinsă de șa, mergea în spatele calului lui Sfârlează.

Calul lui Șevlov, care mergea în față, a nechezat și s-a ridicat pe picioarele din spate.

Pe versantul râpei a fulgerat brusc, apoi a izbucnit un foc, care s-a conturat sub forma unei sfere lăptoase opalescente. Sfera a dispărut și un grup ciudat a apărut în locul ei. Mai multe figuri îmbrățișate, împleticite.

— Ce naiba! a înjurat Vătrai și s-a îndreptat spre Șevlov, care își liniștea calul. Ce-i asta?

Din grup s-au desprins patru indivizi. Un bărbat subțire, cu părul lung, ușor efeminat. Doi uriași cu brațe lungi și picioare strâmbe. Și un pitic cocoșat cu o arbaletă imensă, formată din două arcuri mari de oțel.

— Buueh-hhhrrr-eeeehhh-bueeeeh! Bueeh-heeh!

— La arme! a țipat Șevlov. Mâna pe armă, companie!

A șuierat o săgeată, urmată imediat de a doua din arbaleta uriașă. Șevlov, lovit în cap, a murit pe loc. Vătrai, înainte de a cădea de pe șa, s-a uitat o clipă la burta străpunsă de săgeată.

— Pe ei! Compania și-a scos spada ca un singur om: Atacăm!

Geralt nu avea deloc de gând să aștepte rezultatul încăierării. A format semnul Igni cu degetele, a ars funia care îl ținea legat de mâini la încheieturi. A apucat-o pe Sfârlează de centură, a trântit-o la pământ și a sărit pe cal.

A fulgerat orbitor, caii au început să necheze, să azvârle cu picioarele de dindărăt și să taie văzduhul cu copitele picioarelor din față. Unii călăreți au căzut și au țipat, călcați în picioare de propriii cai. Iapa sură a lui Sfârlează s-a înspăimântat și ea, vrăjitorul nu a avut timp să o strunească. Sfârlează s-a ridicat, a sărit în sus, a apucat căpăstrul și frâiele. Vrăjitorul a îmbrâncit-o cu un pumn și a pornit în galop.

Aplecat peste grumazul iepei, nu l-a văzut pe Degerlund înspăimântând caii și orbind călărețiii cu un alt fulger magic. Nici pe Bue și pe Bang năpustindu-se asupra călăreților, urlând, unul înarmat cu un topor, celălalt cu un iatagan uriaș. Nu a văzut stropii de sânge, nu a auzit țipetele victimelor.

Nu l-a văzut pe Escayrac murind și nici, la scurt timp după el, pe Sperry, care fusese eviscerat ca un pește de Bang. Nu l-a văzut pe Bue răsturnându-l pe Floquet de pe cal și apoi trăgându-l de sub cal. Dar a auzit multă vreme strigătul sfâșietor al lui Floquet, cu vocea unui cocoș sacrificat.

A continuat să-l audă până când a părăsit drumul adâncindu-se în pădure.

Dacă doriți să faceți o ciorbă de cartofi mahakamiană, paşii sunt următorii: dacă este vară, luați un cocoșel, dacă este toamnă, o gâsculiță. Dacă este iarnă sau chiar înainte de primăvară, luați o mână bună de ciuperci uscate. Puneți-le într-o strachină, acoperite cu apă, înmuiați-le peste noapte, dimineața adăugați sare și o jumătate de ceapă și puneți totul la fiert. Scurgeți-le fără a arunca zeama, pe care o veți turna într-un alt vas, nu înainte de a vă asigura că reziduurile care s-au așezat inevitabil pe fundul strachinii nu se amestecă. Puneți la fiert câțiva cartofi tăiați cubulețe. Luați niște slănină, tăiați-o cubulețe și prăjiți-o. Tăiați ceapa solzișori și prăjiți-o la foc mare în untura rezultată din topirea slăninii, până când este aproape arsă. Luați un ceaun mare, turnați totul în el și nu uitați de ciupercile tocate. Turnați zeama de la ciuperci, completați cu apă și adăugați borș acru după gust (veți găsi rețeta acestui borș din huști în alt loc). Se fierbe, se condimentează cu sare, piper și maghiran, după gust și după bunul plac. Ornați cu untură topită. Albirea cu smântână este o chestiune de gust, dar aveți grijă: adăugarea de smântână în ciorba de cartofi este contrară tradiției noastre piticane și este mai degrabă conformă cu obiceiurile umane.

Eleonora Rhundurin-Pigott, *Nemaipomenita bucătărie mahakamiană sau studiul aprofundat cu privire la metodele de gătit și preparare a felurilor de mâncare pe bază de carne, pește și legume, precum și pentru pregătirea diverselor sosuri, pentru coacerea deserturilor, pentru prepararea gemurilor, pentru producerea de preparate din carne, conserve, vinuri și băuturi spirtoase, și la diferitele secrete practice de gătit și conservare necesare fiecărei gospodine desăvârșite, harnice și care se respectă*

13

La fel ca aproape toate stațiile de poștă, și aceasta se afla la o răscruce de drumuri, mai exact în punctul în care se intersectau două drumuri. Era o construcție acoperită cu șindrilă, cu un portic susținut de coloane, cu un grajd alăturat și cu o magazie de lemne, toate situate în mijlocul unui pâlc de mesteceni, albi, de parcă ar fi fost văruiți. Era pustiu. Părea că nu există oaspeți sau călători.

Epuizată, iapa sură se poticnea, se bălăngănea și șovăia, cu un mers țeapăn, ținându-și capul aproape de pământ. Geralt a condus-o până la grăjdar și i-a întins frâiele.

Grăjdarul părea să aibă vreo patruzeci de ani și se aplecase puternic sub greutatea vârstei. A mângâiat grumazul iepei, apoi și-a privit palmele. L-a măsurat pe Geralt din cap până-n picioare, apoi a scuipat chiar între picioarele lui. Vrăjitorul a clătinat din cap, oftând. Nu era surprins. Știa că era vinovat, exagerase cu acel galop frenetic, mai ales pe un teren accidentat. Voia să se îndepărteze cât mai repede posibil de Sorel Degerlund și de supușii săi. Era conștient că era o justificare jalnică, el însuși nu avea o părere grozavă despre cei care își călăreau iepele într-un asemenea hal.

Grăjdarul s-a îndepărtat trăgând după el iapa și mormăind în barbă. Nu era greu să ghicească ce mormăia și ce gândea. Geralt a oftat, a deschis ușa și a călcat pragul poștei.

Copleșit de mirosul plăcut care domnea în interior, și-a dat seama că postise de mai bine de o zi.

— N-avem cai.

Șeful de poștă i-a anticipat întrebarea, apărând din spatele tejghelei.

— Iar următoarea diligență ajunge doar peste două zile.

— Aș mânca ceva. Geralt și-a ridică privirea spre grinzile și căpriorii tavanului înalt: Plătesc.

— N-avem nimic.

— Haide, conașule șef de poștă, s-a auzit o voce dintr-un colț al sălii. Așa se cuvine să fie tratați drumeții?

Un pitican stătea la o masă, într-un colț. Avea părul și barba ca inul și purta o jachetă bordo cu diverse modele brodate, împodobită cu nasturi de alamă în față și la manșete. Avea obrajii rumeni și nasul mare. Din când în când, Geralt văzuse în piață cartofi neobișnuiți, de culoare rozalie. Nasul piticanului avea aceleași culoare și formă.

— Mi-ai propus o ciorbă de cartofi. Piticanul i-a aruncat o privire severă șefului de poștă pe sub sprâncenele sale stufoase: Doar nu vrei să spui că soția ta pregătește o singură strachină de mâncare? Pun rămășag pe cât vrei tu că se găsește chiar și pentru conașul care tocmai a sosit. Stai jos, drumețule. Bei o bere?

— Cu plăcere, mulțumesc.

Geralt s-a așezat, scoțând o monedă din ascunzătoarea de sub centură.

— Dar dă-mi voie, dragă conașule, să-ți fac eu cinste. În ciuda aparențelor înșelătoare, nu sunt nici bandit, nici vagabond. Sunt vrăjitor. În timpul lucrului. De aceea îmi sunt hainele boțite și arăt neglijent. Te rog să mă ierți. Două beri, șefule de poștă.

Berile au apărut pe masă cât ai zice pește.

— Nevastă-mea o să servească îndată ciorba, a mormăit șeful poștei. Și să nu mi-o luați în nume de rău. Trebuie să am întotdeauna mâncarea pregătită. Nu știi când se oprește pe-aici vreun nobil în drumul lui, vreun olăcar regal sau vreo diligență... Dacă se termină mâncarea și n-am nimic cu ce să-i servesc...

— Bine, bine...

Geralt și-a ridicat ulcica. Cunoștea mulți piticani, știa cum să bea cu ei și cum să le țină toasturi.

— Pentru izbânda cauzei nobile!

— Și pentru înfrângerea nenorociților! a adăugat piticanul, ciocnindu-și ulcica de cea a vrăjitorului. Ce plăcere să bei cu cineva care cunoaște uzanțele și protocolul. Eu sunt Addario Bach. Mai precis Addarion, dar toată lumea îmi spune Addario.

— Geralt din Rivia.

— Vrăjitorul Geralt din Rivia. Addario Bach și-a șters spuma de pe mustață: Numele tău a ajuns și la urechile mele. Se vede că ești om umblat prin lume, nu-i de mirare că ne știi obiceiurile. Cât despre mine, vezi, am ajuns de la Cidaris cu poștalionul, cu diligența, cum se mai spune în Sud. Și aștept, căci aici schimb poștalionul care merge de la Dorian la Tretogor, în Redania. Ah, ne-au venit și ciorbele. Să le gustăm, să vedem cum sunt. Trebuie să știți că cea mai bună ciorbă de cartofi este făcută de femeile noastre din Mahakam; nu mănânci ciorbă așa de bună nicăieri. Cu borș de putină, gros, făcut din pâine neagră și făină de secară, cu ciuperci și ceapă bine prăjită.

Ciorba de cartofi de la stația de poștă a fost delicioasă, cu carne de cocoș și ceapă bine prăjită și, dacă era cumva inferioară celei din Mahakam, pregătită de femeile piticanilor, Geralt nu a aflat niciodată din ce punct de vedere, întrucât Addario Bach a mâncat repede, în tăcere și fără comentarii.

Deodată, șeful poștei s-a uitat pe fereastră, iar reacția lui l-a împins pe Geralt să facă același lucru.

Doi cai se opriseră în fața stației de poștă, ambii într-o stare poate mai deplorabilă decât animalul pe care îl capturase Geralt. Dar erau trei călăreți. Mai exact, erau doi bărbați și o femeie. Vrăjitorul s-a uitat cu atenție prin încăpere.

Ușa a scârțâit. Sfârlează a intrat în stația de poștă, urmată de Ligenza și Trent.

— Cai...

Șeful poștei a amuțit când a văzut spada în mâna lui Sfârlează.

— Te-ai prins, i-a spuse femeia. Avem nevoie doar de cai. Trei. Așa că mișcă-te mai repede, adu-i îndată din grajd.

— Cai n-a...

Nici de data aceasta șeful poștei nu și-a terminat propoziția. Sfârlează a sărit la el și i-a fulgerat lama în fața ochilor.

Geralt s-a ridicat.

— Hei!

Cei trei s-au întors spre el.

— Tu ești, i-a spus Sfârlează printre dinții încleștați. Tu. Vagabondul naibii!

Pe obraz, unde o pocnise Geralt, avea o vânătaie serioasă.

— Totul e din vina ta, a scuipat ea. Șevlov, Vătrai, Sperry... toți au fost sacrificați, întreaga trupă. Și pe mine, nenorocitule, m-ai dat jos de pe șa, mi-ai furat calul și ai întins-o ca un laș. Acum o să ne socotim pentru asta.

Nu era foarte înaltă și avea o constituție destul de delicată. Dar vrăjitorul nu s-a lăsat păcălit. Știa din experiență că în viață este ca la poștă: chiar și lucrurile cele mai groaznice sunt livrate în ambalaje delicate.

— Aceasta este o stație de poștă! a strigat șeful de poștă din spatele tejghelei. Aflată sub protecție regală!

— Ați auzit? a întrebat Geralt încet. O stație de poștă. Plecați de-aici.

— Măi ticălosule cu părul alb, tot așa de prost stai cu socotelile, i-a șuierat Sfârlează. Trebuie să te ajut din nou să numeri? Tu ești unu, noi suntem trei. Aceasta înseamnă că suntem mai mulți.

— Voi sunteți trei, i-a spus vrăjitorul, lăsându-și privirea să se plimbe peste ei. Iar eu sunt unu. Dar asta nu înseamnă în niciun caz că sunteți mai mulți. Este un paradox matematic și o excepție de la regulă.

— Cum adică?

— Adică trebuie să vă luați călcâiele la spinare. Atâta timp cât mai sunteți în stare și cât le mai aveți.

A văzut fulgerul din ochii ei și și-a dat seama imediat că Sfârlează era una dintre acele puține persoane care, în timpul unei lupte, sunt capabile să lovească într-un punct complet diferit de locul în care se uită. Dar probabil că practicase acel truc de puțin timp, pentru că Geralt a evitat lovitura perfidă fără niciun efort. A evitat-o cu o semipiruetă, apoi a lovit-o cu piciorul stâng și a izbit-o de tejghea. Femeia s-a prăbușit atât de violent încât s-a auzit o bubuială.

Ligenza și Trent o mai văzuseră cu siguranță pe Sfârlează în acțiune înainte, pentru că erau pur și simplu uluiți, încremeniți și cu gura căscată la eșecul său. Timp destul pentru ca vrăjitorul să pună mâna pe mătura pe care o zărise înainte într-un colț. Trent a fost primul pe care l-a lovit în față cu mănunchiul de crenguțe de mesteacăn, apoi cu coada măturii în cap. Geralt i-a pus piedică cu mătura, l-a lovit cu piciorul în plica genunchiului și l-a răsturnat la pământ.

Ligenza și-a revenit în fire, a apucat spada, s-a năpustit asupra vrăjitorului și a lovit din rever. Geralt i-a evitat lovitura cu o semiîntoarcere, apoi a făcut o piruetă completă, și-a scos cotul în afară, iar Ligenza, purtat de propriul impuls, s-a trântit în el cu traheea, a gâfâit și a căzut în genunchi. În cădere, Geralt i-a smuls spada din mână și i-a aruncat-o drept în sus. Spada s-a înfipt într-o grindă și a rămas acolo.

Sfârlează l-a atacat de jos. Geralt abia a avut timp să se eschiveze. Lovindu-i mâna în care ținea spada, a apucat-o pe femeie de braț, a răsucit-o, a forțat-o să-și îndoaie picioarele cu coada de mătură și a izbit-o iar de tejghea. A scos din nou un bubuit.

Trent s-a năpustit asupra lui. Geralt l-a lovit cu mătura peste față o dată, de două ori, de trei ori, în succesiune rapidă, apoi l-a lovit cu coada la o tâmplă, apoi la cealaltă și, luându-și avânt, la gât. Apoi și-a strecurat mătura între picioare, s-a angajat în luptă corp la corp, l-a apucat de braț, i l-a răsucit, i-a smuls spada din mână și i-a aruncat-o în sus. Și a rămas acolo, înfiptă în altă grindă. Trent s-a întors, s-a împiedicat de o bancă și s-a prăbușit la pământ. Geralt a hotărât că nu era nevoie să-l mai rănească.

Ligenza s-a ridicat în picioare, dar a rămas neclintit, cu brațele atârnate, cu ochii pironiți în sus, spre spadele înfipte în grinzi, prea sus, inaccesibile.

Sfârlează a atacat. Și-a răsucit lama, a executat o fentă, a lovit în rever cu un scurt impuls. Era o tehnică potrivită în luptele de tavernă, în locuri strâmte și slab iluminate. Pe vrăjitor nu-l deranjau nici lumina, nici lipsa ei și cunoștea prea bine tehnica. Lama Sfârlezei a despicat văzduhul, fenta a făcut-o să se întoarcă astfel încât să-l găsească pe Geralt în spate. Femeia a țipat când vrăjitorul i-a strecurat coada măturii sub braț și i-a răsucit articulația cotului. I-a tras spada din mână și a folosit-o pentru a o împinge.

— Mă gândeam s-o păstrez, a spus el, uitându-se la lamă. Drept recompensă pentru cazna mea. Dar m-am răzgândit. Nu voi purta o armă de bandit.

A aruncat spada în sus. Lama s-a înfipt într-un căprior, vibrând. Sfârlează, albă ca varul, și-a dezvăluit dinții din spatele buzelor răsucite într-un rânjet hidos. S-a ghemuit, apoi, cu o mișcare rapidă, a scos un cuțit din tureatca ciubotei.

— Asta chiar e o idee foarte proastă, a observat el, privind-o drept în ochi.

Pe drum se auzeau ropot de copite, fornăieli de cai și zăngănit de arme. Dintr-odată, locul din fața stației de poștă era înțesat de călăreți.

— În locul vostru aș sta pe o bancă într-un colț. Și m-aș preface că nu sunt aici, le-a spus Geralt celor trei.

Ușa s-a trântit în mijlocul unui clinchet sonor de pinteni și câțiva soldați cu calpace din blană de vulpe și dublete scurte, negre, cu garnituri argintii, au intrat în sală.

Erau conduși de un bărbat cu mustață, cu pieptul petrecut în curmeziș de o eșarfă stacojie, cu pumnul sprijinit de un buzdugan legat de centură.

— Serviciul regal! Sergentul de cavalerie Kovacs, escadronul doi al primei companii, forțele armate ale Maiestății Sale regele Foltest, regele Temeriei, Pontariei și Mahakamului. În căutarea unei bande redaniene!

Pe o bancă dintr-un colț, Sfârlează, Trent și Ligenza își studiau cu atenție boturile ciubotelor.

— Un grup de bandiți redanieni sălbatici, mercenari și tâlhari la drumul mare au trecut hotarul, a continuat sergentul de cavalerie Kovacs. Acești ticăloși doboară stâlpii de frontieră, dau foc, jefuiesc, îi schingiuiesc și-i ucid pe supușii regelui. Învinși rușinos într-o ciocnire cu trupele regale, aceștia fug acum în căutarea unui refugiu și se ascund prin pădure, așteptând ocazia potrivită să treacă frontiera. S-ar putea să apară prin preajmă. Vă avertizez că oferirea ajutorului, informațiilor sau a oricărei alte forme de sprijin va fi considerată trădare, iar trădarea se pedepsește cu spânzurătoarea! Au fost văzuți străini aici, la stația de poștă? Nou-veniți? Adică suspecți? Aș adăuga că există o recompensă pentru raportarea unui bandit sau pentru sprijinul în prinderea acestuia. O sută de oreni. Șefule de poștă?

Șeful de poștă a ridicat din umeri, s-a încovoiat, a bolborosit ceva și a început să șteargă tejgheaua, aplecându-se atât de aproape că era cât pe ce să o atingă cu fruntea.

Sergentul s-a uitat în jur, apoi s-a îndreptat spre Geralt, zornăindu-și pintenii.

— Și tu, care... Ah! Mi se pare că te-am mai văzut. În Maribor. Te recunosc după părul alb. Dacă nu mă înșel, ești un vrăjitor. Vânător și ucigaș de tot soiul de monștri, așa este?

— Așa este.

— Atunci, n-am nimic împotriva dumitale, iar meseria dumitale, vreau să spun, este o meserie respectabilă, cinstită, a declarat sergentul, privindu-l în același timp pe Addario Bach. Chiar și conașul pitican este dincolo de orice suspiciune, printre bandiți nu s-au văzut niciodată piticani. Totuși, ca formalitate, te întreb: ce faci aici, la stația de poștă?

— Am ajuns cu diligența de la Cidaris și aștept schimbul. Timpul trece greu, așa că stau aici cu vrăjitorul, mai trăncănim una, alta și transformăm berea în urină.

— Schimbarea, zici, a repetat sergentul. Înțeleg. Dar voi doi? Cine sunteți? Da, voi, cu voi vorbesc!

Trent a deschis gura. A clipit. Și a bălmăjit ceva.

— Ce? Cum? Ridică-te în picioare! Cine ești, te întreb?

— Lăsați-l în pace, conașule ofițer, a intervenit pe un ton domol Addario Bach. Este cu mine, este slujitorul meu, angajat de mine. Un nătâng, un nerod și jumătate. O boală de familie. Din fericire, frații și surorile mai mici sunt normali. Mama lor și-a dat seama în cele din urmă că, atunci când ești gravidă, nu poți bea dintr-o baltă din fața spitalului de boli infecțioase.

Trent și-a deschis gura și mai larg, și-a lăsat capul în jos, a gemut, a îngăimat ceva. Și Ligenza a îngăimat ceva și a dat să se ridice. Piticanul i-a pus o mână pe umăr.

— Rămâi așezat, băiete. Și taci, taci. Cunosc teoria evoluției, știu din care creatură provine omul, nu trebuie să-mi amintești la fiecare pas. Nu-l băga în seamă nici pe el, conașule comandant. Este și el tot un slujitor de-al meu.

— Da, bine... Sergentul de cavalerie a continuat să se uite bănuitor în jur: Slujitori, așadar. Dacă spui așa... Și ea? Tinerica aia în haine bărbătești? Hei! Ridică-te, vreau să te văd mai bine! Cine ești tu? Răspunde când ești întrebată!

— Ha, ha, conașule comandant, a intervenit iar piticanul râzând. Asta? Este o prostituată, adică o femeie de moravuri ușoare. Am închiriat-o în Cidaris ca să i-o trag. Timpul trece mai iute când călătorești în companie plăcută, orice filosof poate confirma acest lucru.

Și-a luat elan și a plesnit-o peste fund pe Sfârlează. Aceasta s-a albit de furie și a scrâșnit din dinți.

— Da, bineînțeles, a fost de acord sergentul cu o grimasă. Cum de n-am recunoscut-o imediat? Doar se vede cu ochiul liber! O semielfă.

— Tu ai o semisculă! s-a răstit Sfârlează. Jumătate din dimensiunea standard.

— Ușurel, ușurel, a liniștit-o Addario Bach. N-o băga în seamă, colonele. Vai de mine. Dar peste ce cățelușă obraznică am dat!

Un soldat a dat buzna în sală și a raportat. Sergentul de cavalerie Kovacs s-a îndreptat.

— Au dat de urma bandei! a anunțat el. Pornim de îndată în urmărire! Îmi pare rău pentru neplăcerile create. Serviciul!

A ieșit, urmat de soldați. O clipă mai târziu, ropotul copitelor se auzea din curte.

— Să-mi fie cu iertare mica scenetă, li s-a adresat Addario Bach după o clipă de liniște Sfârlezei și lui Trent și Ligenza. Îmi pare rău pentru cuvintele spontane și gesturile directe. Adevărul este că nu vă cunosc – puțin îmi pasă de voi – și că nu-mi plac astfel de scene, dar spânzurătorile nu-mi plac nici atât, vederea picioarelor spânzuraților care se zvârcolesc în văzduh mă aruncă în cea mai adâncă tristețe. De aici frivolitățile mele piticane.

— Acestor frivolități piticane le datorați viața, a adăugat Geralt. Ar fi frumos să-i mulțumiți conașului Bach. V-am văzut în acțiune acolo, la ferma acelui sătean, știu de ce sunteți în stare. N-aș fi ridicat niciun deget în apărarea voastră, n-aș fi vrut și nici măcar n-aș fi putut concepe o scenetă ca cea a piticanului. Și ați fi atârnat deja în ștreang toți trei. Așa că spălați putina repejor. V-aș sfătui s-o luați în direcția opusă celei alese de sergent și de cavaleria sa. Uitați de ele, a adăugat el sec, văzând privirile îndreptate spre spadele înfipte în grinzi. Nu le veți primi înapoi. Fără ele veți fi mai puțin ispitiți de abuzuri și jafuri. Valea!

— La naiba, ce încordare, a spus Addario Bach cu un oftat, de îndată ce s-a închis ușa în urma celor trei. La naiba, încă îmi mai tremură mâinile. Ție nu?

— Nu. Geralt a zâmbit când și-a amintit scena: În această privință... am și eu limitele mele.

— Pentru unii ar fi un noroc, a spus piticanul rânjind. Chiar și limitele pot fi plăcute. Încă o bere?

— Nu, mulțumesc, i-a răspuns Geralt clătinând din cap. Este timpul să pornesc iar la drum. M-am trezit, cum să spun, într-o situație în care graba chiar n-ar strica treaba. Și nici nu-i prea înțelept să rămâi în același loc prea multă vreme.

— Am observat și eu asta. Și nu voi pune întrebări. Dar știi ce, vrăjitorule? Zău, parcă nu mai am chef să stau două zile și două nopți în această stație de poștă ca să aștept diligența. Unu, pentru că plictiseala m-ar slei de puteri. Doi, domnița pe care ai învins-o în duelul cu mătura și-a luat rămas-bun cu o privire cam ciudată. Ei bine, poate că, luat de val, am exagerat și eu puțin. Probabil că nu este dintre cele care pot fi pălmuite peste cur și numite curve. Nu va ezita să se întoarcă și atunci aș prefera să nu fiu găsit. Oare n-am putea merge împreună la drum?

— Bucuros. Geralt i-a zâmbit din nou: Timpul trece mai repede când călătorești în companie plăcută, orice filosof poate confirma acest lucru... Atâta timp cât mergem în aceeași direcție. Mă îndrept spre Novigrad. Trebuie să ajung acolo până pe cincisprezece iulie. Neapărat.

Trebuia să ajungă la Novigrad cel târziu până pe cincisprezece iulie. Stabiliseră clar atunci când magicienii îl angajaseră, cumpărându-i două săptămâni din timpul său. Pinety și Tzara îl priviseră cu un aer de superioritate. Nicio problemă, vrăjitorule. Vei fi în Novigrad înainte de a-ți da seama. Te vom teleporta direct pe strada principală.

— Până pe cincisprezece, ha, piticanul și-a zbârlit barba. Astăzi suntem în nouă. Nu mai este prea mult timp și drumu-i lung. Dar ar exista o modalitate de a ajunge acolo la timp.

S-a ridicat, și-a luat din cui o pălărie țuguiată, cu boruri largi și și-a pus-o pe cap. Și-a aruncat geanta pe umăr.

— O să-ți explic pe drum. Să pornim împreună la drum, Geralt din Rivia. Pentru că direcția mi se potrivește mănușă.

Au mărșăluit în pas vioi, poate chiar prea vioi. Addario Bach s-a dovedit a fi un pitican tipic. Cu toate că, atât din necesitate, cât și din comoditate, ar fi putut folosi orice vehicul și orice animal de călărie sau de tracțiune, piticanii preferau fără doar și poate mersul pe jos; se și numeau umblători. Într-o zi, un pitican era în stare să meargă pe o distanță de treizeci de mile, ca un om călare, și, în plus, să

care bagaje pe care un om obișnuit nici măcar nu le-ar fi putut ridica. Cu un pitican fără bagaje nu era în stare să țină pasul niciun om. Nici măcar un vrăjitor. Geralt uitase acest lucru și, după ceva timp, a fost obligat să-i ceară lui Addario să încetinească puțin.

Au mărșăluit de-a lungul potecilor forestiere, uneori pe teren accidentat. Addario cunoștea bine drumul, se orienta foarte bine în regiune. În Cidaris, i-a explicat el lui Geralt, îi trăiește familia, atât de numeroasă încât reuniunile de familie se țin lanț acolo cu ocazia diverselor evenimente, ba o nuntă, ba un botez, ba o înmormântare și o pomană. Potrivit obiceiului pitican, absența de la o reuniune de familie poate fi justificată doar printr-un certificat de deces autentificat de un notar. Membrii vii ai familiei nu puteau găsi nicio scuză. Prin urmare, Addario știa drumul spre și dinspre Cidaris cu ochii închiși.

— Mergem în satul Vântoasa, aflat în mlaștinile de la revărsarea Pontarului, a explicat el în timp ce mărșăluia. În Vântoasa există un debarcader unde sunt adesea ancorate șlepuri și bărci. Cu puțin noroc, vom găsi o ocazie. Mă îndrept spre Tretogor, așa că voi debarca în Ostrovul Cocorilor, tu vei merge mai departe și vei ajunge în Novigrad peste trei sau patru zile. Crede-mă, aceasta este calea cea mai rapidă.

— Te cred. Te rog, Addario, încetinește. Abia pot să țin pasul cu tine. Ai o meserie în care mergi mult? Ești negustor ambulant?

— Sunt miner. Într-o mină de cupru.

— Desigur! Toți piticanii sunt mineri. Și lucrează într-o mină din Mahakam. Toți stau cu târnăcopul în mână și extrag minereu.

— Te lași pradă stereotipurilor. Nu peste mult timp o să spui că toți piticanii se exprimă vulgar. Iar, după câteva duști de tărie, că se năpustesc cu toporul asupra oamenilor.

— N-o să spun asta.

— Mina mea nu este în Mahakam, ci în Arămeasa, lângă Tretogor. Nu intru în mină și nu extrag minereu, dar cânt la corn într-o fanfară a minerilor.

— Interesant.

— De fapt, altceva este interesant, a spus piticanul, începând să râdă. O coincidență amuzantă. Una dintre piesele din repertoriul fanfarei noastre se numește „Marșul vrăjitorilor“. Sună cam așa: Tara-rara, bum, bum, umta-umta, râm-țâm-țâm, paparara-tara-rara, ta-ra-rara, bum-bum-bum...

— De unde naiba ați luat titlul acela? Ați văzut vreodată vrăjitori mărșăluind? Unde? Când?

— Ca să spun adevărul, este doar o versiune a „Marșului voinicilor“, adaptată puțin, a răspuns Addario Bach, ușor nedumerit. Dar toate fanfarele minerilor au în repertoriul lor un „Marș al voinicilor“, o „Uvertură a atleților“ sau un „Marș al vechilor camarazi“. Am vrut să fim originali. Tara-rara, bum, bum!

— Încetinește, dacă nu vrei să-mi dau ultima suflare!

Nu era nici țipenie prin păduri. Situația era cu totul diferită prin poieni și pe pajiști, pe unde se întâmpla să treacă adesea. Aici munca era în toi. Fânul era cosit, apoi greblat și strâns în căpițe mai mari și mai mici. Piticanul îi întâmpina pe cosași cu strigăte vesele, iar aceștia îi întorceau salutul. Sau nu.

— Acest lucru îmi amintește de un alt marș al fanfarei noastre, a spus Addario, arătând către bărbații vrednici de la coasă. Se numește „Cosașii“. Îl cântăm adeseori, mai ales vara. Îl și declamăm. Avem un poet la mină, care a compus câteva versuri frumoase, astfel încât poate fi interpretat și a cappella. Oh, sună cam așa:

Flăcăii cosesc și cântă,
Fetele fânu-l adună
Uneori la cer se uită,
Parcă plouă, parcă tună.
În bătaia ploii stăm
Căpițele să le-apărăm,
Sculele le fluturăm
Norii ca să-i alungăm!

— Și *da capo!* Parcă altfel e marșul nostru dacă e însoțit de cântec, nu-i așa?

— Mai încetinește, Addario!

— N-am cum să încetinesc! Este un cântec de marș! Cu ritm și cu tempo de marș!

Pe culme se puteau vedea ruinele albicioase ale unui zid, precum și ruinele unei clădiri și ale unui turn cu o formă deosebită. Chiar lângă turn Geralt a recunoscut templul; nu-și amintea cărei divinități îi era consacrat, dar auzise de el. Pe vremuri fusese sălașul unor preoți. Se zvonea că, atunci când lăcomia, depravarea nestăvilită și desfrânarea lor n-au mai putut fi îndurate, localnicii îi alungaseră pe preoți și îi conduseseră în adâncul pădurii unde, se spunea, s-au dedicat convertirii spiritelor pădurii. Cu rezultate slabe, pare-se.

— Vechiul Schit, a spus Addario. Suntem pe drumul cel bun și stăm bine cu timpul. Spre seară ne vom opri la Stăvilarul Silvic.

Pârâul de-a lungul căruia mergeau, care bolborosea în amonte printre stânci și repezișuri, se lărgea în aval, formând o lagună. Aceasta se datora unui baraj de lemn și pământ, care bloca curentul. Câțiva bărbați se agitau în jurul barajului, unde se făceau lucrări.

— Iată-ne la Stăvilarul Silvic, a anunțat Addario. Construcția pe care o vezi acolo jos este chiar stăvilarul. Se folosește pentru plutărit. Râul, după cum se poate vedea, nu este navigabil, nu este destul de adânc. Așa că apa se acumulează, îi crește nivelul, buștenii se adună și apoi se deschide stăvilarul. Apa iese într-un val mare, ceea ce face ca buștenii să o ia la vale. Așa se face transportul materiei prime pentru producerea cărbunelui de lemn. Cărbunele de lemn...

— ...Este indispensabil pentru topirea fierului, a terminat Geralt. Iar siderurgia este cea mai importantă ramură industrială și cunoaște cea mai amplă dezvoltare. Știu. Un magician mi-a explicat acest lucru foarte recent. Un magician familiarizat cu cărbunele și cu siderurgia.

— Nu-i de mirare că este familiarizat, a pufnit piticanul. Capitulul magicienilor deține majoritatea acțiunilor la companiile complexului industrial

din Gors Velen, precum și proprietatea deplină asupra unor forje și turnătorii. Magicienii obțin profituri substanțiale din siderurgie. Precum și din alte ramuri. Și poate chiar pe bună dreptate, la urma urmei; ei, prin truda lor, au contribuit considerabil la dezvoltarea tehnologiei. Cu toate acestea, ar putea să nu mai fie ipocriți și să admită că magia nu înseamnă caritate, nu este nici filantropie în slujba societății, ci o industrie orientată spre profit. Dar de ce îți spun eu toate acestea? Tu le știi deja foarte bine. Haide, acolo este un han, să ne odihnim puțin. Și probabil că vom rămâne și peste noapte, căci se lasă amurgul.

Hanul nu-și merita deloc numele, dar nici nu era de mirare. Era frecventat de tăietorii de lemne și de plutașii de la stăvilar, cărora le era complet indiferent unde beau, atâta timp cât aveau ceva de băut. Un șopron cu acoperiș din stuf, un acoperiș sprijinit pe stâlpi, câteva mese și bănci făcute din scânduri rindeluite neglijent, o vatră de piatră... Localnicii nu aveau nevoie de alte luxuri și nici măcar nu se așteptau la ele. Nu contau decât butoaiele așezate în spatele unor pereți despărțitori, din care hangiul scotea berea și, ocazional, caltaboșii pe care hangița, dacă avea cheful și starea de spirit potrivite, era dispusă să-i frigă pe grătar contra cost.

Iar Geralt și Addario nu aveau cine știe ce pretenții, mai ales că berea era proaspătă, luată dintr-un butoi căruia tocmai i se dăduse cep, iar câteva complimente erau suficiente ca s-o facă pe hangiță să le prăjească și să le servească o tigaie de caltaboși cu ceapă. După o zi întreagă de cutreierat prin pădure, caltaboșii i s-au părut lui Geralt la fel de gustoși ca o coadă de vițel pe un pat de legume, ca o spată de porc mistreț, un calcan cu cerneală de sepie și alte capodopere din bucătăria hanului „Natura Rerum". Deși, ca să fie sincer, îi era un pic dor de acel han.

— Aș fi curios dacă știi cumva, din întâmplare, ceva de soarta acelui profet, a spus Addario, chemând hangița cu un gest și comandând o altă bere.

Înainte de a se așeza la masă, cei doi observaseră o stâncă acoperită cu mușchi lângă un stejar bătrân de un secol. Literele scrijelite pe suprafața acoperită de

vegetație a monolitului informau că tocmai în acel loc, în ziua sărbătorii Birke din anul 1133 *post Resurrectionem*[23], profetul Lebioda le ținuse o predică discipolilor săi și că în anul 1200 Spirydon Apps, maestru pasmantier din Rinde – prăvălia din Piața Mică, calitate înaltă, prețuri accesibile, clienții sunt întotdeauna bine-veniți – plătise pentru înălțarea unui obelisc pentru a comemora acel eveniment.

— Cunoști povestea acelui Lebioda pe care unii l-au numit profet? l-a întrebat Addario, adunând resturile de caltaboși din tigaie. Cea adevărată, vreau să spun.

— Nu cunosc nicio poveste, i-a răspuns vrăjitorul, ștergând tigaia cu pâine. Nici pe cea adevărată, nici pe cea inventată. Nu m-a interesat niciodată.

— Atunci, ascult-o. Faptele s-au întâmplat acum o sută de ani, la puțin timp după data scrijelită pe stâncă, s-ar părea. Astăzi, după cum bine știi, balaurii au mai fost văzuți doar prin munții sălbatici, prin locuri pustii. Pe vremea aceea se întâlneau mai des și îi sâcâiau pe oameni. Se prinseseră că pășunile pline de vite erau un fel de cârciumi imense, unde te poți îndestula după pofta inimii și fără prea multă osteneală. Din fericire pentru fermieri, chiar și cele mai mari dintre aceste reptile se limitau la unul sau două ospețe la câte trei luni, dar devorau destul cât să pună în pericol supraviețuirea fermelor, mai ales atunci când se ocupau de o singură tarla. Unul dintre ei, uriaș, se instalase într-un anumit sat din Kaedwen. Venea în zbor, înfuleca vreo câteva oi, două sau trei vaci și apoi, la desert, prindea niște crapi din iaz. În cele din urmă scotea flăcări pe gură, dădea foc unui hambar sau unui fânar și pleca în zbor.

Piticanul a sorbit o înghițitură de bere și a râgâit.

— Țăranii au încercat să sperie balaurul, au încercat diverse capcane și trucuri, dar totul a fost în zadar. Norocul a făcut ca Lebioda și discipolii săi să ajungă în Ban Ard, o așezare din apropiere. Era deja faimos la acea vreme, era numit profet și avea o droaie de adepți. Țăranii i-au cerut ajutorul și, în mod surprinzător, nu i-a refuzat. Așadar, când a aterizat balaurul, Lebioda s-a dus la pășune cu gând

să-l exorcizeze. Balaurul i-a cântat mai întâi ca o rață. Și apoi l-a înghițit. Pur și simplu, l-a înghițit. Și a plecat în zbor spre munți.

— Asta e tot?

— Nu. Ascultă continuarea. Discipolii profetului boceau întruna, erau disperați, apoi au angajat câțiva vânători. Dintre ai noștri, adică piticani, care se pricep la balauri. Ei au luat-o pe urmele balaurului o lună de zile, după tipic, în căutarea excrementelor reptilei. Discipolii cădeau în genunchi în fața fiecărei balegi și scociorau înăuntru, plângând cu mare jale în timp ce ridicau rămășițele maestrului lor. În cele din urmă, au pus fragmentele cap la cap și au reconstruit întregul schelet, sau mai bine zis ceea ce credeau ei a fi scheletul, dar care era, de fapt, o colecție destul de dezordonată de oase de om, de vacă și de berbec, destul de murdare. Totul este acum păstrat într-un sarcofag dintr-un templu din Novigrad. Ca o relicvă miraculoasă.

— Recunoaște, Addario, că tu ai născocit această poveste. Sau că ai înflorit-o foarte mult, în orice caz.

— De unde și până unde bănuiala asta?

— Petrec multă vreme în compania unui anumit poet. Și el, atunci când trebuie să aleagă între două versiuni ale faptelor, una adevărată și alta mai atractivă, o alege întotdeauna pe cea de-a doua, pe care o înflorește după bunul plac, cu câte un adaos personal. Și apoi el respinge orice reproș în acest sens, folosind sofismul că, dacă ceva nu este adevărat, acest lucru nu trebuie să însemne neapărat că este o minciună.

— Cred că știu cine este poetul. Este Jaskier, nu încape nicio îndoială. Dar istoria are legile ei.

— Istoria este povestirea, în cea mai mare parte falsă, a unor evenimente, în cea mai mare parte nesemnificative, care ne este transmisă de istorici, în cea mai mare parte imbecili, i-a spus vrăjitorul zâmbind.

— Și de data aceasta cred că știu cine este autorul citatului, a spus Addario Bach zâmbind. Vysogota din Corvo, filosof și etician. Și istoric, în egală măsură.

Dar în ceea ce-l privește pe profetul Lebioda... Ei bine, istoria, așa cum s-a spus, este istorie. Dar am auzit că în Novigrad preoții scot din când în când rămășițele mumificate ale profetului din sarcofag pentru a fi sărutate de credincioși. Dacă m-aș fi nimerit acolo cu o astfel de ocazie, m-aș fi abținut să le sărut.

— Mă voi abține și eu, a promis Geralt. Cât despre Novigrad, dacă tot veni vorba...

— Stai liniștit, a anticipat piticanul. O scoatem noi la capăt. O să ajungi. Ne vom trezi în zori, când se luminează de ziuă și vom ajunge repede în Vântoasa. Vom găsi o ocazie și o să ajungi la Novigrad la timp.

Să sperăm, se gândea în sinea lui vrăjitorul. *Să sperăm*.

Oamenii și animalele aparțin unor specii diferite, iar vulpile trăiesc printre oameni și animale. Morții și viii călătoresc pe drumuri separate, iar vulpile rătăcesc printre morți și vii. Nemuritorii și demonii urmează căi diferite, vulpile merg printre zei și monștri. Cărările luminii și cele ale întunericului nu se unesc și nici nu se intersectează; spiritele vulpilor veghează undeva printre ele. Nemuritorii și demonii își bat propriile drumuri; spiritele vulpii se află undeva printre ele.

JI YUN, un savant de pe vremea dinastiei Qing

„După Înviere“, în lb. latină, în original (n. red.).

14

în timpul nopții izbucnise o furtună.

După ce dormiseră bine în fânul împrăștiat pe podul unui hambar, au pornit la drum odată cu ivirea zorilor. În acea dimineață era soare cu dinți. Ținând poteca marcată, au trecut prin păduri de foioase, prin mlaștini mocirloase și pajiști de luncă. După o oră de mers rapid, au dat de câteva adăposturi.

— Vântoasa, a anunțat Addario Bach, arătând spre ele. Acesta este debarcaderul despre care îți spuneam.

Un vânt înviorător sufla pe malul râului. Au pășit pe debarcaderul de lemn. În acel loc râul forma o revărsare de mărimea unui lac, nu mai era nici urmă din râul care începea să curgă undeva mai departe. Ramurile sălciilor, răchitelor și arinilor de pe mal atârnau deasupra apei. Păsările acvatice înotau pretutindeni – rațe, rațe cârâitoare, rațe sulițar, cufundari și corcodei – scoțând tot felul de sunete. O corăbioară aluneca grațios pe râu, contopindu-se cu peisajul, fără să sperie păsăretul. Avea un singur catarg, o velă mare la pupa și câteva pânze triunghiulare la prora.

Cu privirea ațintită asupra apariției, Addario Bach a zis:

— Cineva spunea odată, pe bună dreptate, care sunt trei dintre cele mai frumoase atracții în lume: o corabie cu toate pânzele sus, un cal la galop și, ei bine... o femeie goală tolănită pe un divan.

— O femeie dansând, l-a corectat vrăjitorul cu un zâmbet ușor. O femeie care dansează, Addario.

— Bine, fie, a fost de acord piticanul. Așadar, să spunem că o femeie goală dansând. În ceea ce privește corăbioara, ah, recunoaște că îi șade foarte bine pe

apă.

— Nu este o corăbioară, ci un mic velier.

— Este un slup, i-a corectat un conaș îndesat, îmbrăcat într-un dublet din piele de elan, apropiindu-se. Un slup, conașii mei. Este ușor de recunoscut după vele. O velă mare la pupa, un catarg și o velă mai mică la prora. Clasic.

Mica ambarcațiune, slupul, s-a apropiat suficient de debarcader pentru ca ei să poată vedea acrostolurile de la prora. De data aceasta, galionul înfățișa un bătrân chel, cu nasul acvilin, în locul unei femei cu sânii mari, al unei sirene, al unui balaur sau al unui șarpe-de-mare – cum se întâmpla de obicei.

— La naiba, a mormăit Addario Bach. Profetul se ține după noi sau ce?

Conașul scund și-a continuat descrierea cu o voce plină de mândrie.

— Lung de șaizeci și patru de picioare. Suprafața totală a velelor: trei mii trei sute de picioare. Acesta este, conașii mei, *Profetul Lebioda*, un slup modern de tip kovirian, construit pe șantierul naval din Novigrad, lansat la apă cu mai puțin de un an în urmă.

— După cum se vede, a spus Addario Bach, dregându-și glasul, cunoști destul de bine minunea asta. Știi multe despre ea.

— Știu totul pentru că îi sunt proprietar. Vedeți steagul de pe catarg? Este reprezentată o mănușă. Este emblema fabricii mele. Permiteți-mi să mă prezint, conașilor: Kevenard van Vliet, negustător din breasla mănușarilor.

— Încântați de cunoștință. Piticanul a strâns mâna dreaptă, întinsă de antreprenor, măsurându-l cu o privire atentă: Și te felicităm pentru ambarcațiune, pentru că este frumoasă și rapidă. Este chiar surprinzător să vezi așa ceva aici, în Vântoasa, în mlaștină, departe de canalul navigabil principal al Pontarului. Surprinzător este și faptul că ea este pe apă, iar dumneata, proprietarul, ești pe uscat în această sălbăticie. Ai ceva necazuri?

— Nu, nu, niciun necaz, i-a liniștit negustorul din breasla mănușarilor... prea repede și categoric, în opinia lui Geralt. Doar ne aprovizionăm, nimic altceva. Iar în sălbăticia asta, ei bine, nu ne-am dorit, dar am fost nevoiți. Pentru că

atunci când te grăbești să ajuți pe cineva, nu-ți pasă pe ce cale o iei. Și expediția noastră de salvare...

— Conașule van Vliet, l-a întrerupt unul dintre indivizii care se apropiau, zdruncinând debarcaderul sub pașii lor. Nu intra în amănunte. Nu cred că sunt interesați conașii. Și, în orice caz, nici n-ar trebui.

Erau cinci bărbați care umpluseră debarcaderul venind dinspre sat. Cel care vorbise purta o pălărie de paie și se deosebea de ceilalți printr-un maxilar clar conturat, înnegrit de o barbă de câteva zile și printr-o bărbie mare, proeminentă. Avea o despicătură în mijlocul bărbiei, care o făcea să pară un fund miniatural. Era însoțit de un vlăjgan, un adevărat uriaș, care, totuși, judecând după chip și după privire, nu părea să fi fost deloc vreun idiot. Al treilea, pirpiriu și ars de soare, era un adevărat marinar în carne şi oase, având inclusiv fes de lână și cercel. Ceilalți doi, în mod evident mateloți, cărau cufere cu provizii.

— Nu văd de ce, a spus cel cu bărbia proeminentă, acești conași, oricine ar fi aceștia, ar trebui să știe ce hram purtăm, ce facem și restul treburilor noastre. Acești conași înțeleg cu siguranță că afacerile noastre nu privesc pe nimeni, mai ales pe oamenii întâlniți întâmplător și complet necunoscuți.

— Poate că nu chiar atât de necunoscuți, a intervenit uriașul. Într-adevăr, pe pitican nu-l cunosc, dar părul alb al acestui conaș îl cam dă de gol. Geralt din Rivia, presupun. Vrajitorul. Am dreptate?

Devin popular, se gândea Geralt încrucișându-și brațele peste piept. *Prea popular. Poate că ar trebui să-mi vopsesc părul. Sau să mă tund la zero, ca Harlan Tzara*.

— Vrăjitor! Kevenard van Vliet era vizibil încântat: Un vrăjitor adevărat! Dar ce noroc! Conașilor! De parcă ne-ar fi picat din cer!

— Faimosul Geralt din Rivia! a repetat uriașul. Ce norocoși suntem să-l întâlnim acum, în situația noastră. Ne va ajuta să ieșim din...

— Vorbești prea mult, Cobbin, l-a întrerupt cel cu bărbia proeminentă. Prea mult și prea repede.

— Ce spui, conașule Fysh? a pufnit cel din branșa mănușarilor. Nu vezi ce ocazie avem? Ajutorul cuiva ca un vrăjitor...

— Conașule van Vliet! Lasă-mă să mă ocup eu de asta. Am mai multă experiență decât dumneata în relațiile cu astfel de oameni.

S-a așternut o tăcere în timpul căreia bărbatul cu bărbia proeminentă l-a măsurat pe vrăjitor cu privirea, după care a spus în cele din urmă:

— Geralt din Rivia. Vânător de monștri și creaturi supranaturale. Un vânător legendar, aș spune. Aș spune dacă aș crede în legende. Dar unde sunt faimoasele tale spade, vrăjitorule? Nu prea le văd.

— Nu e de mirare că nu le vezi, i-a spus Geralt. Sunt invizibile. Dar cum, n-ai auzit legenda despre spadele vrăjitorilor? Profanii nu le pot vedea. Ele apar atunci când rostesc o formulă magică. Atunci când e neapărat nevoie. Dacă e nevoie. Pentru că sunt în stare să mă descurc chiar și fără spade.

— Te cred pe cuvânt. Sunt Javil Fysh. Am o firmă care furnizează servicii diverse în Novigrad. Acesta este partenerul meu, Petru Cobbin. Și acesta este conașul Pudłorak, căpitanul *Profetului Lebioda*. Și stimabilul Kevenard van Vliet, proprietarul slupului pe care l-ai cunoscut deja.

— Din câte văd, vrăjitorule, a continuat Javil Fysh, privind în jur, ești pe debarcaderul singurei așezări de pe o rază de douăzeci de mile. Pentru a ajunge pe cărări civilizate pornind de aici, trebuie să călătorești mult prin pădure. Am senzația că ar fi mai bine pentru tine să ieși din această pustietate cu ceva care plutește. Iar *Profetul* navighează către Novigrad. Și poate transporta pasageri la bord. Pe tine și pe prietenul tău pitican. Îți convine?

— Continuă, conașule Fysh. Sunt numai urechi.

— Ambarcațiunea noastră, după cum puteți vedea, nu este ca orice barcă de râu, pentru a călători cu ea trebuie să plătim și draga. Nu mă întrerupe! Ai fi dispus să ne iei sub protecția spadelor tale invizibile? Am putea sp-ți plătim noi călătoria, în schimbul prețioaselor tale servicii de vrăjitor, adică în schimbul

escortării și protejării noastre, pe parcursul întregii călătorii de aici până la portul Novigrad. De curiozitate, cât consideri că meriți pentru serviciile tale?

Geralt l-a privit.

— Cu sau fără tulburări?

— Cum?

— Propunerea ta ascunde ciudățenii și capcane, i-a răspuns Geralt liniștit. Dacă trebuie să le găsesc eu însumi, va trebui să percep o taxă mai mare. Dacă, pe de altă parte, vă hotărâți să fiți sinceri, vă va costa mai puțin.

— Neîncrederea ta îmi stârnește unele bănuieli, i-a spus Fysh cu răceală. Pentru că escrocii sunt cei care adulmecă înșelătorii peste tot. După cum se spune: Hoțul strigă „hoții". Vrem să te angajăm ca escortă. Este o cerere destul de simplă și fără subterfugii. Ce trucuri poate ascunde?

— Escorta este o poveste, a spus Geralt fără să-și coboare privirea. Plăsmuită pe loc și cusută cu ață albă.

— Așa crezi?

— Da, așa cred. Căci conașului marochiner i-a scăpat ceva despre o expediție de ajutorare, iar dumneata, conașule Fysh, îi bagi pumnul în gură fără prea multe explicații. La scurt timp după aceea, partenerul dumitale pomenește despre o situație din care trebuie să scăpați. Așadar, dacă trebuie să colaborăm, atunci să o facem fără trucuri, vă rog frumos: despre ce expediție este vorba și cui ar trebui să-i acordați ajutorul atât de urgent? De ce atâta mister? De ce trebuie să scăpați?

— Îți vom explica, l-a liniștit van Vliet, luându-i-o înainte lui Fysh. Îți vom explica totul, conașule vrăjitor...

— Dar haideți la bord, i-a întrerupt cu o voce răgușită căpitanul Pudłorak, care rămăsese tăcut până atunci. N-are rost să mai tremurați pe debarcader. Vântul este favorabil. Să nu mai zăbovim, să plecăm de-aici, dragi conași.

Cu pânzele umflate de vânt, *Profetul Lebioda* a străbătut rapid apele întinse ale golfului, îndreptându-se spre canalul navigabil principal, strecurându-se printre

insulițe. Frânghiile scârțâiau, palanul scrâșnea, steagul cu mănușa flutura vioi pe catarg.

Kevenard van Vliet s-a ținut de cuvânt. De îndată ce slupul s-a îndepărtat de debarcaderul din Vântoasa, i-a chemat pe cei interesați la prora și a început să le explice.

— Expediția pe care am pornit-o, a început el, fără a-și desprinde privirea de la Fysh cel posomorât, își propune să elibereze o fată răpită. Xymena de Sepulveda, singura fiică a Brianei de Sepulveda. Cu siguranță că v-a ajuns la ureche acest nume. Tăbăcăriile pentru blănuri, atelierele pentru înmuiere și presare și, de asemenea, cojocăriile. Producție anuală uriașă, bani frumoși. Dacă vedeți o coniță într-o blană frumoasă și scumpă, cu siguranță va fi o blană de la această companie.

— Și fiica ei a fost răpită. Pentru răscumpărare?

— Ei bine, nu. N-o să vă vină a crede, dar... Fata a fost răpită de un monstru. O vulpe. Adică un transformabil. Un vixen.

— Ai dreptate, i-a spus vrăjitorul cu răceală. Nu cred. Vulpile, sau mai exact vixenii, răpesc doar copiii elfilor.

— Așa este, așa este, a izbucnit Fysh. Chiar dacă este greu de crezut, cea mai mare cojocărie din Novigrad este administrată de o elfă pursânge, Breainne Diarbhail ap Muigh. Văduva lui Jakub de Sepulveda, de pe urma căruia a moștenit toate bunurile. Familia nu a reușit să conteste testamentul sau să declare nulă căsătoria mixtă, cu toate că era împotriva obiceiurilor și legilor divine...

— Treci la subiect, l-a întrerupt Geralt. La subiect, te rog. Așadar, spui că această cojocăriță, elfă pursânge, v-a însărcinat să-i recuperați fiica răpită.

— Crezi că te ducem cu prețul? Fysh s-a încruntat: Vrei să ne prinzi cu mâța-n sac? Știi bine că, dacă o vulpe răpește un copil de-al elfilor, ei nu încearcă niciodată să-l recupereze. Pun o cruce pe el și îl uită. Consideră că a fost sortit vulpii.

— La început, chiar și Briana de Sepulveda s-a prefăcut că vrea să uite, a intervenit Kevenard van Vliet. Era disperată, dar în felul elfilor, în secret. În exterior afișa o față împietrită, ochi uscați... *Va'esse deireádh aep eigean, va'esse eigh faidh'ar*, repeta ea întruna, ceea ce în limba lor înseamnă...

— „Ceva se termină, ceva începe."

— Întocmai. Dar nu înseamnă nimic, este doar o pălăvrăgeală stupidă de-ale elfilor... Nimic nu se termină. Cum și de ce ar trebui să se termine? Briana trăiește de multă vreme printre noi, oamenii, conform legilor și obiceiurilor noastre, este doar din sânge non-uman, dar în inima ei este aproape o ființă umană. Credințele și superstițiile elfești sunt puternic înrădăcinate, este adevărat, poate că Briana își ține cumpătul doar de fațadă, pentru a-i amăgi pe semenii săi, dar în secret tânjește după fiică-sa, se vede de la o poștă. Ar da orice pentru a-și recupera singura fiică, vulpe sau nevulpe... Ai dreptate, conașule vrăjitor, nu a cerut nimic, nu a căutat niciun ajutor. Cu toate acestea, ne-am hotărât să o ajutăm, nemaiputând să suportăm s-o vedem atât de disperată. Întreaga breaslă a negustorilor s-a unit, a pus mână de la mână și a finanțat expediția. Eu am pus la dispoziție *Profetul* și participarea mea, la fel a procedat și negustorul Parlaghy, cu care veți face cunoștință foarte curând. Dar, cum suntem oameni de afaceri, și nu aventurieri, i-am cerut ajutor conașului Javil Fysh, care are printre noi reputația de a fi o persoană perspicace și agilă, care nu se teme de riscuri, expert în situații dificile, renumit pentru cunoștințele și experiența sa...

— Conașul Fysh, renumit pentru experiența sa, a spus Geralt privindu-l pe cel pomenit, a omis să vă informeze că expediția de salvare nu are niciun rost și că este sortită de la bun început eșecului. Eu văd două explicații. Prima: stimabilul conaș Fysh habar nu are în ce v-a băgat. A doua, cea mai probabilă: stimabilul conaș Fysh a încasat un avans suficient de mare pentru a vă scoate puțin pe drumuri ca să vă rătăciți și să vă întoarceți apoi cu mâinile goale.

— Te grăbești să arunci acuzații.

Kevenard van Vliet l-a potolit cu un gest pe Fysh, care ardea de dorința de a răspunde vehement.

— Și, de asemenea, să prezici eșecul. Noi, negustorii, dimpotrivă, gândim întotdeauna pozitiv...

— Meritați toată lauda pentru o asemenea gândire. Dar în acest caz nu vă ajută.

— Cum adică?

— Nu există nicio modalitate de a recupera un copil răpit de o aguara, a explicat calm Geralt. Este absolut imposibil. Și nu este vorba despre faptul că nu poate fi găsit copilul din cauza stilului de viață secret al vulpilor. Nici măcar despre faptul că o aguara nu va permite niciodată să-i fie smuls un copil și nici despre faptul că nu există rival care să fie subestimat în luptă, indiferent dacă este o vulpe sau un om. Este vorba despre faptul că acel copil răpit încetează să mai fie un copil. La fetele răpite de aguare apar transformări. Se metamorfozează și devin ele însele vulpi. Aguarele nu se reproduc. Ele își conservă specia răpind și transformând copiii de elfi.

— Rasa lor scârboasă trebuie să piară numaidecât, a reușit să ia cuvântul în cele din urmă Fysh. Trebuie să piară toate spurcăciunile acestea. E adevărat că vulpile nu-i prea calcă pe bătături pe oameni. Ele răpesc doar odraslele elfilor și le dăunează doar elfilor, ceea ce în esență este destul de bine, deoarece cu cât li se face mai mult rău non-oamenilor, cu atât le este mai bine oamenilor. Dar vulpile sunt monștri, iar monștrii trebuie stârpiți, să nu mai rămână niciunul, să dispară toată rasă lor de pe fața pământului. La urma urmelor, tu din asta trăiești, vrăjitorule, tocmai la asta îți aduci contribuția. Și n-o să ne-o iei în nume de rău, sper, dacă punem și noi umărul la stârpirea monștrilor. Dar aceste divagări mi se par în zadar. Ai vrut explicații, le-ai primit. De-acum știi pentru ce vei fi angajat și de către cine... sau mai bine zis de ce va trebui să ne aperi.

— Explicațiile dumitale, fără nicio supărare, sunt la fel de tulburi ca urina dintr-o vezică infectată, a observat calm Geralt. Și scopul nobil al expediției

dumitale este la fel de îndoielnic precum virtutea unei tinere în dimineața de după sărbătoarea satului. Dar asta este treaba domniilor voastre. Treaba mea este să vă avertizez că singura modalitate de a vă apăra de o aguara este să stați departe de ea. Conașule van Vliet!

— Da?

— Intoarce-te acasă. Expediția nu are niciun rost, este timpul să-ți dai seama și să renunți. Acesta este sfatul meu de vrăjitor. Sfatul este gratuit.

— Dar nu vei debarca, nu-i așa? s-a bâlbâit van Vliet, ușor palid. Conașule vrăjitor? Vei rămâne cu noi? Acceptă... Pentru zei, acceptă...

— Acceptă, acceptă, nu-ți face griji, a pufnit Fysh. Va naviga cu noi. Pentru că n-are încotro, cine să-l scoată din această pustietate blestemată? Nu te speria, conașule van Vliet. N-ai de ce să te temi.

— Cum să nu? a strigat marochinerul. Na-ți-o bună! Ne-ai băgat în belea, iar acum joci tare, faci pe eroul? Vreau să ajung la Novigrad teafăr și nevătămat! Cineva trebuie să ne apere, acum, când avem probleme... când suntem amenințați...

— Nu ne amenință nimic. Nu te speria ca o muierușcă. Treci sub punte, alătură-te prietenului tău Parlaghy. Beți vreo două pahare de rom împreună și o să vă revină de îndată curajul.

Kevenard van Vliet a roșit, apoi s-a albit. Apoi l-a privit pe Geralt în ochi.

— Hai să nu ne mai dăm atâta după deget, a spus el pe un ton ferm și calm. E timpul să mărturisim adevărul. Conașule vrăjitor, o avem deja pe tânăra vulpiță. Este în cabina de jos, de la pupa. Conașul Parlaghy o păzește.

Geralt a clătinat din cap.

— Incredibil! Ați smuls-o pe fiica cojocăriței din ghearele aguarei? Pe micuța Xymena?

Fysh a scuipat peste bord. Van Vliet s-a scărpinat după ceafă.

— A ieșit altfel, s-a bâlbâit el în cele din urmă. Din greșeală am dat peste altă vulpiță... Tot o vulpiță, dar alta... răpită de un cu totul alt vixen. Conașul Fysh a

cumpărat-o... de la niște soldați care au furat-o de la un vixen cu un vicleșug. La început am crezut că este Xymena, doar transformată... Dar Xymena avea șapte ani și era blondă, aceasta de aici ar avea vreo doisprezece și este brunetă...

— Am luat-o chiar dacă nu era ceea ce trebuia, a spus Fysh, anticipând spusele vrăjitorului. Ce rost ar avea să crească odrasla aceea a elfilor și să devină un monstru și mai rău? Și apoi, în Novigrad vom putea s-o vindem unei grădini zoologice, la urma urmei, este o raritate, o sălbăticiune, o semivulpe, ascunsă în pădure de o vulpe... Menajeria ne va da pe ea bani frumoși cu ochii închiși...

Vrăjitorul i-a întors spatele.

— Conașule căpitan, cârmește spre mal!

— Ușurel, ușurel, a mârâit Fysh. Ține cursul, Pudłorak. Nu tu comanzi aici, vrăjitorule.

— Conașule van Vliet, fac apel la bunul dumitale simț, a continuat Geralt, ignorându-l pe Fysh. Fata trebuie eliberată de îndată și dusă la țărm. Altfel veți fi pierduți. O aguara nu abandonează niciodată un copil. Cu siguranță este pe urmele voastre. Singura modalitate de a o opri este să-i înapoiezi fata.

— Nu-l asculta, i-a spus Fysh. Nu te speria. Navigăm pe mijlocul râului, într-o albie largă și adâncă. Ce poate să ne facă o vulpe?

— Și, pe deasupra, avem un vrăjitor cu noi, care să ne apere, a adăugat Petru Cobbin pe un ton sarcastic. Înarmat cu spade invizibile! Faimosul Geralt din Rivia nu se va lăsa intimidat de o vulpe amărâtă, nu-i așa?

— Nu știu ce să fac, nu știu ce să fac, s-a bâlbâit marochinerul, uitându-se pe rând la Fysh, Geralt și Pudłorak. Conașule Geralt? În Novigrad nu mă voi zgârci la recompensă, o să-ți plătesc truda cât nu face și încă ceva pe deasupra... Numai să ne aperi...

— Vă voi apăra, și încă cum. În singurul mod posibil. Căpitane, la mal.

— Să nu îndrăznești! a rostit Fysh alb ca varul. Nici un pas către cabina de jos, altfel o să-ți pară rău! Cobbin?

Petru Cobbin ar fi vrut să-l apuce pe Geralt de guler, dar nu a reușit din cauza intervenției lui Addario Bach, care până atunci rămăsese calm și tăcut. Piticanul l-a lovit cu putere pe Cobbin în pliul genunchiului. Cobbin a căzut în genunchi. Addario Bach a sărit lângă el și l-a lovit cu pumnul în rinichi și apoi în tâmplă. Uriașul s-a prăbușit pe punte.

— Ce folos că e ditamai matahala? a întrebat piticanul, întorcându-și privirea spre ceilalți. Doar face o bubuitură mai puternică atunci când cade.

Fysh își ținea mâna pe mânerul pumnalului, dar privirea lui Addario l-a făcut să se răzgândească și să și-o retragă. Van Vliet a înțepenit, cu gura căscată. La fel și căpitanul Pudłorak și restul echipajului.

Petru Cobbin a gemut și a ridicat capul de pe podeaua punții.

— Rămâi acolo unde ești, l-a sfătuit piticanul. Nu mă impresionează nici mărimea ta, nici tatuajul de la Sturefors. Am avut de-a face cu namile mai mari decât tine și, pe deasupra, obișnuiți ai temnițelor. Așa că nu încerca să te ridici. Fă ce trebuie să faci, Geralt.

— În cazul în care cineva are vreo îndoială, a continuat el către ceilalți, vrăjitorul și cu mine tocmai vă salvăm viețile tuturor. Conașule căpitan, la țărm. Şi lansează o barcă de salvare în apă.

Vrăjitorul a coborât treptele, a împins o ușă, apoi o alta. Și a rămas împietrit. În spatele lui, Addario Bach a înjurat. Și Fysh a înjurat. Van Vliet a gemut.

Fata zveltă, care zăcea inertă pe o saltea de pat, avea ochii sticloși. Era pe jumătate goală, complet dezbrăcată de la brâu în jos, cu picioarele larg rășchirate într-o postură obscenă. Iar gâtul îi era răsucit nefiresc. Și chiar mai obscen.

— Conașule Parlaghy..., a articulat cu greu Van Vliet. Ce... ce ai făcut?

Chelul care stătea deasupra fetei se uita la ei. Și-a mișcat capul de parcă nu i-ar fi văzut, de parcă ar fi încercat să găsească locul din care venise vocea marochinerului.

— Conașule Parlaghy!

— Răcnea..., a mormăit bărbatul, scuturându-și bărbia dublă și duhnind a alcool. A început să răcnească...

— Conașule Parlaghy...

— Am vrut să o fac să tacă... am vrut doar să o fac să tacă.

— Ai omorât-o, a remarcat Fysh. Pur și simplu, ai omorât-o!

Van Vliet și-a pus mâinile în cap.

— Și acum?

— Acum suntem în rahat până în gât, i-a explicat piticanul pe un ton practic.

— Vă spun eu că n-aveți motive să vă fie frică! a exclamat Fysh, trântind cu pumnul în balustradă. Suntem în mijlocul râului, acolo unde este albia mai adâncă. Malurile sunt departe. Chiar dacă vulpea ne urmărește, lucru de care mă cam îndoiesc, n-are ce să ne facă pe apă.

— Conașule vrăjitor? a spus van Vliet, ridicându-și privirea spre el cu teamă. Ce părere ai?

— Aguara ne urmărește, a repetat vrăjitorul pe un ton răbdător. Nu încape nicio îndoială în această privință. Dacă există ceva îndoielnic, acelea sunt cunoștințele conașului Fysh, așa că l-aș ruga să păstreze tăcerea. Ideea este, conașule van Vliet, cam așa: dacă am fi eliberat tânăra vulpiță și am fi lăsat-o pe mal, am fi avut șansa ca aguara să ne lase în pace. Dar ce s-a întâmplat s-a întâmplat. De acum încolo singura noastră salvare este fuga. Este un miracol că aguara nu v-a atacat până acum. Se adevărește încă o dată proverbul: „Prost să fii, noroc să ai.“ Dar nu mai putem întinde coarda și să ispitim soarta. Toate pânzele sus, căpitane. Toate pe care le ai.

— Aș putea ridica și vela de sus, a spus încet Pudłorak. Vântul ne este prielnic...

— Dar în caz că..., a intervenit van Vliet. Conașule vrăjitor? Ne vei apăra?

— Voi fi sincer, conașule van Vliet. Tare mult aș vrea să vă las baltă, împreună cu acel Parlaghy, la a cărui simplă pomenire mi se întoarce stomacul pe dos.

Cum a putut să toarne atâta băutură în el până când a căzut peste cadavrul copilei pe care o ucisese.

— Și eu aș fi înclinat să fac asta, a spus Addario Bach, ridicându-și privirea. Căci, pentru a parafraza cuvintele conașului Fysh despre non-oameni, cu cât li se face mai mult rău idioților, cu atât le este mai bine înțelepților.

— Te-aș lăsa atât pe dumneata, cât și pe Parlaghy la mila aguarei. Dar codul îmi interzice. Codul vrăjitorului nu-mi permite să acționez conform voinței mele. Nu am voie să-i abandonez pe cei aflați în primejdie de moarte.

— Noblețea vrăjitorilor! a pufnit Fysh. De parcă nu s-ar fi auzit niciodată despre ticăloșiile voastre! Cu toate acestea, susțin ideea să fugim cât mai degrabă. Înalță toate pânzele, Pudłorak, îndreaptă-te spre mal și să o luăm la sănătoasa!

Căpitanul dădea ordine, mateloții se agitau în jurul frânghiilor. Pudłorak însuși a alergat la prora și, după o clipă de reflecție, Geralt și piticanul i s-au alăturat. Van Vliet, Fysh și Cobbin se certau asupra cabinei de jos, de la pupa.

— Conașule Pudłorak?

— Ei?

— De unde vine numele navei? Și acest galion destul de neobișnuit? A fost cumva ales pentru mecenat, pentru a-i convinge pe preoți să-și deschidă punga?

— La momentul lansării, slupul se numea Melusina, a spus căpitanul, ridicând din umeri. Și avea un personaj atrăgător, care se potrivea numelui și bucura ochiul. Apoi au fost schimbate și personajul, și numele. Potrivit unora, a fost datorită mecenatului despre care vorbeai. Potrivit altora, preoții din Novigrad l-au acuzat neîncetat pe conașul van Vliet de erezie și de blasfemie, așa că a vrut să-i pupe-n... A vrut să le facă pe plac.

Profetul Lebioda tăia valurile cu prora sa.

— Geralt?

— Ce este, Addario?

— Această vulpe... adică aguara... Din câte am auzit, își poate schimba forma. Poate apărea în chip de femeie, dar poate lua și aspectul unei vulpi. Așadar este

așa, un fel de vârcolac?

— E diferită. Vârcolacii, care – la rândul lor – se pot transforma în lupi, urși, șobolani și alte animale asemănătoare, sunt teriantropi, adică ființe umane capabile să se transforme în animale. Aguara este un anterion, adică un animal sau, mai bine zis, o creatură capabilă să capete formă umană.

— Dar puterile ei? Am auzit povești nemaipomenite... Cum că aguara ar fi în stare...

— Sper să ajungem la Novigrad înainte ca aguara să ne arate de ce este în stare, l-a întrerupt vrăjitorul.

— Dar dacă...

— Mai bine să nu ne gândim ce-ar fi dacă.

Se stârnise vântul. Pânzele fâlfâiau și plesneau în văzduh.

— Cerul se întunecă, a anunțat Addario Bach. Și mi s-a părut că am auzit niște tunete în depărtare. M-o fi înșelând auzul?

Auzul nu-l înșelase pe pitican. S-au scurs câteva clipe și a tunat din nou. De data aceasta au auzit cu toții.

— Vine furtuna! a strigat Pudłorak. Dacă rămânem în mijlocul râului ne va răsturna cu chila în sus! Trebuie să fugim, să ne ascundem, să ne adăpostim de vânt! La pânze, băieți! Împingându-l pe timonier, a preluat el însuși cârma slupului. Țineți-vă bine! Țineți-vă bine cu toții!

Cerul de deasupra malului drept se făcuse bleumarin. Dintr-odată s-a stârnit un vânt puternic, care a măturat zăvoiul de pe malul râului și l-a zburlit. Coroanele copacilor mai mari se legănau și foșneau, iar cele ale celor mai mici se aplecau sub apăsarea rafalelor. Văzduhul a fost străbătut de un vârtej de frunze și crenguțe, cărora li s-au adăugat chiar și crengi mai mari. Un fulger orbitor a scânteiat și aproape în același moment s-a auzit tunetul pătrunzător, urmat aproape imediat de un al doilea și un al treilea.

În clipa următoare, anunțată de un vuiet crescător, s-a revărsat o ploaie. Zidul de apă îi împiedica să mai vadă ceva dincolo de el. *Profetul Lebioda* se legăna și

dansa pe valuri, cu prora plonjând neîncetat. Și, de parcă n-ar fi fost destul, totul scârțâia. Geralt avea impresia că fiecare scândură scârțâia. Fiecare scândură își trăia propria viață și părea că se mișca independent de celelalte. Se temea din ce în ce mai mult că slupul avea să se dezintegreze, pur și simplu. Vrăjitorul își repeta în sinea lui că este imposibil, că structura ambarcațiunii era construită pentru navigarea în ape și mai tulburi și că, la urma urmei, se aflau pe un râu, nu în mijlocul oceanului. Își tot repeta asta, scuipa apă și se ținea strâns de frânghii.

Era greu de apreciat cât durase totul. Dar, în cele din urmă, legănarea s-a oprit, vântul a încetat să-i mai zguduie și ploaia violentă care agitase apele s-a potolit, s-a transformat într-o ploaie obișnuită și apoi într-o burniță. Apoi au văzut că manevra lui Pudłorak a avut succes. Căpitanul reușise să ascundă slupul în spatele unui ostrov bine împădurit, unde vântul puternic nu-i mai putea zdruncina prea mult. Părea că norul prevestitor de furtună se îndepărtase deja, vijelia se potolise.

Negura se ridica din apă.

Apa picura din calpacul lui Pudłorak, complet îmbibat, și i se prelingea pe față. În ciuda acestui fapt, căpitanul nu și l-a dat jos. Probabil că nu și-l dădea jos niciodată.

— Fir-ar al naibii! a exclamat el, ștergându-și picăturile de pe nas. Unde am ajuns? Pe un braț al râului? Sau într-un belciug? Apa este aproape neclintită...

— Dar curentul ne poartă în continuare.

Fysh a scuipat în apă și a observat sputa trecând. Nu mai avea pălăria de paie pe cap, probabil că i-o smulsese vântul.

— Curentul este slab, dar ne poartă, a repetat el. Suntem într-un golfuleț între insule. Rămâi pe curs, Pudłorak. În cele din urmă va trebui să ne conducă la canalul navigabil.

— Canalul este probabil la nord, a spus căpitanul, aplecându-se peste busolă. Așa că ar trebui s-o luăm pe brațul din dreapta. Nu pe cel din stânga, ci pe cel din dreapta...

— Dar unde vezi tu brațe? a întrebat Fysh. Există o singură cale. Ține cursul, cum îți spun.

— Acum o clipă erau două brațe, a insistat Pudłorak. Dar poate că mi-a intrat apă în ochi. Sau o fi de la pâclă. Bine că ne duce curentul. Numai să...

— Ce mai este?

— Busola. Direcția nu-i deloc corectă... Nu, nu, e în regulă. Văzusem greșit. A picurat pe sticlă apă din calpac. Navigăm.

— Să navigăm, atunci.

Negura se îngroșa și se subția pe rând, vântul se potolise de-a binelea. Era foarte cald.

— Apa, a spus Pudłorak. Nu simți? Parcă miroase altfel. Unde suntem, oare?

Negura s-a ridicat și au putut vedea malul năpădit de vegetație deasă, presărată cu trunchiuri putrede. Pinii, brazii și tisele care acopereau insulele au fost înlocuiți de mesteceni pufoși, înalți, și chiparoși de baltă, cu coroana conică. Pe trunchiurile chiparoșilor se încolăceu liane cățărătoare, numite trâmbițe, ale căror flori de un roșu aprins erau singurele accente vii din verdele putred al vegetației de mlaștină. Suprafața era acoperită cu năvoade și năpădită de alge, pe care *Profetul* le despărțea cu prora și le târâia în spatele lui ca pe trena unei rochii. Apa din adâncuri era tulbure și, într-adevăr, mirosea neplăcut, parcă a descompunere. Bule mari ieșeau la suprafață de pe fund. Pudłorak era în continuare la cârmă.

— Ar putea fi bancuri de nisip aici, a spus el brusc îngrijorat. Hei, acolo! Să vină cineva cu plumbul la prora!

Purtați de curentul slab, au continuat să navigheze prin peisajul mlăștinos. Și prin duhoarea de putreziciune. Matelotul de la prora rostea ceva cu strigăte monotone, comunicând adâncimea.

Pudłorak s-a aplecat asupra busolei, a bătut în sticlă.

— Conașule vrăjitor, aruncă o privire la asta.

— La ce?

— Am crezut că sticla mi s-a aburit... dar, dacă acul nu a luat-o cumva razna, navigăm spre est. Adică ne întoarcem. De unde am pornit.

— Dar nu este posibil. Ne duce curentul. Râul...

S-a oprit.

Pe apă plutea înclinat un copac uriaș, în parte dezrădăcinat. Pe una dintre ramurile goale era o femeie într-o rochie lungă și mulată pe trup. Stătea neclintită și se uita la ei.

— Cârma, a șoptit vrăjitorul. Cârma, căpitane. Spre celălalt mal. Departe de copacul acela.

Femeia a dispărut. O vulpe mare a alunecat de-a lungul ramurii, a sărit și s-a strecurat în desiș. Animalul părea negru, doar capătul cozii stufoase era alb.

— Ne-a găsit. Addario Bach o observase și el: Vulpea ne-a găsit...

— La naiba...

— Tăceți, amândoi. Nu semănați panică.

Navigau. De pe maluri, cocoțați pe copacii uscați, pelicanii îi priveau.

Interludiu

O sută douăzeci și șapte de ani mai târziu

– Chiar acolo, dincolo de deal, este Ivalo, domniță, a spus negustorul, arătând cu biciul. Mai este vreo jumătate de milă, nu mai mult, vei ajunge acolo într-o clipită. La răspântie mă voi întoarce spre est, spre Maribor, așa că trebuie să ne luăm rămas-bun. Rămâi sănătoasă și zeii să te călăuzească și să te ocrotească pe drumul tău!

— Să te ocrotească și pe tine, conașule bun!

Nimue a sărit din căruță, și-a luat bocceaua și celelalte catrafuse și a făcut o plecăciune stângace.

— Mulțumesc foarte mult pentru că m-ai luat în căruță. Atunci, în pădure... Mulțumesc mult...

A înghițit zdravăn în sec, amintindu-și de pădurea întunecată prin care drumul o condusese cu două zile în urmă. Amintindu-și de copacii uriași, înspăimântători, cu ramuri răsucite, împletite, ca un acoperiș deasupra drumului pustiu. Un drum pe care, dintr-odată, s-a trezit singură, singură cuc. Și-a amintit de groaza care o cuprinsese. Și de dorința de a se întoarce și a fugi. Înapoi acasă, renunțând la ideea absurdă de a-și lua lumea-n cap. Scoțându-și din minte această idee absurdă.

— Lasă, lasă, nu-mi mai mulțumi atâta, n-ai pentru ce, a râs negustorul. Drumeții se ajută între ei, așa este omenește. Rămas-bun!

— Rămas-bun. Drum bun!

A stat o clipă la răscruce, privind stâlpul de piatră, atât de bătut de ploi și de vânt încât devenise neted și alunecos. *Probabil e aici de când lumea*, se gândea ea.

Cine știe, poate de mai bine de o sută de ani. Poate că acest stâlp amintește de Anul Cometei, de armatele regilor din Nord, care s-au îndreptat spre Brenna pentru a lupta împotriva Nilfgaardului...

Ca în fiecare zi, a repetat traseul pe care îl învățase pe de rost. Ca pe o formulă magică. Ca pe un descântec.

Wyrwa, Guado, Sibell, Brugge, Casterfurt, Mortara, Ivalo, Dorian, Anchor, Gors Velen.

Orășelul Ivalo i-a atras atenția de departe. Prin zgomot și duhoare.

Pădurea se termina la răscruce de drumuri; dincolo de aceasta, până la primele adăposturi, nu exista decât o poiană plină de buturugi, care se întindea până hăt, departe, la orizont. Fumul se răsucea în toate direcțiile, iar butoaiele de fier fumegânde, retorte pentru arderea cărbunelui de lemn, erau aranjate în șiruri lungi. Se simțea miros de rășină. Cu cât se apropia de orășel, cu atât zgomotul se intensifica, un scrâșnet metalic, straniu, care făcea ca pământul să se cutremure vizibil sub picioarele sale.

Nimue a intrat în oraș și a oftat uluită. Sursa zgomotului și a cutremurării pământului era cea mai bizară mașinărie pe care o văzuse vreodată. Un cazan de aramă imens, pântecos, prevăzut cu o roată uriașă, în care acționa un piston lucios de la vaselină. Mașinăria șuiera, fumega, stropea cu apă clocotită și scotea aburi, iar la un moment dat a fluierat, a scos un zgomot într-atât de pătrunzător și înfricoșător, încât Nimue s-a ghemuit la pământ. Dar și-a recăpătat rapid controlul, chiar s-a apropiat și a privit curioasă cum curelele de transmisie ale mașinăriei infernale conduc lamele fierăstrăului, tăind bușteni cu o viteză incredibilă. Ar fi stat mai mult dacă nu ar fi început să o doară urechile din cauza vuietului și a scrâșnetului fierăstrăului.

A traversat un podeț aruncat peste un râuleț tulbure, urât mirositor, care purta talaș, scoarță de copac și valuri de spumă.

Orășelul Ivalo, în care tocmai pășise, puțea ca o latrină imensă, o latrină în care, ca să fie tacâmul complet, cineva se încăpățânase să frigă niște carne veche

pe grătar. Nimue, care petrecuse ultima săptămână printre pajiști și păduri, abia își mai ținea respirația. Își imaginase că orășelul Ivalo, care marca sfârșitul unei alte etape a traseului, o să fie un loc potrivit pentru popas. Acum știa că nu va zăbovi acolo mai mult decât era absolut necesar. Și că nu va păstra amintiri prea plăcute despre orășelul Ivalo.

La târg, ca de obicei, a vândut un coș întreg de ciuperci și rădăcini vindecătoare. Nu a zăbovit mult, știa să se orienteze, știa ce se cere și la cine să meargă cu marfa. S-a prefăcut că nu este prea pricepută în timpul târguielilor și astfel nu a avut probleme cu vânzarea, precupeții s-au grăbit să înșele o nepricepută. A câștigat puțin, dar repede. Timpul era important.

Singura sursă de apă curată din zonă era o fântână într-o piațetă îngustă și, pentru a-și umple plosca, Nimue a trebuit să-și aștepte rândul la o coadă lungă. Să facă rost de provizii pentru etapa următoare a drumului a fost mult mai ușor. Ademenită de miros, a cumpărat și câteva plăcinte cu diverse umpluturi de la o tarabă, care, însă, la o inspecție mai atentă părea suspectă. A stat la o lăptărie să mănânce plăcintele, repede, cât acestea erau încă destul de bune de mâncat, fără a-i amenința sănătatea. Nu păreau că vor rezista mult în acea stare.

Vizavi se afla hanul „Sub... verde“, scândurica lipsă din mijlocul plăcuței făcea din nume o enigmă și totodată o provocare; după un timp Nimue era absorbită complet de încercarea de a ghici ce altceva ar putea fi verde, în afară de broască și de salată. A trezit-o din gândurile ei discuția zgomotoasă pe care câțiva oameni simpli o purtau pe treptele hanului.

— *Profetul Lebioda*, vă spun eu, a declamat unul dintre mușterii. Bricul ăla din legendă. Nava-fantomă, care în urmă cu mai bine de o sută de ani a dispărut fără urmă, cu întregul echipaj. Care de atunci a apărut pe râu de fiecare dată când s-a întâmplat o nenorocire. A apărut cu fantome la bord, mulți le-au văzut. Se povestea că va bântui mereu o vidmă până când va fi găsită epava. Și au găsit-o în cele din urmă.

— Unde?

— În Gura Râului, într-un belciug din mijlocul nămolului, chiar în inima unei mlaștini pe care au asanat-o. Era năpădită de toate buruienile de baltă. Și de mușchi. Când au răzuit algele și mușchii, a apărut inscripția: *Profetul Lebioda*.

— Și comoara? Au găsit comoara? Trebuia să fie o comoară pe-acolo, în cală. Au dat de ea?

— Nu știu. Se spune că preoții au pus mâna pe epavă. Ca pe o relicvă.

— Ce tâmpenie! a sughițat alt mușteriu. Credeți în basme, sunteți ca niște copii. Au găsit și ei o barjă veche și de-acum, gata: o navă fantomă, comoară, moaște. Toate astea, vă spun eu, sunt rahat pe băț, legende de tot rahatul, bârfe prostești, tâmpenii, povești de adormit copiii. Hei, tu! Fătucă! Cine ești? De-a cui?

— De-a mea.

Nimue avea deja experiență și știa cum să răspundă.

— Ia trage-ți părul îndărăt și arată-ne urechea! Pentru că arăți de parcă ai fi din sămânță de elf! Și noi nu vrem corcituri de elf pe-aici, pe la noi!

— Lăsați-mă, nu vă necăjesc cu nimic. Și îndată o iau la picior.

— Ha! Și încotro?

— Către Dorian.

Nimue aflase că întotdeauna trebuia să dea drept destinație doar următoarea sa etapă, și niciodată, dar niciodată, să nu dezvăluie scopul final al călătoriei sale, căci ar fi stârnit doar hohote de râs și o veselie nebunească.

— Ho, ho! Te așteaptă un drum lung.

— Tocmai de aceea pornesc chiar acum. Dar mai întâi vreau să vă spun, stimați conași, că *Profetul Lebioda* nu a transportat nicio comoară, legenda nu pomenește nimic despre așa ceva. Nava a eșuat și s-a transformat într-o navă fantomă pentru că a fost blestemată, iar căpitanul ei nu a vrut să asculte cu niciun chip anumite sfaturi înțelepte. Un vrăjitor care călătorea cu el l-a sfătuit să întoarcă nava și să nu intre pe un braț al râului până se va ridica blestemul. Am citit despre asta...

— Ai caș la gură, a spus primul mușteriu, și ești atât de deșteaptă? Ar trebui să măturі podelele, fătucă, să ai grijă de oale și să speli izmene și nimic altceva. Ai citit despre asta... dar l-ai văzut tu cu ochii tăi cumva?

— Un vrăjitor! a pufnit un al treilea mușteriu. Basme, nimic altceva decât basme!

— Dacă ești atât de deșteaptă, a spus altul, ai auzit, fără doar și poate, despre Pădurea noastră Fermecată. Cum nu? Atunci o să-ți spun asta: ceva rău sălășluiește în Pădurea Fermecată. Dar la fiecare câțiva ani se trezește și-apoi vai și-amar de cel care rătăcește prin pădure. Iar drumul tău, dacă te duci cu adevărat la Dorian, trece prin Pădurea Fermecată.

— Și mai este vreun copac acolo? Căci din câte am văzut eu, ați tăiat totul în zonă, au rămas numai poieni peste tot.

— Ia uită-te la ea, ce isteață și îndrăzneață! Dar pentru ce-i pădurea, nu-i pentru tăiat? Ceea ce a fost tăiat este tăiat, ceea ce a rămas în picioare a rămas. Și tăietorii de lemne se tem să meargă în Pădurea Fermecată, așa-i de înfricoșătoare. O să vezi și tu cu ochii tăi, când o să ajungi acolo. O să-ți tremure chiloții de frică!

— Mai bine o iau din loc.

Wyrwa, Guado, Sibell, Brugge, Casterfurt, Mortara, Ivalo, Dorian, Anchor, Gors Velen.

Sunt Nimue verch Wledyr ap Gwyn. Mă îndrept spre Gors Velen. La Aretuza, școala de magiciene de pe insula Thanedd.

Cândva eram în stare de multe.

Puteam crea iluzia unor insule magice, puteam arăta gloatelor uriașe dragoni dansând pe cer. Puteam evoca viziunea unei armate puternice, care se apropia de zidurile orașului și toți locuitorii vedeau această armată la fel, până în cele mai mici detalii ale echipamentului și ale stemelor de pe stindarde. Dar nu puteau fi decât opera acelor vulpi nemaipomenite din cele mai vechi timpuri, care își plătiseră magia cu viața. Din acele vremuri, abilitățile speciilor noastre s-au degradat semnificativ – probabil ca urmare a prezenței noastre constante în rândul oamenilor.

WIKTOR PIELEWIN, *Swiaszczennaya oborotnia kniga*

15

– Frumos ne-ai mai aranjat, Pudłorak! Javil Fysh era furios: Frumos ne-ai mai înfundat! De un ceas rătăcim pe brațe! Am auzit de mlaștinile astea, nimic bun. Aici dispar oamenii și bărcile! Unde este râul? Unde este canalul navigabil? De ce...

— Mai tacă-ți fleanca, ce dracu'! a exclamat căpitanul, pierzându-și cumpătul. Unde este canalul navigabil, unde este canalul navigabil? La dracu', acolo este! Unde și-a înțărcat mutu' iapa și unde și-a dus surdul roata. Dacă tot ești așa de deștept, te rog frumos, ai ocazia să o demonstrezi! Încă o ramificare! Pe unde să o iau, conașule deștept? La stânga, cum ne duce curentul? Sau la dreapta, poate o să-mi poruncești?

Fysh a pufnit și s-a întors cu spatele. Pudłorak a apucat timona cârmei și cârmit slupul spre brațul stâng.

Matelotul cu plumbul a țipat. După un scurt răstimp a strigat și Kevenard van Vliet, mult mai puternic.

— Nu la mal, Pudłorak! a urlat Petru Cobbin. Ia-o înainte! Departe de mal! Departe de mal!

— Ce are?

— Șerpii! Nu-i vezi? Șeeeerpii!

Addario Bach a înjurat birjărește.

Malul stâng colcăia de șerpi. Reptilele se zvârcoleau printre alge și stuf, de-a lungul malului, se târau pe trunchiuri pe jumătate scufundate, atârnau șuierând pe crengile suspendate deasupra apei. Geralt distingea mocasinul, șarpele-cu-

clopoței, jararaca, boomslangul, vipera-lui-Russel, vipera-cu-corn, vipera-șuierătoare, șarpele-cu-capișon, mamba neagră și altele, pe care nu le cunoștea.

Tot echipajul *Profetului* fugea înfricoșat dinspre babord, țipând pe diferite voci. Kevenard van Vliet a alergat la pupa și s-a ghemuit, dârdâind din cap până-n picioare, în spatele vrăjitorului. Pudłorak a smucit timona, iar slupul a început să-și schimbe direcția.

Geralt i-a pus o mână pe umăr.

— Nu, ține-o tot așa, i-a spus. Nu te apropia de malul drept.

— Dar șerpii..., a protestat Pudłorak, arătând spre o creangă de care se apropiau, ticsită de reptile șuierătoare. Vor năvăli pe punte...

— Nu există niciun șarpe! Rămâi pe curs. Departe de malul drept.

Gabia catargului principal a lovit creanga atârnată. Câțiva șerpi s-au încolăcit în jurul funiilor, alții, inclusiv două mambe, au căzut pe punte. Ridicându-se și șuierând, i-au atacat pe bărbații care se înghesuiau la tribord. Fysh și Cobbin au fugit la pupa, mateloții, țipând, s-au repezit la prora. Unul a sărit în apă și a dispărut înainte de a apuca să țipe. Sângele se învârtea la suprafață.

— Un ilyocoris! Vrăjitorul a arătat spre un val și o formă întunecată care se îndepărta: Unul adevărat, spre deosebire de șerpi.

— Urăsc reptilele..., a început să plângă în hohote Kevenard van Vliet, ghemuit la babord. Urăsc șerpii...

— Nu există niciun șarpe. Și nici nu a existat vreodată. A fost doar o vrajă.

Mateloții țipau, se frecau la ochi. Șerpii au dispărut atât de pe punte, cât și de pe mal. Nu mai exista nici o urmă de șarpe.

— Ce..., gâfâia Petru Cobbin. Ce-a fost asta?

— O iluzie, a repetat Geralt. Aguara ne-a ajuns din urmă.

— Cum așa?

— Vulpea. Ne vrăjește ca să ne încurce. Mă întreb de când. Furtuna părea destul de adevărată. Dar erau două brațe, comandantul avea dreptate. Aguara a

ascuns unul dintre ele printr-o vrajă. Și a dat peste cap acul busolei. A creat, de asemenea, vedenia cu șerpii.

— Povești vrăjitorești! a pufnit Fysh. Prejudecăți elfești! Superstiții! Dar de unde și până unde să aibă o vulpe astfel de abilități? De a ascunde un braț, de a da peste cap busola? De a arăta șerpii acolo unde nu există? Prostii! Vă spun eu că e din pricina acestor ape! Am fost otrăviți de vapori, de gazele toxice din mlaștină, de miasme! Așa se explică toate viziunile și nălucirile...

— Sunt închipuiri create de aguara.

— Ne iei de proști? a strigat Cobbin. Ce fel de închipuiri? Erau șerpi adevărați! I-ați văzut cu toții, nu-i așa? I-ai auzit șuierând? Le-am mirosit chiar duhoarea!

— A fost o iluzie. Șerpii nu erau adevărați.

Profetul a lovit din nou cu gabia catargului crengile joase.

— Așadar vrei să spui că aceasta este o nălucire, nu? l-a întrebat unul dintre mateloți, întinzând mâna. O vrajă? Adică ni se năzărește nouă? Adică acest șarpe nu este adevărat?

— Nu! Stai așa!

Vipera uriașă, care atârna de creangă, a scos un șuierat care le-a făcut sângele să le înghețe în vene și a lovit fulgerător, înfigându-și colții în gâtul marinarului, o dată, apoi din nou. Băiatul a scos un strigăt sfâșietor, s-a clătinat, s-a prăbușit, s-a zgâlțâit în convulsii și s-a dat ritmic cu capul de scândurile punții. Apoi i-a apărut spumă la gură și a început să-i curgă sânge din ochi. A murit înainte de a-l putea ajuta cineva.

Vrăjitorul i-a acoperit trupul cu o pânză.

— La naiba, oameni buni. Fiți cu mare băgare de seamă! Nu chiar totul este nălucire aici!

— Atenție! a țipat un marinar de la prora. Atențieeeeeee! Este un vârtej în față! Un vârtej!

Brațul mort al belciugului se bifurca din nou. Brațul din stânga, spre care îi purta curentul, clocotea și se agita într-un vârtej înfuriat. Inelul mare care se

învârtea era acoperit cu spumă ca supa dintr-un cazan. Bușteni, crengi și chiar un copac întreg cu o coroană mare, bogat ramificată, se răsuceau, apărând și dispărând imediat după aceea. Matelotul cu plumbul a fugit de la prora, ceilalți au țipat.

Pudłorak și-a păstrat cumpătul, a smucit timona și a condus slupul spre brațul drept, care era liniștit.

— Uff, a spus el, ștergându-și fruntea de sudoare. La țanc! Ar fi fost vai și-amar de noi dacă ne trăgea înăuntru vâltoarea. Ah, ne-ar fi învârtit de ne-ar fi luat naiba...

— Vârtejuri! a strigat Cobbin. Ploșnițe! Aligatori! Lipitori! Nu este nevoie de vrăji, mlaștinile ăstea colcăie de spurcăciuni, de reptile, de tot felul de scârboșenii veninoase. Nu miroase-a bine, deloc, e primejdios să te rătăcești aici. Prin aceste părți a dispărut...

— ...un număr mare de bărci, a terminat Addario Bach, întinzând un braț. Și asta ar părea adevărată.

Putredă, sfărâmată, scufundată până la balustradă, acoperită cu buruieni acvatice, năpădită de viță-de-vie și mușchi, o epavă era înfiptă în nămolul de pe malul drept, înfundată în mlaștină. Au observat-o în timp ce *Profetul* trecea încet, purtat de curentul slab.

Pudłorak l-a înghiontit pe Geralt cu cotul.

— Conașule vrăjitor, i-a spus el încet, busola a luat-o iar razna. Conform acului, am fi schimbat direcția de la est la sud. Dacă nu este un truc de-al vulpii, e nasol. Nimeni nu s-a încumetat să cerceteze aceste mlaștini, dar se știe că se extind la sud de canalul navigabil. Prin urmare, ne îndreptăm către inima mlaștinilor.

— Oricum mergem în derivă, a remarcat Addario Bach. Nu e vânt, ne poartă curentul. Iar curentul înseamnă o legătură cu râul, cu cursul Pontarului...

— Nu neapărat, a spus Geralt clătinând din cap. Am auzit de aceste belciuge. Au o direcție variabilă de curgere. Depinde de maree, dacă este mare sau redusă.

Și nu uitați de aguara. Și asta ar putea fi o vrajă.

Malurile erau, ca și până atunci, înțesate de chiparoși, își făcea apariția și câte un tupelo de mlaștină, pântecos și bulbos la baza trunchiului. Mulți copaci erau uscați, morți. De trunchiurile și de crengile lor atârnau ghirlande groase de tillandsia curgătoare, strălucind argintiu în soare. Stârcii erau așezați pe ramuri, pândind fără să-și dezlipească privirea de la *Profetul* care trecea pe lângă ei.

Marinarul de la prora a țipat.

De data aceasta au văzut-o cu toții. Era din nou pe o creangă, atârnată deasupra apei, dreaptă și țeapănă. Fără nicio șovăială, Pudłorak a smucit timona cârmei și a întors slupul spre malul stâng. Și, dintr-odată vulpea a schelălăit tare și strident. A schelălăit din nou când Profetul a trecut pe lângă ea.

O vulpe uriașă a alunecat de-a lungul crengii și apoi s-a ascuns în desiș.

— A fost un avertisment, a spus vrăjitorul când rumoarea de pe punte s-a domolit. Un avertisment și o chemare. Sau, mai degrabă, o cerere.

— Să eliberăm copila, a încheiat lucid Addario Bach. Este limpede. Dar n-o putem elibera, pentru că nu mai trăiește.

Kevenard van Vliet a scos un geamăt, apucându-se cu mâinile de tâmple. Ud leoarcă, murdar și îngrozit, nu mai semăna deloc cu un negustor care își putea permite propria ambarcațiune. Semăna mai degrabă cu un ștrengar prins la furat de prune.

— Ce-i de făcut? se văicărea. Ce-i de făcut?

— Știu eu, a anunțat dintr-odată Javil Fysh. Să legăm fata moartă de un butoi și să o aruncăm peste bord. Vulpea se va opri ca s-o jelească. Și astfel o să câștigăm timp.

— Să vă fie rușine, conașule Fysh. Vocea marochinerului s-a înăsprit dintr-odată: Nu se cuvine să tratezi în halul acesta un cadavru. Nu este omenește.

— Zău, dar ce, era om? Era o elfă, și unde mai pui că de-acum era și animal pe jumătate. Vă spun eu, butoiul este o idee bună...

— O astfel de idee nu putea să-i treacă prin cap decât unui idiot în toată regula, a spus Addario Bach, silabisind cuvintele. Și ne-ar duce pe toți la pierzanie. Dacă vulpea își dă seama că am ucis-o pe copilă, ne-am dat foc la valiză.

— Dar n-am ucis-o noi, a spus Petru Cobbin înainte ca Fysh, roșu de furie, să aibă timp să reacționeze. Nu noi! Ci Parlaghy. El este vinovatul. Suntem curați ca lacrima.

— Bine, a spus Fysh, adresându-se nu lui van Vliet și vrăjitorului, ci lui Pudłorak și mateloților. Parlaghy este vinovatul. Atunci pe el să se răzbune vulpea. Să-l băgăm în barcă împreună cu cadavrul și să-i lăsăm să plutească în derivă. Între timp, noi...

Cobbin și unii dintre mateloți au salutat ideea cu strigăte de bucurie, dar Pudłorak le-a potolit imediat entuziasmul.

— Nu voi permite așa ceva.

— Nici eu. Kevenard van Vliet s-a albit: Conașul Parlaghy o fi vinovat de crimă, o fi, de asemenea, adevărat că fapta sa merită pedepsită. Dar să-l abandonezi, să-l trimiți la moarte sigură? Așa ceva nu voi permite, în niciun caz.

— Moartea lui sau a noastră? a strigat Fysh. Ce mai putem face? Vrăjitorule! Ne vei apăra atunci când vulpea va ajunge pe punte?

— Vă voi apăra.

— S-a așternut liniștea.

Profetul Lebioda plutea în derivă prin apa puturoasă și învolburată, trăgând după el o trenă împletită din alge. Stârcii și pelicanii îi priveau de pe ramurile copacilor.

Marinarul de la prora i-a pus în alertă cu un strigăt. O clipă mai târziu, au strigat cu toții, privind la epava putrezită acoperită cu viță-de-vie și buruieni. Aceeași pe care o văzuseră cu o oră mai devreme.

— Navigăm în cerc, a observat piticanul. Ne învârtim pe loc. Vulpea ne-a prins în capcană.

— Avem o singură ieșire.

Geralt arătă spre brațul stâng și spre vârtejul din mijlocul acestuia.

— Să navigăm prin vârtej.

— Prin bulboana aia? a răcnit Fysh. Ai căpiat de-a binelea? Ne va sfârteca!

— Fără doar și poate, a confirmat Pudłorak. Ne va sfârteca sau ne va răsturna. Sau ne va arunca în mlaștină și vom ajunge ca epava aceea. Uitați-vă și voi cum se rotesc trunchiurile în vâltoarea aceea. E limpede că vârtejul are o forță fenomenală.

— Exact. E limpede. Pentru că este probabil o iluzie. Cred că este a altă iluzie a aguarei.

— Probabil? Crezi? Ești vrăjitor și nu știi cu siguranță?

— Aș recunoaște o iluzie mai slabă. Acestea sunt extraordinar de puternice. Dar mi se pare...

— Ți se pare. Și dacă te înșeli?

— Nu avem încotro, a mârâit Pudłorak. Ori traversăm vârtejul, ori vom naviga în cerc...

— ...până la moarte, a concluzionat Addario Bach. O moarte de rahat.

Ramurile trunchiului care se răsucea în vârtej ieșeau din apă din când, ca brațele întinse ale unui om înecat. Bulboana se agita, clocotea, se umfla, spumega. *Profetul* s-a zguduit și s-a repezit brusc în față, aspirat de vâltoare. Trunchiul răsucit și aruncat de vârtej s-a izbit violent de marginea slupului cu o bubuitură, împroșcând cu spumă. Slupul a început să se clatine și să se rotească din ce în ce mai repede.

Cu toții strigau pe voci diferite.

Și, dintr-odată, totul s-a potolit. Apa s-a domolit, a devenit netedă ca o oglindă. *Profetul Lebioda* naviga încet în mijlocul celor două maluri înțesate de tupelo.

— Ai avut dreptate, Geralt, a spus Addario Bach, dregându-și vocea. A fost doar o iluzie.

Pudłorak s-a uitat lung la vrăjitor. În tăcere. În cele din urmă și-a scos calpacul, dând la iveală creștetul pleșuv ca un ou.

— M-am angajat la navigația fluvială ca să-i fac pe plac nevestei mele, a spus în cele din urmă, răgușit. „Pe râu", a spus ea, „este mai sigur. Mai sigur decât pe mare." „Așa că n-o să-mi fac griji de fiecare dată când pleci", a spus ea.

Și-a pus calpacul la loc, a clătinat din cap, a apucat mai ferm timona cârmei.

— S-a terminat, gata? Kevenard van Vliet a gemut tânguitor de sub carlingă: Suntem în siguranță de-acum?

Nimeni nu i-a răspuns.

Brațul era încărcat de alge și lintiță. Malul râului a început din nou să se umple de chiparoși, din mlaștină și din bancurile adunate de-a lungul malurilor se iteau pneumatoforii, cu rădăcinile lor aeriene foarte înalte, în unele cazuri de un stânjen. Pe ostroavele năpădite de buruieni, țestoasele stăteau la soare. Broaștele orăcăiau.

De data aceasta, au auzit-o înainte de a o vedea. Un schelălăit puternic, tăios, ca o amenințare sau un avertisment scandat. A apărut pe țărm sub forma unei vulpi, pe un butuc uscat, răsturnat. Schelălăia cu capul aruncat pe spate. Geralt a prins note ciudate în vocea ei, și a înțeles că, pe lângă amenințare, exista și un ordin. Dar nu le era adresat lor.

Dintr-odată, apa de sub butuc s-a umplut de spumă, iar de acolo a apărut un monstru uriaș, acoperit în întregime cu solzi în formă de lacrimi, care formau un model verde-maroniu. A gâlgâit, a împroșcat și apoi, ascultând porunca vulpii, a înotat direct către *Profet*, agitând apele.

— Și asta... Addario Bach a înghițit puternic în sec: Este tot o iluzie?

— N-aș spune. Este un vodianoi! a strigat Geralt către Pudłorak și către mateloți. A fermecat un vodianoi și l-a asmuțit împotriva noastră! Vâslele! La vâsle!

Vodianoiul a apărut foarte aproape de slup, i-au văzut capul plat acoperit cu alge, ochii bulbucați de pește, colții conici în fălcile enorme. Monstrul a lovit cu

furie marginea slupului o dată, de două ori, până în punctul în care se zgâlțâia întregul *Profet*. Când au alergat cu toții la vâsle, el a fugit, s-a scufundat, pentru a reapărea la scurt timp cu un pleoscăit în spatele pupei, la câțiva țoli de etambou. L-a apucat cu colții și l-a smucit până când a trosnit.

— O să smulgă cârma! a strigat căpitanul, încercând să lovească monstrul cu vâsla. O s-o rupă! Să-l alungăm pe blestemat de la cârmă!

Vodianoiul a mușcat și a smucit cârma, în ciuda strigătelor și a loviturilor. Panoul s-a crăpat și o bucată de scândură i-a rămas între colți. Poate că i s-o fi părut de-ajuns sau poate că farmecele aguarei își pierduseră puterea, căci s-a scufundat și a dispărut.

Au auzit apoi vulpea schelălăind de pe mal.

— Și acum ce mai este? a strigat Pudłorak fluturându-și brațele. Ce-o să ne mai facă? Conașule vrăjitor!

— Zeilor..., se tânguia Kevenard van Vliet. Iertare că nu am crezut în voi... Iertare că am omorât copila! Zeilor, mântuiți-ne!

Deodată au simțit o boare de vânt pe fețele lor. Vela aurică principală a *Profetului*, care atârnase jalnic până atunci, a început să se umfle, să tremure, iar arborele a scârțâit.

— Brațul se lărgește! a strigat Fysh de la prora. Acolo, acolo! Se lărgește, cu siguranță este râul! Du-ne acolo, căpitane! Acolo!

De fapt, albia râului începuse să se lărgească, iar în spatele zidului verde de stuf se deslușea ceva care semăna cu un estuar.

— Am izbutit! a strigat Cobbin. Ah! Am izbutit! Am scăpat de mlaștini!

— Primul semn! a strigat matelotul cu plumbul. Primul semn!

— La timonă! a strigat Pudłorak, împingându-l pe cârmaci și executând propriul său ordin. Un banc de nisip!

Profetul Lebioda și-a întors prora spre brațul năpădit de pneumatofori.

— Încotro? a strigat Fysh. Ce faci? Pe unde-o iei? Du-te spre mijlocul râului! Acolo! Acolo!

— Imposibil! Este un banc de nisip! Vom fi blocați! O vom lua prin acest braț, aici apa este mai adâncă!

Au auzit din nou schelălăitul aguarei. Dar nu au văzut-o.

Addario Bach l-a tras pe Geralt de mânecă.

Petru Cobbin a ieşit de pe scara trapei care ducea spre cabină târându-l de guler pe Parlaghy, care abia se putea ține pe picioare. Erau urmați de un marinar care o purta în brațe pe copilă, înfășurată într-o mantie. Ceilalți patru stăteau lângă ei, formând un zid uman și îndreptați cu fața spre vrăjitor. Erau înarmați cu topoare, sulițe și cârlige de fier.

— Până aici, conașilor, a mârâit cel mai înalt. Vrem să trăim. Este timpul să facem ceva, în sfârșit.

— Lăsați copila jos, le-a ordonat Geralt printre dinții încleștați. Și dă-i drumul negustorului, Cobbin.

— Nu, conașule, a spus marinarul, clătinând din cap. Cadavrul și negustorul vor ajunge peste bord, acest lucru va opri monstrul. Și atunci vom putea scăpa.

— Iar dumneata nu te băga, a pufnit altul. N-avem nimic cu dumneata, dar nu încerca să ne stai în cale. Altfel, o s-o pățești.

Kevenard van Vliet s-a ghemuit lângă babord și a început să plângă înăbușit, întorcându-și capul. Și Pudłorak s-a retras, cu privirea resemnată și cu buzele strânse. Era clar că nu avea de gând să se opună revoltei propriului echipaj.

— Așa este, într-adevăr.

Petru Cobbin i-a dat lui Parlaghy un brânci.

— Negustorul și leșul de vulpe aruncate peste bord ar fi singura noastră salvare. La o parte, vrăjitorule! Haideți, baieți! În barcă cu ei!

— Care barcă? a întrebat Addario Bach încet. O fi aceea de acolo?

La o distanță apreciabilă de *Profet*, aplecat peste banca de la pupa, Javil Fysh vâslea spre o marmită. Vâslea rapid, ramele tăiau apa și împroșcau stropii de apă, împrăștiau algele.

— Fysh! a strigat Cobbin. Nemernicule! Nenorocitule!

Fysh s-a întors, și-a îndoit cotul într-un gest vulgar. Apoi a luat din nou vâslele în mâini. Dar nu a ajuns prea departe.

Sub ochii echipajului *Profetului*, barca a fost ridicată brusc de un gheizer în mijlocul căruia au apărut fălcile cu colți și coada zvârcolitoare a unui crocodil uriaș. Fysh a fost aruncat în apă și a început să înoate, răcnind din toți rărunchii spre mal, către bancul de nisip unde creșteau chiparoșii, cu rădăcinile lor aeriene. Crocodilul a pornit în goană după el, dar bariera pneumatoforilor l-a încetinit. Fysh a reușit să ajungă la mal și s-a aruncat cu pieptul pe o stâncă. Atâta doar că nu era chiar o stâncă.

Țestoasa uriașă și-a deschis fălcile și l-a mușcat de braț pe Fysh, deasupra cotului. El a urlat, s-a zbătut și a dat din picioare, tulburând mlaștina. Crocodilul a țâșnit din apă și l-a mușcat de picior. Fysh a răcnit.

Preț de câteva clipe a fost imposibil de prevăzut care dintre cele două reptile îl va apuca pe Fysh, broasca țestoasă sau crocodilul. Dar, până la urmă, amândouă au primit câte ceva. Între fălcile țestoasei a rămas brațul cu un os alb, ca o măciucă, ieșind din carnea însângerată. Restul corpului a ajuns la crocodil. O pată roșie mare a rămas pe suprafața tulburată a râului.

Geralt a profitat de uluirea echipajului. A smuls copila moartă din mâinile marinarului și s-a retras la prora. Addario Bach stătea lângă el, înarmat cu o vâslă.

Dar nici Cobbin, nici marinarii nu au încercat să se opună. Dimpotrivă, toți s-au întors spre pupa. Grăbiți. Ba chiar de-a dreptul înspăimântați. Fețele lor căpătaseră brusc o paloare mortală. Kevenard van Vliet, ghemuit lângă babord, și-a ascuns capul între genunchi și l-a acoperit cu mâinile.

Geralt s-a uitat în jur.

Fie pentru că Pudłorak nu fusese atent, fie pentru că funcționase prost cârma stricată de vodianoi, slupul a ajuns chiar sub niște crengi atârnate, blocându-se între câteva trunchiuri răsturnate. Aguara a profitat de acest lucru. Sub înfățișarea unei vulpi, a sărit pe prora, agil, ușor și silențios. Mai devreme, când o

văzuse pe fundalul cerului, lui Geralt i se păruse neagră, neagră ca smoala. Nu era așa. Avea blana închisă la culoare, iar coada stufoasă se termina cu un vârf alb ca zăpada, dar în blana sa, în special pe cap, predomina un cenușiu mai degrabă specific corsacului decât vulpilor-argintii.

S-a transformat, s-a înălțat, a luat aspectul unei femei înalte. Avea capul de vulpe, cu urechile ascuțite și cu botul alungit. Atunci când a căscat botul, au scânteiat șiruri de colți.

Geralt a îngenuncheat, a pus încet corpul fetei pe punte și a făcut un pas îndărăt. Aguara a scos un urlet sfâșietor, și-a închis fălcile, s-a îndreptat spre el. Parlaghy a țipat, și-a fluturat brațele înfricoșat, s-a îndepărtat de Cobbin și a sărit peste bord. S-a dus direct la fund.

Van Vliet plângea. Cobbin și mateloții, palizi în continuare, s-au adunat în jurul lui Pudłorak. Pudłorak și-a scos calpacul.

Medalionul de la gâtul vrăjitorului zvâcnea puternic, vibra, îl sâcâia. Aguara, îngenuncheată lângă copil, scotea zgomote ciudate, nici chițcăituri, nici șuierături. Deodată a ridicat capul, și-a dezvăluit colții, a mârâit surd și i-a scânteiat o flacără în priviri.

Geralt nu s-a mișcat.

— Suntem vinovați. S-a întâmplat ceva foarte rău. Dar hai să nu înrăutățim mai abitir lucrurile. Nu te pot lăsa să le faci rău acestor oameni. Nu voi îngădui așa ceva.

Vulpea s-a ridicat cu copila în brațe. Și-a plimbat privirea de la unul la altul. În cele din urmă, s-a oprit la Geralt.

— Mi-ai stat în cale, a spus ea cu un soi de lătrat, dar limpede, rostind domol fiecare cuvânt. În apărarea lor.

Geralt nu i-a răspuns.

— O am pe fiica mea în brațe. Asta este mai important decât viețile voastre. Dar tu ai sărit în apărarea lor, păr-dalb. O să te caut. Într-o bună zi. Când o să uiți de mine și n-o să te mai aștepți să mă întâlnești.

A sărit agil pe parapetul de la babord și de acolo pe un trunchi căzut. A dispărut în desiș.

În tăcerea care se așternuse se auzeau doar suspinele lui van Vliet. Vântul s-a domolit, atmosfera era apăsătoare. *Profetul Lebioda*, împins de curent, se elibera dintre crengi și plutea în derivă în mijlocul brațului râului. Pudłorak și-a șters ochii și fruntea cu calpacul.

Marinarul de la prora a țipat. A țipat și Cobbin. Au țipat toți ceilalți.

În spatele desișului de stuf și de orez sălbatic au apărut ca din senin acoperișurile unor colibe. Au văzut năvoadele atârnând la uscat pe pari. Nisipul galben al unei plaje. Un debarcader. Și mai departe, dincolo de copacii de pe promontoriu, albia largă al râului sub cerul albastru.

— Râul! Râul! În sfârșit!

Toți au strigat. Mateloții, Petru Cobbin, van Vliet. Doar Geralt și Addario Bach nu s-au alăturat corului țipător. Pudłorak tăcea și el, ținând ferm cârma.

— Ce faci? a urlat Cobbin. Pe unde o iei? Ia-o spre râu! Acolo! Spre râu!

— Nu se poate. În vocea căpitanului se simțea disperare și resemnare: Cătinel, nava abia ascultă de cârmă și curentul devine din ce în ce mai puternic. Plutim în derivă, curentul ne împinge, ne îndepărtează, ne duce înapoi pe braț. Să ne întoarcem în mlaștini.

— Nu!

Cobbin a înjurat. Și a sărit peste bord. A început să înoate spre plajă.

Marinarii i-au urmat exemplul, cu toții, Geralt nu a putut să-l oprească pe niciunul. Cu o smucitură puternică, Addario Bach l-a oprit pe van Vliet, care era pe punctul de a sări.

— Cerul albastru. Nisipul galben al plajei. Râul. Prea frumos ca sa fie adevărat. Înseamnă că nu este adevărat.

Și, dintr-odată, imaginea a început să pâlpâie. Deodată, acolo unde până cu o clipă înainte se aflaseră colibele pescarilor, plaja aurie și râul care curgea dincolo de promontoriu, vrăjitorul a văzut un păienjeniș de tillandsia atârnând deasupra

apei până la crengile copacilor uscați. Malurile mlăștinoase invadate de pneumatoforii chiparoșilor. Un vârtej negru, învolburat. O mare de alge. Un labirint nemărginit de brațe.

Preț de o clipă, a văzut ce se ascundea în spatele iluziei de rămas-bun a aguarei.

Deodată, bărbații au încetat să înoate și au început să țipe și să se zbată în apă. Și să dispară unul după altul.

Petru Cobbin a ieșit, sufocându-se și țipând, într-o încâlceală de lipitori vărgate, de mărimea anghilelor, care se zvârcoleau. Apoi a dispărut în apă și nu a mai apărut niciodată.

— Geralt!

Addario Bach a recuperat cu ajutorul vâslei o barcă ce ieșise nevătămată din ciocnirea cu crocodilul și care acum, în derivă, se apropiase de babord. Piticanul a sărit în ea și l-a luat pe van Vliet, încă buimăcit, din brațele vrăjitorului.

— Căpitane!

Pudłorak și-a fluturat calpacul spre Geralt.

— Nu, conașule vrăjitor! Nu voi abandona nava, o voi duce în port, orice-ar fi! Și dacă nu izbutesc, o să mă scufund odată cu ea! Rămâneți cu bine!

Profetul Lebioda naviga lin și maiestuos în derivă. A intrat pe un braț și a dispărut.

Addario Bach a scuipat în palme, s-a aplecat, și a ridicat vâslele. Barca s-a repezit peste apă.

— Unde mergem?

— Spre albia aceea largă, dincolo de bancul de nisip. Acolo trebuie să fie râul, sunt sigur de asta. Vom ieși în canalul navigabil, vom întâlni o navă. Și dacă nu, vom merge până la Novigrad în această barcă.

— Pudłorak...

— O să se descurce. Cum i-o fi scris.

Kevenard van Vliet scâncea. Addario vâslea.

Cerul se întuneca. Au auzit un tunet îndepărtat și prelungit.

— Vine o furtună, a spus piticanul. O să ne udăm, la dracu'!

Geralt a chicotit. Și apoi a izbucnit în râs. Un râs din toată inima, sincer. Și contagios. Pentru că o clipă mai târziu râdeau amândoi.

Addario vâslea cu mișcări puternice și regulate. Barca tăia apa ca o săgeată.

— Vâslești de parcă n-ai fi făcut nimic altceva în viața ta, a băgat de seamă Geralt, ștergându-și lacrimile provocate de râs. Am crezut că piticanii nu se pricep la navigație și nici la înot...

— Te lași pradă stereotipurilor.

Interludiu

Patru zile mai târziu

Casa de licitații a fraților Borsody se afla într-o mică piață de lângă strada principală, de fapt cea mai importantă din Novigrad, care lega piața de templul Focului Veșnic. La începutul carierei, frații, care la acea vreme făceau negoț cu cai și oi, nu-și permiteau decât o dugheană într-o mahala. Acum, la patruzeci și doi de ani de la înființare, casa de licitații ocupa o clădire impunătoare, cu trei etaje, în cel mai pricopsit cartier al orașului. Aparținea în continuare familiei, dar se licitau numai pietre prețioase, în special diamante, precum și opere de artă, obiecte vechi şi de colecție. Licitațiile aveau loc o dată la trei luni, întotdeauna vinerea.

Sala era plină ochi. Conform calculelor Anteei Derris, erau adunate peste o sută de persoane.

Hărmălaia și rumoarea au încetat. În spatele pupitrului a luat loc licitatorul, Abner de Navarette.

Abner de Navarette, ca de obicei, arăta splendid, într-un caftan de catifea neagră și cu o vestă din brocart auriu. Prinții îi puteau invidia fizionomia și trăsăturile nobile, iar aristocrații, purtarea și manierele. Nu mai era un secret faptul că Abner de Navarette era într-adevăr un aristocrat, exclus de familie și dezmoștenit din cauza metehnelor sale teribile, căci era bețiv, risipitor și desfrânat. Dacă nu ar fi fost frații Borsody, ar fi trăit din cerșit. Dar Borsody avea nevoie de un licitator cu aspect aristocratic. Și, în ceea ce privește aspectul, niciunul dintre candidați nu putea concura cu Abner de Navarette.

— Bună seara, conițelor, bună seara, conașilor, a spus el cu o voce catifelată precum caftanul. Vă urez bun venit în Casa fraților Borsody, la licitația de opere de artă și antichități. Colecția care face obiectul licitației, pe care ați avut ocazia să o admirați în galeria noastră și care constituie o colecție cu adevărat unică, provine în întregime de la proprietari privați. După cum văd, majoritatea celor prezenți este alcătuită din invitații noștri și clienții obișnuiți, care sunt familiarizați cu regulile Casei și cu regulile licitațiilor. Toți cei prezenți au primit o broșură care conține regulile menționate, la intrare. Prin urmare, cred că sunteți cu toții informați cu privire la regulile noastre și conștienți de consecințele eventualei încălcări a acestora. Aşadar să începem fără întârziere. Lotul numărul unu: un grup sculptural din nefrit, reprezentând o nimfă... hmmm... cu trei fauni. Realizat, conform experților noștri, de către gnomi, datat acum aproximativ o sută de ani. Prețul de pornire este de două sute de coroane. Cineva oferă două sute cincizeci. Două sute cincizeci o dată. Asta e tot? Oferă cineva mai mult? Nu? Vândut conașului cu numărul treizeci și șase.

Cei doi funcționari instalați la pupitrul alăturat înregistrau scrupulos situația vânzărilor.

— Lotul numărul doi: *Aen N'og Mab Taedh'morc*, colecție de basme și fabule în versuri elfice. Bogat ilustrată. În stare excelentă. Preț de pornire – cinci sute de coroane. Cinci sute cincizeci, conașul negustor Hofmeier. Conașul consilier Drofuss, șase sute. Conașul Hofmeier, șase sute cincizeci. Gata? Adjudecat pentru șase sute cincizeci de coroane conașului Hofmeier din Hirundum.

— Lotul numărul trei: o ustensilă din fildeș cu o formă... hmm... dreaptă și alungită, folosită cu siguranță pentru... hmmm... probabil pentru masaj. Origine de peste mări, vechime necunoscută. Prețul de pornire, o sută de coroane. Se oferă o sută cincizeci. Două sute, conița cu mască, cu numărul patruzeci și trei. Două sute cincizeci, conița cu voal și cu numărul opt. Dă cineva mai mult? Trei sute, conița spițer Vorsterkranz. Trei sute cincizeci! Niciuna dintre conițe nu

oferă mai mult? Vândut cu trei sute cincizeci de coroane coniței cu numărul patruzeci și trei.

— Lotul numărul patru: *Antidotarius magnus*, un tratat medical unic, publicat de Universitatea Castell Graupian încă de la înființarea sa. Prețul de pornire: opt sute de coroane. Văd opt sute cincizeci. Nouă sute, conașul doctor Ohnesorg. O mie, stimabila Marti Sodergren. Mai sunt oferte? Vândut pentru o mie de coroane stimabilei Sodergren.

— Lotul numărul cinci: *Liber de naturis bestiarum*, o *rara avis*[24], cu coperți din scândurele de fag, bogat ilustrată...

— Lotul numărul șase: *Fată cu pisoi*, portret *en trois quarts*[25], ulei pe pânză, școala cintreană. Prețul de pornire...

— Lotul numărul șapte: un clopot cu mâner, alamă, lucrare piticană, vechimea obiectului este dificil de stabilit, dar este fără îndoială un obiect antic. Are pe margine o inscripție cu rune piticane, care zice: „De ce suni oare, zevzecule?“ Prețul de pornire...

— Lotul numărul opt: ulei și tempera pe pânză, artist necunoscut. O capodoperă. Vă rugăm să acordați atenție cromaticii, jocului de culori și dinamicii luminii. Starea de spirit crepusculară și coloritul splendid al unui peisaj de pădure, redate maiestuos. Iar în partea centrală, într-un clarobscur enigmatic, vă rugăm să vă îndreptați privirea spre figura principală: un cerb hohotitor. Prețul de pornire...

— Lotul numărul nouă: *Imago mundi*, cunoscut și sub numele de *Mundus novus*. O carte extrem de rară, un singur exemplar aflat în posesia Universității din Oxenfurt și câteva care au încăput pe mâinile unor persoane particulare. Legat în piele de capră, cordovan. Condiție excelentă. Preț de pornire: o mie cinci sute de coroane. Stimabilul Vimme Vivaldi, o mie șase sute. Cuviosul părinte Prochaska, o mie șase sute cincizeci. O mie șapte sute, conița din fundul sălii. O mie opt sute, conașul Vivaldi. O mie opt sute cincizeci, cuviosul Prochaska. O mie nouă sute cincizeci, conașul Vivaldi. Două mii de coroane,

bravo, cuviosul Prochaska. Două mii o sută, conașul Vivaldi. Oferă cineva mai mult?

— Cartea aceea are conținut eretic! Ar trebui arsă! Vreau s-o cumpăr ca s-o ard! Două mii două sute de coroane!

— Doua mii cinci sute! a pufnit Vimme Vivaldi, mângâindu-și barba albă și îngrijită. Oferiți mai mult, conașule evlavios?

— Este scandalos! Mammon triumfă asupra neprihănirii! Piticanii păgâni sunt tratați mai bine decât oamenii! O să mă plâng autorităților!

— Cartea este adjudecată conașului Vivaldi pentru două mii cinci sute de coroane, a anunțat calm Abner de Navarette. Și aș vrea să-i reamintesc cuviosului Prochaska principiile și reglementările în vigoare în Casa fraților Borsody.

— Eu plec!

— Rămas-bun! Vă rog să iertați tulburarea. Din când în când, unicitatea și bogăția ofertei Casei fraților Borsody stârnesc anumite emoții. Să continuăm. Lotul numărul zece: o raritate absolută, o descoperire incredibilă, două spade de vrăjitor. Casa a hotărât să nu le vândă separat, ci împreună, drept omagiu adus vrăjitorului pe care l-au slujit ani de zile. Iată prima spadă, realizată din oțel provenit dintr-un meteorit. Lama a fost forjată și ascuțită în Mahakam, autenticitatea mărcii piticane este confirmată de experții noștri. A doua spadă, din argint. Pe gardă și pe toată lungimea lamei sunt semne runice și glife care atestă originalitatea acesteia. Prețul de pornire este de o mie de coroane pentru ambele. O mie cincizeci, conașul cu numărul șaptesprezece. Asta este tot? Nimeni nu oferă mai mult? Pentru o asemenea raritate?

— Ăștia sunt bani? O bătaie de joc! a mormăit Nikefor Muus, un funcționar din primărie, așezat în rândul din spate, răsucindu-și nervos, pe rând, degetele pătate de cerneală în pumni și trecându-le prin păr. Știam eu că nu merită...

Antea Derris l-a redus la tăcere cu un șuierat.

— O mie o sută, conașul conte Horvath. O mie două sute, conașul cu numărul șaptesprezece. O mie cinci sute, ilustrul Nino Cianfanelli. O mie șase

sute, conașul cu mască. O mie șapte sute, conașul cu numărul șaptesprezece. O mie opt sute, conașul conte Horvath. Două mii, conașul cu mască. Două mii o sută, stimabilul Nino Cianfanelli. Două mii două sute, conașul cu mască. Asta este tot? Două mii cinci sute, stimabilul Cianfanelli... Conașul cu numărul șaptesprezece...

Conașul cu numărul șaptesprezece a fost brusc înșfăcat de subsuori de doi haidamaci puternici, care se strecuraseră în sală pe furiș.

— Jerosa Fuerte, cunoscut sub numele de Frigăruie, a mârâit un al treilea polițist printre dinții încleștați, împungându-l cu un par în piept pe omul capturat. Zbir năimit cu simbrie, urmărit prin mandat de arestare. Ești arestat. Luați-l.

— Trei mii! a strigat Jerosa Fuerte, cunoscut sub numele de Frigăruie, fluturând paleta cu numărul șaptesprezece, pe care o ținea încă în mână. Trei... mii...

— Îmi pare rău, a spus Abner de Navarette cu răceală. Acesta este regulamentul. Arestarea ofertantului îi anulează oferta. Rămâne valabilă oferta stimabilului Cianfanelli, două mii cinci sute. Cine oferă mai mult? Două mii șase sute, contele Horvath. Asta e tot? Două mii șapte sute, conașul cu mască. Trei mii, stimabilul Cianfanelli. Nu mai văd alte oferte...

— Patru mii.

— Ah. Ilustrul conaș Molnar Giancardi. Bravo, bravo! Patru mii de coroane. Oferă cineva mai mult?

— Le-am vrut pentru fiul meu, a mârâit Nino Cianfanelli. Tu ai doar fiice, Molnar. Pentru ce ai nevoie de aceste spade? Ei bine, n-ai decât. Mă retrag.

— Spadele sunt vândute pentru patru mii de coroane ilustrului Molnar Giancardi, a anunțat de Navarette. Haideți să continuăm, distinse conițe, distinși conași. Lotul numărul unsprezece: o mantie din blană de maimuță...

Nikefor Muus, radios și cu dinții rânjiți ca un castor, a bătut-o pe Antea Derris pe umăr. Cu putere.

Antea abia s-a abținut să-l plesnească.

— Hai să mergem, a șuierat ea.

— Dar banii?

— După încheierea licitației și finalizarea formalităților. Mai durează ceva timp.

Ignorând bombănelile lui Muus, Antea s-a îndreptat spre ușă. Avea senzația neplăcută că era urmărită și a aruncat o privire cu coada ochiului. O femeie. Cu părul ca pana corbului. Îmbrăcată în alb și negru. Cu o steluță de obsidian în decolteu.

Pe Antea a străbătut-o un fior pe șira spinării.

Antea avusese dreptate. Formalitățile au durat ceva timp. Abia după două zile au putut merge la bancă. La sucursala uneia dintre băncile piticanilor, care mirosea ca toate băncile a bani, a ceară și a lambriuri de mahon.

— Sunt trei mii trei sute șaizeci și șase de coroane de plătit, a anunțat grefiera. După perceperea comisionului bancar, care se ridică la un procent.

— Cincisprezece la Borsody, unul la bancă, a mârâit Nikefor Muus. Ar lua un procent din orice! Hoții hoților! Dați-mi paralele!

— Un moment, l-a oprit Antea. Să ne aranjăm treburile noastre mai întâi, pe a ta și a mea. Un comision mi se cuvine și mie. Patru sute de coroane.

— Dă-o-ncolo de treabă! a strigat Muus, atrăgând privirile celorlalți angajați și clienți ai băncii. Cum adică patru sute? N-am primit de la Borsody decât trei mii și câțiva firfirei...

— Conform contractului, am dreptul la zece la sută din valoarea licitației. Cheltuielile sunt treaba ta. Și te privesc numai și numai pe tine.

— Ce tot îmi îndrugi...

Antea Derris l-a privit. A fost îndeajuns. Nu erau multe asemănări între ea și tatăl ei, dar Antea știa să arunce priviri la fel ca el. La fel ca Pyral Pratt. Cu privirea ei, l-a pus pe Muus cu botul pe labe.

Antea i-a dat instrucțiuni:

— Din suma care trebuie plătită vă rog să-mi completați un cec bancar de patru sute de coroane. Știu că banca îmi va percepe un comision, îl accept.

— Și gologanii mei în numerar! Funcționarul din primărie a arătat o tașcă mare din piele, pe care o purta cu el: Îi voi lua acasă și îi voi ascunde bine! Băncile hoțomane n-o să pupe niciun comision!

— Este o sumă considerabilă, a spus angajatul, ridicându-se. Te rog să ai răbdare.

Părăsind micul birou, funcționarul a deschis ușa din spate doar un moment, dar Antea ar fi putut jura că a văzut-o, o clipă, pe femeia cu părul ca pana corbului, îmbrăcată în alb și negru.

Un fior rece a străbătut-o pe șira spinării.

— Mulțumesc, Molnar, a spus Yennefer. Nu voi uita această favoare.

— Pentru ce îmi mulțumești? a întrebat-o Molnar Giancardi zâmbind. Ce am făcut până la urmă, cum te-am favorizat? Cumpărând un anumit lot la licitație? Plătindu-l cu bani din contul dumitale privat? Sau poate întorcându-mă un moment, în timp ce ai aruncat o vrajă? M-am întors ca să mă uit pe fereastră la intermediara care s-a îndepărtat, legănându-și cu grație una-alta. Nu neg că femeiușca ar fi pe gustul meu, cu toate că nu prea mă dau în vânt după femeile din rândul oamenilor. Vrăjeala ta oare îi va cauza și ei... necazuri?

— Nu, l-a întrerupt magiciana. Nu i se va întâmpla nimic. A luat doar un cec, nu aur.

— Este limpede ca lumina zilei. Îmi închipui că vei lua înapoi spadele vrăjitorului imediat, nu? Pentru el sunt...

— ...totul, a încheiat Yennefer. El este legat de ele prin destin. Știu, știu, cum să nu. El mi-a spus. Și chiar am început să-l cred. Nu, Molnar, nu voi lua astăzi spadele acestea. Lasă-le în depozit. Voi împuternici pe cineva să le ridice în curând. Plec astăzi din Novigrad.

— Și eu. Mă duc la Tretogor, trebuie să verific și acea filială. Apoi mă duc acasă la Gors Velen.

— Ei, mulțumesc din nou. La revedere, piticanule.
— La revedere, magiciano.

„Carte despre firea fiarelor... Piesă de colecție, o raritate“, în lb. latină, în original (n. red.).
Tehnică de pictură a unui portret din semiprofil (n. red.).

Interludiu

După exact o sută de ore de la retragerea aurului din banca Giancardi din Novigrad

– **N**u ai voie să intri, a spus Tarp, garda de corp. Doar știi prea bine. Coboară de pe scară.

— Dar ai văzut asta, idiotule? Nikefor Muus și-a scuturat și a zornăit tașca burdușită: Ai văzut oare vreodată atât de mult aur laolaltă în viața ta? Dă-te la o parte, căci trece un conaș! Un conaș bogat! Fă-mi loc, netrebnicule!

— Lasă-l să intre, Tarp! a spus Febus Ravenga ieșind din cârciumă. Nu vreau necazuri, nu vreau să-mi fie deranjați mușteriii. Cât despre tine, bagă de seamă. M-ai înșelat deja o dată, a doua oară n-o să mai ai ocazia. Ai face bine să plătești de data aceasta, Muus.

— Conașule Muus... conașule! Funcționarul de la primărie l-a împins pe Tarp: Ai grijă cum vorbești cu mine, cârciumarule!

— Vin! a strigat el apoi, așezându-se comod la o masă. Cel mai scump pe care îl ai!

— Cel mai scump costă șaizeci de coroane..., a îndrăznit șeful de sală.

— Pot să-mi permit! Dă-mi un ulcior plin ochi, hai, repejor!

— Mai încet, l-a avertizat Ravenga. Mai încet, Muus.

— Nu-mi băga tu mie pumnu-n gură, băi, pulifriciule! Șarlatanule! Parvenitule! Cine ești tu, bă, ca să-mi bagi mie pumnu-n gură? Poleit cu aur, dar tot cu tureatca murdară de balegă! Iar rahatul tot rahat rămâne! Dar uită-te oleacă aici! Ai văzut vreodată atât de mult aur laolaltă în viața ta? Hm?

Nikefor Muus a băgat mâna în tașcă, a scos o mână de monede de aur și le-a aruncat arogant pe masă.

Monedele s-au împrăștiat ca o pastă maronie.

O duhoare oribilă de excremente s-a răspândit în toată încăperea.

Clienții tavernei „Natura Rerum“ au sărit în picioare și au alergat spre ieșire, sufocându-se și acoperindu-și nasul cu batistele. Șeful de sală s-a aplecat și a început să vomite. Cineva a urlat, altcineva a înjurat. Febus Ravenga nici măcar nu a tresărit. Stătea încremenit ca o statuie, cu brațele încrucișate peste piept.

Muus, uimit, a clătinat din cap, s-a holbat și și-a frecat ochii ațintiți asupra pastei vâscoase și puturoase de pe fața de masă. În cele din urmă, și-a revenit, și a băgat din nou mâna în tașcă. A scos-o plină de o pastă groasă și cleioasă.

— Ai dreptate, Muus, i-a spus Febus Ravenga cu voce rece. Rahatul tot rahat rămâne. Afară cu el.

Funcționarul de la primărie nici măcar nu a încercat să opună rezistență, era prea uluit de cele întâmplate. Tarp l-a târât spre latrină. La un semn al lui Ravenga, câțiva servitori au scos capacul de lemn al fosei septice. Văzând aceasta, Muus a prins viață, a început să țipe, să se zvârcolească și să lovească cu picioarele. Nu prea mult, însă. Tarp l-a târât în fosă și l-a aruncat înăuntru. Tânărul a plonjat în excrementele moi. Dar nu s-a scufundat. Și-a ținut brațele și picioarele depărtate și nu s-a scufundat, susținut la suprafață de mănunchiurile de paie, de șomoioagele de câlți, de cârpele și bețele care fuseseră aruncate acolo, precum și de foile mototolite, rupte din diverse cărți erudite sau religioase.

Febus Ravenga a luat de pe peretele șurii o furcă de lemn pentru fân, făcută dintr-o crăcană.

— Rahatul tot rahat rămâne, a spus el. Și întotdeauna ajunge să cadă în rahat.

A împins furca și l-a scufundat pe Muus. Până peste cap. Cu un pleoscăit, Muus a revenit la suprafață, urlând, tușind și scuipând. Ravenga l-a lăsat să tușească puțin și să-și recapete răsuflarea, după care l-a scufundat din nou. De data aceasta foarte adânc.

După ce a repetat operațiunea de mai multe ori, a aruncat furca.

— Lăsați-l acolo, a poruncit el. Lăsați-l să se descurce singur.

— N-o să-i fie ușor, a apreciat Tarp. O să dureze ceva timp.

— N-are decât să dureze. Nu-i nicio grabă.

A mon retour, hé! je m'en désespere!
Tu m'as reçu d'un baiser tout glacé.[26]
Pierre de Ronsard

„La reîntoarcere, ah!, disperare / M-ai reprimit c-o rece sărutare", în lb. franceză, în original (n. red).

16

Tocmai ce intra în port goeleta novigradiană *Pandora Parvi*, o navă foarte cochetă, de altfel. *Frumoasă și rapidă*, se gândea Geralt în timp ce cobora pe alee pentru a ajunge pe cheiul aglomerat. La Novigrad văzuse goeleta, făcuse investigații, știa că părăsise portul la două zile după galera *Stinta*, pe care el însuși se îmbarcase. Și totuși ajunsese în Kerack aproape în același timp. *Poate că ar fi trebuit să mai așteptăm și să ne urcăm în goeletă*, se gândea el. *Încă două zile în Novigrad, cine știe, poate aș mai fi aflat unele lucruri.*

De-acum faptul este consumat, se gândea el. *Poate că da, cine mai știe? Sau poate că nu. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat, nimeni nu mai putea schimba nimic. N-are niciun rost să mă mai gândesc.*

Și-a luat rămas-bun cu privirea de la goeletă, de la far, de la mare și de la orizontul întunecat de nori de furtună. După care s-a îndreptat cu pas vioi spre oraș.

În fața vilei, hamalii tocmai ce cărau o lectică, o structură filigranată, cu perdele lila. Era probabil marți, miercuri sau joi. În acele zile, Lytta Neyd primea pacientele, iar pacientele, care de obicei erau conițe înstărite din înalta societate, călătoreau în astfel de lectici.

Portarul l-a lăsat să intre fără să scoată un cuvânt. Din fericire. Geralt nu era în cea mai bună dispoziție și cu siguranță ar fi răspuns cu un alt cuvânt. Dacă nu chiar cu două sau trei.

Curtea era pustie, apa gâlgâia încet în havuzul fântânii arteziene. Pe masa de malachit erau o carafă și două ulcele. Geralt și-a turnat fără prea multă ceremonie.

Când și-a ridicat privirea, a văzut-o pe Mozaïk. Într-un halat alb și cu un șorț. Palidă. Cu părul strălucitor.

— Tu erai, a spus ea. Te-ai întors.

— Da, eu sunt, foarte sigur, a confirmat el sec. Și da, foarte sigur, m-am întors. Și la fel de sigur acest vin s-a cam oțetit.

— Ce mă bucur să te văd!

— Coral, este? Și dacă da, unde este?

— Tocmai ce am văzut-o, i-a răspuns Mozaïk, ridicând din umeri, acum o clipă, între picioarele unei paciente. Trebuie să fie încă acolo, mai mult ca sigur.

— Într-adevăr, nu ai de ales, Mozaïk, i-a răspuns el calm, privind-o în ochi. Trebuie să devii magiciană. Chiar ai înclinație și aptitudini deosebite. Mintea ta ascuțită n-ar fi apreciată într-o fabrică de postavuri. Și cu atât mai puțin într-un lupanar.

— Învăț și mă perfecționez, a răspuns ea fără să-și lase privirea în jos. Nu stau să-mi plâng de milă într-un cotlon. Mi-au secat lacrimile. Am trecut de etapa aceea.

— Nu, nu-i adevărat, te înșeli. N-ai trecut de nimic, dimpotrivă. Mai ai multe de învățat. Iar sarcasmul nu te va feri de ele. Mai ales că este forțat și prost imitat. Dar ajunge, să trecem peste asta. Nu este treaba mea să-ți dau lecții de viață. Te-am întrebat unde este Coral.

— Aici. Bun venit.

Ca o fantomă, magiciana se ițise de după o perdea. La fel ca Mozaïk, purta un halat alb, de doctor, iar părul ei roșcat era legat, ascuns sub o mică bonetă de pânză, pe care ar fi găsit-o caraghioasă în împrejurări obișnuite. Dar împrejurările nu erau unele obișnuite, iar râsetele ar fi fost deplasate, căci chiar nu era nimic de râs, îi trebuiseră câteva secunde și lui pentru a-și da seama.

S-a apropiat de el și, fără să spună nimic, l-a sărutat pe obraz. Avea buzele reci şi ochii încercănați.

Mirosea a poțiuni. Și a ceva folosit pe post de dezinfectant. Era un miros neplăcut, respingător, morbid. Un miros care inspira teamă.

— Ne vedem mâine, l-a anunțat ea. Mâine îmi vei spune totul.

— Mâine.

Ea și-a întors privirea spre el, o privire care venea de departe, de dincolo de abisul timpului și al evenimentelor creat între ei. I-au trebuit câteva secunde ca să-și dea seama de profunzimea acestui abis și de cât de apăsat loviseră întâmplările care îi despărțiseră.

— Sau poate mai bine poimâine. Du-te în oraș. Caută să te întâlnești cu poetul, era tare îngrijorat de soarta ta. Dar du-te acum, te rog. Trebuie să am grijă de o pacientă.

Când a văzut-o plecând, s-a uitat la Mozaïk. Cu destulă elocvență, fără îndoială, pentru că aceasta nu a stat pe gânduri și i-a dat o explicație.

— Am asistat la o naștere în această dimineață, a spus ea, cu vocea ușor schimbată. Dificilă. A folosit forcepsul. Dar totul a mers prost.

— Înțeleg.

— Mă cam îndoiesc.

— La revedere, Mozaïk.

— Ai lipsit multă vreme, i-a spus ea, ridicându-și privirea.

— Mult mai multă decât s-a așteptat ea. În Rissberg nu știau nimic sau se prefăceau că nu știu nimic. S-a întâmplat ceva, nu-i așa?

— Da, s-a întâmplat ceva.

— Înțeleg.

— Mă cam îndoiesc.

Jaskier l-a impresionat cu imaginația sa. Afirmând un lucru de care Geralt nu era pe deplin conștient. Și pe care tot nu l-a prea acceptat până la final.

— Așadar s-a terminat, nu? Pe aripile vântului? Dar bineînțeles că ea și magicienii au avut nevoie de tine, ai făcut ce trebuia să faci, acum n-ai decât să pleci. Și știi ce? Mă bucur că s-a terminat. Această poveste ciudată trebuia să se

încheie într-o bună zi și, cu cât ar fi durat mai mult, cu atât consecințele ar fi fost mai periculoase. Iar tu, dacă vrei să știi părerea mea, ar trebui să te bucuri că s-a terminat și că ai scăpat atât de ieftin. Ar trebui să ai pe față un zâmbet larg și luminos, nu grimasa aceea întunecată și mohorâtă, care, crede-mă, chiar nu ți se potrivește; arăți ca un om cu o mahmureală urâtă care, colac peste pupăză, s-a intoxicat și se întreabă când și cum și-a rupt un dinte și de unde și până unde are pete de sămânță pe pantaloni. Sau poate că ești atât de bleg din cu totul altă cauză? a continuat bardul, complet descurajat de lipsa de reacție din partea vrăjitorului. Poate pentru că ai fost dat pe ușă afară în timp ce plănuiai un final în stilul tău? Unul cu o eschivare pe furiș în zori și cu flori pe noptieră? Ha, ha, în dragoste este ca în război, prietene, iar iubita ta a procedat ca un strateg desăvârșit. S-a mișcat din timp, cu un atac preventiv. Probabil că a citit *Istoria războaielor*, de mareșalul Pelligram. Pelligram citează multe exemple de victorii obținute printr-o stratagemă similară.

Geralt nu a reacționat nici de această dată. Jaskier, aparent, nici nu se aștepta la o reacție. Terminându-și berea, i-a făcu semn cârciumăresei să-i aducă alta.

— Ținând cont de cele spuse anterior, a reluat el, răsucind cuiele lăutei, în principiu, sunt un susținător al sexului la prima întâlnire. Pentru viitor, ți-l recomand din toate punctele de vedere. Elimină necesitatea mai multor întâlniri cu aceeași persoană, o sarcină plictisitoare și consumatoare de timp. Și, fiindcă tot veni vorba, s-a dovedit că domnița care ți-a fost avocat și pe care ai lăudat-o chiar își merită laudele. N-o să mă crezi...

— Ba o să te cred... Vrăjitorul nu s-a putut abține și l-a întrerupt destul de brusc: O să te cred pe cuvânt, nu-ți mai bate gura degeaba.

— Foarte bine, a spus bardul. Abătut, afectat și îndurerat și, prin urmare, caustic și grosolan: Dar am impresia că nu este doar o femeie la mijloc. Mai este ceva. Știu bine, la naiba. Și văd bine. Nu ți-a mers bine în Novigrad? Nu ți-ai recuperat spadele?

Cu toate că își promisese să nu o facă, Geralt a oftat.

— Nu, nu le-am recuperat. Am ajuns prea târziu. Am avut necazuri, am pățit multe. Am fost prinși de o furtună, apoi barca noastră de salvare a început să ia apă... După aceea un marochiner s-a îmbolnăvit grav... Ah, n-o să te plictisesc cu toate detaliile. Pe scurt, n-am ajuns la timp. Când am ajuns la Novigrad, licitația se încheiase deja. La Casa fraților Borsody m-au expediat într-o clipită. Licitațiile sunt supuse secretului comercial, care protejează atât negustorii, cât și cumpărătorii. Compania nu furnizează informații persoanelor din afară, bla-bla-bla, la revedere, conașule. N-am aflat nimic. Nu știu dacă spadele au fost vândute și, dacă da, cine le-a cumpărat. Nu știu nici dacă răufăcătorul chiar le-a scos la licitație. Ar fi putut să nu ia în seamă sfaturile lui Pratt, ar fi putut să profite de altă ocazie. Habar n-am.

— Ce ghinion! a clătinat Jaskier din cap. Un lanț de coincidențe nefericite. Ancheta vărului meu, Ferrant, mi se pare că este și ea în impas. Și, dacă tot veni vorba, vărul meu întreabă întruna despre tine. Pe unde ești, dacă am vreo veste de la tine, când te vei întoarce, dacă ai avea cum să ajungi la nunta regală și dacă nu ai uitat de promisiunea făcută prințului Egmund. Bineînțeles că n-am suflat nicio vorbă despre intențiile tale sau despre licitație. Dar sărbătoarea Lammas, îți reamintesc, se apropie cu pași repezi – au mai rămas doar zece zile.

— Știu. Dar poate că se va întâmpla ceva între timp. Ceva favorabil, să spunem? După un lanț de coincidențe nefericite, n-ar strica deloc o schimbare.

— Nu spun nu. Dar dacă...

Geralt nu l-a lăsat pe bard să încheie.

— Mă voi gândi la asta și voi lua o decizie. La urma urmei, nimic nu mă obligă să particip la nunta regală ca gardă de corp. Egmund și procurorul nu mi-au recuperat spadele și asta ar fi fost condiția. Totuși, încă s-ar mai putea să-i îndeplinesc dorința prințului. Măcar din considerente materiale. Prințul s-a lăudat că nu se va zgârci. Și totul dă de înțeles că voi avea mare nevoie de spade noi, făcute la comandă. Iar asta ar costa scump. Ah, dar să lăsăm trăncăneala. Să mergem să mâncăm ceva. Și să bem.

— La Ravenga, la „Natura“?

— Nu astăzi. Astăzi am poftă de lucruri naturale, autentice, simple și sincere. Dacă știi ce vreau să spun.

— Bineînțeles că știu. Jaskier s-a ridicat: Să mergem pe faleză, la Palmyra. Știu un loc unde servesc hering, votcă și o ciorbă făcută din niște pești numiți rândunele. Nu râde! Chiar așa se numesc!

— N-au decât să-i numească cum vor ei. Să mergem.

Podul peste Adalatte era blocat de o coloană de căruțe supraîncărcate și de un grup de călăreți care mânau cai fără călăreți. Geralt și Jaskier au trebuit să aștepte, să se dea la o parte din calea lor. Cavalcada era închisă de un călăreț singuratic pe o iapă murgă. Iapa a scuturat din cap și l-a întâmpinat pe Geralt cu un nechezat prelungit.

— Babușca!

— Noroc, vrăjitorule.

Cavalerul și-a dat jos gluga, dezvăluindu-și fața.

— Chiar pe tine te căutam. Cu toate că nu mă așteptam să dau de tine atât de curând.

— Noroc, Pinety.

Pinety a descălecat. Geralt a observat că era înarmat. Era destul de ciudat, magicienii purtau arme extrem de rar, doar în cazuri excepționale. La brâul lui Pinety atârna o spadă într-o teacă bogat împodobită. Avea și un pumnal lat și solid.

Geralt a luat frâiele Babușcăi din mâinile magicianului și a mângâiat iapa pe bot și pe coamă.

Pinety și-a scos mănușile, strecurându-şi-le sub brâu.

— Iartă-mă, maestre Jaskier, dar aș vrea să rămân între patru ochi cu Geralt. Ceea ce am să-i spun este numai pentru urechile sale.

— Geralt nu are secrete față de mine, a mormăit poetul.

— Știu. Am descoperit multe detalii ale vieții sale private prin baladele tale. Însă...

— Jaskier, i-a spus vrăjitorul. Du-te la plimbare.

— Mulțumesc, i-a spus el când au rămas singuri. Mulțumesc că mi-ai adus calul, Pinety.

— Mi-am dat seama, i-a răspuns magicianul, că ești atașat de el. Așa că, atunci când l-am găsit în Pinet...

— Ați fost în Pinet?

— Am fost. Conetabilul Torquil ne-a chemat.

— Ați văzut...

— Am văzut, l-a întrerupt Pinety brusc. Am văzut totul. Nu pot să înțeleg, vrăjitorule, nu pot să înțeleg. De ce nu l-ai omorât atunci? Acolo, pe loc? Nu ai acționat, permite-mi să-ți spun, în cel mai înțelept mod.

Știu, s-a gândit Geralt în sinea lui. *Știu. Și încă cum. M-am dovedit prea prost ca să profit de ocazia pe care mi-a oferit-o soarta. La urma urmei, ce-mi era încă un cadavru la catastif? Ce vrea să însemne asta pentru un ucigaș plătit? Poate că nu mi-a convenit să fiu instrumentul tău? Oricum, sunt întotdeauna instrumentul cuiva. Ar fi trebuit să strâng din dinți și să fac ceea ce trebuia făcut.*

— Cu siguranță te va uimi, dar eu și Harlan am venit într-un suflet să te salvăm, a spus Pinety, privindu-l în ochi. Ne-am gândit că ai nevoie de ajutor. Am pus mâna pe Degerlund a doua zi, în timp ce măcelărea o bandă aflată în trecere.

Ai pus mâna pe el, s-a abținut să repete vrăjitorul. *Și i-ai rupt gâtul fără să stai pe gânduri? Fiind mai înțelept decât mine, nu mi-ai repetat greșeala? Dar de unde. Dacă ar fi fost așa, acum nu ai mai fi avut fața asta, Guincamp.*

— Nu suntem asasini. Magicianul s-a înroșit, s-a bâlbâit: L-am dus la Rissberg. Și acolo s-a iscat un tărăboi... Erau cu toții împotriva noastră. În mod ciudat, Ortolan a avut o atitudine moderată, cu toate că de la el ne așteptam la ce era mai rău. Dar Biruta Icarti, Ciupitul, Sandoval, chiar Zangenis, care erau de

partea noastră înainte... Am ascultat un discurs interminabil despre solidaritate în cadrul comunității, despre fraternitate, despre loialitate. Am aflat că doar ultimii ticăloși angajează un asasin năimit împotriva unui confrate, că trebuie să fi căzut foarte jos pentru a da un confrate pe mâna unui vrăjitor. Din motive meschine. Din invidie pentru talentul și prestigiul său, din invidie pentru realizările sale și pentru succesele sale științifice.

Referirile la incidentele din Piemont și la cele patruzeci și patru de cadavre nu au avut niciun efect, s-a abținut vrăjitorul să spună. *Dacă nu se ia în considerare ridicarea din umeri. Și nici inevitabila prelegere despre știința care necesită sacrificii. Despre scopul care scuză mijloacele.*

— Degerlund, a continuat Pinety, a compărut în fața unei comisii și a primit o mustrare severă. Pentru practicarea goeției, pentru oamenii uciși de demon. Era arogant, căci evident se baza pe intervenția lui Ortolan. Însă Ortolan parcă ar fi uitat de el, absorbit cu totul de cea mai recentă pasiune a sa: elaborarea formulei unui îngrășământ universal extraordinar de eficient, destinat revoluționării agriculturii. Mizând doar pe el însuși, Degerlund a adoptat un ton diferit. Lacrimogen și tânguitor. S-a descris ca parte vătămată. O victimă a propriei sale ambiții și a propriului său talent magic, prin care dezlănțuise un demon atât de puternic încât putea scăpa de sub orice control. El a jurat că nu va mai practica goeția, că nu se va mai atinge de ea. Că se va dedica trup și suflet cercetărilor privind îmbunătățirea speciei omenești, transumanismului, speciației, introgresiunii și modificărilor genetice.

Și i-au dat crezare, și-a spus vrăjitorul în sinea lui.

— I-au dat crezare. Tot datorită intervenției lui Ortolan, care a apărut brusc în fața membrilor comisiei printre vaporii îngrășământului său. Le-a vorbit despre Degerlund ca despre un tânăr drăguț, care făcuse mici greșeli, da, dar cine este scutit de ele? Nu avea nici cea mai mică îndoială că tânărul se va corecta, iar, în ceea ce-l privea, garanta lucrul ăsta. El a cerut comisiei să-și tempereze furia, să dea dovadă de compasiune și să nu-l condamne pe tânăr. În cele din urmă, l-a

declarat pe Degerlund moștenitor și succesor și i-a încredințat întreaga Citadelă, tot laboratorul său privat. El, din câte a declarat, nu avea nevoie de el, căci se hotărâse să lucreze și să experimenteze în aer liber, pe câmpuri și în ronduri de flori. Planul i-a sedus pe Biruta, pe Ciupitul și pe ceilalți. Citadela este inaccesibilă, aşa că ar fi putut servi foarte bine drept loc de izolare. Degerlund căzuse într-o capcană, trezindu-se, de fapt, în arest la domiciliu.

Și astfel cazul a fost ascuns sub preș, s-a abținut vrăjitorul să comenteze.

Pinety a continuat să-l privească pătrunzător.

— Bănuiesc că și tu, cu personalitatea și reputația ta, ai influențat acest lucru.

Geralt a ridicat din sprâncene. Magicianul a continuat.

— Codul tău de vrăjitor, se pare, interzice uciderea oamenilor. Dar se spune că nu dai doi bani pe acest cod și că nu-l tratezi cu respectul cuvenit. Că s-au întâmplat anumite lucruri, că mai mulți oameni și-au luat rămas-bun de la viață din cauza ta. Biruta şi ceilalți s-au speriat. S-au temut că te vei întoarce la Rissberg pentru a-ți termina treaba, că s-ar putea să primească și ei ceea ce meritau. Dar Citadela este un refugiu sută la sută sigur, o cetate montană veche, a gnomilor, transformată în laborator, protejată acum prin magie. Nimeni nu poate intra în Citadelă, este imposibil. Deci Degerlund nu este doar izolat, ci și în siguranță.

Și Rissberg este sigur, s-a abținut vrăjitorul să comenteze. *Ținut departe de scandaluri și de compromisuri. Degerlund este în izolare, cazul a fost muşamalizat. Nimeni nu va afla că un viclean și un carierist i-a înșelat și i-a amăgit pe magicienii din Rissberg, care se consideră elita frăției și o declară în mod deschis. Că, profitând de naivitatea și de prostia acelei elite, un psihopat degenerat a reușit să ucidă fără nicio opreliște patruzeci și ceva de persoane.*

— În Citadelă, vrăjitorul nu și-a luat ochii de la el, Degerlund va fi sub observație și supraveghere. Nu va mai invoca niciun demon.

Nu a existat niciodată vreun demon. Și tu, Pinety, știi bine.

Pinety și-a întors privirea, uitându-se spre navele din golf.

— Citadela este cuibărită într-un ansamblu stâncos din Muntele Cremora, la poalele căruia se află Rissberg. Orice încercare de a ajunge acolo ar fi pură sinucidere. Și nu doar din cauza filtrelor magice. Îți amintești ce ne-ai spus atunci? Despre acel om posedat pe care l-ai ucis? În caz de forță majoră, salvarea unui bun în defavoarea altuia exclude astfel ilegalitatea actului interzis. Cu siguranță vei înțelege că acum condițiile sunt complet diferite. Astfel izolat, Degerlund nu reprezintă o amenințare reală și iminentă. Dacă îl atingi chiar și cu un singur deget, vei fi comis un act interzis și nelegitim. Dacă încerci să-l ucizi, vei fi judecat pentru tentativă de omor. Știu că unii chiar speră că vei încerca s-o faci. Și că vei ajunge în streang. Așa că te sfătuiesc să renunți. Uită de Degerlund. Lasă lucrurile să-și urmeze cursul. Văd că nu spui nimic, a remarcat el atunci. Te abții de la orice comentariu.

— Pentru că nu este nimic de comentat. Am o singură curiozitate. Tu și Tzara veți rămâne în Rissberg?

Pinety a izbucnit într-un râs sec și forțat.

— Și eu, și Harlan am fost rugați să demisionăm, la cererea noastră expresă, din motive de sănătate. Am plecat din Rissberg, nu ne vom mai întoarce niciodată. Harlan are de gând să meargă în Poviss, în slujba regelui Rhyd. Eu, pe de altă parte, aș înclina spre o călătorie mai lungă. Din câte am auzit eu, în Imperiul Nilfgaard magicienii sunt tratați mai pragmatic și fără respect nejustificat. Dar sunt bine plătiți. Apropo de Nilfgaard... era să uit. Am un cadou de adio pentru tine, vrăjitorule.

Și-a desfăcut cureaua de pe umăr, a înfășurat-o în jurul tecii și i-a înmânat spada lui Geralt.

— Este pentru tine, a spus el, înainte ca vrăjitorul să apuce să deschidă gura. Am primit-o cu ocazia împlinirii a șaisprezece ani. De la tatăl meu, care nu s-a putut obișnui cu gândul că am hotărât să urmez școala de magie. El a sperat că darul mă va influența, că, odată ce dețin o astfel de armă, mă voi simți obligat să urmez tradiția familiei și să aleg o carieră militară. Ei bine, l-am dezamăgit în

toate. Nu mi-a plăcut să vânez, am preferat pescuitul. Nu m-am însurat cu singura fiică a celui mai bun prieten al său. Nu am devenit războinic, iar pe spadă s-a așternut praful în dulap. N-am nevoie de ea. Ție o să-ți fie de folos.

— Dar... Pinety...

— Ia-o, nu te fandosi. Știu că ai rămas fără spade și că ești la ananghie.

Geralt a luat mânerul îmbrăcat în piele de șopârlă și a tras pe jumătate spada din teacă. La un țol deasupra gărzii se afla gravată imaginea soarelui cu șaisprezece raze, unele drepte, altele ondulate, care în heraldică simbolizau strălucirea și căldura soarelui. La doi țoli deasupra soarelui începea o inscripție cu caractere stilizate, o marcă faimoasă.

— O lamă din Viroleda, a remarcat Geralt. De data aceasta, autentică.

— Poftim?

— Nimic, nimic. O admir. Și nu știu încă dacă mi-e îngăduit să o accept...

— Ți-e îngăduit. La urma urmei, ai făcut-o deja, o ai în mână. La naiba, nu te mai fandosi atâta, ți-am spus. Îți dau spada din simpatie. Pentru a te face să înțelegi că nu toți magicienii îți sunt dușmani. În plus, mie îmi sunt de folos mai mult undițele. Râurile din Nilfgaard sunt frumoase și curate, pline de păstrăv și de somon.

— Mulțumesc. Pinety...

— Da?

— Îmi dai această spadă doar din simpatie.

— Din simpatie, așa este, i-a confirmat magicianul, coborându-și vocea. Dar poate că nu este numai asta. La urma urmei, de ce mi-ar păsa de ce se întâmplă aici şi la ce o vei folosi? Îmi iau rămas-bun de la aceste meleaguri, nu mă voi mai întoarce niciodată aici. Vezi galionul acela magnific din port? Este *Euryale*, cu portul de origine Baccalá. Plec cu el poimâine.

— Ai ajuns cam devreme.

— Da... Magicianul s-a fâstâcit ușor: Mai devreme, pentru că aș vrea să... să-mi iau rămas-bun de la cineva.

— Cele mai bune gânduri. Mulțumesc pentru spadă. Și pentru cal, îți mulțumesc încă o dată. Rămas-bun, Pinety.

— Rămas-bun.

Magicianul a strâns fără ezitare mâna care i-a fost întinsă.

— Rămâi cu bine, vrăjitorule.

L-a găsit pe Jaskier într-o tavernă din port, bineînțeles – unde altundeva l-ar fi putut găsi? – în timp ce sorbea ciorbă de pește dintr-o strachină.

— Plec, l-a anunțat el scurt. Imediat.

— Imediat? Poetul a încremenit cu lingura în aer: Acum? Am crezut...

— Nu contează ce-ai crezut. Plec imediat. Liniștește-l pe vărul tău, avocatul. Mă întorc pentru nunta regală.

— Ce e asta?

— Tu ce crezi?

— O spadă, desigur. De unde o ai? De la magician, nu? Dar cea pe care ți-am dat-o eu? Unde este?

— S-a pierdut. Întoarce-te în orașul de sus, Jaskier.

— Și Coral?

— Ce-i cu Coral?

— Ce să-i spun, dacă întreabă...

— N-o să întrebe. N-o să aibă timp de așa ceva. O să fie ocupată să-și ia rămas-bun de la cineva.

Interludiu

CONFIDENȚIAL

Illustrissimus et Reverendissimus
Magnus Magister Narses de la Roche
Președinte al Capitulului Harurilor și Artelor
Novigrad
Datum ex Castello Rissberg,
die 15 mens. Jul. anno 1245 post Resurrectionem
Re:
Maestru al Artelor,
Sorel Albert Amador Degerlund
Honoratissime Arhimaestru,

Fără îndoială, au ajuns la urechile Capitulului zvonurile legate de anumite incidente care au avut loc în vara anului curent în partea de vest a Temeriei, incidente în urma cărora se presupune că și-au pierdut viața în jur de patruzeci de persoane, imposibil de stabilit numărul exact, în majoritate lucrători forestieri necalificați. Aceste incidente sunt asociate, spre regretul nostru, cu persoana maestrului Sorel Albert Amador Degerlund, membru al echipei de cercetare de la Complexul Rissberg.

Echipa de cercetare de la Complexul Rissberg este alături de suferința familiilor îndurerate ale victimelor, cu toate că acestea din urmă, plasate foarte jos în ierarhia socială, abuzând de alcool și ducând o viață imorală, cu siguranță, nu aveau legături de familie.

Dorim să reamintim Capitulului că maestrul Degerlund, discipol și pupil al Marelui Maestru Ortolan, este un om de știință eminent, un specialist în genetică, și că a obținut rezultate remarcabile, chiar neprețuite, în domeniul transumanismului, introgresiunii și speciației. Cercetările conduse de maestrul Degerlund s-ar putea dovedi cruciale pentru dezvoltarea și evoluția rasei umane. După cum se știe, rasa umană este inferioară celor non-umane în privința unor numeroase caracteristici fizice, psihice și psihomagice. Experimentele maestrului Degerlund, constând în hibridizarea și combinarea unui bazin de gene, vizează pe termen scurt egalizarea rasei umane cu rasele non-umane, iar în perspectivă – prin speciație – supremația asupra lor și supunerea totală a acestora. Cu siguranță că nu este nevoie să explicăm importanța fundamentală a tuturor acestor lucruri. Ar fi contraindicat ca unele incidente minore să încetinească sau să împiedice progresul lucrărilor științifice menționate anterior.

În ceea ce-l privește pe maestrul Degerlund, echipa de cercetare a Complexului Rissberg își asumă întreaga responsabilitate pentru îngrijirile sale medicale. Maestrul Degerlund fusese deja diagnosticat cu tendințe narcisiste, lipsă de empatie și cu ușoare tulburări emoționale. În perioada premergătoare săvârșirii faptelor de care a fost acuzat, această stare s-a agravat până la apariția simptomelor tulburărilor bipolare. Se poate afirma că, în momentul comiterii faptelor presupuse, maestrul Degerlund nu și-a controlat propriile reacții emoționale și că i-a fost afectată capacitatea de a distinge binele de rău. Se poate presupune că maestrul Degerlund a fost *non compos mentis*[27], *eo ipso*[28] și-a pierdut temporar luciditatea, prin urmare nu poate fi tras la răspundere penală pentru faptele care i-au fost atribuite, așa că *impune admittendum quod per furorem alicuius accidit*[29].

Maestrul Degerlund a fost plasat *ad interim*[30] într-un loc secret, unde primește îngrijiri medicale adecvate și își continuă cercetările.

Considerând cazul închis, dorim să atragem atenția Capitulului asupra persoanei conetabilului Torquil, care a condus ancheta în cazul accidentelor din

Temeria. Conetabilul Torquil, subordonat executorului judecătoresc din Gors Velen, cunoscut și ca funcționar conștiincios și apărător zelos al legii, dă dovadă de un exces de zel excesiv în chestiunea incidentelor din așezările menționate anterior și urmează o cale care este cu siguranță necorespunzătoare, în opinia noastră. Ar fi potrivit să-i invitați pe superiorii acestuia să-i tempereze fervoarea. Iar în cazul în care acest lucru nu ar avea efect, ar merita să verificați dosarele conetabilului, ale soției sale, părinților, bunicilor, copiilor și ale altor membri ai familiei în privința vieții private, a trecutului, a cazierului judiciar, a chestiunilor de proprietate și a preferințelor sexuale. Vă sugerăm să contactați firma de avocatură Codringher și Fenn, ale cărei servicii – dacă ne este îngăduit să-i amintim Capitulului – au fost folosite acum trei ani în scopul discreditării și compromiterii martorilor într-un caz cunoscut sub numele de „scandalul cerealelor".

Item[31], am dori să atragem atenția Capitulului asupra faptului că un vrăjitor cunoscut sub numele de Geralt din Rivia a fost, din păcate, implicat în chestiunea în cauză. El a avut o perspectivă directă asupra incidentelor din așezări și avem motive să presupunem că el asociază faptele cu persoana maestrului Degerlund. Dacă urmează să sape prea adânc și prea insistent, ar fi indicat să fie și el redus la tăcere. Am dori să subliniem că atitudinea asocială, nihilismul, labilitatea emoțională și personalitatea haotică ale vrăjitorului menționat ar putea însemna că avertismentul în sine nu este suficient și că sunt necesare măsuri extreme. Vrăjitorul se află sub supravegherea noastră constantă și suntem pregătiți să luăm anumite măsuri dacă, desigur, Capitulul le aprobă și le recomandă.

În speranța că explicațiile de mai sus se vor dovedi suficiente pentru închiderea cazului de către Capitul, *bene valere optamus*[32] și vă asigurăm de cel mai profund respect.

În numele echipei de cercetare din Complexul Rissberg, *semper fidelis vestrarum bona amica*[33],

Biruta Anna Marquette Icarti *manu propria*[34]

Întoarceți lovitură pentru lovitură, dispreț pentru dispreț, moarte pentru moarte și întoarceți-le cu dobândă! Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, de patru ori, de o sută de ori mai mult!

ANTON SZANDOR LAVEY, *Biblia satanică*

„În lipsa facultăților mintale“, în lb. latină, în original (n. red).

„În sine“, aici, cu sensul de „de fapt“, „mai exact“, în lb. latină, în original (n. red).

„Se cere să recunoaștem că faptele s-au petrecut la mânie“, în lb. latină, în original (n. red).

„Între timp“, „pentru moment“, în lb. latină, în original (n. red).

„De asemenea“, în lb. latină, în original (n. red).

„Vă transmitem toate cele bune“, în lb. latină, în original (n. red).

„Mereu credincioasă, buna voastră prietenă“, în lb. latină, în original (n. red).

„Cu propria mână“, în lb. latină, în original, expresie folosită îndeosebi la finalul unui document tipărit, în locul semnăturii (n. red).

17

– La țanc, a spus Frans Torquil sumbru. Ai picat la țanc pentru spectacol, vrăjitorule. Este pe cale să înceapă.

Conetabilul zăcea întins în pat, pe spate, alb ca varul, cu părul năclăit de sudoare și lipit de frunte. Nu purta decât o cămașă de in grosier, pe care Geralt a asemuit-o imediat unui giulgiu. Coapsa stângă, de la zona inghinală până la genunchi, era înfășurată într-un bandaj îmbibat de sânge.

O masă acoperită cu un cearșaf fusese așezată în mijlocul camerei. Un individ scund, îmbrăcat într-o jachetă neagră, fără mâneci, aranja instrumentele de pe ea, în ordine, unul după altul: bisturie, clești, dălți, fierăstraie.

— Îmi pare rău de un singur lucru, a spus Torquil scrâșnind din dinți, că n-am izbutit să-i prind pe nenorociții ăia. Așa a fost voia zeilor, n-a fost să fie...

— Ce s-a întâmplat?

— Același lucru care s-a întâmplat în Tisa, Cornul și Pinet, la naiba. Doar că într-un mod oarecum neobișnuit, chiar la marginea pădurii. Și nu într-o poieniță, ci pe drum. Au atacat drumeții. I-au ucis pe trei dintre ei și au răpit doi copii. Din fericire s-a întâmplat să fiu prin preajmă cu oamenii mei, am pornit imediat în urmărire, chiar i-am văzut. Doi vlăjgani uriași ca niște tauri și un cocoșat scârbos. Tocmai acel cocoșat a fost cel care a tras cu o arbaletă spre mine. Conetabilul și-a încleștat dinții și cu un gest scurt a arătat către coapsa bandajată: Le-am poruncit oamenilor mei să mă lase acolo și să-i urmărească în continuare. Nu m-au ascultat, blestemații. Așa că au scăpat. Și eu? La ce bun că m-au salvat? Dacă acum vor să-mi amputeze piciorul? Aș fi preferat să-mi găsesc sfârșitul acolo jos, la dracu', dar măcar să-i văd zvârcolindu-se cu gâtul în laț, înainte de a

închide ochii pentru totdeauna. Nu mi-au ascultat poruncile, nenorociții naibii! Acum stau acolo, uită-te la ei cum le crapă obrazul de rușine.

Subordonații contabilului, într-adevăr, toți, fără excepție, cu fețele sumbre, ocupau o bancă sprijinită de perete. O bătrână cu fața zbârcită, care nu părea în ton cu trupa lui, le ținea companie, cu o coroniță de flori pe cap, care nu se potrivea deloc cu părul ei cărunt.

— Putem începe, a spus bondocul cu jachetă neagră. Puneți pacientul pe masă, legați-l strâns cu curelele. Străinii să părăsească încăperea.

— Lasă-i să rămână, a mârâit Torquil. Dacă știu că ei se uită, o să-mi fie rușine să urlu.

— Un moment, a spus Geralt, îndreptându-se de spate. Cine a hotărât că este necesară amputarea?

— Eu am hotărât.

Și bondocul în negru s-a îndreptat de spate la rândul său, însă pentru a-l privi pe Geralt în față a trebuit să-și ridice mult capul.

— Sunt Messer Luppi, medic personal al executorului judecătoresc din Gors Velen, trimis special aici. În cursul examinării pacientului am constatat că rana este infectată. Trebuie să-i amputez piciorul, nu există altă cale.

— Cât iei pentru operație?

— Vreo douăzeci de coroane.

— Iată treizeci. Geralt a scos din tașcă trei monede de câte zece coroane: Strânge-ți instrumentele, fă-ți bagajele, întoarce-te la executorul judecătoresc. Dacă te întreabă ceva, pacientul se simte mai bine.

— Dar... trebuie să protestez...

— Fă-ți bagajul și întoarce-te. Ce nu pricepi? Iar dumneata, bunico, vino aici. Desfă-i bandajul.

— Mi-a interzis să mă ating de rănit, a spus ea, arătând spre doctor. Cică aș fi vindecătoare și vrăjitoare. M-a amenințat c-o să mă denunțe.

— Ce-ți pasă? În plus, el oricum pleacă.

Bunica, pe care Geralt a recunoscut-o imediat ca fiind fitoterapeută, s-a supus. A desfăcut bandajul cu atenție, în ciuda tuturor scâncetelor, gemetelor, șuierăturilor și scuturărilor din cap ale lui Torquil.

— Geralt, a gemut el. Ce faci? Doctorul a spus că nu este nimic altceva de făcut... Mai bine să pierzi un picior decât viața.

— Rahat! Nu este deloc mai bine. Și acum taci.

Rana nu arăta bine. Dar Geralt văzuse unele şi mai groaznice.

Și-a scos din desagă o cutie cu elixire. Messer Luppi, cu bagajele în mână, a privit cu atenție și a clătinat din cap.

— Decocturile sunt frecție la picior de lemn aici, a spus el. Vrăjeli de vindecător, trucuri de două parale. Este șarlatanie curată și nimic altceva. Ca medic, trebuie să protestez...

Geralt s-a întors spre el și i-a aruncat o privire. Doctorul a plecat. În grabă. Împiedicându-se de prag.

— Am nevoie de patru bărbați.

Vrăjitorul a desfăcut un flaconaș.

— Țineți-l. Strânge din dinți, Frans.

Elixirul pe care Geralt l-a vărsat peste rană a început să spumege puternic. Conetabilul a simțit că i se vărsase peste inimă și a scos gemete sfâșietoare. Geralt a așteptat o clipă, după care a turnat un alt elixir. Și acesta a început să spumege, și, de asemenea, să șuiere și să fumege. Torquil a scos un răcnet de durere, a scuturat din cap, s-a încordat, a dat ochii peste cap și a leșinat.

Bătrâna a scos un sufertaș dintr-o desagă, a scos o mână de unguent verde, a pus un strat gros pe o bucată de pânză împăturită, a acoperit rana.

— Tătăneasă, a ghicit Geralt. Cataplasmă din tătăneasă, arnică și gălbenele. Bine, bunică, foarte bine. Se mai pune sunătoare, scoarță de stejar...

— Iote-l, măi, acoloșa, l-a întrerupt bătrâna, fără să-și ridice privirea de la piciorul conetabilului. Mă învață el pe mine cum stă treaba cu buruienile. Eu, flăcăuașule, vindec oamenii cu ierburi de pe vremea când îți mânjeai dădaca cu

terci și lapte. Și voi, soldaților, dați-vă într-o parte, îmi stați în lumină. Și unde mai pui că puțiți de-mi mutați nasul din loc. Trebuie să vă mai spălați, să vă mai schimbați și voi. Din când în când. Ați ieșit din odaie, cu cine vorbesc eu aici?

— Piciorul trebuie imobilizat. Trebuie puse atele lungi...

— Nu vinde tu castraveți grădinarului, ți-am mai spus. Și ieși și tu afară, te rog. Ce mai stai aici? Ce mai aștepți? Mulțumiri că ți-ai sacrificat cu mărinimie poțiunile magice de vrăjitor? Făgăduința că n-o să te uite câte zile o mai avea de trăit?

— Vreau să-l întreb ceva.

— Jură-te, Geralt, i-a spus Frans Torquil pe neașteptate, că îi vei prinde. Că nu-i vei ierta...

— O să-i dau ceva pentru somn și ca să-i scadă febra, pentru că vorbește în dodii. Și tu, vrăjitorule, ieși de-aici. Așteaptă în fața colibei.

Nu a așteptat mult. Bunica a ieșit, și-a ridicat poalele, și-a aranjat coronița care îi stătea într-o parte. S-a așezat lângă gard. Și-a frecat picioarele unul de altul. Erau neobișnuit de mici.

— A adormit, a anunțat ea. Și cred că o să supraviețuiască, să nu vorbesc într-un ceas rău – ptiu, ptiu! Osul o să i se refacă. I-ai salvat piciorul cu leacurile tale vrăjitorești. O să rămână șchiop pentru totdeauna și n-o să mai poată călări niciodată, din câte văd eu, dar două picioare sunt mai bune decât unul singur, he, he.

Și-a băgat mâna în sân, pe sub vesta brodată, ceea ce a făcut să miroasă și mai puternic a ierburi. A scos o cutiuță din lemn, a deschis-o. După o clipă de ezitare i-a întins-o lui Geralt.

— Vrei să tragi?

— Nu, mulțumesc. Nu consum fisstech.

— Ei bine, eu da. A adulmecat drogul cu nasul, mai întâi cu o nară, apoi cu cealaltă: Eu da, din când în când. E al naibii de bun! Pentru limpezirea minții. Pentru trai lung. Și pentru frumusețe. Uită-te la mine.

El s-a uitat.

— Pentru leacul vrăjitoresc pe care i l-ai dat lui Frans – bătrâna și-a șters ochii înlăcrimați, a adulmecat –, îți mulțumesc, n-o să te uit toată viața. Știu că voi, vrăjitorii, vă păziți cu strășnicie toate leacurile. Și i le-ai dat, fără să stai pe gânduri. Cu toate că s-ar putea să ai și tu nevoie de ele. Nu ți-e frică?

— Îmi este.

Și-a întors capul din profil. De fapt, probabil a fost o femeie frumoasă de mult. Dar acum al naibii de mult timp.

— Și acum, s-a întors ea cu fața, ia spune. Ce-ai vrut să-l întrebi pe Frans?

— Nu contează. Doarme și este timpul să plec.

— Hai, spune.

— Muntele Cremora.

— De ce n-ai spus așa din capul locului? Ce vrei să știi despre muntele ăla?

Coliba se afla destul de departe, în afara satului, chiar la marginea pădurii de conifere, iar pădurea începea chiar în spatele gardului livezii, plină de copaci încărcați de mere. Restul nu ieșea din tiparul rural clasic – un hambar, un șopron, un coteț de găini, câțiva stupi, o grădină de legume, o grămadă de gunoi de grajd. O șuviță de fum palid și plăcut parfumat se înălța din horn.

Puștanii care se hârjoneau în apropierea gardurilor vii l-au observat primii și au alertat mahalaua cu țipetele lor drăcești. Trei copii care stăteau în curte s-au repezit spre colibă. O femeie a apărut în prag. Voinică, cu părul de culoare deschisă, cu un șorț peste rochia cadrilată. Vrăjitorul s-a apropiat și a descălecat.

— Bun găsit, a spus el. E-acasă jupânul?

Puștii, de fapt niște fete, s-au lipit de rochia și de șorțul mamei. Femeia se uita la vrăjitor, dar în zadar ai fi căutat înțelegere în privirea ei. Nici nu era de mirare. Nu-i scăpase din vedere mânerul spadei de deasupra umărului vrăjitorului. Medalionul de la gât. Țintele de argint de pe mănuși, pe care vrăjitorul nici nu încerca să le ascundă. Dimpotrivă, chiar le ținea la vedere.

— Jupânul, a repetat el. Adică Otto Dussart. Am de discutat ceva cu el.

— Ce anume?

— Ceva personal. Este acasă?

L-a țintuit cu privirea, tăcută, cu capul ușor înclinat. Din câte putea aprecia el, era de o frumusețe rustică, să zicem, așa încât ar fi putut să aibă între douăzeci și cinci și patruzeci și cinci de ani. O evaluare mai precisă, cum se întâmpla adesea în cazul majorității sătencelor, nu era posibilă.

— Este acasă?

— Nu.

— Atunci o să-l aștept să se întoarcă, a anunțat el, aruncând frâiele iepei sale pe o scândură din gard.

— O să dureze.

— O să rezist eu cumva, n-am încotro. Cu toate că, sincer să fiu, aș prefera să aștept înăuntru decât aici, priponit lângă gard.

Preț de câteva clipe, femeia l-a măsurat cu privirea. Pe el, apoi i-a măsurat medalionul.

— Oaspete, hai în casă, a spus ea în cele din urmă. Te poftesc să intri.

— Primesc, a răspuns el cu formula obișnuită. Nu se cade să încalc regulile ospitalității.

— Nu se cade, a repetat ea răspicat, dar spadă ai.

— Așa mi-e meseria.

— Spadele dăunează. Și ucid.

— Asta-i viața. Cum rămâne cu poftitul, până la urmă?

— Poftim înăuntru.

În acest tip de căsuță, trebuia mai întâi să meargă printr-un hol, întunecat și aglomerat de o mulțime de cioveie. Apoi a pătruns în încăperea propriu-zisă, care s-a dovedit a fi destul de spațioasă, luminoasă și curată. Pereții purtau urme de funingine numai în colțul cu bucătăria și cu soba; în rest erau de un alb primitor, iar ochiul se bucura de scoarțe colorate; peste tot atârnau tot soiul de ustensile casnice, buchete de plante, cununi împletite de usturoi, ghirlande de

ardei. O perdea de pânză țesută în casă despărțea încăperea de dormitor. Mirosea a bucătărie. Adică a varză gătită.

— Te poftesc să șezi.

Femeia a rămas în picioare, strângându-și șorțul. Fetele s-au așezat lângă sobă, pe o bancă joasă, și s-au pus pe sporovăit.

Medalionul de la gâtul lui Geralt vibra. Puternic și neîncetat. I se zbătea pe sub cămașă ca o pasăre capturată.

— Spada aceea, i-a spus femeia, mergând spre bucătărie, se cuvenea să fie lăsată în hol. Nu se cade să stai la masă cu o armă. Numai tâlharii fac așa. Ești cumva tâlhar?

— Știi foarte bine cine sunt, i-a retezat el vorba. Iar spada va rămâne acolo unde este. Pentru aducere-aminte.

— Aminte de ce?

— Acțiunile pripite au consecințe periculoase.

— Nu-i nicio armă aici, așa că...

— Bine, bine, a întrerupt-o el fără menajamente. Hai s-o lăsăm baltă, gazdă bună. Coliba și curtea unui țăran sunt un arsenal, mulți au căzut pradă sapelor, despre hârlețe și furci nici nu mai încape vorbă. Am auzit despre cineva bătut în putina de unt. Poți răni pe oricine, dacă-ți pui mintea. Sau dacă trebuie. Dacă tot a venit vorba, lasă oala cu apa clocotită în pace. Și îndepărtează-te de sobă.

— N-am avut de gând să fac nimic, a replicat femeia repede, minținд în mod vădit. Și nici nu-i apă clocotită acolo, ci borș. Am vrut să te servesc...

— Mulțumesc. Dar nu mi-e foame. Așa că nu te atinge de oală și pleacă de lângă sobă. Șezi blândă acolo, cu copiii. Și așa, cumințI, îl vom aștepta pe stăpânul casei.

Așteptau într-o tăcere mormântală, întreruptă doar de zumzetul mușTelor. Medalionul zvâcnea.

— În cuptor avem o oală cu varză, a rupt femeia tăcerea grea. Tre' scoasă și amestecat în ea, că de nu, se arde și se prinde.

— Ea, a arătat Geralt către cea mai mică dintre fete, las-o pe ea.

Fata s-a ridicat încet, aruncându-i vrăjitorului priviri furișe de sub mițele bretonului ei șaten. A apucat furculița de mânerul lung și s-a aplecat la ușa cuptorului. Și, dintr-odată, a sărit la Geralt ca o pisică. Avea de gând să-i țintuiască gâtul în perete cu furculița, dar el s-a aplecat, i-a smuls-o din mână și a trântit-o la podea. A început să se transforme înainte de a ajunge pe podea.

Femeia și celelalte două fete se transformaseră deja. Trei lupi, unul cenușiu și doi pui, cu ochi însângerați și colți rânjiți, s-au năpustit asupra vrăjitorului. În săritură, s-au despărțit, exact cum obișnuiesc lupii, atacând din toate părțile. Vrăjitorul a sărit, a împins banca spre lupoaică și a lovit puii cu pumnii acoperiți de mănuși cu ținte argintii. Au gemut și au căzut la pământ, dezvelindu-și colții. Lupoaica a urlat sălbatic și a sărit din nou.

— Nu! Edwina! Nu!

Ea s-a năpustit asupra lui, lipindu-l de perete. Dar de-acum în formă umană. Fetele, reluându-și înfățișarea inițială, au fugit imediat, ghemuindu-se lângă cuptor. Femeia a rămas în genunchi la picioarele lui, uitându-se stânjenită. Nu știa dacă îi era rușine din cauză că-l atacase sau pentru că dăduse greș.

— Edwina! Ce înseamnă asta? a tunat cu mâinile în șolduri un bărbos cu o înălțime considerabilă. Ce-i cu tine?

— E un vrăjitor! a pufnit femeia, încă în genunchi. Tâlhar cu spadă! A venit după tine! Criminalul! Pute a sânge!

— Taci, femeie. Îl cunosc. Iartă-mă, conașule Geralt. Ești bine? Îmi pare rău. N-a știut... A crezut că dacă ești vrăjitor...

S-a oprit, a privit neliniștit. Femeia și fetele s-au adunat în jurul sobei. Geralt ar fi putut jura că a auzit un mârâit ușor.

— Nu-i nimic, a spus el. N-am nimic cu ele. Dar ai picat la țanc. Exact la momentul potrivit.

— Știu, a tresărit vizibil bărbatul cu barbă. Știu, conașule Geralt. Stai jos, stai la masă... Edwina! Adu niște bere!

— Nu. Să ieșim, Dussart. Doar două vorbe am să-ți spun.

O pisică cu blănița sură stătea în mijlocul curții și, la vederea vrăjitorului, a zbughit-o și s-a pitit în urzici.

— Nu vreau să-ți necăjesc soția sau să-ți sperii copiii, l-a lămurit Geralt. Pe de altă parte, am o chestiune despre care aș prefera să vorbim între patru ochi. Știi, este vorba despre o favoare.

— Orice dorești, s-a îndreptat bărbosul. Hai, spune-mi. Îți voi îndeplini orice dorință, orice îmi stă în putință. Am o mare datorie la tine. Umblu prin lumea asta și sunt în viață datorită ție. Căci atunci m-ai cruțat. Îți datorez...

— Nu mie. Ție însuți. Faptului că, fie și sub formă de lup, ai rămas om și n-ai făcut niciun rău niciodată nimănui.

— N-am făcut niciun rău, așa este. Și la ce bun? Vecinii, de îndată ce au intrat la bănuieli, au umblat după un vrăjitor care să-mi vină de hac. Cu toate că erau săraci lipiți pământului, au strâns ban lângă ban, astfel încât să te poată năimi pe dumneata.

— M-am gândit la asta, a recunoscut Geralt, să le dau banii înapoi. Dar ar putea trezi bănuieli. Le-am dat cuvântul meu de vrăjitor că te-am dezlegat de farmecul de vârcolac aruncat peste tine și că ai devenit cel mai normal om din lume. O astfel de ispravă trebuie să coste. Dacă oamenii plătesc pentru ceva, ei cred în acel lucru; ceea ce se plătește devine adevărat și legal. Cu atât mai mult cu cât este mai scump.

— Mă trec fiori reci pe șira spinării când îmi amintesc de acea zi, a adăugat Dussart palid: Aproape că am murit de frică atunci, când te-am văzut cu lama de argint. Am crezut că mi-a venit ceasul. După ce auzisem o groază de povești... Despre vrăjitori-ucigași, care sunt însetați de sânge și de tortură. Dar tu te-ai dovedit a fi un om drept. Și bun.

— Să nu exagerăm. Dar mi-ai luat în seamă sfatul, te-ai mutat din Guaamez.

— N-am avut de ales, a spus Dussart sumbru. În Guaamez mi-au dat crezare că sunt dezlegat de farmece, dar ai avut dreptate, unui fost vârcolac nu-i este ușor

printre oameni. Exact așa cum ai spus: cine ai fost este mai important pentru oameni decât cine ești. Am fost nevoit să plec de acolo, să rătăcesc pe meleaguri străine, unde nimeni nu mă cunoștea. Am cutreierat, am cutreierat... Până când, în cele din urmă, am ajuns aici. Iar aici am cunoscut-o pe Edwina...

— Se întâmplă destul de rar, a scuturat Geralt din cap, ca doi teriantropi să se împerecheze. Se întâmplă și mai rar să aibă urmași. Ești norocos, Dussart.

— Și dacă ai și ți, a zâmbit larg lupul. Copilele sunt ca din tablou, o să fie niște domnițe tare frumoase. Iar Edwina și cu mine suntem făcuți unul pentru altul. O să rămân cu ea până la sfârșitul zilelor.

— Ea și-a dat seama pe loc că sunt vrăjitor. Și era gata să se apere. Cu borș fierbinte, n-o să-ți vină a crede, avea de gând să mă trateze. Probabil că e sătulă până peste cap de ascultat povești despre vârcolaci și vrăjitori însetați de sângele și de suferința lor.

— Iart-o, conașule Geralt. Și îndată vom gusta din acest borș. Edwina gătește cel mai delicios borș.

— Poate că e mai bine, a clătinat vrăjitorul din cap, să nu mă mai vadă. Nu vreau să le sperii pe copile, cu atât mai puțin să-ți necăjesc soția. Pentru ea, sunt încă un tâlhar cu spadă, nu ne putem aștepta că ea să mă accepte prea curând. A spus că put a sânge. La figurat, din câte am înțeles.

— Nu chiar. Fără supărare, conașule vrăjitor, dar duhnești a sânge de la o poștă.

— N-am mai avut contact cu sângele de...

— De vreo două săptămâni, aș spune, a terminat vârcolacul. Este sânge coagulat, sânge mort, ai atins pe cineva care era plin de sânge. Este și sânge mai vechi, de acum o lună cel puțin. Sânge rece. Sângele vorbește. Și tu te-ai mânjit de el. Din rană, de sânge viu.

— Sunt uluit.

— Noi, vârcolacii, s-a îndreptat mândru Dussart, avem un simț al mirosului mai dezvoltat decât oamenii.

— Știu, a zâmbit Geralt. Știu că simțul mirosului la vârcolac este o adevărată minune a naturii. Tocmai de aceea vin la tine, pentru a-ți cere o favoare.

— Chițcani, a spus Dussart. Chițcani, adică șoareci. Și șoareci de câmp. O droaie de șoareci de câmp. Bălegar. Mult bălegar. Mai ales de jder. Și de nevăstuică. Nimic altceva.

Vrăjitorul a oftat, apoi a scuipat. Era dezamăgit. Era a patra peșteră în care Dussart nu putea găsi altceva decât rozătoare și prădători care vânau rozătoarele. Și o mulțime de excremente de la toți.

Au trecut într-o altă cavernă căscată în peretele de stâncă. Pietricelele se dislocau de sub picioarele lor și se rostogoleau până la baza versantului. Avansau anevoios pe poteca abruptă; Geralt începea să se simtă obosit. În funcție de teren, Dussart se transforma în lup sau își păstra forma umană.

— Ursoaică. S-a uitat într-o altă peșteră, a adulmecat. Cu pui. A fost, dar a plecat, nu mai este acolo. Sunt marmote. Chițcani. Lilieci. O droaie de lilieci. Hermină. Jder. Gluton. Multă balegă.

Următoarea grotă.

— Dihoriță. E în călduri. Este și un gluton... Nu, doi. O pereche de glutoni. Un izvor subteran, apă ușor sulfuroasă. Gremlini, o haită întreagă, poate vreo zece bucăți. Ceva amfibieni, poate salamandre... Lilieci...

Un vultur imens a zburat de pe o margine de stâncă, dând târcoale deasupra lor, țipând întruna.

Vârcolacul și-a ridicat privirea spre vârfurile munților. Și spre norii întunecați alunecând în spatele lor.

— Vine furtuna. Ce vară, aproape nicio zi fără furtună... Ce facem, conașule Geralt? Următoarea cavernă?

— Următoarea cavernă.

Pentru a ajunge la următoarea, trebuiau să treacă de o cascadă care curgea dintr-o stâncă, nu foarte mare și fără prea multă forță, dar îndeajuns pentru a-i uda serios. Rocile acoperite de mușchi erau ca săpunul de alunecoase. Dussart, în

încercarea de a înainta cumva, s-a transformat în lup. Geralt, după ce a alunecat periculos de mai multe ori, s-a resemnat, a înjurat și a trecut printr-o porțiune mai dificilă în patru labe. *Bine că nu este Jaskier aici*, s-a gândit el, *căci ar avea grijă să descrie asta într-o baladă.* În frunte un vârcolac în chip de lup, în spatele lui un vrăjitor în patru labe. Ce s-ar mai distra oamenii.

— O gaură mare, a adulmecat Dussart. Mare și adâncă. Acolo sunt troli de munte, cinci sau șase troli adulți. Și lilieci. O mulțime de guano de la lilieci.

— Mergem mai departe. La următoarea.

— Troli... Aceiași troli ca înainte. Cavernele comunică. Un urs tânăr. A fost aici, dar a plecat. Nu cu multă vreme în urmă. Marmote. Lilieci. Teci de spade.

Din următoarea speluncă vârcolacul a sărit înapoi ca ars.

— O gorgonă, a șoptit el. În adâncurile peșterii se află o gorgonă uriașă. Doarme. Nu este nimic altceva în afară de ea.

— Nici nu-i de mirare, s-a bâlbâit vrăjitorul. Să plecăm de aici. În liniște. Căci s-ar putea trezi...

S-au îndepărtat, uitându-se neliniștiți în urma lor. S-au apropiat de următoarea grotă, din fericire destul de departe de vizuina gorgonei, s-au apropiat foarte încet, conștienți că nicio măsură de precauție nu avea cum să le dăuneze. Nu le-au dăunat, dar s-au dovedit a fi în zadar. Următoarele peșteri nu ascundeau nimic în adâncurile lor în afară de lilieci, marmote, șoareci, mușchi și șopârle. Și straturi peste straturi de găinaț.

Geralt era obosit și resemnat. Dussart, la fel – era cât se poate de limpede. Dar nu se pierdea cu firea; trebuie să recunoaștem, avea o mină bună, nu lăsa să-i scape niciun cuvânt, niciun gest de descurajare. Cu toate acestea, vrăjitorul nu-și făcea iluzii. Vârcolacul se îndoia de succesul încercării. Așa cum Geralt auzise spunându-se cu diverse ocazii și așa cum îi confirmase bătrâna tămăduitoare, versantul estic, cel mai abrupt, al muntelui Cremora fusese străpuns ca brânza, străpuns de nenumărate peșteri. Peșteri, ce-i drept, găsiseră cu duiumul. Dar era

clar că Dussart nu avea încredere că vor reuși să o găsească exact pe cea care servea drept acces subteran către interiorul complexului stâncos al Citadelei.

De parcă lucrurile nu erau suficient de complicate, un fulger a străpuns cerul. A tunat. Și a început să plouă. Geralt era cât pe ce să scuipe, să tragă o înjurătură urâtă și să anunțe sfârșitul expediției. Dar s-a abținut.

— Continuăm, Dussart. Următoarea cavernă.

— Cum doriți, conașule Geralt.

Și brusc, în următoarea deschidere din stâncă s-a produs, exact ca într-un roman de duzină, o întorsătură neașteptată a acțiunii.

— Lilieci, a raportat vârcolacul, adulmecând. Lilieci și... o pisică.

— Un râs? O pisică sălbatică?

— O pisică. Dussart s-a îndreptat cu fermitate în glas: O pisică domestică obișnuită.

Otto Dussart s-a uitat curios la sticluțele mici cu elixiruri, a urmărit blajin cum vrăjitorul bea din ele. Cu ochii larg deschiși de admirație și de groază, a observat schimbările care aveau loc în înfățișarea acestuia.

— Nu-mi porunci, a spus vârcolacul, să intru în acea peșteră cu tine. Fără supărare, dar n-am de gând să intru. Mi-e atât de frică de ceea ce ar putea fi acolo, că mi se face părul măciucă...

— Nici nu mi-a trecut vreodată prin cap să-ți cer așa ceva. Du-te acasă, Dussart, la soția și la fiicele tale. Mi-ai făcut un serviciu neprețuit, ai făcut ceea ce ți-am cerut, nu pot să-ți cer mai mult.

— Aștept, a protestat vârcolacul. O să aștept până vei ieși.

— Nu știu, a răspuns Geralt așezându-și spada pe spate, când voi ieși de acolo. Nu este sigur nici dacă voi mai ieși vreodată teafăr de acolo.

— Nu vorbi așa. O să te aștept... Până când se lasă amurgul.

Fundul peșterii era acoperit de un strat gros de guano de liliac. Liliecii înșiși, așa-numiții „șoareci cu burtă“, atârnau de tavan în grupuri, de parcă ar fi dormit, zvârcolindu-se și chițăind din când în când. La început, tavanul de deasupra

capului lui Geralt era înalt, se putea mișca în voie și destul de repede, călcând pe solul drept. Dar foarte curând a devenit mai dificil: mai întâi a trebuit să se aplece, din ce în ce mai jos, până când nu a mai avut de ales și s-a ghemuit, iar apoi a umblat în patru labe. Și în cele din urmă a ajuns să se târască.

La un moment dat s-a oprit, hotărât să se întoarcă. Galeria era atât de îngustă încât amenința să se înfunde. Dar a auzit susurul apei și a simțit o rafală de aer rece pe față. Conștient de riscul pe care și-l asuma, s-a împins prin crăpătură și a oftat ușurat când aceasta a început să se lărgească. Deodată, galeria s-a transformat într-un jgheab înclinat care l-a condus în jos, direct în albia unui pârâu subteran care curgea dintr-un perete stâncos și care dispărea sub versantul opus. O lumină slabă pătrundea de sus, de unde, de la o înălțime considerabilă, venise și rafala de aer rece.

Ponorul în care dispărea pârâul părea complet invadat de apă, iar vrăjitorului, care bănuia și prezența unui sifon, nu-i surâdea ideea de a se scufunda. A ales drumul în amonte, mergând contra curentului impetuos. Când a ieșit într-o sală vastă, era ud până la piele și murdar de nămolul de la depozitele de calcar.

Sala era imensă, plină de concrețiuni maiestuoase, de draperii, stalagmite, stalactite și coloane de calcar. În partea de jos, pârâul curgea într-un meandru adânc sculptat în stâncă. Și aici lumina pătrundea de sus și se simțea un curent slab de aer. Și se mai simțea ceva. Mirosul vrăjitorului cu siguranță nu putea concura cu cel al unui vârcolac, dar acum și el simțea ceea ce simțise Dussart: un iz slab de urină de pisică.

S-a oprit o clipă și s-a uitat în jur. Curentul de aer îi indica ieșirea, o deschidere care, la fel ca portalul unui palat, era flancată de nişte coloane de stalagmite solide. Nu departe, a văzut o scobitură plină de nisip fin. De-acolo venea mirosul de urină. Numeroase urme de lăbuțe de pisică erau vizibile pe nisip.

Și-a aranjat pe spate spada, pe care trebuia să o scoată la intrarea în galeria îngustă. Și a înaintat printre stalagmite.

Coridorul care ducea ușor în sus era uscat și avea o boltă înaltă. Podeaua era acoperită cu pietre mari, dar se putea avansa și așa a și făcut. Apoi coridorul era blocat de o ușă solidă și încuiată. Până atunci nu fusese deloc sigur că era pe drumul cel bun sau că intrase în peștera potrivită. Ușa părea să-i confirme însă că așa era.

În ușă, chiar deasupra pragului, era o mică deschidere făcută foarte recent. Un loc de trecere pentru pisică.

A împins ușa: nici nu s-a clintit. Pe de altă parte, medalionul lui a vibrat ușor. Ușa era magică, protejată de o vrajă. Însă tremurul relativ slab al medalionului sugera că nu era o vrajă puternică.

Și-a apropiat fața de ușă.

— Prieten.

Ușa s-a deschis fără cel mai mic scârțâit al balamalelor. După cum Geralt ghicise pe bună dreptate, fusese prevăzută cu o protecție magică destul de slabă și cu o parolă. Pentru că nimeni, din fericire pentru el, nu se gândise că ar fi bine să instaleze ceva mai sofisticat. Fusese concepută ca o barieră care să împiedice accesul în complexul din peșteră și era menită să țină departe creaturile incapabile să folosească o astfel de magie elementară.

Dincolo de ușa pe care, pentru siguranță, a fixat-o cu o piatră, se termina peștera naturală. Începea un coridor săpat cu târnăcopul în stâncă.

În ciuda tuturor dovezilor, încă nu era sigur. Până în momentul în care a văzut o lumină în fața lui. Era lumina pâlpâitoare a unei torțe sau a unei lămpi. Iar o clipă mai târziu a auzit un râs cunoscut. Un orăcăit.

— Buueh-hhhrrr-eeeehhh-bueeeeh!

Părea că lumina și orăcăitul veneau dintr-o încăpere vastă; o torță înfiptă într-un stâlp de fier lumina sala. De-a lungul peretelui erau îngrămădite lăzi, cufere și butoaie. Lângă un cufăr stăteau Bue și Bang pe câte un butoi. Jucau barbut. Bang, cel care, evident, obținuse un scor mai mare la zaruri, orăcăia.

Pe cufăr, la îndemână, aveau o damigeană de țuică... Iar alături, o gustare.

Un picior de om prăjit.

Vrăjitorul și-a scos spada.

— Bine v-am găsit, băieți.

Bue și Bang l-au privit o vreme cu gurile larg căscate. Apoi au început să urle, să sară, să răstoarne butoaiele, s-au repezit la arme. Bue – o coasă, iar Bang – un iatagan uriaș. Și s-au năpustit asupra lui Geralt.

L-au luat prin surprindere, cu toate că știa că nu avea cum să fie primit cu urale. Dar nu se așteptase la o asemenea agilitate din partea acelor uriași diformi.

Bue și-a fluturat coasa în dreptul genunchilor. Dacă nu ar fi sărit, Geralt și-ar fi pierdut ambele picioare. Abia a reușit să evite lovitura lui Bang, al cărui iatagan s-a izbit în peretele de piatră, stârnind o ploaie de scântei.

Vrăjitorul știa cum să facă față adversarilor rapizi. Chiar și celor mai mari. Mai rapizi sau mai lenți, mai mari sau mai mici, toți aveau anumite zone sensibile la durere.

Și habar nu aveau cât de rapid era un vrăjitor după ce își bea elixirurile.

O tăietură la cot l-a făcut pe Bue să urle. Una la genunchi, l-a făcut pe Bang să urle și mai tare. Vrăjitorul l-a păcălit pe Bue cu o piruetă rapidă, i-a evitat coasa dintr-un salt și i-a tăiat urechea cu vârful spadei. Uriașul a răcnit, clătinându-și capul ici-colo, a învârtit coasa, atacând. Geralt și-a încrucișat degetele și l-a lovit cu semnul Aard. Bue, atins de vrajă, a căzut cu atâta putere pe spate, încât i s-au auzit dinții clănțănind.

Bang a făcut o mișcare amplă cu iataganul. Geralt s-a ghemuit abil sub lamă, l-a lovit din zbor la celălalt genunchi, a făcut o piruetă, a sărit spre Bue, care încerca să se ridice, și l-a tăiat între ochi. Dar Bue a reușit să-și retragă capul, iar lovitura nu şi-a atins ținta, abia atingându-i arcadele ogrotrolului, a cărui față s-a umplut îndată de sânge. Bue a urlat, a sărit ca un arc și s-a năpustit orbește asupra lui Geralt. Geralt a săltat îndărăt. Bue s-a ciocnit de Bang, prăbușindu-se împreună cu el. Bang l-a îndepărtat și s-a aruncat spre vrăjitor, răcnind furios și atacându-l cu iataganul. Geralt a evitat lama cu o fentă rapidă și cu o semipiruetă

și l-a lovit pe ogrotrol de două ori, în ambele coate. Bang a urlat, dar nu a dat drumul armei; a ridicat din nou brațul și a împărțit lovituri ample și haotice. Geralt a sărit îndărăt. Ajuns în spatele lui Bang, nu a putut rata ocazia unui contraatac. Și-a întors spada și l-a lovit de jos, vertical, chiar între fese. Bang s-a apucat de fund, a țipat, a gemut, a fornăit, și-a îndoit genunchii și s-a udat de urină.

Orbit de sânge, Bue a ridicat coasa și a lovit. Dar nu pe vrăjitor, care plecase cu o piruetă, ci pe partenerul său, care se afla în spatele acestuia. I-a retezat capul de pe umerii puternici. Aerul a ieșit cu un șuierat puternic din traheea secționată, sângele a țâșnit din arteră ca lava din craterul unui vulcan, ajungând până în tavan.

Bang stropea cu sânge, ca o statuie fără cap într-o fântână arteziană, ținut în poziție verticală de picioarele sale enorme și plate. Dar în cele din urmă s-a răsturnat și a căzut ca un buștean.

Bue și-a șters ochii mânjiți de sânge. Când și-a dat seama de ce se întâmplase, a început să mugească precum un bivol. A dat din picioare, și-a fluturat coasa. S-a răsucit pe loc în căutarea vrăjitorului. Nu l-a găsit. Pentru că vrăjitorul se afla taman în spatele lui. Rănit la subraț, uriașul a lăsat coasa și s-a năpustit asupra lui Geralt cu mâinile goale, dar sângele i-a inundat din nou ochii, așa că s-a izbit de perete. Geralt a sărit la el și l-a spintecat.

Desigur, Bue nu știa că are arterele secționate și că trebuia să fi murit deja. A mugit, s-a răsucit pe loc, fluturându-și brațele în toate direcțiile. Apoi picioarele i-au cedat și a îngenuncheat într-o baltă de sânge. În genunchi, a continuat să geamă și să-și fluture brațele, dar din ce în ce mai încet și mai tăcut. Geralt s-a apropiat de el pentru a-l lichida și i-a dat o lovitură cu spada sub stern. A fost o greșeală.

Ogrotrolul a icnit și a apucat lama vrăjitorului, apoi garda și mâna acestuia. Ochii îi erau deja încețoșați, dar nu slăbea strânsoarea. Geralt i-a pus bocancul

pe piept, l-a împins, l-a smucit. Cu toate că sângele îi picura pe mâini, Bue nu a renunțat.

— Nenorocitule! i-a spus Pasztor printre dinții încleștați când a intrat în peșteră cu arbaleta sa cu arc dublu îndreptată către vrăjitor. Ai venit să-ți cauți moartea. Ți-ai găsit-o, la naiba să te ia! Ține-l, Bue!

Geralt s-a zbătut. Bue a gemut, dar nu i-a dat drumul. Cocoșatul a rânjit și a apăsat pe trăgaci. Aplecându-se pentru a evita lovitura, Geralt a simțit cum penele săgeții grele i-au zgâriat spinarea și aceasta s-a izbit puternic de perete. Lăsând spada, întins pe burtă, Bue l-a apucat de picioare pe vrăjitor, ținându-l pe loc. Pasztor a început să chițăie triumfător și a ridicat arbaleta.

Dar nu a apucat să tragă.

Un lup imens s-a aruncat în peșteră ca un proiectil cenușiu. L-a atacat din spate pe Pasztor, care era în picioare, rupându-i ligamentele și arterele poplitee. Cocoșatul a țipat și s-a prăbușit pe jos. Frânghia arcului de la arbaleta pe care o lăsase să scape s-a rupt. Bue a bombănit ceva răgușit. Iar vârful săgeții i-a intrat direct într-o ureche și i-a ieșit pe cealaltă.

Pasztor a început să urle. Lupul și-a deschis fălcile înfricoșătoare și l-a apucat de cap. Urletul s-a transformat într-un gâfâit.

Geralt l-a împins pe ogrotrolul mort, care s-a prăbușit pe sol, în cele din urmă.

Dussart, revenit la înfățișarea umană, stătea deasupra cadavrului lui Pasztor, ștergându-și buzele și bărbia.

— Sunt vârcolac de patruzeci și doi de ani, i-a spus vrăjitorului întâlnindu-i privirea. Și acum am avut în sfârșit ocazia să mușc pe cineva.

— A trebuit să vin, conașule Geralt. Știam că trebuie să te avertizez, a spus Dussart.

— În privința lor? a întrebat vrăjitorul, curățând lama și arătând spre trupurile lipsite de viață.

— Nu numai.

Geralt a intrat în încăperea indicată de vârcolac. Și, instinctiv, a făcut un pas înapoi.

Podeaua de piatră era înnegrită de la sângele uscat. În mijlocul încăperii era o groapă neagră, plină de cărămizi. Alături se ridica o movilă de cadavre. Despuiate și rănite, spintecate, sfâșiate, unele jupuite. Era greu de estimat numărul lor.

Din adâncurile gropii se auzeau ecouri distincte de plesnituri și de trosnete de oase zdrobite.

— N-am putut simți înainte, a mormăit Dussart cu o voce plină de dezgust. Abia când ai deschis ușa acolo, jos, am simțit mirosul... Să plecăm de aici, conașule. Departe de această groapă comună.

— Mai am ceva de făcut aici. Dar du-te. Îți mulțumesc foarte mult pentru că mi-ai venit în ajutor.

— Nu-mi mulțumi. Îți eram dator. Sunt fericit că am reușit să mă revanșez.

O scară în spirală ducea în sus, încolăcindu-se în jurul unui arbore cilindric sculptat în stâncă. Era greu de estimat cu exactitate, dar Geralt a calculat cu aproximație că, dacă ar fi fost scara unui turn normal, ar fi ajuns deja la primul și poate chiar la al doilea etaj. Numărase șaizeci și doi de pași până când, în cele din urmă, a dat de o ușă.

La fel ca la ușa de mai jos, și în aceasta fusese tăiat cu fierăstrăul un loc de trecere pentru pisică. La fel ca aceea, avea și o încuietoare, dar nu era vrăjită și s-a deschis ușor când Geralt a apăsat pe clanță.

Încăperea în care a intrat nu avea ferestre și era slab luminată. Câteva sfere magice atârnau din tavan, dar doar una era aprinsă. Era o duhoare terifiantă de chimicale și de tot soiul de mizerii. Era de-ajuns o singură privire pentru a înțelege ce se întâmpla acolo: rafturi ticsite cu borcane, sticle și flacoane, precum și retorte, eprubete și intrumente de oțel. Cu alte cuvinte, un laborator, fără nici cea mai mică îndoială.

Borcane mari erau aliniate pe un raft aflat imediat lângă intrare. Cel mai apropiat era plin de ochi de om plutind într-un lichid galben, ca niște corcodușe

în compot. În cel de-al doilea borcan se afla un homunculus micuț, cât doi pumni la un loc. În al treilea...

În al treilea borcan un cap uman plutea într-un lichid. Probabil că nu l-a putut recunoaște după trăsături, distorsionate și desfigurate de răni și de umflături, precum și greu vizibile prin sticla groasă și prin lichidul tulbure. Dar capul era complet ras. Și doar un singur magician se rădea pe cap.

Se pare că Harlan Tzara nu ajunsese niciodată în Poviss.

Ceva plutea și în celelalte borcane, diverse monstruozități albăstrui și livide. Dar nu mai erau alte capete în ele.

Mijlocul încăperii era ocupat de o masă. O masă din oțel cu margini ridicate ca niște jgheaburi de scurgere.

Un cadavru gol zăcea pe masă. Un trup mic. Trupul unei fetițe. Al unei fetițe cu părul deschis la culoare.

Trupul avea o incizie în formă de Y. Organele interne fuseseră așezate pe ambele părți ale trupului într-un mod precis, ordonat și îngrijit. Arăta în toate privințele exact ca un desen dintr-un atlas de anatomie. Fig. 1, fig. 2 și așa mai departe.

Vrăjitorul a zărit o mișcare cu coada ochiului. O pisică mare și neagră s-a strecurat de-a lungul peretelui, l-a privit, a pufnit și a țâșnit prin ușa întredeschisă. Geralt a urmat-o.

— Conașule...

S-a oprit. Și s-a întors.

Într-un colț se afla o cușcă joasă, care semăna cu un coteț de păsări. A văzut degetele subțiri, strânse în jurul barelor de fier. Și apoi ochii.

— Conașule... salvați-mă...

Un băiețel, de cel mult zece ani. Ghemuit și tremurând.

— Salvați-mă...

— Stai liniștit. N-ai de ce să te temi acum, dar mai rezistă puțin. Mă întorc imediat după tine.

— Conașule! Nu pleca!

— Șșșșt, ți-am spus.

Mai întâi a ajuns într-o bibliotecă plină de praf, care i-a gâdilat nasul. Apoi într-un fel de salon. Și apoi în dormitor. Acolo era un pat mare, cu baldachin negru, pe suporturi din abanos.

A auzit un foșnet. S-a întors.

Sorel Degerlund stătea în prag. Cu freza aranjată, într-o mantie brodată cu stele aurii. Lângă Degerlund era ceva nu foarte mare, cenușiu și înarmat cu o spadă zerrikană.

— Am pregătit un borcan cu formol, i-a spus magicianul. Potrivit pentru capul tău, neisprăvitule. Omoară-l, Beta!

Degerlund nu și-a dus la capăt fraza, încântat de propria voce, în timp ce creatura cenușie a atacat – o făptură incredibil de rapidă, un șobolan sur, agil și silențios, cu un șuierat și o scânteiere de sabie. Geralt a evitat două lovituri clasice. Prima dată a simțit lângă ureche mișcarea aerului împins de lamă, a doua oară a fost o atingere ușoară pe mânecă. A parat a treia lovitură cu spada și, o clipă, au ajuns unul lângă altul. A văzut fața creaturii cenușii, ochii mari și galbeni, cu pupile verticale, două fante înguste în loc de nas, urechile ascuțite. Dihania nu avea bot.

S-au despărțit. Fiara s-a întors abil, a atacat imediat, în pas de dans, cu mişcări în zigzag. Previzibil din nou. Era supraomenesc de mobil, incredibil de agil, diabolic de rapid. Dar era prost.

Habar n-avea cât de rapid putea fi un vrăjitor care tocmai își băuse elixirurile! Geralt i-a îngăduit o singură lovitură, pe care a evitat-o abil. Apoi a venit rândul lui să atace. Cu o mișcare pe care o exersase de sute de ori. L-a înconjurat pe monstrul cenușiu cu o semipiruetă rapidă, l-a zăpăcit cu o fentă și i-a tăiat clavicula. Nici măcar n-a apucat să-i sângereze rana, că și-a întors spada și l-a spintecat pe monstru la subsuoară dintr-o lovitură. A sărit înapoi, pregătit pentru mai multe. Dar nu a mai fost nevoie.

Până la urmă s-a dovedit că monstrul avea și o gură. S-a deschis larg pe fața lui cenușie, ca o rană crăpată de la o ureche la alta, dar nu mai mult de jumătate de centimetru. Cu toate acestea, monstrul nu a scos niciun sunet, nu a rostit niciun cuvânt. A căzut în genunchi, apoi pe o parte. Preț de o secundă a tremurat, fluturându-și brațele și picioarele, ca un câine care visează. Apoi a murit. În tăcere.

Degerlund a greșit. În loc să fugă, a ridicat ambele brațe și, cu o voce furioasă, lătrătoare, plină de furie și ură, a început să bolborosească un descântec. În jurul mâinilor lui au apărut flăcări care se învârteau pentru a forma un glob incandescent. Părea că e o vată de zahăr pe băț. Ba chiar așa și mirosea.

Degerlund nu a avut timp să formeze un glob complet. Habar n-avea cât de rapid putea fi un vrăjitor care tocmai își băuse elixirurile! Geralt s-a năpustit asupra lui, lovind globul și mâinile magicianului cu spada. Globul a bubuit de parcă ar fi explodat o sobă și din el au țâșnit scântei. Degerlund, urlând, a scăpat din mâinile sângerânde globul incandescent. Sfera s-a stins, umplând locul cu un miros înecăcios de caramel ars.

Geralt și-a aruncat spada. A sărit cu elan și l-a plesnit pe Degerlund peste față cu dosul mâinii. Magicianul a scos un strigăt, s-a învârtit și s-a întors cu spatele. Vrăjitorul l-a ridicat, l-a prins cu o cataramă, a dat să-l sugrume cu brațele încolăcite în jurul gâtului. Degerlund a început să țipe, să lovească cu picioarele.

— Nu poți, s-a tânguit el. Nu poți să mă ucizi! Nu ai voie... Eu sunt... Sunt om!

Geralt a strâns brațul în jurul gâtului lui. Nu prea puternic, la început.

— N-am fost eu! a țipat magicianul. A fost Ortolan! Ortolan mi-a poruncit! El m-a obligat! Și Biruta Icarti a știut totul! Ea! Biruta! A fost ideea ei, medalionul! Ea a fost cea care mi-a poruncit!

Vrăjitorul și-a întețit strânsoarea.

— Ajutoooooooor! Oameeeeeeeni! Ajutoooooor!

Geralt și-a întețit strânsoarea.

— Oam... Ajutor... Nuuuuu...

Degerlund gemea, saliva i se prelingea abundent din gură. Geralt a întors capul și a întețit strânsoarea. Degerlund și-a pierdut cunoștința, capul îi atârna inert.

Mai tare. Osul hioid a trosnit. Mai tare. Laringele a cedat. Mai tare. Și mai tare.

Vertebrele cervicale au trosnit și s-au deplasat.

Geralt l-a mai sugrumat pe Degerlund o vreme. Apoi i-a smucit capul într-o parte, ca să fie sigur sută la sută. În cele din urmă, i-a dat drumul. Magicianul a alunecat pe podea, moale ca o cârpă.

Vrăjitorul și-a șters mâneca pătată de salivă de o perdea.

Pisica neagră, imensă, a apărut de nicăieri. S-a gudurat pe lângă trupul lui Degerlund. I-a lins mâna înțepenită. A început să miaune, să scâncească cu jale. S-a întins lângă cadavru, s-a cuibărit alături. L-a privit pe vrăjitor cu ochii aurii, larg deschiși.

— A trebuit să o fac, a spus Geralt. N-am avut încotro. Toate ca toate, dar tu ar trebui să înțelegi.

Pisica a mijit ochii. În semn că a înțeles.

Să ne-așezăm dar, pentru Dumnezeu!
Și-om spune basme, despre cum mor regii!
Cum unii-s mătrășiți, uciși sunt alții
În luptă, alții-s bântuiți de duhul
Acelor maziliți; cum de nevastă
Sunt alții otrăviți, uciși în somn,
Toți omorâți [...].
WILLIAM SHAKESPEARE, *Richard al II-lea*[35]

William Shakespeare, *Richard al II-lea,* traducere din lb. engleză în limba poloneză a originalului de Stanisław Koźmian, traducerea în lb. română de Mihnea Gheorghiu, apud *Opere complete,* ediție îngrijită și note de Leon D. Levițchi, note de Virgiliu Ștefănescu-Drăgănești, Editura Univers, București, 1984. vol. III, p. 178 (n. red.).

18

Ziua nunții regale se bucura de o vreme splendidă încă din zori, niciun nor nu păta seninul cerului de deasupra Kerackului. Încă de dimineață era foarte cald, însă vipia era domolită de briza care sufla dinspre mare.

Încă de la primele ore, forfota domnea în Orașul de Sus. Străzile și piețele fuseseră măturate cu atenție, fațadele caselor, decorate cu ghirlande și panglici, în vârful catargelor erau arborate fanioane. Drumul care ducea la palatul regal era încă din zori străbătut de un convoi de furnizori; carele și căruțele încărcate se întâlneau cu cele goale, care se întorceau, iar hamalii, meșterii, negustorii, curierii şi olăcarii se grăbeau să urce dealul.

Puțin mai târziu, drumul gemea de lectici în care erau purtați invitații la nuntă. „Nunta mea n-o să fie de doi bani“, declarase regele Belohun, „nunta mea trebuie să rămână întipărită în amintirea tuturor și să aibă un ecou răsunător în întreaga lume.“ Din porunca regelui, festivitățile trebuiau să înceapă dimineața devreme și să dureze până noaptea târziu. În tot acest timp, atracții absolut senzaționale îi așteptau pe oaspeți.

Kerackul era un regat mic și, în general, de mică importanță, așa că Geralt se îndoia că lumii îi păsa în mod deosebit de nunta regelui Belohun; chiar dacă acesta din urmă ar fi hotărât să petreacă o săptămână întreagă și ar fi inventat cine știe câte atracții, informațiile despre eveniment nu aveau nici cea mai mică șansă de a ajunge la urechile oamenilor aflați la o distanță mai mare de o sută de mile. Dar se știa foarte bine că, pentru Belohun, centrul lumii se întâmpla să fie orașul Kerack, lumea fiind alcătuită din împrejurimile sale, pe o rază destul de mică.

Geralt și Jaskier s-au ferchezuit cât au putut de bine. Geralt își cumpărase chiar și o jachetă nou-nouță din piele de vițel, pe care se pare că o plătise cam prea generos. Cât despre Jaskier, el spusese de la început că nu dă doi bani pe nunta regală și că nu are de gând să ia parte la ea. Căci era, desigur, pe lista de invitați, însă nu ca poet și ca bard renumit în lume, ci ca rudă a procurorului regelui. Și nu i se ceruse să interpreteze nicio baladă. Considerând că i se adusese o ofensă, s-a necăjit. Ca de fiecare dată însă, resentimentele lui nu au durat mult, doar o jumătate de zi.

De-a lungul drumului care șerpuia în jurul colinei erau instalate catarge în vârful cărora, fluturând leneș în vânt, atârnau fanioane galbene cu stema Kerackului – un delfin albastru *nageant* cu aripioare și coadă roșii, mișcat leneș de briză.

Ruda lui Jaskier, Ferrant de Lettenhove, însoțit de mai mulți străjeri regali, costumați în culorile delfinului heraldic, cu alte cuvinte în albastru și roșu, îi aștepta în fața intrării în complexul palatului. Procurorul l-a salutat pe Jaskier și a chemat un paj care urma să-l ajute pe poet și să-l conducă la locul petrecerii.

— Iar pe dumneata, stimate Geralt, te-aș ruga să mă urmezi.

Au mers de-a lungul unei alei laterale a parcului, trecând pe lângă o zonă destinată în mod evident dependințelor, dinspre care se puteau auzi clinchetele și zăngăniturile de oale și de ustensile de bucătărie, precum și jignirile grosolane cu care bucătarii își apostrofau ajutoarele. Pe deasupra, mirosea plăcut și apetisant a mâncare. Geralt știa meniul și știa cu ce vor fi serviți oaspeții în timpul petrecerii de nuntă. Cu câteva zile înainte, el și Jaskier vizitaseră hanul „Natura Rerum". Febus Ravenga, fără să-și ascundă mândria, se lăudase că el și câțiva alți hangii vor organiza ospățul și că întocmiseră o listă de feluri de mâncare pentru prepararea cărora urmau să fie angajați doar cei mai distinși bucătari locali. „Stridii sotate, arici-de-mare, creveți și crabi vor fi serviți la micul dejun", spusese el. „Pentru gustarea de mai târziu vor fi piftii de carne și diverse plăcinte, somon afumat și marinat, rață în aspic, brânză de oaie și de capră. Pentru prânz vom

pregăti rasol de carne sau de pește *ad libitum*[36], chiftele de carne sau pește, ciorbă de burtă cu perișoare de ficat, pește pescar la grătar, ținut în prealabil în baiț de miere și biban-de-mare cu șofran și cuișoare."

„Apoi", a intonat Ravenga, modulându-și respirația ca un orator antrenat, „se vor servi fleici de carne friptă în sos alb cu capere, ouă și muștar, copane de lebădă în miere, claponi înveliți în osânză, potârnichi cu peltea de gutui, porumbei fripți și drob din ficat de miel și crupe de orz. Salate și legume de tot felul. Apoi, caramele, halvițe, fursecuri umplute, castane coapte, gemuri și marmelade. Bineînțeles că vinul din Toussaint va fi servit neîncetat și din belșug."

Ravenga descria totul cu atâta însuflețire, încât îți lăsa gura apă. Geralt se îndoia însă că va reuși să guste ceva din acel meniu atât de bogat. În niciun caz nu avea cum să fie oaspete la o asemenea nuntă. Se afla într-o situație mai proastă decât pajii, care puteau oricând să ciugulească câte ceva din vasele pe care le cărau la mese sau măcar să înfigă un deget în smântână, în sosurile sau pateurile pe lângă care se perindau în grabă.

Cadrul principal de desfășurare a sărbătorilor era parcul palatului, odinioară o livadă a templului, renovat și extins de regii Kerackului și îmbogățit cu coloane, foișoare și temple de meditație. În acea zi, printre copaci și clădiri fuseseră amenajate numeroase pavilioane colorate, în timp ce prelatele întinse între stâlpi fereau oaspeții de soarele arzător. Se adunaseră deja câțiva invitați. Nici nu aveau să fie prea mulți, vreo două sute cu toții. De întocmirea listei, conform zvonurilor, se ocupase însuși regele. Așa că invitațiile fuseseră adresate numai celor aleși pe sprânceană, elitei. Din câte se putea vedea, elita lui Belohun includea în cea mai mare parte familia și rudele. Pe lângă acestea, fusese invitată floarea locală și crema societății, cei mai importanți dregători din administrație, cei mai bogați oameni de afaceri din zonă și străini, precum și diplomații, adică spionii țărilor vecine care se dădeau drept atașați comerciali. Lista era completată de un grup mare de lingușitori, lăudători și pupincuriști ai regelui.

În fața uneia dintre intrările laterale ale palatului aștepta prințul Egmund, îmbrăcat într-un caftan negru, brodat din belșug cu auriu și argintiu. Era însoțit de câțiva tineri. Toți aveau părul lung și ondulat și toți erau îmbrăcați după ultimul răcnet, purtau dublete matlasate și pantaloni strâmți, cu buzunare căptușite exagerat în dreptul mădularelor. Lui Geralt tinerii nu îi erau deloc pe plac, și nu doar din cauza privirilor lor batjocoritoare aruncate hainelor cu care el era îmbrăcat. Îi aminteau prea mult de Sorel Degerlund.

Văzându-i pe procuror și pe vrăjitor, prințul a renunțat imediat la însoțitori. Un singur individ a rămas. Avea părul scurt și purta pantaloni obișnuiți. Cu toate acestea, lui Geralt nu-i era pe plac. Avea ochii ciudați şi se uita chiorâș.

Vrăjitorul s-a înclinat în fața prințului.

Prințul nu i-a întors plecăciunea, bineînțeles.

— Dă-mi spada, i-a spus el imediat după ce l-a salutat. Aici nu poți să defilezi cu arme. Nu te teme: chiar dacă nu poți s-o vezi, o vei avea întotdeauna la îndemână. Așa am poruncit. Dacă se va întâmpla ceva, îți va fi pusă de îndată la dispoziție. Căpitanul Ropp va avea grijă de asta.

— Și cât de mare ar fi şansă să se întâmple ceva?

— Dacă ar fi mică sau niciuna, te-ar deranja? Oh!

Egmund i-a observat teaca și lama:

— O spadă de Viroleda! Mai mult decât o spadă, o operă de artă. Știu asta, pentru că am avut cândva una similară. Fratele meu, Viraxas, mi-a furat-o. Când tatăl meu l-a alungat, înainte de a pleca, și-a însușit multe lucruri care nu-i aparțineau. Ca amintire, bineînțeles.

Ferrant de Lettenhove și-a dres vocea. Geralt și-a amintit de cuvintele lui Jaskier. În instanță nu era permisă pronunțarea numelui primului născut exilat.

Dar, evident, Egmund nu ținea cont de interdicții.

— O operă de artă, a repetat el, continuând să admire spada. Fără a investiga cum ți-ai procurat-o, te felicit pentru achiziție. Pentru că nu-mi vine să cred că cele care ți-au fost furate erau mai bune decât aceasta.

— O chestiune de gusturi, înclinații și preferințe. În ceea ce mă privește, aș prefera să le recuperez pe cele care mi-au fost furate. Alteța Voastră Regală și conașul procuror și-au dat cuvântul că-l vor descoperi pe autorul furtului. Am pus această condiție, dați-mi voie să vă amintesc, când am acceptat sarcina de a-l proteja pe rege. Condiție care, evident, nu a fost respectată.

— Într-adevăr, a recunoscut Egmund pe un ton glacial, dându-i spada căpitanului Ropp, individul care se uita chiorâș. Așadar sunt obligat să te despăgubesc. În loc de cele trei sute de coroane pentru serviciile dumitale, vei primi cinci sute. De asemenea, adaug că ancheta asupra spadelor dumitale nu a fost încheiată și că încă mai sunt șanse să le poți recupera. Dacă nu mă înșel, Ferrant are deja un suspect. Nu-i așa, Ferrant?

— Ancheta, a declarat Ferrant de Lettenhove sec, îl indică fără nicio îndoială pe Nikefor Muus, un funcționar de la primărie și ofițer judiciar. A fugit, dar arestarea lui este doar o chestiune de timp.

— Am încredere că nu va trece prea mult timp! a pufnit prințul. Nu este mare scofală să prinzi un funcționăraș pătat cu cerneală. Care, pe deasupra, probabil s-a pricopsit cu o droaie de hemoroizi din cauza ședерii prelungite la birou, care i-ar împiedica evadarea atât pe jos, cât și călare. Cum o fi reușit să fugă, oare?

— Avem de-a face cu o persoană foarte imprevizibilă. Procurorul și-a dres glasul: Și care, probabil, nu are toate țiglele pe casă. Înainte de a dispărea, a provocat o scenă revoltătoare în restaurantul lui Ravenga, cu privire la, iertare, fecalele umane... Restaurantul a trebuit să fie închis o vreme, pentru că... Te voi scuti de detalii scârboase. Spadele furate nu au fost descoperite la percheziția locuinței lui Muus, însă, în schimb, am găsit... Iartă-mă... Un sac de piele, umplut până la refuz cu...

— Destul, destul, pot să bănuiesc ce anume, a spus prințul Egmund cu o grimasă. Da, asta într-adevăr spune multe despre starea psihologică a individului. Dacă-i pe-așa, vrăjitorule, poți să-ți iei adio de la spadele dumitale. Chiar dacă Ferrant pune mâna pe el, n-o să scoată nimic de la un nebun. Nici nu merită să-i

torturezi pe bărbații ca el, căci vorbesc doar în dodii. Iar acum, iartă-mă, datoria mă cheamă.

Ferrant de Lettenhove l-a însoțit pe Geralt spre intrarea principală a parcului palatului. La scurt timp după aceea s-au trezit într-o curte cu dale de piatră, unde seneșalii îi întâmpinau pe oaspeți la sosire, iar străjerii și pajii îi însoțeau mai departe, până la intrarea principală a parcului.

— La ce pot să mă aștept?

— Poftim?

— La ce pot să mă aștept aici, astăzi? Ce nu pricepi?

— Prințul Xander, a început procurorul, coborându-și vocea, s-a lăudat în fața unor martori că mâine va fi încoronat rege. Nu este prima dată când anunță așa ceva și, de fiecare dată, era cherchelit.

— Ar fi în stare să comită o lovitură de stat?

— Nu chiar. Dar are camarila lui, adepți și favoriți. Aceștia ar fi în stare.

— Cât de adevărat este zvonul potrivit căruia Belohun va anunța astăzi că succesorul tronului va fi fiul conceput împreună cu noua lui soție?

— Destul de adevărat.

— Iar prințul Egmund, pierzându-și șansele de a urca pe tron, angajează un vrăjitor. Hei! Ascultați și vă minunați! Îl angajează pe vrăjitor să vegheze și să-i protejeze tatăl. Ce dragoste filială demnă de toată admirația.

— Să nu divagăm. Ai acceptat o misiune. Du-ți-o până la capăt.

— Am acceptat-o și mi-o voi duce până la capăt. Cu toate că nu mi-e limpede nimic. În cazul în care se va întâmpla ceva, nu știu pe cine voi avea de înfruntat. Poate că ar trebui să știu cine mă va sprijini în cazul în care se întâmplă ceva.

— Dacă va fi nevoie, așa cum a promis prințul, căpitanul Ropp îți va înapoia spada. Și te va sprijini. Te voi ajuta și eu, atâta cât îmi va sta în putere. Pentru că-ți vreau binele.

— De când?

— Poftim?

— Până acum nu am vorbit niciodată între patru ochi. Jaskier a fost întotdeauna de față cu noi și n-am vrut să deschid subiectul în prezența lui. Informațiile detaliate despre presupusele mele șarlatanii... cum le-a obținut Egmund? Cine le-a fabricat? Bineînțeles că nu el singur. Tu le-ai fabricat, Ferrant.

— N-am avut nimic de-a face cu toate astea. Te asigur...

— Pentru un apărător al legii, minți de îngheață apele. Mă întreb prin ce miracol ai reușit să obții poziția pe care o ocupi.

Ferrant de Lettenhove și-a strâns buzele.

— N-am avut încotro. Am executat un ordin.

Vrăjitorul l-a privit îndelung.

— Dacă ți-aș spune de câte ori am auzit asta, nu m-ai crede. Mă alină gândul că am auzit-o de cele mai multe ori din gura unor oameni care erau pe cale de a fi spânzurați.

Lytta Neyd se număra printre invitați. A observat-o fără probleme. Căci atrăgea toate privirile.

Rochia din crepdeșin verde strălucitor, cu decolteu adânc, era decorată pe piept cu un fluture brodat stilizat, strălucitor, cu paiete mici. Fusta avea volane în partea de jos. De regulă, volanele din ținuta fetelor mai mari de zece ani îi trezeau vrăjitorului o compasiune ironică, însă cele pe rochia Lyttei se armonizau minunat cu restul ținutei, într-un fel mai mult decât atractiv.

La gâtul magicienei atârna un colier de smaralde șlefuite, toate cam de mărimea unei migdale, dar unul era considerabil mai mare.

Părul ei roșcat era ca o pădure în flăcări.

Alături de Lytta se afla Mozaïk, care purta o rochie neagră, surprinzător de îndrăzneață, din șifon și mătase, cu umeri și mâneci complet transparente. Gâtul și decolteul fetei erau ascunse de un guler de șifon cenușiu, drapat fantezist, care, în combinație cu mănușile lungi și negre, dădeau siluetei o aură de extravaganță și mister.

Ambele purtau pantofi cu tocuri înalte – ai Lyttei erau din piele de iguană, iar ai lui Mozaïk erau negri, de lac.

Geralt a ezitat o clipă să se apropie. Dar numai o clipă.

— Bun găsit, l-a întâmpinat Lytta pe un ton rezervat. Ce întâlnire. Mă bucur să te văd. Mozaïk, ai câștigat, pantofii albi sunt ai tăi.

— Un pariu, a ghicit vrăjitorul. Pe ce subiect?

— Pe tine. Am crezut că nu te vom mai vedea, am pariat că nu vei mai apărea. Mozaïk a avut o altă părere, așa că a acceptat pariul.

I-a aruncat o privire profundă cu ochii de nuanța jadului, așteptând evident un comentariu. Un cuvânt. Orice. Geralt tăcea.

— Bun găsit, frumoase domnițe!

Jaskier a răsărit ca din pământ, un adevărat deus ex machina[37].

— Mă închin profund, aduc un omagiu frumuseții. Coniță Neyd, domniță Mozaïk. Iertați-mă că nu am adus flori.

— Te iertăm. Ce mai e nou în lumea artei?

— Ca de obicei în lumea artei, totul și nimic. Poetul a înșfăcat două cupe de vin de pe tava unui paj care se perinda pe acolo și le-a întins femeilor: Petrecerea e cam plictisitoare, nu-i așa? Dar vinul este bun. Est-Est, patruzeci de procente. Nici cel roșu nu este rău, l-am degustat. Dar nu cumva să beți hipocras – nu știu cum să-l pregătească. Oaspeții continuă să sosească, vedeți? Ca de obicei în înalta societate, sunt acele curse în sens invers, o cursă *à rebours*. O câștigă și ia laurii cel care ajunge ultimul. Și își face o intrare magnifică în scenă. Aici, probabil că asistăm la final. Proprietarul unui lanț de gatere trece linia de sosire împreună cu soția sa, pierzând în fața administratorului portului, care îi urmează îndeaproape împreună cu soția lui. La rândul său, aceștia sunt învinși de un dandy pe care nu-l cunosc...

— El este șeful reprezentanței comerciale din Kovir, a explicat Coral. Cu soția. A cui soție, aș fi curioasă să știu.

— Plutonului principal i se alătură, uite, Pyral Pratt, acel bătrân ticălos. Cu o parteneră care nu arată deloc rău... La naiba!

— Ce s-a întâmplat?

— Femeia de lângă Pratt..., Jaskier era să se înece. Este... este Etna Asider... Văduvioara care mi-a vândut spada...

— Așa s-a prezentat ea? a pufnit Lytta. Etna Asider? Ce anagramă banală! Ea este Antea Derris, fiica cea mare a lui Pratt. N-are cum să fie văduvă, nu s-a căsătorit niciodată. Gura lumii spune că nu-i plac bărbații.

— Fiica lui Pratt? Imposibil! Am fost la el acasă...

Magiciana nu l-a lăsat să încheie.

— Și n-ai întâlnit-o acolo. Nu-i de mirare. Antea nu se află în cele mai cordiale relații cu familia ei, nici măcar nu-și folosește adevăratul nume de familie, ci un pseudonim format din cele două prenume ale sale. Ia legătura cu tatăl ei numai în interes de afaceri, care sunt foarte intense și dinamice. Eu însămi sunt uimită să-i văd aici împreună.

— Cu siguranță că au ei motivele lor, a comentat vrăjitorul de îndată.

— Nu îndrăznesc să mă gândesc la acele motive. În mod oficial, Antea se ocupă de intermedieri comerciale, dar sporturile ei preferate sunt escrocheriile, înșelăciunea și șarlataniile. Poetule, am o rugăminte. Ești umblat, dar Mozaïk nu prea. Însoțește-o printre oaspeți, prezintă-le-o celor pe care merită să-i cunoască. Și arată-i pe cei care nu merită.

După ce a asigurat-o că, pentru el, dorința lui Coral era un ordin, Jaskier i-a întins brațul lui Mozaïk. Geralt și magiciana au rămas singuri.

— Haide, i-a spus Lytta, rupând tăcerea prelungită. Hai sa facem o plimbare. Să mergem acolo, pe colina aceea.

De pe colină, de lângă templul de meditație, se vedeau orașul, Palmyra, portul și marea.

Lytta și-a dus mâna streașină la ochi.

— Ce-o fi intrând în port? Și aruncă ancora? O fregată cu trei catarge, cu o construcție interesantă. Cu pânzele negre, ah, este destul de neobișnuită...

— Să lăsăm fregata în pace. Jaskier și Mozaïk s-au îndepărtat, suntem singuri și într-un loc retras.

Magiciana s-a întors.

— Iar tu te întrebi de ce. Aștepți să afli ce urmează să-ți spun. Aștepți întrebările pe care ți le voi pune. Iar eu poate că aș vrea să te pun la curent cu cele mai proaspete bârfe? Din mediul magicienilor? Ah, nu, nu te teme, nu sunt despre Yennefer. Sunt despre Rissberg, un loc de care nu ești deloc străin, la urma urmei. În ultima vreme au avut loc schimbări majore acolo. Nu prea văd nicio scânteie de curiozitate în ochii tăi. Trebuie să continui?

— Te rog.

— Totul a început după moartea lui Ortolan.

— Ortolan a murit?

— Da, n-a trecut nici măcar o săptămână. Conform versiunii oficiale, otrăvit cu îngrășămintele la care lucra. Se zvonește însă că a fost un accident vascular cerebral cauzat de vestea morții bruște a unuia dintre discipolii săi, în urma unui experiment eșuat și extrem de suspect. Este vorba despre un anumit Degerlund. Îți sună cunoscut? L-ai întâlnit când ai fost la castel?

— N-ar fi exclus. Am întâlnit o mulțime de indivizi. Nu toți meritau să fie ținuți minte.

— Se pare că Ortolan a acuzat întreaga conducere a Rissbergului de moartea discipolului său, s-a înfuriat și a suferit un atac vascular cerebral. Era destul de bătrân, suferise de ani de zile de hipertensiune arterială, nici dependența sa de fisstech nu era un secret, iar fisstechul nu face casă bună cu hipertensiunea; iese un amestec exploziv. Dar trebuie să se fi întâmplat și altceva acolo, căci în Rissberg au avut loc schimbări importante de personal. Chiar înainte de moartea lui Ortolan izbucniseră anumite conflicte, în urma cărora, printre altele, Algernon Guincamp, mai cunoscut sub numele de Pinety, fusese forțat să plece.

Cu siguranță îți spune ceva. Pentru că, dacă era cineva acolo demn de a fi ținut minte, el era acela.

— E adevărat.

Coral l-a măsurat cu o privire atentă.

— Moartea lui Ortolan a stârnit o reacție fulgerătoare din partea membrilor Capitulului, la ale căror urechi ajunseseră deja veşti tulburătoare despre capriciile răposatului și ale discipolului său. Cu toate că în vremurile noastre este ceva obişnuit, este interesant cum o pietricică a provocat o adevărată avalanșă. Un om de rând nesemnificativ, un șef de post sau un polițist zelos. El și-a forțat superiorul, executorul judecătoresc din Gors Velen, să acționeze. Executorul judecătoresc a transmis, la rândul său, acuzațiile mai sus, la superiorii săi, și astfel, pas cu pas, a ajuns la consiliul regal și de acolo la Capitul. Ca să nu lungim prea mult vorba: au fost învinuiți că nu și-au îndeplinit sarcinile de supraveghere. Biruta Icarti a trebuit să părăsească consiliul și s-a întors să predea la școala din Aretuza. Axel Mâniosul și Sandoval au dispărut. Zangenis și-a menținut poziția şi a intrat în grațiile Capitulului denunțându-i pe ceilalți și aruncând toată vina asupra lor. Ce crezi despre asta? Poate că ai ceva să-mi spui?

— Oare ce-aș putea să-ți mai spun? Astea sunt problemele tale. Și scandalurile tale.

— Scandaluri care au izbucnit în Rissberg la scurt timp după vizita dumitale acolo.

— Mă supraestimezi, Coral. Și îmi supraestimezi influența.

— Eu nu supraestimez nimic. Și rareori subestimez.

— Mozaïk și Jaskier se vor întoarce în curând, a spus Geralt, uitându-se cu atenție în ochii ei. Și cu siguranță că nu i-ai expediat fără motiv. Spune-mi, în fine, despre ce este vorba.

Magiciana și-a păstrat privirea țintă.

— Știi foarte bine despre ce este vorba. Așadar nu-mi jigni inteligența diminuând-o în mod deliberat pe a dumitale. Nu ai venit să mă vezi de mai bine

de o lună. Nu, să nu cumva să crezi că-mi doresc o melodramă ieftină sau gesturi sentimentale jalnice. De la o relație care se încheie nu aștept nimic altceva decât o amintire plăcută.

— Mă înșel eu sau ai folosit cuvântul „relație"? Are o un câmp semantic într-adevăr uluitor.

— Nimic altceva decât o amintire plăcută, a continuat magiciana fără să-i acorde atenție. Nu știu cum o fi pentru tine, dar, în ceea ce mă privește, voi fi sinceră, nu am una deosebită. Cred că ar merita să ne căznim nițel în această direcție. Cred că n-ar fi nevoie de prea mult. Doar o legătură micuță, dar plăcută, un acord final pe-un ton afectuos, ceva care să ne lase o amintire plăcută. Ai putea să faci așa ceva? Vrei să mă vizitezi?

Nu a avut timp să răspundă. Clopotul a început să răsune asurzitor din clopotniță, lovind de zece ori. Apoi au răsunat trâmbițele, într-o fanfară tunătoare, metalică, oarecum cacofonică. Niște soldați de gardă îmbrăcați în albastru și roșu au împărțit mulțimea oaspeților în două aripi. Mareșalul curții a apărut sub porticul de la intrarea în palat, cu un lanț de aur în jurul gâtului și în mână cu un baston cât un stâlp. În spatele mareșalului veneau vestitorii, iar în spatele vestitorilor, seneșalii. În spatele seneșalilor, cu un calpac de zibelină pe cap și cu un sceptru în mână, o siluetă numai oase și nervi, mergea însuși regele Belohun al Kerackului. Lângă el mărșăluia o blonduță subțirică cu voal, care nu putea fi alta decât logodnica regelui, care în viitorul foarte apropiat urma să-i devină soție și regină. Blonduța purta o rochie albă ca zăpada și era acoperită de o sumedenie de diamante, tipic celor proaspăt îmbogățiți și lipsiți de gust. La fel ca regele, avea pe umeri o mantie de hermină, cu o trenă ținută de paji.

În urma cuplului regal, dar la o distanța apreciabilă, de aproximativ cincisprezece pași de pajii care țineau trena, venea familia regală. Bineînțeles că era și Egmund, alături de care se afla un individ la fel de blond, aproape un albinos, care nu putea fi decât fratele său, Xander. În spatele fraților defilau

celelalte rude: câțiva bărbați, câteva femei, precum și câțiva adolescenți, băieți și fete – în mod evident descendenții săi, atât cei legitimi, cât și bastarzii.

Printre oaspeții care se înclinau și doamnele care făceau reverențe adânci, cortegiul regal a ajuns la destinație – o platformă a cărei structură amintea oarecum de un eșafod. Pe platforma înconjurată de un baldachin și protejată pe laturi de tapiserii se aflau două tronuri. Regele și tânăra mireasă s-au așezat acolo. Restul familiei a primit ordin să rămână în picioare.

Trâmbițele au asurzit pentru a doua oară urechile celor prezenți cu mugetul lor sumbru. Mareșalul, fluturându-și brațele ca un dirijor de orchestră, i-a îndemnat pe oaspeți să strige, să se înveselească și să toasteze. Din toate părțile ploua cu urări înțelepte de sănătate, fericire, prosperitate, de tot binele posibil, de viață lungă, foarte lungă, extrem de lungă și chiar mai lungă de-atât. Oaspeții și curtenii se întreceau între ei. Regele Belohun nu și-a schimbat expresia trufașă și îmbufnată de pe față, vădind plăcerea de a auzi urările, complimentele și laudele în onoarea lui și a iubitei sale doar prin câteva mișcări ușoare ale sceptrului.

Mareșalul i-a redus la tăcere pe oaspeți și a început să țină un discurs. A vorbit mult, trecând repede de la grandilocvență la înflăcărare și invers. Geralt și-a dedicat toată atenția observării mulțimii, așa că doar fragmente răzlețe din discursul rostit au ajuns la el. Mareșalul a proclamat *urbi et orbi* [38] că regele Belohun se bucura sincer de prezența unei mulțimi atât de numeroase, pe care o întâmpinase fericit; într-o zi atât de solemnă, le-a urat oaspeților exact ceea ce-și doreau; ceremonia de nuntă urma să aibă loc la prânz; până atunci oaspeții puteau să mănânce, să bea și să se bucure de numeroasele activități organizate cu această ocazie.

Mugetul trâmbițelor anunța sfârșitul părții oficiale. Cortegiul regal a început să părăsească grădinile. Printre invitați, Geralt reușise să zărească vreo câteva grupuri care se comportau oarecum suspect. Nu i-a plăcut unul în mod special, căci membrii lui nu se închinaseră la fel de adânc ca alții în fața procesiunii și, de asemenea, încercaseră să se îndrepte spre porțile palatului.

Vrăjitorul înainta încet prin culoarul format din soldații în uniforme roșu și albastru. Lytta era lângă el.

Belohun mergea privind drept în față. Tânăra mireasă arunca priviri în stânga și în dreapta, din când în când își înclina capul către oaspeții care o întâmpinau. O rafală ușoară de vânt i-a ridicat pentru scurt timp vălul. Geralt i-a văzut ochii mari și albaștri. A văzut cum acei ochi au observat-o brusc pe Lytta Neyd în mijlocul mulțimii. Și cum acei ochi străluceau aprinși de ură. O ură limpede, curată, neîmpăcată.

A durat o secundă, apoi au răsunat trâmbițele, cortegiul a trecut, străjerii au început să mărșăluiască. Micul grup cu purtări nefireşti părea să nu caute decât o masă cu vin și aperitive, pe care a asaltat-o și a golit-o înainte de venirea altor oaspeți. Pe scenele improvizate ici și colo au început spectacolele: răsunau ansambluri de cântăreți la scripcă, liră, flaut și nai, precum și coruri. Jonglerii îi înlocuiau pe șarlatani, oamenii puternici cedau locul acrobaților, dansatorii pe sârmă erau înlocuiți de dansatoare despuiate, cu tamburine. Atmosfera se înveselea. Obrajii conițelor începeau să se îmbujoreze, frunțile cavalerilor să strălucească de transpirație, vocile unora și ale altora creșteau în volum. Și deveneau ușor mormăitoare.

Lytta îl târa pe vrăjitor prin spatele unui pavilion. Au speriat un cuplu care se ascunsese acolo, în mod clar, pentru o tăvăleală scurtă. Magiciana nu s-a sinchisit, abia dacă le-a dat atenție.

— Nu știu ce se petrece, a spus el. Nu știu, cu toate că îmi închipui în ce scop și de ce ești aici. Dar ține-ți ochii larg deschiși și, orice-ai face, fă-o cu grijă. Logodnica regelui nu este alta decât Ildiko Breckl.

— Nu te întreb dacă o cunoști. I-am surprins privirea.

— Ildiko Breckl, a repetat Coral. Așa se numește. Au alungat-o din Aretuza în al treilea an, pentru furtișaguri mărunte. Din câte văd, s-a descurcat destul de bine în viață. N-a devenit magiciană, dar peste câteva ore va fi regină. Cireașa de

pe tort, să dea dracu'! Șaptesprezece ani? Bătrân neghiob! Ildiko are douăzeci și cinci de ani împliniți.

— Și aș spune că nu prea te place.

— Este valabilă și reciproca. Este o intrigantă diabolică, iar necazurile se țin scai de ea. Dar asta nu-i tot. Fregata aceea care a intrat în port cu pânze negre. Știu ce hram poartă, am auzit despre ea. Este *Acherontia*. Are o reputație foarte proastă. Oriunde apare, de obicei, se întâmplă ceva.

— De exemplu?

Are un echipaj de mercenari care, se pare, poate fi angajat pentru orice treabă. Și pentru ce crezi că sunt angajați mercenarii? Pentru lucrări de zidărie?

— Trebuie să plec. Scuză-mă, Coral.

— Orice s-ar întâmpla, i-a spus vrăjitorului încet, privindu-l în ochi, orice s-ar întâmpla, nu mă pot implica.

— Nu te teme. Nu am de gând să te chem în ajutor.

— M-ai înțeles greșit.

— Desigur. Scuză-mă, Coral.

Chiar în spatele unei colonade înfășurate în iederă, Geralt s-a izbit de Mozaïk, care se întorcea. Era surprinzător de liniștită și de rece în mijlocul căldurii, al zgomotului și al agitației.

— Unde este Jaskier? Te-a lăsat singură?

— M-a lăsat, i-a răspuns ea oftând. Dar și-a cerut scuze politicos. Și pe tine te roagă să-l scuzi. I s-a cerut să cânte în privat. În sălile palatului, pentru regină și domnițele de la curte. Nu putea refuza.

— Cine l-a invitat?

— Un bărbat care arăta a soldat. Și cu o privire ciudată.

— Trebuie să plec. Iartă-mă, Mozaïk.

O mică mulțime se adunase în spatele unui pavilion decorat cu panglici multicolore; se serveau plăcinte, somon și aspic de rață. Geralt și-a croit drum în căutarea căpitanului Ropp sau a lui Ferrant de Lettenhove. În schimb, a dat

peste Febus Ravenga. Proprietarul hanului „Natura Rerum“ arăta ca un aristocrat. Purta un dublet din brocart și o pălărie împodobită cu un mănunchi de pene minunate de struț. Era însoțit de fiica lui Pyral Pratt, cochetă și elegantă, într-un costum masculin negru.

— O, Geralt, s-a bucurat Ravenga. Permite-mi să ți-l prezint, Antea: Geralt din Rivia, vestitul vrăjitor. Geralt, aceasta este domnița Antea Derris, agent de vânzări. Bea o cupă de vin cu noi...

— Iertați-mă, dar mă grăbesc, s-a scuzat vrăjitorul. Am cunoscut-o deja pe domnița Antea, deși nu personal. Dacă aș fi în locul tău, Febus, n-aș cumpăra nimic de la ea.

Un savant lingvist împodobise porticul de la intrarea în palat cu o pânză pe care scria CRESCITE ET MULTIPLICAMINI[39]. Lui Geralt i-au tăiat calea prăjinele de lemn încrucișate ai halebardelor.

— Nu e voie să treceți!

— Trebuie să-l văd imediat pe procurorul regal.

— Nu e voie să treceți, a repetat comandantul gărzii, apărând din spatele halebardelor.

În mâna stângă ținea o lance. Și-a dus degetul arătător murdar de la mâna dreaptă sub nasul lui Geralt.

— E interzis, înțelegi, conașule?

— Dacă nu-ți iei degetul din fața mea, ți-l voi rupe. Oh, așa, acum este mai bine. Și acum du-mă la procuror!

— De câte ori dai peste un străjer se iscă un scandal, a spus Ferrant de Lettenhove din spatele lui Geralt.

Probabil că îl urmărise.

— E un mare defect al personajului. Poate avea consecințe neplăcute.

— Nu-mi place să mi se refuze accesul undeva.

— Și totuși, pentru asta sunt paznicii și străjerii pe lume. N-ar mai fi necesari dacă oricine ar putea intra liber peste tot. Lăsați-l să treacă.

— Avem ordine de la regele însuși, s-a încruntat comandantul gărzii. Nu putem lăsa pe nimeni să intre fără să-l percheziționăm mai întâi!

— Percheziționați-l, atunci.

Percheziția a fost amănunțită. Paznicii nu s-au dat în lături de la nimic: au cercetat scrupulos, nu s-au limitat la o căutare superficială. Nu au găsit nimic, Geralt nu-și luase cu el pumnalul pe care-l înfigea de obicei în tureatca ciubotei.

— Mulțumit?

Procurorul l-a privit de sus pe comandant.

— Acum dă-te la o parte și lasă-ne să trecem.

— Rog pe Domnia Ta să mă ierte, i-a spus comandantul printre dinții încleștați. Ordinul regelui este limpede. Și se aplică tuturor.

— Cum? Ei, nu mai spune, flăcăule! Ia vezi-ți de lungul nasului. Știi pe cine ai în fața ta?

— Nimeni nu trece fără percheziție. Comandantul a dat din cap către străjeri: Ordinul este limpede. Domnia Ta ai face bine să nu stârneşti tulburări. Nici pentru noi... și nici pentru Domnia Ta.

— Dar ce se întâmplă astăzi aici?

— În privința aceasta, te rog să-i întrebi pe superiorii mei. Mi s-a ordonat să percheziționez pe toată lumea.

Înjurându-l în barbă, procurorul s-a lăsat percheziționat. N-avea la el nici măcar un cuțit de buzunar.

— Aș vrea să știu ce înseamnă toată tevatura asta, a spus el când au ajuns în cele din urmă pe coridor. Sunt foarte îngrijorat. Foarte îngrijorat, vrăjitorule.

— L-ai văzut pe Jaskier? Se pare că l-au chemat să cânte la palat.

— Nu știu nimic despre asta.

— Dar știi că *Acherontia* a intrat în port? Îți spune ceva numele acesta?

— Ohoo, și încă cum. Iar îngrijorarea mea crește. Din minut în minut. Să ne grăbim!

Prin vestibul – fostul *viridarium*[40] al templului – se perindau străjeri înarmați ca partizanii. De asemenea, soldați în uniforme albastru cu roșu se strecurau prin arcade. Dinspre coridoare se auzeau vocile ridicate și tropăitul bocancilor.

— Hei, tu, de colo! Procurorul i-a făcut semn cu mâna unui soldat care trecea prin preajmă: Sergent! Ce se petrece aici?

— Să mă ierte Domnia Ta... Am primit ordin să mă grăbesc...

— Oprește-te, îți spun! Ce se petrece aici? Vreau o explicație! S-a întâmplat ceva? Unde este prințul Egmund?

— Conașule Ferrant de Lettenhove.

În cadrul ușii, sub steaguri cu delfinul albastru, se afla regele Belohun în carne și oase, însoțit de patru bărbați voinici, în jachete de piele. Fără podoabele regale, nu mai arăta ca un rege. Arăta ca un fermier căruia tocmai ce îi fătase vaca un vițel extraordinar.

— Domnule Ferrant de Lettenhove!

Și în vocea regelui răsuna bucuria pe care i-ar fi provocat-o naşterea unui vițel.

— Procurorul regal. Adică procurorul meu. Sau poate nu al meu? Poate al fiului meu? Te-ai prezentat cu toate că nu te-am chemat. De fapt, într-un moment ca acesta ar fi fost de datoria ta să fii aici, dar nu te-am chemat. „Lasă", m-am gândit în sinea mea, „Ferrant se distrează și el, lasă-l, m-am gândit, mănâncă, bea, se simte bine cu vreo duduie în foișor. Nu-l voi chema pe Ferrant, nu-l vreau aici." Și știi de ce nu te-am dorit? Pentru că nu eram sigur cui slujești. Pe cine slujești, Ferrant?

— O slujesc pe Maiestatea Voastră, i-a răspuns procurorul cu o plecăciune adâncă. Și sunt complet devotat Maiestății Voastre.

— Ați auzit cu toții? Regele s-a uitat în jur teatral: Ferrant îmi este devotat! Ei bine, Ferrant, bine. Mă așteptam la un astfel de răspuns, procurorule regal. Poți rămâne, îmi vei fi de folos. Îți voi încredința imediat câteva sarcini care se potrivesc perfect unui procuror... Hei, acolo! Dar cine este aici cu noi? Cine e?

Un moment, un moment! Oare nu cumva este vrăjitorul vinovat de șarlatanie? Cel asupra căruia ne-a atras atenția magiciana?

— S-a dovedit a fi nevinovat, magiciana fusese indusă în eroare. Fusese denunțat...

— Nevinovații n-au de ce să fie denunțați.

— A fost o decizie judecătorească. Cazul a fost închis din lipsă de probe.

— Dar a existat un caz, așa că a fost ceva putred. Deciziile și hotărârile instanțelor vin din fanteziile și din capriciile magistraților, în timp ce putregaiul provine din esența problemei. Dar destul, nu-mi voi irosi vremea cu prelegeri despre jurisprudență. În ziua nunții mele pot să dau dovadă de mărinimie. Nu voi porunci ca vrăjitorul să fie întemnițat, dar vreau să-și ia tălpășița de îndată de aici. Și nu vreau să-l mai văd vreodată în fața ochilor!

— Majestate... sunt îngrijorat... S-ar părea că *Acherontia* a intrat în port. În această situație, normele de securitate ne îndeamnă să vă asigurăm protecția... Vrăjitorul ar putea...

— Ce-ar putea, mă rog? Să mă ocrotească la pieptul lui? Să distrugă bombardierele cu descântece vrăjite? Așadar, aceasta a fost sarcina pe care i-a încredințat-o Egmund, fiul meu iubitor? Să-i protejeze tatăl și să-i asigure securitatea? Urmează-mă, Ferrant. Ah, la naiba, haide și tu, vrăjitorule! Vă voi arăta ceva. Veți vedea cum poate fi asigurată siguranța și protecția. Veți observa. Veți asculta. Poate că veți afla ceva. Și veți băga ceva la cap. Despre voi. Haide, urmați-mă!

Au plecat, îndemnați de rege și înconjurați de bărbații în jachete de piele. Au intrat într-o sală mare. Sub plafonul pictat, înfățișând valuri și monștri marini, pe o platformă era un tron pe care s-a așezat Belohun. Vizavi, sub o frescă reprezentând o hartă stilizată a lumii, pe o bancă, ședeau fiii regelui, supravegheați de alți bărbați în jachete de piele. Prinții din Kerack. Egmund, cu părul negru ca un corb și Xander, palid ca un albinos.

Belohun s-a instalat mai bine pe tron. Și-a privit copiii de sus, cu ochii triumfătorului în fața căruia dușmanii învinși în luptă îngenunchează implorându-i mila. În picturile pe care avusese ocazia să le vadă înainte, Geralt observase însă că, de obicei, pe fețele învingătorilor se puteau citi seriozitatea, demnitatea, noblețea și respectul pentru învinși. Ar fi căutat în van ceva din toate acestea pe chipul lui Belohun. Nu se citea pe figura lui decât un sarcasm veninos.

— Bufonul meu de curte s-a îmbolnăvit ieri, a spus regele. A dat cufureala peste el. „Ce ghinion", mi-am zis, „nu vor fi glume, nu va fi distracție, nu va fi amuzament." M-am înșelat. Avem de ce să râdem. Dar ce spun eu, chiar vom pocni de râs. Pentru că voi, copiii mei, voi doi sunteți de tot râsul. Sunteți jalnici, dar faceți oamenii să râdă. Ani de zile de-acum înainte, vă promit, de fiecare dată când eu și soțioara mea vom sta întinși în pat, după lupte și jocuri amoroase, ne vom aminti de voi amândoi, de această zi, și vom râde până la lacrimi. Pentru că nu este nimic mai caraghios decât prostia omenească.

Xander, după cum se putea vedea, era speriat. Își rotea ochii prin încăpere și transpira abundent. Dimpotrivă, Egmund nu dădea niciun semn de teamă. Îl privea în ochi pe tatăl său, cu aceeași virulență.

— Cum zice proverbul acela: *Nădăjduiește la ce-i mai bine, dar pregătește-te pentru tot ce-i mai rău*! Așa că m-am pregătit pentru ce era mai rău. Oare poate exista ceva mai rău decât trădarea fiilor? Mi-am infiltrat agenții printre cei mai de încredere tovarăși ai voștri. De îndată ce i-am presat, complicii voștri n-au ezitat să vă trădeze. În acest moment, factotumul și favoriții voștri fug din oraș de la scapără călcâiele. Da, fiii mei. Ați crezut că sunt orb și surd? Că sunt bătrân, uituc și neputincios? Credeați că nu v-am văzut cum tânjeați amândoi după tron și coroană? Că băleați la ele ca porcul la trufe? Porcul care adulmecă trufele își pierde mințile. Din dorință, poftă, lăcomie și apetit sălbatic, porcul o ia razna, mârâie, guiță, nu ține cont de ce se întâmplă în jurul său în timp ce apucă trufele. Pentru a-l alunga trebuie să-l bați cu parul. Iar voi, fiii mei, se pare

că ați dat dovadă că nu sunteți decât niște porci. De îndată ce ați adulmecat trufele, ați căpiat de poftă și de râvnă nestăvilită. Dar veți primi un rahat – nicio trufă. Și, bineînțeles, veți gusta și parul. Ați acționat împotriva mea, fiii mei, mi-ați încălcat autoritatea. Sănătatea celor care se întorc împotriva mea, de obicei, se șubrezește brusc. Este un fapt confirmat de știința medicală. Fregata *Acherontia* și-a aruncat ancora în port. A venit aici la ordinele mele; eu l-am angajat pe căpitan. Instanța se va întruni mâine în zori, sentința va fi pronunțată înainte de prânz. Iar la prânz veți fi amândoi la bordul navei. Echipajul vă va permite să debarcați numai după ce fregata va trece de farul Peixe de Mar. Asta înseamnă, de fapt, că noua voastră reședință va fi în Nazair, Ebbing, Maecht sau Nilfgaard. Sau, altfel spus, la capătul lumii sau la porțile iadului, dacă aveți chef să mergeți acolo. Pentru că aici, pe aceste meleaguri, nu vă veți mai întoarce niciodată. Dacă țineți la viața voastră.

— Vrei să ne exilezi? a țipat Xander. Așa cum l-ai exilat pe Viraxas? Vei interzice chiar și rostirea numelor noastre la curte?

— Pe Viraxas l-am exilat la mânie și fără nicio judecată. Ceea ce nu înseamnă că nu voi ordona să i se taie capul dacă ar îndrăzni să se întoarcă. Voi doi veți fi condamnați la exil de către o instanță. Legal și irevocabil.

— Ești sigur? Vom vedea! Vom vedea ce va spune instanța despre o astfel de ticăloșie!

— Instanța știe ce sentință aștept și o va pronunța. În unanimitate și într-un singur glas.

— În unanimitate, corect! În această țară instanțele sunt independente!

— Instanțele da. Dar judecătorii nu. Ești un prost, Xander. Mama ta a fost proastă ca noaptea, iar tu semeni leit cu ea. Până și această lovitură de stat, sunt sigur, n-ai pus-o la cale de unul singur, unul dintre favoriții tăi a planificat-o probabil. Dar, una peste alta, sunt încântat că ai luat parte la acest complot, căci mă bucur că voi scăpa de tine. Egmund este cu totul altfel, da. Egmund este isteț. Un vrăjitor angajat de fiul său grijuliu pentru a-și proteja tatăl. Ah, cu atâta

isteţime ai păstrat secretul, încât toată lumea a aflat. Şi apoi, te-ai folosit de otravă. Câtă viclenie, o astfel de otravă, eu am un degustător pentru mâncare şi băutură, dar cine s-ar fi gândit la o otravă pusă pe mânerul vătraiului de la şemineul din dormitorul regal? Un vătrai pe care îl folosesc doar eu şi pe care nu las pe nimeni să-l atingă? Viclean, foarte viclean eşti, fiule. Numai că otrăvitorul tău te-a trădat, aşa se întâmplă: trădătorii îi trădează pe trădători. De ce taci, Egmund? N-ai nimic să-mi spui?

Ochii lui Egmund erau reci şi în continuare lipsiţi de cea mai mică urmă de frică. Geralt şi-a dat seama că gândul de a fi exilat nu-l sperie deloc, nu se gândeşte la exil şi nici la traiul într-o ţară străină, nu se gândeşte la *Acherontia* sau la Peixe de Mar. *Oare la ce s-o fi gândind, atunci?*

— N-ai nimic de spus, fiule? a insistat regele.

— Doar un lucru, i-a spus Egmund printre dinţii încleştaţi. Cu o vorbă veche, cum îţi place ţie. Nimeni nu este mai prost decât un bătrân prost. Să-ţi aduci aminte de vorbele mele, dragă tată. Când va veni vremea.

— Trebuie luat, închis şi păzit ca hoţii de cai, a poruncit Belohun. Aceasta este treaba ta, Ferrant, acesta este rolul procurorului. Iar acum, să vină la mine croitorul, mareşalul şi notarul. Toţi ceilalţi, afară! Cât despre tine, vrăjitorule... Ai învăţat azi o lecţie, nu-i aşa? Ai aflat ceva despre tine? Mai ales că eşti un naiv, un fraier? Dacă ai înţeles asta, atunci, vizita dumitale de astăzi n-a fost în zadar. Vizită care tocmai s-a încheiat. Hei, acolo, am nevoie de doi bărbaţi! Conduceţi-l pe acest vrăjitor la poartă şi daţi-l afară. Şi asiguraţi-vă mai întâi că nu a şterpelit din argintărie!

Pe coridorul de la ieşirea din vestibul i-a ţinut calea căpitanul Ropp. Însoţit de doi indivizi cu aceeaşi privire, aceleaşi mişcări şi aceeaşi atitudine. Geralt ar fi pariat că toţi trei slujiseră cândva în aceeaşi unitate. Şi dintr-odată a înţeles. Dintr-odată şi-a dat seama că ştie ce se va întâmpla, cum se vor derula evenimentele. Prin urmare, nu a fost surprins când Ropp a anunţat că preia supravegherea omului escortat şi le-a ordonat străjerilor să plece. Se aştepta din

partea căpitanului să-i ordone să-l urmeze. Așa cum putea prevede, ceilalți doi mergeau în urma lui.

A presimțit pe cine avea să găsească în încăperea în care urmau să intre. Jaskier era palid ca un cadavru și clar înspăimântat. Dar probabil, întreg și nevătămat. Era așezat pe un jilț cu spătar înalt. În spatele jilțului stătea un individ slab, cu părul strâns într-o coadă de cal. Avea în mână un hanger cu o lamă lungă și subțire. Lama era îndreptată spre gâtul poetului, sub mandibulă, orientată oblic în sus.

— Fără prostii, l-a avertizat Ropp. Fără prostii, vrăjitorule. O mișcare necugetată, chiar și o simplă zvâcnire, și conașul Samsa o să-l înjunghie pe menestrel ca pe un porc. N-o să stea deloc pe gânduri.

Geralt știa că domnul Samsa nu va avea să stea pe gânduri. Pentru că domnul Samsa avea nişte ochi chiar mai înfricoșători decât ai lui Ropp. Aveau o expresie deosebită. Persoanele cu astfel de ochi puteau fi uneori întâlnite în morgi și în sălile de disecție. Nu lucrau acolo pentru a-și câștiga existența, nu, ci pentru a avea șansa de a-și satisface anumite înclinații ascunse.

Geralt înțelegea acum de ce prințul Egmund era liniștit, de ce privea spre viitor fără nicio teamă. Și în ochii tatălui său.

— Vrem să fii ascultător, a spus Ropp. Dacă o să fii, o să rămâneți în viață.

— Dacă o să faci ceea ce-ți cerem noi, o să te eliberăm și pe tine, și pe poet, a continuat căpitanul să mintă. Dacă o să te împotrivești, o să vă ucidem pe amândoi.

— Faci o greșeală, Ropp.

Ropp a ignorat avertismentul.

— Conașul Samsa o să rămână aici cu menestrelul. Noi, adică tu și cu mine, o să mergem în apartamentele regale. O să dăm peste un străjer. După cum bine vezi, am spada ta. Ți-o dau și tu o să ai grijă de străjer. Și de întăririle pe care străjerii o să aibă timp să le cheme înainte să-i omori pe toți. Auzind acea hărmălaie, valetul personal o să-l conducă pe rege printr-o ieșire secretă, unde o

să aștepte conașii Richter și Mână-de-fier. Care o să schimbe ușor orânduirea, succesiunea la tron și istoria monarhiei locale.

— Faci o greșeală, Ropp.

Căpitanul s-a apropiat foarte mult de Geralt.

— Acum o să-mi confirmi că ai înțeles sarcina și că o s-o îndeplinești. Dacă nu, până numeri la trei, conașul Samsa o să-i străpungă menestrelului timpanul urechii drepte, iar eu o să număr mai departe. Dacă nu iese cum trebuie, conașul Samsa o să străpungă și cealaltă ureche. Iar apoi o să-i scoată un ochi poetului. Și tot așa, până când lama o să-i pătrundă în creier. Încep să număr, vrăjitorule.

— Nu-l asculta, Geralt! a reușit Jaskier în mod miraculos să emită câteva sunete, cu glasul sugrumat. Nu vor îndrăzni să mă atingă! Sunt faimos!

— Nu cred că ne ia în serios, a spus Ropp pe un ton glacial. Conașule Samsa, urechea dreaptă!

— Stai! Nu!

— E mai bine, a spus căpitanul dând din cap. Așa-i mai bine, vrăjitorule. Așa mai vii de-acasă. Confirmă că ai înțeles în ce constă misiunea dumitale. Și că o s-o îndeplinești.

— După ce muți hangerul de la urechea poetului.

— Hm! a pufnit conașul Samsa, ridicându-și hangerul deasupra capului lui Jaskier. Așa e bine?

— E bine.

Cu mâna stângă, Geralt l-a prins de încheietura mâinii pe Ropp, iar cu dreapta a apucat mânerul spadei. L-a tras pe căpitan către el cu o smucitură puternică și l-a lovit cu capul în față cu toată forța. S-a auzit o trosnitură. Vrăjitorul și-a scos spada din teacă înainte ca Ropp să cadă, a făcut o scurtă rotație și, cu o mișcare fluidă, a retezat în grabă mâna ridicată în care conașul Samsa ținea hangerul. Samsa a țipat și a căzut în genunchi. Cu pumnalele în mână, Richter și Mână-de-fier au sărit la vrăjitor, care s-a aruncat în mijlocul lor cu o semipiruetă și i-a retezat gâtul lui Richter în zbor. Sângele a țâșnit până la candelabrul atârnat de

tavan. Mână-de-fier a atacat sărind cu fente tipice duelurilor de pumnale, dar s-a împiedicat de trupul lui Ropp și, o clipă, și-a pierdut echilibrul. Geralt nu l-a lăsat să-și revină. Cu o lovitură rapidă, l-a izbit de jos, dinspre zona inghinală, apoi în sus, către artera carotidă. Mână-de-fier a căzut și s-a ghemuit ca o minge.

Conașul Samsa l-a luat prin surprindere. Cu toate că își pierduse mâna dreaptă, cu toate că îi țâșnea sângele din ciot, a găsit cu mâna stângă hangerul pe podea. Și l-a îndreptat către Jaskier. Poetul a țipat, dar a dat dovadă de prezență de spirit. S-a trântit de pe jilț, punându-l paravan între el și agresor. Iar Geralt nu i-a mai permis nimic conașului Samsa. Sângele a stropit din nou tavanul, candelabrul și capetele lumânărilor din candelabru.

Jaskier s-a ridicat în genunchi, și-a sprijinit fruntea de perete și a început să vomite abundent și violent.

Ferrant de Lettenhove a dat buzna în sală, însoțit de câțiva străjeri.

— Ce se întâmplă? Ce s-a întâmplat? Julian! Ești întreg? Julian!

Jaskier a ridicat o mână, dând de înțeles că va răspunde după o clipă, căci era ocupat în acel moment. Apoi a vomitat din nou.

Procurorul le-a ordonat străjerilor să plece și apoi a închis ușa. A aruncat o privire spre cadavre, cu precauție, ca să nu calce în sângele vărsat, și având grijă să nu-şi păteze dubletul cu sângele care picura din candelabru.

— Samsa, Mână-de-fier, Richter, a spus el, identificând bărbații de pe podea. Și conașul căpitan Ropp. Oamenii de încredere ai prințului Egmund.

— Au urmat ordinele, i-a spus vrăjitorul, ridicând din umeri și privind spre spadă. La fel ca tine, au respectat ordinele. Nici tu nu știai nimic despre asta. Recunoaște, Ferrant.

— Nu știam nimic despre asta, s-a grăbit procurorul să-l asigure, apoi a făcut un pas îndărăt, sprijinindu-se cu spatele de perete. Jur! Doar nu mă bănuiți... Nu cumva vă gândiți...

— Dacă m-aș fi gândit, n-ai mai fi în viață. Te cred. La urma urmei, nu i-ai fi pus niciodată în pericol viața lui Jaskier.

— Trebuie să-l înştiinţăm pe rege. Mă tem că pentru prinţul Egmund acest lucru ar putea însemna corecţii şi adăugiri în rechizitoriu. Ropp este viu, din câte s-ar părea. El va depune mărturie...

— Mă îndoiesc că va mai fi în stare.

Procurorul l-a cercetat pe căpitan, care zăcea ţeapăn la pământ, într-o baltă de urină, salivând mult şi zvâcnind întruna.

— Ce-a păţit?

— Fragmente de os nazal în creier. Şi probabil nişte aşchii în globii oculari.

— L-ai lovit prea puternic.

— Exact cum am vrut.

Geralt a şters lama spadei cu un şervet pe care îl luase de pe o măsuţă de cafea.

— Jaskier, cum eşti? Totul este bine? Te poţi ridica?

— Bine, bine, a bombănit Jaskier. Sunt din ce în ce mai bine. Mult mai bine...

— Nu prea arăţi bine.

— La dracu', am trecut pe lângă moarte!

Poetul s-a ridicat şi s-a sprijinit de o comodă mică.

— La dracu', nu am fost niciodată în viaţa mea atât de speriat... am avut senzaţia că-mi plesneşte fundul. Şi că-mi iese totul prin el, inclusiv dinţii. Dar când te-am văzut, am fost sigur că mă vei salva. Adică nu prea sigur, dar m-am bazat pe asta foarte mult... La dracu', cât de mult sânge... Şi ce duhoare! Cred că vomit iar...

— Să mergem la rege, a spus Ferrant de Lettenhove. Dă-mi spada, vrăjitorule... Şi curăţă-te cât de cât. Tu, Julian, rămâi...

— În niciun caz. Nu rămân aici singur nici măcar o clipă. Prefer să mă ţin aproape de Geralt.

Intrarea în anticamera regală era păzită de câţiva străjeri, care l-au recunoscut însă pe procuror şi l-au lăsat să treacă. Nu s-a întâmplat la fel în faţa intrării în apartamentele private, protejate de o barieră de netrecut, formată dintr-un vestitor, doi seneşali şi escortele lor, patru bărbaţi voinici.

— Regele probează ținuta de nuntă, a anunțat vestitorul. A poruncit să nu fie deranjat.

— Avem o problemă importantă și de maximă urgență!

— Regele a interzis categoric să fie deranjat. Cât despre vrăjitor, dacă nu mă înșel, el a primit ordin să părăsească palatul. Așadar, ce mai caută pe-aici?

— Îi voi explica regelui. Vă rog să ne lăsați să trecem!

Ferrant l-a dat la o parte pe vestitor și l-a împins pe seneșal. Geralt l-a urmat. Însă n-au reușit să ajungă decât în pragul ușii, regăsindu-se în spatele unui mic grup de curteni care se adunaseră acolo. În acel moment, elanul le-a fost oprit de bărbații în jachete de piele, care, la ordinul vestitorului, i-au pus la zid. Erau destul de brutali, dar Geralt a urmat exemplul procurorului și a renunțat să opună orice rezistență.

Regele stătea pe un taburet. Croitorul, cu bolduri între buze, îi aranja pantalonii bufanți. În apropiere stăteau mareșalul curții și un bărbat îmbrăcat în negru – s-ar fi spus că este un notar.

— Imediat după ceremonia de nuntă, spunea Belohun, voi anunța noul succesor al tronului: fiul adus pe lume de soțioara mea. Acest pas ar trebui să mă asigure de afecțiunea și de docilitatea ei, he, he. De asemenea, îmi va oferi ceva timp și liniște. Trebuie să treacă douăzeci de ani până când ticălosul să ajungă la vârsta la care va începe să comploteze. Dar, dacă-mi vine pe chelie, a adăugat regele cu o grimasă, făcând cu ochiul către mareșal, voi revoca totul și voi numi un alt succesor. La urma urmei, este o căsătorie morganatică, iar copiii născuți din astfel de căsătorii nu moștenesc titlurile, nu-i așa? Și apoi, cine poate prezice cât voi sta cu ea? Nu mai există alte femei pe lume, mai frumoase și mai tinere? Prin urmare, va fi nevoie să întocmim documentele corespunzătoare, un contract de căsătorie sau ceva asemănător. *Nădăjduiește la ce-i mai bine, dar pregătește-te pentru tot ce-i mai rău...* he, he, he!

Valetul personal i-a întins regelui o tavă pe care erau îngrămădite bijuterii de tot felul.

— Ia-le de-aici, i-a spus Belohun încruntat. N-am de gând să mă afișez cu tot soiul de giuvaeruri, ca un parvenit sau un arivist. Mi-l voi pune doar pe acesta. Este un cadou de la mireasă. Micuț, dar de bun-gust. Un medalion cu emblema țării mele. Se cuvine să-l port. Așa cum a spus viitoarea mea soțioară: emblema țării la gât, binele țării în inimă.

A trecut ceva timp până când Geralt, pus la zid, a pus lucrurile cap la cap.

Pisica lovind medalionul cu laba. Medalionul de aur atârnat pe lănțișor. Emailul albastru, delfinul. *D'or, dauphin nageant d'azur, lorré, peantré, oreillé, barbé et crêté de gueules*[41].

Era prea târziu să mai reacționeze. Nu a avut timp nici măcar să strige sau să avertizeze. A văzut că lanțul de aur se micșorează brusc strângându-i gâtul regelui ca un garou. Belohun s-a înroșit și a deschis gura, dar nu a mai putut nici să respire, nici să țipe. Și-a apucat gâtul cu ambele mâini, încercând să smulgă medalionul, să rupă lănțișorul sau cel puțin să-și strecoare degetele pe sub el. Nu a izbutit, lanțul i s-a adâncit în carne, tăindu-i pielea gâtului. Regele a căzut de pe taburet, s-a clătinat, l-a îmbrâncit pe croitor. Croitorul s-a bălăngănit la rândul său, sufocându-se: probabil că înghițise boldurile. S-a izbit de notar, au căzut amândoi. Între timp, Belohun se învinețise, ochii i se umflaseră, s-a prăbușit pe podea, și-a scuturat picioarele de câteva ori, a încremenit. Și a rămas țeapăn.

— Ajutor! Regele se simte rău!

— Un doctor! a strigat mareșalul. Chemați un doctor!

— Pe toți zeii! Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat cu regele? Un doctor! Repede!

Ferrant de Lettenhove și-a dus mâna la tâmplă. Avea o expresie ciudată. Expresia cuiva care, încet-încet, începe să înțeleagă.

Regele fusese întins pe o canapea. Doctorul chemat îl examină îndelung. Cu toate că se afla în preajmă, Geralt nu avea voie să se apropie sau să arunce o privire.

În ciuda acestui fapt, știa că lănțișorul îşi slăbise strânsoarea chiar înainte de sosirea doctorului.

— Apoplexie, a constatat doctorul, îndreptându-se. Cauzată de sufocare. Aburii toxici din aer i-au pătruns în corp și l-au otrăvit. Furtunile neîncetate, care sporesc căldura sângelui, sunt de vină. Știința este neputincioasă, nu poate face nimic. Bunul și mărinimosul nostru rege a murit. A părăsit această lume.

Mareșalul a urlat, și-a acoperit fața cu palmele. Vestitorul și-a apucat bereta cu ambele mâini. Unul dintre curteni a izbucnit în plâns. Alții au îngenuncheat.

Dintr-odată, coridorul și vestibulul au răsunat de ecoul pașilor grei. Un uriaș a apărut în prag, un individ înalt de cel puțin șapte picioare. Purta uniformă de străjer, dar însemnele indicau un rang mai înalt. Era însoțit de doi bărbați cu câte un cercel în ureche și cu batic pe cap.

— Conașilor, vă rugăm să ne urmați până la sala tronului. De îndată, a spus uriașul, spărgând liniștea generală.

— Dar în care sală a tronului? a protestat mareșalul. Și de ce? Vă dați seama, conașule de Santis, ce tocmai s-a petrecut aici? Ce nenorocire s-a întâmplat? Nu înțelegi...

— În sala tronului. Este un ordin al regelui.

— Regele a murit!

— Trăiască Regele! În sala tronului, vă rog! Toată lumea! Îndată!

În sala tronului, cu plafonul marin cu tritoni, sirene și hipopotami, se adunaseră vreo cincisprezece bărbați. Unii aveau baticuri colorate pe cap, alții pălării de marinar decorate cu panglici. Toți erau bătuți de vreme, arși de soare şi purtau cercei în urechi.

Mercenari. Nu era greu de ghicit. Echipajul fregatei *Acherontia*.

Pe tronul așezat pe podium stătea un bărbat cu nasul proeminent, cu părul și ochii de culoare închisă. Și el era ars de soare. Dar nu purta niciun cercel.

Lângă el, pe un scaun adus aproape de tron, stătea Ildiko Breckl, îmbrăcată tot cu rochia albă ca zăpada și tot acoperită din belșug cu diamante. Cea care până

de curând fusese logodnica și viitoarea mireasă a regelui se uita țintă la bărbatul cu părul de culoare închisă, cu o privire plină de adorație. Geralt ghicise de mult atât cum aveau să decurgă evenimentele, cât și cauzele lor, pusese faptele cap la cap. Dar acum, în acel moment, chiar și cineva mult mai puțin perspicace ar fi putut vedea și înțelege că Ildiko Breckl și bărbatul cu părul de culoare închisă se cunoșteau. Bine. Și de multă vreme.

— Viraxas, fiul regelui, prințul Kerackului, până acum o clipă moștenitor al tronului și al coroanei, a anunțat de Santis, uriașul, cu o voce profundă de bariton. În clipa de față rege al Kerackului, conducător de drept al țării.

Primul care s-a închinat aplecându-se pe un genunchi a fost mareșalul de curte. Apoi vestitorul i-a adus un omagiu. Au fost imitați de seneșali, care și-au plecat adânc capetele. Ultimul care s-a închinat a fost Ferrant de Lettenhove.

— Maiestatea Voastră Regală.

— „Maiestatea Voastră" este destul deocamdată, l-a corectat Viraxas. Titlul complet îmi va reveni după încoronare. Ceea ce nu vom întârzia să sărbătorim. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Nu-i așa, conașule mareșal?

S-a făcut o liniște deplină. Stomacul unuia dintre curteni s-a auzit chiorăind.

— Dragul meu tată a răposat a ajuns la strămoșii săi glorioși, a spus Viraxas. Cei doi frați ai mei mai mici sunt acuzați de înaltă trădare, ceea ce nu mă surprinde. Procesul va avea loc conform voinței regretatului rege, ambii mei frați vor fi găsiți vinovați și, prin verdictul instanței, vor părăsi Kerackul pentru totdeauna. La bordul fregatei *Acherontia*, închiriată de mine... și de prietenii și protectorii mei puternici. Regele răposat, după cum știu, nu a lăsat un testament valabil și nici măcar dispoziții oficiale cu privire la succesiune. Dacă ar fi existat astfel de dispoziții, aș fi respectat voința regelui. Dar ele nu există. Conform dreptului la succesiune, prin urmare, coroana îmi aparține. Există cineva de față care are ceva de obiectat?

Nu era o astfel de persoană printre cei prezenți. Toți cei de față aveau destulă minte și instinct de supraviețuire.

— Așadar, vă rog să începeți pregătirile pentru încoronare, astfel încât cei ale căror funcții includ anumite competențe să aibă grijă de aceasta. Nunta va fi sărbătorită odată cu încoronarea. De fapt, am decis să reînviem un obicei strămoșesc al regilor Kerackului, o practică înrădăcinată cu veacuri în urmă. Conform acestui obicei, dacă mirele moare înainte de nuntă, logodnica va trebui să se căsătorească cu cea mai apropiată rudă celibatară.

Ildiko Breckl, după cum se citea pe fața ei strălucitoare, era gata să se supună vechiului obicei fără să stea pe gânduri. Ceilalți oameni au tăcut, încercând cu siguranță să-și amintească cine, când și cu ce ocazie stabilise acea tradiție. Și cum oare acest obicei ar fi putut fi adoptat cu secole în urmă, având în vedere că regatul Kerack exista de mai puțin de o sută de ani. Cu toate acestea, frunțile curtenilor, încrețite de efortul aducerii-aminte, s-au netezit rapid. Cu toții, de la primul până la ultimul, au ajuns la concluzia corectă. Că, deși încoronarea nu avusese loc încă, și deși Viraxas era doar Maiestatea Sa, el era, de fapt, deja rege, iar regele are întotdeauna dreptate.

— Pleacă, vrăjitorule, i-a șoptit Ferrant de Lettenhove lui Geralt, dându-i înapoi spada. Scoate-l pe Julian de aici. Dispăreți amândoi. N-ați văzut nimic, n-ați auzit nimic. E mai bine să nu fiți implicați în toate acestea.

— Înțeleg, a continuat Viraxas, uitându-se la privirile curtenilor adunați. Și pot înțelege că pentru unii dintre cei de față situația este surprinzătoare. Că pentru unii schimbările au loc prea neașteptat și prea brusc, că evenimentele se desfășoară prea repede. Nici nu pot nesocoti faptul că lucrurile nu merg după dorința unora dintre cei prezenți și că situația nu este pe placul lor. Colonelul de Santis a trecut imediat de partea dreaptă și mi-a jurat credință. Aștept același lucru de la ceilalți oameni adunați aici.

— Să începem cu slujitorul credincios al regretatului meu tată, precum și cu executorul ordinelor fratelui meu, care a pus la grea încercare viața tatălui meu. Să începem cu procurorul regal, domnul Ferrant de Lettenhove.

Procurorul s-a înclinat.

— Vei fi supus unei anchete, l-a avertizat Viraxas, care va scoate la iveală rolul pe care l-ai jucat în conspirația prinților. Conspirația a fost un eșec, iar acest lucru îi face pe conspiratori niște prostovani. Aș putea ierta o greșeală, dar nu și prostia. Nu atunci când este vorba despre procuror, apărătorul legii. Dar să lăsăm asta pentru mai târziu și să începem cu lucrurile de bază. Haide, vino mai aproape, Ferrant. Vrem să ne arăți și să ne demonstrezi cui îi slujești. Vrem să ne arăți omagiul cuvenit. Să îngenunchezi la poalele tronului. Și să săruți mâna regală.

Procurorul s-a îndreptat docil spre platformă.

— Pleacă de aici, a reușit el să șoptească. Du-te cât mai repede, vrăjitorule.

În grădină distracția era în toi.

Lytta Neyd a observat imediat sângele de pe manșeta cămășii lui Geralt. Mozaïk l-a văzut și ea și, spre deosebire de Lytta, s-a albit ca varul.

Jaskier a înșfăcat două cupe de pe tava unui paj care trecea pe lângă el și le-a băut dintr-o înghițitură, una după alta. A mai înhățat două, pe care le-a oferit domnițelor. L-au refuzat. Jaskier a băut una, iar pe cealaltă i-a întins-o fără prea multă tragere de inimă lui Geralt.

Coral, mijind ochii, se uita vădit încordată la vrăjitor.

— Ce s-a întâmplat?

— Vei afla în curând.

Clopotul a început să răsune în clopotniță. Bătea atât de sinistru, atât de grav și cu atâta jale încât nuntașii au amuțit.

Mareșalul curții și vestitorul s-au urcat pe platforma care semăna cu un eșafod.

— Îndurerat și plin de regret, a început mareșalul, sunt nevoit să vă dau o veste tristă. Lovit de mâna nemiloasă a sorții, regele Belohun Întâiul, conducătorul nostru iubit, bun și adorat, a murit, a părăsit această lume. Dar regii Kerackului nu mor! Regele este mort, trăiască regele! Trăiască Maiestatea Sa Regală Viraxas! Fiul întâi născut al regelui decedat, moștenitorul de drept al tronului și al coroanei! Regele Viraxas Întâiul! De trei ori trăiască! Trăiască! Trăiască! Trăiască!

Un cor de măgulitori, lingușitori și pupincuriști au repetat cu ardoare exclamația. Mareșalul i-a redus la tăcere cu un gest.

— Regele Viraxas este în doliu, la fel și întreaga curte. Ospățul se suspendă, oaspeții sunt rugați să părăsească palatul. Regele își va ține propria nuntă în curând, iar atunci va avea loc ospățul. Ca să nu se irosească mâncarea, regele a poruncit să fie dusă în oraș și etalată la piață. Să se înfrupte și oamenii din Palmyra. A venit vremea fericirii și prosperității pentru Kerack!

— Ei bine, a spus Coral, îndreptându-și părul. Este adevărată vorba că moartea unui mire poate încurca serios ceremonia de nuntă. Belohun avea și el defectele sale, dar au existat regi și mai răi decât el. Odihnească-se în pace și să-i fie țărâna ușoară! Să plecăm de-aici. Oricum, începusem să mă plictisesc. Și dacă tot este o zi frumoasă, să facem o plimbare și să admirăm marea. Poetule, fii amabil și oferă-i brațul ucenicei mele. Eu voi merge cu Geralt. Căci bănuiesc că are ceva să-mi spună.

Era începutul după-amiezii. Era greu de crezut că se întâmplaseră atât de multe într-un timp atât de scurt.

Un războinic nu moare cu una, cu două. Moartea trebuie să se lupte cu el pentru a-l prinde. Iar un războinic este războinic și îi ține piept.

CARLOS CASTANEDA, *Roata timpului*

„La discreție“, în lb. latină, în original (n. red.).

Tehnică narativă grație căreia o problemă aparent de nerezolvat e lămurită printr-o apariție sau o acțiune surprinzătoare (n. red.).

„Orașului și lumii“, în lb. latină, în original (n. red.).

„Creșteți și vă înmulțiți“, în lb. latină, în original (n. red.).

„Grădină“, în lb. latină, în original (n. red.).

Termen și descriere a unei figuri din heraldica franceză desemnându-l pe moștenitorul tronului, *le dauphin* (n. red.).

19

— Ah! Uite! a strigat dintr-odată Jaskier. Un șobolan!

Geralt nu a reacționat. Îl cunoștea bine pe poet, știa că se teme de orice, se entuziasmează pentru orice și caută senzaționalul acolo unde absolut nimic nu ar fi fost demn să fie definit ca atare.

— Un șobolan! a continuat Jaskier. Oh, doi! Trei! Patru! La naiba!

Geralt a oftat și s-a uitat.

La poalele stâncii mișunau șobolanii. Terenul dintre Palmyra și colină era viu, se mișca, se legăna și scârțâia. Sute sau chiar mii de rozătoare fugeau din zona portului și de la gura râului, năvăleau în amonte, urcau colina de-a lungul palisadelor, prin păduri. Și alți trecători observaseră fenomenul și peste tot se auzeau strigăte de mirare și de groază.

— Șobolanii fug din Palmyra și din port pentru că sunt speriați! a explicat Jaskier. Știu ce s-a întâmplat! Fără doar și poate a andocat o navă de deratizare!

Nimeni nu a vrut să comenteze. Geralt și-a șters sudoarea de pe pleoape. Era o arșiță cumplită, aerul fierbinte te înăbușea. S-a uitat la cerul senin, fără niciun norișor.

— Vine furtuna.

Lytta spusese cu voce tare ceea ce gândea și el.

— O furtună violentă. Șobolanii o simt. O simt și eu. Simt în aer.

Și eu, se gândea vrăjitorul.

— O furtună, a repetat Coral. Vine o furtună dinspre mare.

— Dar ce furtună, de unde și până unde? a întrebat Jaskier făcându-și vânt cu pălăria. De unde și până unde? Este o vreme magnifică, cerul este senin, nici

măcar nu adie vântul. Păcat, un vânticel ar fi tare bine-venit în această zăpușeală. O briză...

Nici nu a apucat să-și termine propoziția, că s-a și stârnit vântul.

Briza ușoară aducea mirosul mării, oferea o atmosferă plăcută și răcoroasă. Și, dintr-odată, s-a întețit. Steagurile de pe catarge, care atârnau până de curând leșinate și triste, au început să zvâcnească și să fluture.

La orizont cerul se întuneca.

Vântul începea să se întețească. Șoaptele lui blânde s-au transformat într-un foșnet puternic, apoi într-un șuierat.

Steagurile de pe catargele navelor au început să fluture și să se zbată impetuos. Cocoșii și giruetele de pe acoperișuri și turnuri scârțâiau, învelitoarele de tablă ale hornurilor au început să trosnească și să zăngănească. Obloanele se izbeau cu scrâșnituri. Se înălțau nori de praf.

Jaskier și-a apucat pălăria cu ambele mâini exact la timp, altminteri i-ar fi luat-o vântul.

Mozaïk și-a prins poalele rochiei: o rafală bruscă îi ridicase șifonul aproape până la șolduri.

Înainte de-a reuși să stăpânească țesătura sfâșiată de vânt, Geralt i-a privit picioarele cu plăcere. Ea i-a observat privirea, dar nu s-a uitat în altă parte.

— Furtuna...

Coral a trebuit să se întoarcă pentru a putea vorbi, vântul sufla atât de tare încât îi înăbușea cuvintele.

— Furtuna! Vine furtuna!

— Zeilor! a strigat Jaskier, care nu credea în niciun zeu. Zeilor! Ce se întâmplă? Este sfârșitul lumii?

Cerul se întuneca rapid. Orizontul se transforma din bleumarin în negru.

Vântul se întețea, șuiera sălbatic.

În golf, dincolo de promontoriu, se înălțau crestele valurilor uriașe, care se spărgeau de dig și împrăștiau stropi de spumă albă. Vuietul mării se întețea. Se

întunecase, de parcă s- ar fi lăsat noaptea.

Se simțea agitație printre navele aflate în port. Unele, cum ar fi cliperul poștal *Echo* și goeleta novigradiană *Pandora Parvi*, și-au ridicat în grabă pânzele, gata să se îndrepte în larg. Celelalte nave și-au coborât pânzele și au rămas ancorate. Geralt și-a amintit de câteva pe care le observase de pe terasa vilei lui Coral. *Alka*, koga din Cidaris. *Fuchsia*, nu-și mai amintea de unde.

Și galera *Mândria Cintrei*, cu crucea albastră pe drapel, precum și galioanele *Vertigo*, cu trei catarge, venit de la Lan Exeter, și *Albatrosul* redanian, cu o sută douăzeci de picioare între prora și pupa. Și altele. Inclusiv fregata *Acherontia*, sub pânze negre.

Vântul nu mai șuiera. Vuia de-a dreptul. Geralt a văzut primul acoperiș din stuf zburând din complexul Palmyrei și sfărâmându-se în văzduh. Nu s-a lăsat așteptat prea mult al doilea. Nici al treilea. Nici al patrulea.

Și vântul se întețea în continuare.

Fâlfâirea steagurilor s-a transformat într-o bubuitură necontenită, obloanele se trânteau întruna, o grindină de țigle și de jgheaburi se revărsa pe străzi, hornurile de fum se prăbușeau, ghivecele de flori se făceau zob pe trotuare.

Zguduit de vânt, clopotul din turnul clopotniței a început să lovească intermitent, înspăimântător, de rău augur.

Și vântul vuia, vuia din ce în ce mai lugubru. Și împingea valurile din ce în ce mai puternic spre țărm.

Mugetul mării se întețea, devenea din ce în ce mai groaznic. Curând nu mai era un muget, ci un tunet monoton și anost, ca duduitul unei mașini infernale.

Valurile se înălțau, crestele încoronate cu spumă albă se rostogoleau pe țărm. Pământul tremura sub picioare. Vântul vuia.

Echo și *Pandora Parvi* nu au avut timp să se îndepărteze. S-au întors în port, și-au aruncat ancorele.

Oamenii strânși pe terase țipau din ce în ce mai tare, plini de uimire și spaimă, arătând cu brațele întinse spre mare. De acolo înainta un val imens. Un zid

colosal de apă, care părea la fel de înalt precum catargele vaselor.

Coral l-a apucat de braț pe vrăjitor. Spunea ceva sau, mai degrabă, se căznea să spună, întrucât vântul fulgerător îi copleșea vocea.

— ...așteptăm! Geralt! Trebuie să plecăm de-aici!

Valul s-a rostogolit peste port. Oamenii țipau. Sub greutatea apei, debarcaderul s-a spulberat, grinzile și scândurile au zburat. Docul s-a prăbușit, macaralele și pilonii s-au rupt și au căzut la pământ.

Șlepurile și barjele ancorate pe chei s-au ridicat ca niște jucării, ca niște canoe improvizate din scoarță de copac, pe care copiii de pe stradă le împing în canalele de scurgere.

Colibele și barăcile din apropierea țărmului au fost pur și simplu măturate, nu a mai rămas nici urmă de ele. Valul a pătruns în gura râului, transformându-l instantaneu într-un vârtej infernal.

Nenumărați oameni fugeau din Palmyra inundată, cei mai mulți îndreptându-se spre Orașul de Sus, către turnul de veghe. Aceștia au supraviețuit. În schimb, alții au ales malul râului drept cale de evacuare. Geralt i-a văzut cum dispăreau înghițiți de ape.

— Al doilea val! a strigat Jaskier. Al doilea val!

Într-adevăr, a existat un al doilea val. Și apoi al treilea. Al patrulea. Al cincilea. Și al șaselea.

Zidurile de apă se rostogoleau în port și pe caldarâm. Valurile loveau corăbiile ancorate cu o forță imensă, lanțurile zăngăneau frenetic. Geralt a văzut cum oamenii cădeau de pe punți.

Navele se întorseseră cu provele contra vântului și se luptau vitejește. Pentru o vreme. Își pierdeau catargele, unul după altul.

Apoi valurile au început să le acopere. Dispăreau în spumă și ieșeau la suprafață, dispăreau și reapăreau.

Primul care a încetat să mai apară a fost cliperul *Ech*o. Pur și simplu, a dispărut.

După un timp, aceeași soartă a avut-o și *Fuchsia*, galera pur și simplu s-a destrămat. Lanțul de ancorare încordat a sfâșiat carena *Alkăi* și astfel koga a dispărut în abis într-o clipită.

Prora și duneta *Albatrosului* s-au rupt sub presiune, iar aceasta s-a scufundat ca o piatră. Ancora lui *Vertigo* s-a rupt, galionul a dansat pe creasta unui val, s-a răsturnat și s-a izbit de dig.

Acherontia, *Mândria Cintrei*, *Pandora Parvi* și încă două galioane pe care Geralt nu le cunoștea au ridicat ancorele și au fost aruncate de valuri spre mal.

Operațiunea fusese doar în aparență un act disperat de sinucidere. Căpitanii aveau de ales între o sinucidere sigură, dacă ancorau, sau o manevră riscantă, ca să pătrundă în gura de vărsare a râului.

Galioanele necunoscute nu au avut nicio șansă. Nu au reușit nici măcar să se alinieze în poziția corectă. Ambele s-au izbit de doc.

Nici măcar *Mândria Cintrei* sau *Acherontia* nu au putut fi manevrate. S-au ciocnit, s-au blocat, valurile le-au izbit de docuri, le-au sfâșiat, iar apa le-a împrăștiat rămășițele.

Pandora Parvi s-a clătinat și a sărit pe valuri ca un delfin. Cu toate acestea, și-a păstrat cursul, fiind târâtă spre gura Adalattei, care clocotea ca un cazan. Geralt auzea strigătele bărbaților care îl înveseleau pe comandant.

Coral a țipat, arătând ceva cu mâna.

Se apropia un al șaptelea val.

Geralt se așteptase ca cele anterioare, care ajunseseră să acopere catargele corăbiilor, să fie de vreo cinci-șase brațe înălțime sau între treizeci și patruzeci de picioare. Cel care înainta deasupra mării în acel moment, ascunzând cerul, era de două ori mai înalt.

Oamenii care fugeau din Palmyra și care se înghesuiau în jurul turnului de veghe au început să țipe. Rafalele de vânt îi șfichiuiau, îi doborau, îi aruncau la pământ, îi izbeau de palisadă.

Valul a lovit Palmyra. Și a spulberat-o, a ras-o de pe fața pământului. Într-o clipită, apa a ajuns la palisadă, înghițind oamenii care erau înghesuiți acolo. Stiva de cherestea, purtată de val, a lovit palisada, rupând pilonii. Turnul de veghe s-a prăbușit și a fost târât la vale.

Berbecul de apă imposibil de oprit s-a izbit de stâncă. Colina s-a zguduit atât de puternic încât Jaskier și Mozaïk au căzut, iar Geralt abia a reușit să-și păstreze echilibrul.

— Trebuie să fugim! a strigat Coral, lipindu-se strâns de balustradă. Geralt! Să ieșim de aici! Vin mai multe valuri!

Un val imens s-a năpustit peste ei, i-a inundat. Oamenii de pe terasă, cei care nu fugiseră încă, au luat-o la fugă în acel moment. Alergau țipând, mai sus, tot mai sus, pe colină, spre palatul regal. Mai rămăseseră puțini la număr. Printre ei, Geralt i-a recunoscut pe Ravenga și pe Antea Derris.

Oamenii strigau, arătau cu mâna. Valurile spălau faleza din dreapta lor, mai jos de cartierul rezidențial. Prima vilă s-a pliat ca o căsuță din cărți de joc și a alunecat pe pantă, direct în vârtej. Apoi a fost urmată de o a doua, de o a treia și de o a patra.

— Orașul se destramă! a urlat Jaskier. Se prăbușește!

Lytta Neyd și-a ridicat brațele, a scandat o formulă magică... și a dispărut.

Mozaïk s-a lipit de brațul lui Geralt. Jaskier a țipat.

Apa ajunsese acum chiar sub ei, sub terasă. Erau oameni în apă. De sus li s-au întins pari și cârlige, li s-au aruncat frânghii, au fost scoși de-acolo. Nu departe, un bărbat foarte robust a sărit în vârtej, grăbindu-se să salveze o femeie care se înneca.

Mozaïk a țipat.

Geralt a văzut o bucată din acoperișul unei colibe legănându-se pe valuri. Erau copii agățați de acoperișul rupt. Trei copii. Și-a scos spada din spinare.

— Ține-o, Jaskier!

Și-a scos jacheta. Apoi a sărit în apă.

Nu putea să înoate normal, iar tehnicile obișnuite nu i-ar fi fost de niciun folos. Valurile îl aruncau pe Geralt în toate părțile, în sus, în jos, într-o parte, grinzile, scândurile și mobilele care se roteau în apa clocotitoare se izbeau de el, bușteniі îl împingeau cu forță și amenințau să-l strivească. Când a ajuns, în cele din urmă, la acoperișul plutitor și s-a agățat de el, era deja epuizat. Acoperișul se smucea și se răsucea sub forța valurilor. Copiii țipau îngroziți pe diferite voci.

Trei, se gândea el. *Nu voi putea nicidecum să-i duc pe toți trei*.

A simțit un umăr lângă al lui.

— Doi! Antea Derris a scuipat în apă și l-a apucat pe unul dintre copii: Ia-i pe ceilalți doi!

N-a fost chiar așa de simplu. L-a apucat pe băiat și l-a strâns sub braț. Fata, cuprinsă de spaimă, se agățase atât de strâns de căpriorul acoperișului, încât vrăjitorul a trebuit să se căznească să-i slăbească strânsoarea.

L-a ajutat un val, care i-a doborât și i-a acoperit. Odată scufundată, fetița a dat drumul căpriorului, iar Geralt a apucat-o de celălalt braț. Apoi, toți trei au început să se scufunde. Copiii gâlgâiau și se zvârcoleau. Geralt se zbătea.

Fără să știe cum, a reapărut la suprafață. Un val l-a aruncat de peretele terasei, luându-i suflul.

Nu le-a dat drumul copiilor.

Oamenii de sus strigau, încercau să-l ajute, să-i întindă ceva de care să se poată prinde.

În zadar.

Vârtejul i-a smuls și i-a luat. Vrăjitorul s-a izbit de cineva: era Antea Derris, cu fetița în brațe.

Se lupta din răsputeri, dar Geralt a văzut că și ea se afla la capătul puterilor. Se căznea să țină capul său și pe al fetiței deasupra apei.

A auzit alături pleoscăitul unei scufundări, apoi gâfâituri. Era Mozaïk. L-a luat pe unul dintre copii de la Geralt și a înotat o vreme. Geralt a văzut cum a lovit-o o grindă purtată de val.

A țipat, dar nu a dat drumul copilului.

Valul i-a aruncat din nou lângă peretele terasei. De data aceasta, oamenii de sus erau pregătiți, aduseseră chiar scări pe care le coborâseră spre apă, cu brațele întinse. Le-au luat copiii din brațe. Geralt l-a văzut pe Jaskier apucând-o pe Mozaïk și trăgând-o sus, pe terasă.

Antea Derris îl privea. Avea ochi frumoși. A zâmbit.

Un val a aruncat asupra lor o grămadă de lemne, scânduri mari, desprinse din palisadă.

O scândură a lovit-o pe Antea Derris și a strivit-o de terasă. Antea a scuipat sânge. Mult sânge. Apoi și-a lăsat capul în piept și a dispărut sub apă.

Pe Geralt l-au lovit doi pari – unul, în umăr, celălalt, în șold. Loviturile l-au paralizat complet imediat. A înghițit apă și a început să se scufunde.

Cineva l-a apucat cu o mână de fier și l-a tras la suprafață, la lumină. Geralt a întins mâna, a simțit un biceps puternic, tare ca piatra. Omul puternic înota cu picioarele, înainta prin apă ca un triton, îndepărtând cu mâna liberă lemnele care pluteau în apropiere și oamenii înecați care se răsuceau în vârtejuri. Au ieşit la suprafață foarte aproape de terasă. De sus se auzeau strigăte, urale. Oamenii le întindeau brațele.

O clipă mai târziu, vrăjitorul zăcea într-o baltă, tușea, scuipa apă și vărsa pe lespezile terasei. Lângă el stătea în genunchi Jaskier, alb ca varul. În cealaltă parte era Mozaïk, la fel de palidă. Mâinile îi tremurau.

Geralt se căznea să se ridice.

— Antea!

Jaskier a dat din cap, și-a întors privirea. Mozaïk și-a pus capul în poală. Vrăjitorul a văzut-o zguduindu-se de suspine.

Lângă el stătea salvatorul său. Omul puternic. Mai precis, femeia puternică. Cu părul scurt în creştet şi capul ras. Cu abdomenul ca o pastramă legată cu sfoară. Cu umeri ca ai unui luptător. Cu mușchi ca ai unui discobol.

— Îți datorez viața.

— Dar de unde...

Comandanta corpului de gardă a făcut un gest nonșalant cu mâna.

— Nici n-are rost să vorbim. Oricum ar fi, pentru mine și pentru fetele mele eşti un ticălos și îți purtăm pică pentru încăierarea aia. Așa că ar fi mai bine să nu te apropii de noi, că-ți facem felul. E clar?

— Clar.

— Cu toate astea, trebuie să recunosc că eşti un ticălos curajos. Comandanta a scuipat și și-a scuturat apa din ureche. Eşti un ticălos curajos, Geralt din Rivia.

— Dar tu? Care este numele tău?

— Violetta, i-a răspuns comandanta și deodată s-a încruntat. Dar ea? Acea...

— Antea Derris.

— Antea Derris, a repetat femeia, răsucindu-și buzele. Păcat. Păcat.

Terasa se umplea, veneau întruna oameni. Pericolul trecuse, cerul se limpezise, vântul încetase să mai sufle și steagurile atârnau din nou. Marea se liniștise și apa se retrăsese, lăsând în urmă pustietate și distrugeri. Și cadavre pe care tăbărâseră deja crabii.

Geralt s-a ridicat anevoie. Fiecare mișcare și fiecare respirație mai profundă îi dădeau o durere sâcâitoare într-o parte. Genunchiul îl durea de i se punea pe inimă. Ambele mâneci ale cămășii erau rupte, nu-și mai amintea exact când le pierduse. Pielea de pe cotul stâng, de pe umărul drept și probabil de pe omoplat îi fusese sfâșiată și se vedea carnea vie. Sângera din cauza mai multor răni superficiale. Una peste alta, nimic grav, nimic îngrijorător.

Soarele străpunsese norii luminând marea liniștită cu reflexii scânteietoare. Acoperișul farului strălucea la capătul promontoriului, un far din cărămidă roșie și albă, o relicvă de pe vremea elfilor. O relicvă care supraviețuise deja mai multor astfel de furtuni. Și care probabil avea să supraviețuiască și altora.

După ce traversase estuarul acum calm, deși plin de resturi plutitoare, goeleta *Pandora Parvi* intra în port cu pânzele umflate, ca la o paradă. Mulțimea s-a înveselit.

Geralt a ajutat-o pe Mozaïk să se ridice. Nici pe ea nu mai rămăseseră prea multe haine. Jaskier i-a întins o pelerină cu care să se acopere. Apoi și-a dres glasul, ostentativ.

În fața lor se afla Lytta Neyd cu o trusă medicală pe umăr.

— M-am întors, a spus ea, privindu-l pe vrăjitor.

— Nu, a replicat el. Ai plecat.

Ea l-a privit. Cu ochi reci și străini. Și imediat după aceea și-a ațintit privirea spre ceva îndepărtat, aflat cu mult în spatele vrăjitorului.

— Așadar așa vrei să joci, i-a spus ea pe un ton glacial. Să lași o astfel de amintire. Ei bine, maestre, este alegerea ta. Cu toate că ai fi putut avea un stil mai puțin jalnic. Rămâi cu bine. Mă duc să-i ajut pe răniți și pe cei care au nevoie. Evident, tu n-ai nevoie de ajutorul meu. Nici de mine. Mozaïk!

Mozaïk a dat din cap. L-a luat pe Geralt de braț.

Coral a pufnit.

— Așadar de-asta mi-ești? Așa vrei? În acest fel? Ei bine, faci cum vrei. E alegerea ta. Rămas-bun. S-a răsucit pe călcâie și a plecat.

Febus Ravenga a apărut din mulțimea care începuse să se adune pe terasă.

Probabil că participase la operațiunea de salvare, pentru că hainele sale îmbibate îi atârnau zdrențuite.

Un om bun la toate s-a apropiat și i-a întins pălăria. Sau, mai bine zis, ce rămăsese din ea.

— Și acum? a întrebat cineva din mulțime. Și acum, conașule consilier municipal?

Ravenga s-a uitat la ei.

S-a uitat lung la ei.

Apoi s-a îndreptat, și-a îndreptat pălăria și și-a pus-o pe cap.

— Îngropați morții, a spus el. Aveți grijă de cei vii. Și apucați-vă de reconstrucție.

Clopotul a răsunat în turnul clopotniței. De parcă ar fi vrut să anunțe că a supraviețuit. Că, deși multe lucruri se schimbaseră, unele erau de nemișcat.

— Să plecăm de-aici. Geralt își aduna algele umede de pe guler: Jaskier? Unde mi-e spada?

Poetul gâfâia, arătând spre un loc gol, la poalele stâncii.

— Acum o clipă... Acum o clipă erau aici! Spada și jacheta ta! Le-au furat! Ticăloșii naibii! Le-au furat! Hei, oameni buni! Aici era o spadă! Vă rog să mi-o dați înapoi! Oameni buni! Ah, nenorociților! Lua-v-ar naiba!

Deodată vrăjitorul a început să se simtă rău. Mozaïk l-a susținut. *Sunt la pământ*, se gândea Geralt. *Sunt la pământ de-a binelea dacă trebuie să fiu susținut de o fată*.

— M-am săturat de acest oraș, a spus cu năduf. M-am săturat de tot ce reprezintă acest oraș. Să plecăm de aici. Cât mai repede. Și cât mai departe cu putință.

Interludiu

Douăsprezece zile mai târziu

Fântâna stropea încet, havuzul mirosea a piatră jilavă. Miroseau florile, mirosea iedera care se cățăra pe pereții curții. Miroseau merele din bolul cu fructe de pe blatul de marmură al măsuței. Vinul rece aștepta în două cupe brumate.

Două femei stăteau la masă. Două magiciene. Dacă, din întâmplare, s-ar fi aflat prin preajmă cineva cu sensibilitate artistică, plin de imaginație și capabil de alegorii lirice, nu ar fi avut nicio problemă să le portretizeze pe cele două. Roșcată ca focul, Lytta Neyd, într-o rochie verde cu vermilion, amintea de un apus de seară în septembrie. Yennefer din Vengerberg, cu părul ca pana corbului, îmbrăcată într-o combinație de alb și negru, evoca mai degrabă o dimineață de decembrie.

Yennefer a rupt tăcerea.

— Mai toate vilele din vecinătate zac în moloz la poalele stâncii. A ta, totuși, este intactă. Nicio țiglă nu s-a clintit de pe acoperișul ei. Ești tare norocoasă, Coral. Te sfătuiesc să iei în considerare cu seriozitate ideea de a-ți cumpăra un bilet la loterie.

— Preoții nu l-ar numi noroc, a spus Lytta Neyd zâmbind. Ar spune că se datorează protecției din partea zeilor și a forțelor cerești. Zeitățile îi ocrotesc pe cei drepți și îi veghează pe cei virtuoși. Răsplătesc onestitatea și dreptatea.

— Într-adevăr. Le răsplătesc. Dacă au chef și dacă se întâmplă să fie prin preajmă. În sănătatea ta, prietenă!

— În sănătatea ta, prietenă! Mozaïk! Toarnă-i vin coniței Yennefer. Cupa ei este goală.

— În ceea ce privește vila, este de vânzare, a continuat Lytta, urmărind-o cu privirea pe Mozaïk. O vând pentru că... pentru că trebuie să mă mut. Aura Kerackului nu mă mai avantajează.

Yennefer a ridicat din sprâncene.

Lytta nu a ținut-o în suspans.

— Regele Viraxas și-a început domnia cu edicte cu adevărat regale, a spus ea cu un sarcasm abia perceptibil.

— *Primo*, data încoronării sale a fost declarată sărbătoare națională și zi liberă legală. *Secundo*, s-a proclamat amnistie... pentru criminali, în timp ce condamnații politic rămân în temnițe, fără dreptul la vizită și corespondență. *Tertio*, taxele vamale și cele portuare au fost dublate. *Quarto*, în termen de două săptămâni, toți non-oamenii și rezidenții care dăunează economiei statului și îi privează de locuri de muncă pe oamenii pursânge vor trebui să părăsească Kerackul. *Quinto*, în Kerack s-a interzis practicarea oricărei magii fără consimțământul regelui, iar magicienilor nu li se permite să dețină terenuri sau imobile.[42] Magicienii care locuiesc în Kerack trebuie să renunțe la imobile și să obțină o licență. Altminteri părăsesc regatul.

— O dovadă minunată de recunoștință! a pufnit Yennefer. Iar zvonurile spun că magicienii l-au adus pe Viraxas pe tron. Că i-au organizat și finanțat revenirea. Și că l-au ajutat să preia puterea.

— Spun bine zvonurile. Viraxas are de plătit Capitulului cu vârf și îndesat, iar, ca să aibă de unde să plătească, crește taxele și speră să confiște proprietățile celor care nu sunt oameni. Edictul mă afectează direct; niciun alt magician nu deține o casă în Kerack. Este răzbunarea lui Ildiko Breckl. Drept răsplată pentru ajutorul medical pe care l-am dat femeilor de aici, pe care consilierii lui Viraxas le consideră imorale. Capitulul ar putea exercita presiuni în numele meu, dar nu va face așa ceva. Membrii acestuia sunt nemulțumiți de privilegiile comerciale prea puține, de acțiunile modeste de la șantierul naval și de la companiile maritime cumpărate de la Viraxas. Ei continuă negocierile și nu au de gând să-și

slăbească poziția. Prin urmare, acum sunt considerată *persona non grata*[43] și sunt nevoită să plec în căutarea unor noi meleaguri.

— Ceea ce îmi închipui totuși că vei face fără prea mari regrete. Din câte îmi dau seama, sub actuala domnie, Kerackul n-ar avea mari șanse să câștige într-o competiție pentru cel mai plăcut loc din lume. Vei vinde această vilă și vei cumpăra alta. De exemplu, în munții din Lyria. Munții lyrici sunt la modă acum. O mulțime de magicieni s-au mutat acolo, pentru că este drăguț, iar taxele sunt rezonabile.

— Nu-mi plac munții. Prefer marea. Nu-mi fac griji deloc, voi găsi un refugiu sigur, având în vedere specialitatea mea. Sunt femei peste tot și toate au nevoie de mine. Bea, Yennefer. Noroc.

— Mă îndemni să beau, iar tu abia îți umezești buzele. Ești bolnavă cumva? Nu arăți prea bine.

Lytta a oftat din greu, puțin teatral.

— Ultimele zile au fost tare grele. Lovitura de stat de la palat, această furtună cumplită, ah! Acestora li s-au adăugat și grețurile de dimineață... Știu, va trece după primul trimestru. Dar mai sunt încă două luni întregi de grețuri...

În tăcerea care se așternuse se auzea zumzetul unei viespi care dădea târcoale unui măr. Coral a rupt tăcerea.

— Ha! Ha! Ha! Te-am păcălit. Păcat că nu poți să vezi ce față ai făcut! Te-am prins în plasă! Ha! Ha!

Yennefer și-a ridicat privirea și a început să observe coama zidului acoperit de iederă. Și-a ținut privirea ațintită asupra ei mult timp.

— Ai căzut în plasă, a continuat Lytta. Și pun rămășag că au început să ți se învârtă rotițele. Hai, recunoaște că ai făcut de îndată legătura între starea mea binecuvântată și... Nu face fețe, nu face fețe. Vestea trebuie să fi ajuns la tine, pentru că bârfele s-au răspândit ca undele pe apă. Dar fii liniștită, n-au niciun miez de adevăr în ele. Șansele mele de a rămâne însărcinată sunt la fel de mari ca ale tale, nimic nu s-a schimbat în această privință. Cât despre vrăjitorul tău, nu

am avut de împărțit cu el decât chestiuni de afaceri. Chestiuni profesionale. Nimic altceva.

— Aha.

— Gloata-i gloată. Știi cum sunt oamenii de rând, adoră bârfele. Văd o femeie cu un bărbat și fac imediat din asta un scandal amoros. Vrăjitorul, recunosc, m-a vizitat destul de des. Și, într-adevăr, am fost văzuți împreună în oraș. Dar, repet, au fost doar chestiuni de afaceri și nimic mai mult.

Yennefer și-a îndepărtat cupa, și-a sprijinit coatele pe masă și și-a împreunat vârfurile degetelor. Și a țintuit-o cu privirea pe magiciana roșcată.

— *Primo*, a tușit ușor Lytta, dar fără să-și lase ochii în jos, nu i-aș face niciodată așa ceva unei prietene. *Secundo*, vrăjitorul tău nu s-a arătat deloc interesat de mine.

— Nu s-a arătat? Yennefer a ridicat din sprâncene: Într-adevăr? Ei, nu mai spune! Cum se poate una ca asta?

— Poate că, i-a răspuns Coral cu un zâmbet ușor, nu-l mai interesează femeile mature? Indiferent de înfățișarea lor. Poate că le preferă pe cele cu adevărat tinere? Mozaïk! Vino aici la noi, te rog. Uită-te la ea, Yennefer. Floarea tinereții în toată splendoarea. Și inocența. Până nu demult.

— Ea? a explodat Yennefer iritată. El cu ea? Cu ucenica ta?

— Ei bine, Mozaïk. Te rugăm frumos. Vino mai aproape. Povestește-ne despre aventura ta amoroasă. Suntem tare curioase să te ascultăm. Ne plac poveștile romantice. Poveștile despre iubiri nefericite. Cu cât mai nefericite, cu atât mai bine.

— Domniță Lytta... Fata, în loc să roșească, pălise ca un cadavru: Te rog... Doar m-ai pedepsit deja pentru asta... De câte ori să fiu pedepsit pentru aceeași pricină? Nu mă face să...

— Hai, povestește-ne!

— Las-o în pace, Coral, a intervenit Yennefer, fluturându-și mâna. N-o mai chinui. Oricum, nu sunt deloc curioasă.

— Zău că nu pot să cred, a spus Lytta Neyd, zâmbind răutăcios. Dar bine, o voi cruța pe fată. Într-adevăr, am pedepsit-o deja, am iertat-o și i-am permis să-și continue ucenicia. Și, la urma urmei, mărturisirile ei mormăite au încetat să mă amuze. Pe scurt: s-a îndrăgostit de vrăjitor și a fugit cu el. Iar el, odată ce s-a plictisit de ea, pur și simplu, a abandonat-o. S-a trezit singură într-o bună dimineață. Nu mai rămăseseră decât așternuturile reci și nici o urmă. Plecase pentru că așa trebuia. Dispăruse ca un fum în văzduh. Pe aripile vântului.

Deși părea imposibil, Mozaïk devenise și mai palidă. Mâinile îi tremurau.

— A lăsat niște flori, i-a spuse Yennefer încet. Un buchet de flori. Nu-i așa?

Mozaïk și-a ridicat privirea din pământ. Dar nu i-a răspuns.

— Flori și o scrisoare, a continuat Yennefer.

Mozaïk tăcea. Dar culoarea îi revenea încet în obraji.

— O scrisoare? a rostit Lytta Neyd, privind-o pe fată cu un aer întrebător. Nu mi-ai spus nimic despre vreo scrisoare. N-ai pomenit nimic.

Mozaïk și-a strâns buzele.

— Așadar de aceea te-ai întors, cu toate că te-ai fi putut aștepta la o pedeapsă aspră, cu mult mai aspră decât cea pe care ai primit-o până la urmă, a încheiat Lytta, pe un ton aparent calm. El a fost cel care ți-a poruncit să te întorci. Altfel nu te-ai mai fi întors.

Mozaïk nu i-a răspuns. Yennefer tăcea și ea, răsucindu-și o buclă neagră în jurul degetului. Deodată a ridicat capul și a privit-o pe fată în ochi. Și a zâmbit.

— Ți-a poruncit să te întorci la mine, a continuat Lytta Neyd. Ți-a poruncit să te întorci, deși și-ar fi putut închipui ce te aștepta. Trebuie să recunosc că aveam pretenții mai mari de la el.

Fântâna gâlgâia, mirosind a piatră jilavă. Miroseau florile, mirosea iedera.

— M-a surprins, a repetat Lytta. Nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea lui.

— Pentru că nu l-ai cunoscut, Coral, i-a spus Yennefer încet. Nu l-ai cunoscut deloc.

What you are I cannot say;
Only this I know full well –
When I touched your face today
Drifts of blossom flushed and fell.[44]
Siegfried Sassoon

„În primul rând... în al doilea rând... în al treilea rând... în al patrulea rând... în al cincilea rând“, în lb. latină, în original (n. red.).

„Indezirabilă“, în lb. latină, în original (n. red.).

„Ce ești n-aș putea spune,/ Doar asta știu prea bine –/ Când ți-am atins chipul azi,/ Troiene de muguri și-au luat zborul pentru-a cădea apoi“, în lb. engleză, în original (n. red.).

20

Grăjdarul primise deja o jumătate de coroană cu o seară înainte; acum, caii așteptau înșeuați. Jaskier căsca și se scărpina la ceafă.

— Pe toți zeii, Geralt... Chiar trebuie să pornim cu noaptea-n cap? Este încă întuneric...

— Nu este întuneric. Momentul este foarte potrivit. Soarele va răsări peste cel mult un ceas.

— Abia peste un ceas, a spus Jaskier, încălecând cu greu pe șaua jugănitului. Tare aș fi preferat să mai dorm un ceas...

Geralt a sărit în șa și, după un moment de reflecție, i-a întins băiatului o altă monedă de o jumătate de coroană, iar apoi i-a răspuns lui Jaskier:

— Suntem în august. Sunt cam paisprezece ore de la răsăritul până la apusul soarelui. Aș vrea să ajungem cât mai departe cu putință în acest răstimp.

Jaskier a mai căscat o dată. Și abia atunci păru să fi observat iapa sură rotată din boxa aflată dincolo de peretele despărțitor. Iapa a clătinat din cap de parcă ar fi vrut să le atragă atenția.

— Stai așa puțin, i-a spus poetul, reflectând. Și cu ea cum rămâne? Cu Mozaïk?

— Nu mai merge cu noi. Ne-am despărțit.

— Dar cum vine asta? Nu înțeleg... Poți, te rog, să ai amabilitatea de a-mi explica și mie...

— Nu, nu pot. Nu acum. Pe drum, Jaskier.

— Ești sigur că știi ce faci? Ești pe deplin conștient?

— Nu. Nu sunt pe deplin conștient. Niciun cuvânt în plus, nu vreau să vorbesc despre asta acum. Să mergem.

Jaskier a oftat. A dat pinteni jugănitului. S-a uitat în jur. Și a oftat din nou. Era poet, așa că avea tot dreptul să suspine după bunul plac.

Hanul „Șoapta și Secretul“ oferea un spectacol magnific pe fundalul aurorei, în lumina pâcloasă a zorilor. Părea palatul unei zâne, înecat în nalbă, înfășurat în zorele și iederă, un templu silvic închinat iubirii clandestine. Poetul a căzut pe gânduri.

A oftat, a căscat, a tușit, a scuipat, s-a înfășurat în pelerină, a dat pinteni calului. Din cauza acelor momente de reflecție, a rămas în urmă. Abia îl mai zărea pe Geralt în negură.

Vrăjitorul înainta repede. Fără a privi în urmă.

— Poftiți vinul, a anunțat hangiul, punând pe masă un urcior de ceramică. Plăcinte cu mere din Rivia, după cum ați cerut. Iar nevastă-mea m-a pus să vă întreb cum găsiți carnea de porc.

— O găsim scotocind printre crupele de hrișcă, i-a răspuns Jaskier. Pe ici, pe colo. Nu atât de des pe cât ne-am dori.

Hanul la care ajunseseră spre sfârșitul zilei se numea „La Mistreț și Cerb“, așa cum anunța plăcuța colorată. Dar această reclamă era singurul loc în care apăreau preparatele, căci în meniu nu dădeai de ele. Specialitatea casei era terciul din crupe de hrișcă cu bucățele de carne grasă de porc și cu un sos cleios de ceapă. Jaskier, fără îndoială din principiu, strâmbase un pic din nas în fața acestui fel de mâncare, în opinia lui, cam pe gustul oamenilor de rând. Geralt nu s-a plâns. Carnea de porc n-avea cum să fie prea rea, sosul era acceptabil, iar terciul era bine fiert, lucru pe care foarte puțini bucătari din hanurile întâlnite pe drum îl reușeau. Ar fi putut fi mai rău, mai ales că nu prea aveau de ales. Geralt insistase să parcurgă cât mai mult din drum în timpul zilei și nu voise să se oprească la hanurile pe care le întâlnise până atunci în cale.

După cum s-a dovedit, hanul „La Mistreț și Cerb“ era ultima oprire din acea zi și pentru alți călători. Una dintre băncile sprijinite de perete era ocupată de niște negustori ambulanți. Negustori moderni, care spre deosebire de cei tradiționali, nu-i disprețuiau pe servitori și nu se simțeau dezonorați să ia masa în compania lor. Modernitatea și toleranța, evident, își aveau limitele lor: negustorii ocupau un capăt al mesei, iar servitorii, pe celălalt, linia de demarcație fiind ușor de distins. Chiar și în privința felurilor de mâncare. Servitorii mâncau terci de hrișcă cu carne de porc, specialitatea casei, pe care o spălau cu o bere slabă. Negustorii comandaseră câte un pui și câteva damigene de vin.

La masa opusă, sub capul împăiat al unui mistreț, lua masa un cuplu: o fată cu părul de culoare deschisă și un bărbat mai în vârstă. Fata purta veșminte scumpe, foarte sobre, nepotrivite pentru vârsta ei. Bărbatul arăta ca un funcționar, însă nu de rang prea înalt. Cei doi luau cina împreună, conversau destul de animat, dar se cunoscuseră de curând și destul de întâmplător, după cum se putea bănui din comportamentul funcționarului, care îi făcea avansuri insistente fetei, sperând vădit la ceva mai mult, în timp ce fata îi răspundea cu o rezervă politicoasă, dar clar ironică.

Una dintre băncile mai scurte era ocupată de patru preotese. Vindecătoare itinerante, care erau ușor de recunoscut după hainele gri și bonetele strâmte care le ascundeau părul. Mâncarea pe care o aveau dinaintea lor era, după cum remarcase Geralt, mai mult decât modestă; era probabil un arpacaș, fără nicio urmă de carne. Preotesele nu cereau niciodată vreo răsplată pentru îngrijirile acordate, vindecau pe toată lumea gratuit. Potrivit obiceiului, li se ofereau hrană și adăpost în schimb, dacă cereau. Proprietarul hanului „La Mistreț și Cerb“ cunoștea prea bine obiceiul, dar, fără îndoială, voia să se descurce cu cea mai mică cheltuială posibilă.

Pe banca alăturată, sub coarnele de cerb, stăteau tolăniți trei localnici, luptându-se cu o damigeană de secărică, evident, nu prima. Mai mult sau mai puțin mulțumiți de nevoile lor de seară, căutau în jur ceva distracție. Pe care au

găsit-o iute, desigur. Pe preotese le căzuse pata. Cu toate că erau deja, cu siguranță, obișnuite cu acest gen de lucruri.

La masa din colțul sălii stătea un singur client. Și el, la fel ca masa, ascuns în umbră. Bărbatul, după cum observase Geralt, nu mânca și nu bea nimic. Stătea nemișcat, cu spatele lipit de perete.

Cei trei localnici nu conteneau cu avansurile, iar glumele lor la adresa preoteselor deveneau din ce în ce mai vulgare și mai obscene. Preotesele, cu un calm stoic, nu le-au acordat nicio atenție. Acest lucru a început în mod clar să-i irite pe cei trei, furia acestora crescând pe măsură ce scădea cantitatea de secărică din damigeană. Geralt a început să-și miște lingura mai repede. Hotărâse să le dea o lecție acestor bețivani, dar nu voia să mănânce terciul rece din cauza asta.

— Vrăjitorul Geralt din Rivia.

Deodată s-a aprins o vâlvătaie în umbra din colțul sălii.

Clientul solitar și-a ridicat mâna deasupra mesei. Din degete i-au țâșnit mici limbi de foc pâlpâitoare. Bărbatul și-a apropiat palma de sfeșnicul de pe masă și a aprins cele trei lumânări una după alta, permițându-le astfel, să-l lumineze în toată splendoarea.

Părul îi era cenușiu, plin de șuvițe albe ca zăpada la tâmple. Chipul – de o paloare cadaverică. Nasul era acvilin. Și ochii – de culoare galben deschis, cu pupile verticale.

La gât, de sub cămașă, un medalion de argint strălucea în lumina lumânărilor: un cap de pisică dezvelindu-și dinții.

— Vrăjitorul Geralt din Rivia, a repetat bărbatul în tăcerea așternută peste han. În drum spre Wyzima, presupun? Pentru răsplata promisă de regele Foltest? Două mii de oreni? Am greșit cumva?

Geralt nu i-a răspuns. Nici măcar nu a tresărit.

— Nu te întreb dacă știi cine sunt. Pentru că știi, fără doar și poate.

— N-ați mai rămas mulți, i-a răspuns liniștit Geralt. Așa că e mai ușor să fiți recunoscuți. Tu ești Brehen. Cunoscut și sub numele de Motanul din Iello.

— Vai de mine! a zâmbit bărbatul cu medalionul cu pisică. Faimosul Lup Alb îmi cunoaște numele. O adevărată onoare! Probabil că ar trebui să consider o onoare și faptul că ești pe cale să-mi sufli de sub nas recompensa? Poate că ar trebui să-ți dau întâietate, să mă retrag, să mă înclin și să-mi cer iertare? Ca într-o haită de lupi, să abandonez prada și să aștept, dând din coadă, până când cel din fruntea haitei este sătul? Poate că se va gândi și el să-mi lase câteva resturi?

Geralt tăcea.

— Nu-ți voi ceda locul, a continuat Brehen, cunoscut sub numele de Motanul din Iello. Și nici nu voi împărți prada cu tine. Nu te duci la Wyzima, Lupule Alb. N-o să-mi smulgi răsplata. Umblă vorba că Vesemir mi-a dat sentința. Ai ocazia să o împlinești. Să ieșim în fața hanului. În curte.

— N-am de gând să mă lupt cu tine.

Omul cu medalionul cu pisică a sărit din spatele mesei, mișcându-se atât de agil încât s-a făcut nevăzut. O spadă smulsă de pe blatul mesei a fulgerat. Bărbatul a apucat una dintre preotese de pe bancă, a tras-o de bonetă, a aruncat-o în genunchi și i-a pus lama la gât.

— Te vei lupta cu mine, a spus el rece, uitându-se amenințător la Geralt. Vei ieși afară până număr la trei. În caz contrar, voi împroşca pereții, tavanul și mobila cu sângele preotesei. Și apoi le voi spinteca şi pe celelalte. Una câte una. Nu mișcă nimeni! Nimeni să nu se clintească!

În han era liniște, tăcerea era surdă și deplină. Toată lumea înghețase. Și privea cu gura căscată.

— Nu mă voi lupta cu tine, a repetat calm Geralt. Dar dacă o rănești pe femeia aia, vei muri.

— Unul dintre noi va muri sigur. Acolo, afară. Dar nu cred că voi fi eu acela. Umblă zvonul că faimoasele tale spade ți-au fost furate. Și, din câte văd, nu te-ai învrednicit să-ți faci rost de altele. Ai mult tupeu să încerci să furi recompensa cuiva fără să te fi echipat mai întâi cu o armă. Sau poate că Lupul Alb este într-atât de bun încât nici nu are nevoie de o spadă?

S-a auzit scrâșnetul unui scaun mutat. Fata cu părul deschis la culoare se ridicase. A apucat un pachet lung de sub masă, l-a așezat în fața lui Geralt și s-a întors, așezându-se din nou lângă funcționar.

Vrăjitorul înțelesese ce era înăuntru, înainte chiar să desfacă șnururile și să dea pâsla la o parte.

Era o spadă din oțel siderit, lungă de patruzeci de țoli și jumătate, lungimea lamei fiind de douăzeci și șapte și un sfert. Cântărind treizeci și șapte de uncii. Gardă și mâner simple, dar elegante.

Și încă o spadă din argint, asemănătoare celeilalte ca lungime și greutate. În parte, desigur, căci argintul pur este prea mlădios ca să fie ascuțit corespunzător. Cu glife magice gravate pe gardă și semne runice pe toată lungimea lamei.

Experții lui Pyral Pratt nu reușiseră să le descifreze, dând dovadă de incompetență. Runele antice formau o inscripție: *Dubhenn haern am glândeal, morc'h am fhean aiesin.* „Strălucirea mea străpunge întunericul, strălucirea mea risipește întunericul."

Geralt s-a ridicat. A scos spada de oțel din teacă cu o mișcare lentă și constantă. Nu se uita la Brehen. Se uita fix la lamă.

— Lasă femeia, i-a spus el cu o voce calmă. Imediat. Sau vei muri.

Mâna lui Brehen tremura, un firicel de sânge se prelingea pe gâtul preotesei. Femeia nu a scos nici măcar un geamăt.

— Sunt la ananghie, i-a șuierat Motanul din Iello. Răsplata trebuie să fie a mea!

— Lasă femeia, ți-am spus. Dacă nu, te voi ucide. Nu afară, ci aici, pe loc.

Brehen s-a aplecat. Respira greu. Ochii îi străluceau sinistru, buzele îi zvâcneau într-o grimasă hidoasă. Vârfurile degetelor strânse pe mânerul spadei deveniseră albe. Deodată, a eliberat-o pe preoteasă, a îndepărtat-o. Oamenii din han s-au cutremurat, parcă treziți dintr-un coșmar. Au urmat suspine ascuțite.

— Vine iarna, a spus Brehen anevoie. Iar eu, spre deosebire de alții, nu am unde să iernez. În primitorul și călduros Kaer Morhen nu este loc pentru mine!

— Nu. Nu este loc pentru tine. Și știi prea bine de ce.

— Kaer Morhen este doar pentru voi, cei care sunteți buni, cinstiți și drepți, nu? Ipocriți nenorociți. Sunteți ucigași exact ca noi, nu există nicio diferență!

— Ieși. Pleacă de-aici și vezi-ți de drumul tău.

Brehen și-a vârât spada în teacă. S-a îndreptat. În timp ce își croia drum prin han, ochii i s-au schimbat. Pupilele i-au umplut întregul iris.

— Nu este adevărat că Vesemir a emis o sentință de condamnare la moarte pe numele tău, a spus Geralt, în timp ce Brehen trecea pe lângă el. Vrăjitorii nu se luptă cu vrăjitorii, nu-și încrucișează spadele unul cu altul. Dar dacă ceea ce s-a întâmplat în Iello se va repeta vreodată, dacă voi auzi cumva despre așa ceva... atunci voi face o excepție. Te voi găsi și în gaură de șarpe și te voi ucide. Te rog să iei în serios acest avertisment.

O tăcere apăsătoare a persistat mult timp în sala hanului după ce Brehen a plecat. În acea liniște, oftatul de ușurare al lui Jaskier a răsunat asurzitor. La scurt timp după aceea, locul a revenit la viață. Localnicii bețivani s-au strecurat afară pe furiș, fără măcar să-și termine de băut secărica. Negustorii au rămas pe poziție, deși deveniseră palizi și taciturni; în orice caz, le-au poruncit servitorilor să părăsească masa, evident cu sarcina de a păzi cu sârguință caii și carele aflate în primejdie cu astfel de specimene dubioase prin preajmă. Preotesele au bandajat rana de la gâtul tovarășei lor, i-au mulțumit lui Geralt cu plecăciuni tăcute și s-au dus să se odihnească, mai mult ca sigur în hambar: era puțin probabil ca hangiul să le pună la dispoziție paturi în dormitor.

Cu o plecăciune și un gest, Geralt a invitat-o la masă pe fata cu părul de culoare deschisă, datorită căreia își recuperase spadele. Acceptând invitația cu o bucurie evidentă, tânăra și-a abandonat tovarășul fără nici cel mai mic regret, iar funcționarul a rămas cu buzele umflate.

— Sunt Tiziana Frevi, s-a prezentat ea, dându-i mâna lui Geralt și strângându-i-o bărbătește. Încântată de cunoștință.

— Plăcerea este de partea mea.

— A fost o situație dificilă, nu? În hanurile de pe drum serile sunt de obicei plictisitoare, dar aceasta a fost interesantă. La un moment dat, chiar m-am speriat puțin. Dar se pare că era vorba doar de nişte rivalități masculine, nu-i așa? De prea mult testosteron? Sau de o întrecere, care o are mai lungă? Nu a existat o amenințare adevărată, nu-i așa?

— Nu a existat, a mințit Geralt. Mai ales mulțumită spadelor pe care le-am recuperat datorită ție. Apreciez enorm ce-ai făcut. Dar îmi storc creierul să înțeleg cum de au ajuns la tine.

— Trebuia să rămână un secret, a explicat ea cu dezinvoltură. Am fost instruită să-ți aduc spadele pe furiș, pe furiș și în mare taină, iar apoi să dispar. Dar condițiile s-au schimbat brusc. Situația a cerut să vă înapoiez armele în mod deschis, în văzul lumii, cu fața descoperită, ca să zic așa. Acum ar fi nepoliticos să nu vă dau nişte explicații. Așa că vi le voi da, asumându-mi răspunderea că am trădat secretul. Am primit spadele de la Yennefer din Vengerberg. În Novigrad, acum două săptămâni. Sunt o dwimveandră. Am cunoscut-o din întâmplare pe Yennefer la maestra mea, la care tocmai îmi încheiasem ucenicia. Când a aflat că mă îndrept spre sud și a primit asigurări despre mine de la maestra mea, conița Yennefer mi-a încredințat această misiune. Și mi-a dat o scrisoare de recomandare pentru o cunoscută magiciană din Maribor, împreună cu care vreau să fac acum practică.

— Cum... Geralt a înghițit în sec: Ce mai face Yennefer? Este bine?

— Chiar foarte bine, aș spune. Tiziana Frevi l-a privit printre gene: Este bine. Arată minunat, este de invidiat. Și, sinceră să fiu, chiar o invidiez.

Geralt s-a ridicat. S-a îndreptat spre cârciumar, care aproape că leșinase de frică.

— Dar nu era nevoie..., a spus cu modestie Tiziana Frevi când, după câteva clipe, hangiul a așezat în fața lor o damigeană de Est-Est, cel mai scump vin alb din Toussaint, cu câteva lumânări înfipte în gâturile unor sticle vechi. Vai, dar este prea multă osteneală, zău, a adăugat ea când, o clipă mai târziu, au apărut

tot soiul de platouri pe masă, unul cu felii de șuncă crud-uscată, altul cu păstrăv afumat, un al treilea cu un sortiment de brânzeturi. Vei cheltui prea mult, vrăjitorule.

— Este o ocazie deosebită. Și o companie nemaipomenită.

Ea i-a mulțumit cu un semn din cap. Și cu un zâmbet. Un zâmbet fermecător. Magicienele care absolveau școala de magie se confruntau cu o alegere importantă. Puteau rămâne în instituție ca asistente ale maestrelor-tutori sau puteau cere uneia dintre maestrele independente să le accepte în casa lor, ca practicante permanente. Sau ar fi putut alege în cele din urmă calea dwimveandrelor.

Adoptaseră sistemul breslelor. La fel ca în multe dintre acestea, ucenica era obligată să facă o călătorie în timpul căreia să ia parte la diverse lucrări în diferite ateliere, cu diverse maestre, ici și colo, iar în cele din urmă, după câțiva ani, se întorcea să susțină un examen și să fie promovată ca maestră. Cu toate acestea, existau unele diferențe. Se putea întâmpla ca acea calfă care era nevoită să călătorească să nu-și găsească de lucru și să sufere de foame, iar călătoria ei se transforma adesea într-o rătăcire. Devenea dwimveandră din propria sa voință, iar Capitulul magicienilor înființase un fond special pentru bursele magicienelor rătăcitoare, destul de numeroase, din câte auzise Geralt.

Jaskier s-a alăturat dintr-odată conversației.

— Individul acela înfricoșător purta un medalion care seamănă cu al tău, a spus bardul. Era unul dintre motani, nu-i așa?

— Da. Te rog, nu vreau să vorbim despre asta, Jaskier.

— Faimoșii motani, a insistat poetul, întorcându-se către vrăjitor. Niște vrăjitori ratați. Mutații eșuate. Nebuni, psihopați și sadici. Și-au dat acest nume pentru că de fapt sunt ca pisicile: agresivi, cruzi, imprevizibili și iresponsabili. Iar Geralt, ca de obicei, bagatelizează ca să ne liniștească. Pentru că *a existat* o primejdie, și încă una foarte mare. Este un miracol că măcelul şi vărsarea de

sânge au fost evitate. Ar fi fost un masacru, ca în Iello, acum patru ani. Mă așteptam din clipă în clipă...

— Geralt te-a rugat să nu vorbești despre asta, i-a retezat-o Tiziana Frevi pe un ton blând, dar ferm. Hai să-i respectăm dorința.

Vrăjitorul a privit-o cu înțelegere. I se părea drăguță. Și frumoasă. Chiar foarte frumoasă.

Magicienele, din câte știa el, își întrețineau frumusețea; prestigiul profesional le cerea să trezească admirație. Cu toate acestea, frumusețea nu era niciodată perfectă, existau întotdeauna unele imperfecțiuni. Tiziana Frevi nu făcea excepție. Fruntea ei, chiar sub linia părului, era marcată de urme abia vizibile de variolă, boală pe care cu siguranță o făcuse în copilărie, pe când nu avea încă imunitate. Conturul buzelor era ușor deviat de o mică cicatrice ondulată, deasupra buzei superioare. Geralt s-a simțit copleşit de furie pentru a nu știu câta oară; era mânios pe ochii săi care îl făceau să observe detalii atât de nesemnificative, detalii care în orice caz nu însemnau nimic pe lângă faptul că Tiziana stătea cu el la masă, că bea Est-Est, mânca păstrăv afumat și zâmbea. Vrăjitorul întâlnise și cunoscuse prea puține femei a căror frumusețe putea fi considerată neștirbită, dar șansele ca una dintre ele să-i și zâmbească erau aproape inexistente.

— Spunea ceva despre o recompensă...

Odată ce Jaskier se pornea, era greu să-l mai faci să o lase baltă.

— Știe cineva la ce se referea? Geralt?

— Habar n-am.

— Știu eu, s-a lăudat Tiziana Frevi. Și sunt uimită că n-ați aflat despre asta, pentru că vestea a provocat multă vâlvă. Foltest, regele Temeriei, a pus la bătaie o recompensă. Pentru a-i răsplăti pe cei care o dezleagă de vrajă pe fiica lui, care a fost fermecată. A fost înțepată cu un fus și s-a cufundat într-un somn veșnic. Umblă zvonuri că biata fată zace într-un sicriu dintr-un castel năpădit de păducel. Alte zvonuri spun că sicriul este din sticlă și că este așezat pe vârful unui

munte, tot din sticlă. Se mai zice și că prințesa a fost transformată într-o lebădă. Umblă vorba că a fost transformată într-un monstru înfiorător, într-un strigoi. Din cauza unui blestem, căci prințesa ar fi rodul unei legături incestuoase. Se pare că zvonurile sunt născocite și răspândite de Vizimir, regele Redaniei, care are dispute teritoriale cu Foltest, este foarte supărat pe el și se străduiește să-i facă necazuri.

— Într-adevăr, se vede de la o poștă că este o născocire, a spus Geralt. După vreun basm sau vreo legendă populară. Prințesa vrăjită și transformată într-un animal, blestemul ca pedeapsă a incestului, răsplata pentru dezlegarea vrăjii. Clasic și banal. Cine a plăsmuit-o nu s-a străduit prea mult.

— Problema are implicații politice evidente, a adăugat dwimveandra. Prin urmare, Capitulul le-a interzis magicienilor să se implice.

— Basm sau nu, Motanul ăsta nenorocit a luat-o de bună, a concluzionat Jaskier. Evident că alerga direct la Wyzima către prințesa vrăjită, ca să dezlege vraja și să câștige recompensa promisă de regele Foltest. A bănuit că Geralt se ducea și el acolo și a vrut să i-o ia înainte.

— S-a înșelat, a răspuns sec Geralt. Nu mă duc la Wyzima. Nu vreau să-mi vâr nasul în acel viespar politic. Este într-adevăr o slujbă pentru unul ca Brehen, care, așa cum a spus el însuși, e la ananghie. Eu nu sunt la ananghie. Mi-am recuperat spadele, nu trebuie să mă străduiesc să fac rost de altele noi. Am cu ce să-mi duc traiul. Mulțumită magicienilor din Rissberg...

— Vrăjitorul Geralt din Rivia?

— Întocmai. Vrăjitorul s-a uitat la funcționarul care stătea lângă el cu o mutră acră: Cine întreabă?

— Asta nu contează. Funcționarul și-a ridicat capul semeț, și-a strâns buzele, încercând să-și dea importanță: Ceea ce contează este citația în instanță, pe care v-o livrez prin prezenta. În fața martorilor. În conformitate cu legea.

Funcționarul i-a întins vrăjitorului un sul de hârtie. Apoi s-a retras, fără a pierde ocazia de a-i arunca Tizianei Frevi o privire plină de dispreț.

Geralt a rupt sigiliul și a desfăcut sulul.

— „Datum ex Castello Rissberg, die 20 mens. Iul. anno 1245 post Resurrectionem“, a citit el cu voce tare. Către Tribunalul Municipal din Gors Velen. Reclamant: Complexul Rissberg, ca parte civilă. Pârât: Geralt din Rivia, vrăjitor. Acțiune: returnarea sumei de 1 000 (o mie) de coroane novigradiene. Solicităm: *primo*, ca inculpatul Geralt din Rivia să fie obligat să restituie suma de o mie de coroane novigradiene cu dobânda cuvenită. *Secundo*: obligarea inculpatului la plata cheltuielilor de judecată, conform regulilor prescrise. *Tertio*: punerea în aplicare imediată a sentinței. Temeiul: inculpatul a extorcat suma de o mie de coroane novigradiene de la Complexul Rissberg, o companie de drept civil. Dovezi: copii ale transferurilor bancare. Suma a constituit plata în avans a unui serviciu pe care inculpatul nu l-a prestat niciodată și pe care nici măcar nu intenționa să-l presteze, din rea-voință... Martori: Biruta Anna Marquette Icarti, Axel Miguel Esparza, Igo Tarvix Sandoval... Nenorociții!

— Ți-am dat înapoi spadele, a spus Tiziana, coborându-și privirea. Dar, făcând acest lucru, ți-am adus alte necazuri pe cap. Executorul acela judecătoresc s-a apropiat de mine. În dimineața asta m-a auzit întrebând despre tine la debarcaderul de feriboturi. Și imediat după aceea s-a ținut după mine ca scaiul de coada unui câine. Acum m-am prins de ce. Această citație ai primit-o din pricina mea.

— Vei avea nevoie de un avocat, a spus Jaskier, posomorât. Dar nu ți-o recomand pe conița care te-a apărat în Kerack. Aceea se descurcă cel mai bine în afara sălii de judecată.

— Aș putea fi scutit de avocat. N-ați văzut data citației? Pun pariu că procesul s-a judecat *in absentia* și că mi s-a dat deja verdictul. Și că mi-au confiscat contul.

— Îmi pare foarte rău, crede-mă, a spus Tiziana. E vina mea. Iartă-mă.

— N-am nimic de iertat, n-ai nicio vină. La naiba cu Rissberg și cu toate instanțele de judecată! Conașule hangiu! O damigeană de Est-Est dacă se poate,

te rog!

În curând au rămas singurii clienți din sală, iar hangiul i-a anunțat cu un căscat ostentativ că a sosit timpul să închidă. Tiziana s-a retras prima în odaia ei, urmată la scurt timp de Jaskier.

Geralt nu s-a dus în cămăruța pe care o ocupa împreună cu poetul. În schimb, a bătut încet la ușa Tizianei Frevi, care s-a deschis imediat.

— Te așteptam, a murmurat ea, trăgându-l înăuntru. Știam că vii. Și, dacă nu ai fi venit, aș fi plecat eu să te caut.

Probabil că l-a făcut să adoarmă cu ajutorul unei formule magice, altfel cu siguranță s-ar fi trezit când a ieșit ea din odaie. A ieșit probabil înainte de ivirea zorilor, pe când era încă întuneric afară. În urma ei zăbovea parfumul. Un parfum delicat de iris și bergamotă. Şi de încă ceva. De trandafir?

Pe măsuță, deasupra spadelor sale, era o floare. Un trandafir. Unul dintre trandafirii albi din olanul așezat în fața hanului.

Nimeni nu-și mai amintea ce fusese în acel loc, cine îl construise, pentru cine și cu ce scop. În spatele hanului, într-o adâncitură, dăinuiseră ruinele unei clădiri vechi, odinioară un complex imens și cu siguranță opulent. Nu mai rămăsese aproape nimic din clădiri, doar câteva rămășițe ale fundațiilor, goluri năpădite de tufișuri, ici și colo câte un bloc de piatră. Restul fusese demolat și jefuit. Materialele de construcție erau scumpe, așa că ar fi fost mare păcat să se irosească.

Înainteau pe sub rămășițele unui portal năruit, cândva un arc impunător, care acum semăna cu o spânzurătoare; impresia era întărită de iedera înfășurată pe el, care atârna ca un șireang. Mergeau pe o alee mărginită de copaci. Copaci erau uscați, răsuciți și ciuntiți, parcă îndoiți sub greutatea unui blestem aruncat peste acel loc. Aleea ducea spre o grădină. Sau, mai bine zis, spre ceea ce fusese odinioară o grădină. Rondurile de afini, ienuperi și trandafiri cățărători, cândva, fără îndoială, tăiați artistic, formau în acel moment o încâlceală sălbatică și haotică de ramuri, liane spinoase și vrejuri uscate. Din încâlceală se iveau

fragmente de statui și sculpturi. Rămășițele erau atât de mărunte încât nu aveai cum să știi pe cine sau ce reprezentaseră odinioară sculpturile. Nici nu prea conta. Statuile aparțineau trecutului. Nu supraviețuiseră, așa că nu mai contau. Rămăseseră doar nişte vestigii și aceste statui; părea că vor dăinui multă vreme, căci ruinele sunt veșnice.

Ruină. Monumentul unei lumi distruse.

— Jaskier.

— Da?

— În ultima vreme, totul a mers prost. Și am impresia că eu am dat totul peste cap. Am dat-o în bară cu toate în ultima vreme.

— Așa ai tu impresia?

— Așa am eu impresia.

— Ei bine, atunci cu siguranță așa este. Nu te aștepta la comentarii. M-am săturat să tot comentez. Iar acum, dacă nu-ți cer prea mult, compătimește-te în tăcere. Acum mă aflu în procesul creației, iar lamentările tale îmi distrag atenția.

Jaskier s-a așezat pe o coloană prăbșită, și-a împins pălăria spre ceafă, și-a pus picior peste picior și a răsucit cuiele lăutei.

Lumânarea pâlpâitoare, focul mocnit.

Un vânt rece ca din senin s-a stârnit...

De fapt, vântul chiar se întețise brusc și violent. Jaskier a încetat să mai cânte. Și a oftat din greu.

Vrăjitorul s-a întors.

Ea stătea la intrarea pe alee, între soclul crăpat al unei statui de nerecunoscut și desișul încâlcit al unui corn uscat. Înaltă, într-o rochie mulată pe trup. Cu capul cenușiu, semăna mai degrabă cu o vulpe-de-stepă decât cu o vulpe argintie. Cu urechile ascuțite și botul alungit.

Geralt nu s-a clintit din loc.

— Ți-am spus că ne vom întâlni. În botul vulpii scânteiau mai multe rânduri de colți: Într-o bună zi. Ei bine, astăzi este acea zi.

Geralt nu s-a clintit din loc. Simțea pe spinare greutatea familiară a spadelor, o greutate care îi lipsise preț de o lună. De obicei, îi oferea un sentiment de pace și de securitate. În acel moment era doar o povară.

— Am venit... Aguarei i-au sclipit colții: Nici eu nu știu de ce mă aflu aici. Ca să ne luăm rămas-bun, poate. Sau poate ca să-i dai voie ei să-și ia rămas-bun de la tine.

Din spatele vulpii a apărut o fetiță suplă, îmbrăcată într-o rochie strâmtă. Chipul său, palid și nefiresc de rigid, era încă pe jumătate uman. Dar, după câte se părea, era mai mult vulpe decât om.

Transformările aveau loc repede.

Vrăjitorul a clătinat din cap.

— Ai vindecat-o... Ai înviat-o? Nu, este imposibil. Așadar, acolo, pe barcă, era în viață. Era vie. Dar s-a prefăcut că era moartă.

Aguara a schelălăit din toate puterile. Vrăjitorului i-a luat ceva timp să-și dea seama că era un râset. Că vulpea râdea.

— Pe vremuri puteam să facem mult mai multe! Puteam crea iluzii cu insule magice, dragoni dansând pe cer, închipuiri ale unor armate puternice care se apropie de zidurile orașului... Cândva, cu mult timp în urmă. Acum lumea s-a schimbat, puterile noastre au slăbit... și am împietrit. Suntem mai mult vulpi decât aguare. Dar chiar și cea mai mică și cea mai tânără dintre vulpi este în stare să vă înșele simțurile umane primitive cu o vrajă.

— Pentru prima dată în viața mea, mă bucur că am fost înșelat, a spus Geralt după un moment.

— Nu este adevărat că ai dat totul peste cap, că ai dat-o în bară. Și, drept recompensă, îmi poți atinge fața.

Vrăjitorul și-a dres glasul, uitându-se la colții ei ascuțiți.

— Hmm...

— Iluzie... însemnă ceva la care te gândești. Ceva de care îți este teamă. Și ceva la care visezi...

— Poftim?

Vulpea a schelălăit încet. Și s-a transformat.

Ochi întunecați, violet, care strălucesc arzător, o față triunghiulară, palidă. Buclelele furtunoase, ca pana corbului, cad în cascadă peste umeri, strălucesc, reflectă lumina ca penele de păun, răsucindu-se și legănându-se cu fiecare mișcare. Buzele extrem de subțiri și de palide, date cu ruj. În jurul gâtului, o panglică neagră de catifea, pe panglică, o stea de obsidian strălucitoare, trimițând mii de reflexii în jur...

Yennefer a zâmbit. Iar vrăjitorul i-a atins obrazul.

Și apoi cornul uscat a înflorit.

Iar apoi s-a stârnit vântul, care a legănat tufișurile. Lumea a dispărut în spatele unui voal de mici petale albe învolburate.

— Iluzie, a auzit din nou vocea aguarei. Totul este o iluzie.

Jaskier a încetat să cânte. Dar nu și-a lăsat lăuta din mână. Ședea pe coloana prăbuşită. Contempla cerul.

Geralt stătea lângă el. Se gândea la nenumărate lucruri. Și le punea în ordine în cap. Sau, mai bine zis, încerca să le rezolve. Făcea planuri. În cea mai mare parte cu totul irealizabile. Își făcea diverse promisiuni, îndoindu-se că avea să fie în stare să țină măcar una dintre ele.

— Știi, tu nu mă feliciți niciodată pentru baladele mele, a spus brusc Jaskier. Am compus și am cântat multe în prezența ta. Și niciodată nu mi-ai spus: frumos. Mi-ar plăcea să o cânți din nou pe asta. N-ai spus asta niciodată.

— E-adevărat. N-am spus asta niciodată. Și vrei să știi de ce?

— De ce?

— Pentru că n-am vrut.

— Ar fi un sacrificiu atât de mare? a insistat bardul. Ce te costă? E un efort așa de mare? Spune și tu: „Cântă din nou, Jaskier. Cântă «Zboară timpul».“

— Cântă din nou, Jaskier. Cântă „Zboară timpul“.

— Ai spus-o fără nici cea mai mică convingere.

— Și ce dacă? Oricum o s-o cânți.
— Asta poți s-o mai spui o dată.
Lumânarea pâlpâitoare, focul mocnit.
Un vânt rece ca din senin s-a stârnit
Și zilele trec, nu-ți vine să crezi
Și timpul zboară, nu-l mai vezi
Tiptil se strecoară și-l pierzi.
Ești încă lângă mine și pe noi în prezent
Ceva încă ne leagă, chiar dacă nu-i perfect
Pentru că zilele trec, nu-ți vine să crezi
Pentru că timpul trece, nu-l mai vezi
Tiptil se strecoară și uite cum îl pierzi.
Amintirea drumurilor și cărărilor străbătute
în suflet va rămâne și nimeni n-o s-o uite.
Așa că zilele trec, nu-ți vine să crezi
Așa că timpul zboară, nu-l mai vezi
Tiptil se strecoară și uite că îl pierzi.
Așadar, iubire, încă o dată, așa să fie
să repetăm acest refren cu bucurie.
Așa că zilele trec, nu-ți vine să crezi
Așa că timpul zboară, nu-l mai vezi
Tiptil se strecoară și uite că îl pierzi.
Geralt s-a ridicat.
— E timpul să pornim la drum, Jaskier.
— Oh, chiar aşa? Și încotro?
— Contează?
— La drept vorbind, nu. Să mergem.

Epilog

Pe deal străluceau albicioase rămășițele unei clădiri năruite în urmă cu atât de mult timp încât fusese complet invadată de vegetație. Iedera învăluise zidurile, iar puieții tineri își croiseră drum prin crăpăturile podelelor. Odinioară – dar Nimue nu avea de unde să știe – acolo fusese un templu, sălașul preoților unei zeități uitate. Pentru Nimue era doar o ruină. Un morman de pietre. Și un indicator. Semnul care îi arăta că era pe drumul cel bun.

De fapt, chiar în spatele dealului, dincolo de ruine, drumul se bifurca. Un drum ducea spre vest, prin landă. Celălalt, îndreptându-se spre nord, dispărea într-o pădure densă și întunecată. Intra în desișul încâlcit, negru, se cufunda în tenebrele sumbre, se contopea cu ele.

Aceasta era calea ei de urmat. Spre nord. Prin faimoasa Pădure a Gaiței.

Nimue nu fusese prea speriată de poveștile cu care încercaseră să o înspăimânte în Ivalo; în timpul călătoriilor pe care le făcuse se descurcase de minune de multe ori în astfel de situații. Fiecare mahala avea propriile sale legende înfricoșătoare, ororile și temerile sale, menite să uluiască persoanele care treceau pe acolo. Nimue fusese deja avertizată că se va întâlni cu ondinele din lacuri, cu naiadele din pâraie, cu știmele de la răscruce și cu fantomele de prin cimitire. Fiecare al doilea podeț trebuia să fie un bârlog pentru troli, fiecare al doilea pâlc de sălcii răsucite trebuia să ascundă o strigă. În cele din urmă, Nimue se obișnuise, iar temerile banale nu o mai terorizau. Cu toate acestea, ea nu-şi putea stăpâni neliniștea ciudată care o cuprindea când intra într-o pădure întunecată, pe o potecă croită printre tumuli cufundați în ceață sau prin mlaștini fumegânde.

Chiar și acum, în fața zidului întunecat al pădurii, simțea că neliniștea i se strecoară furnicând-o pe ceafă și usucându-i gura.

Este un drum bătut, își repeta ei înseși, *plin de brazde lăsate de căruțe, bătătorit de copitele cailor și ale boilor. Ce contează dacă pădurea pare atât de înfricoșătoare? Doar nu este o genune sălbatică, ci un drum foarte circulat care duce la Dorian, care trece prin ultimul petic de pădure care a supraviețuit topoarelor și fierăstraielor. Mulți îl străbat călare și pe jos. Așa voi face și eu. Nu mă tem.*

Sunt Nimue verch Wledyr ap Gwyn.

Wyrwa, Guado, Sibell, Brugge, Casterfurt, Mortara, Ivalo, Dorian, Anchor, Gors Velen.

S-a uitat în jur ca să vadă dacă mai vine cineva. *M-aș simți mai în siguranță în compania cuiva*, se gândea ea. Dar, ca un făcut, în acea zi și în acel moment drumul nu frecventat. Era chiar pustiu de-a binelea. Nici țipenie.

Nu exista cale de întoarcere. Nimue și-a dres glasul, și-a aranjat desaga de pe umăr, a strâns cu putere toiagul. Și a pășit în pădure.

Erau mulți stejari, ulmi și carpeni bătrâni și nu lipseau nici pinii și laricii. La bază erau tufișuri dese, păducel, cireș sălbatic, măr pădureț și caprifoi. De obicei, acest tip de vegetație era populată din plin de păsări, dar atunci domnea o tăcere de rău augur. Nimue înainta cu ochii ațintiți în pământ. A oftat ușurată când, la un moment dat, o ciocănitoare a început să bată în coaja groasă a unui copac. Există ceva viu, nu sunt singură-singurică.

S-a oprit și s-a întors brusc. Nu a văzut pe nimeni și nimic, dar o clipă a fost sigură că cineva o urmărea. Se simțea observată. Urmărită în secret. Frica o sugruma, îi dădea fiori pe șira spinării.

A grăbit pasul.

I se părea că pădurea nu mai era atât de deasă, devenise mai verde și mai strălucitoare, căci erau mai mulți mestecenii.

Încă o cotitură, încă două, se gândea ea frenetic, *mai e un pic și se termină pădurea. O voi lăsa în urmă, împreună cu ceea ce mă urmărește pe furiș. Și voi*

merge mai departe.

Wyrwa, Guado, Sibell, Brugge...

Nici măcar nu a auzit vreun foșnet, a prins mișcarea cu coada ochiului.

Din luxuriantele smocuri de ferigă a țâșnit o formă cenușie, plată, cu multe picioare și incredibil de rapidă.

Nimue a țipat când i-a văzut cleștii mari ca niște coase deschizându-se și închizându-se. Picioarele acoperite cu țepi și peri. Ochii numeroși care îi înconjurau capul ca o coroană.

A simțit o zguduitură puternică, care a smuls-o, a ridicat-o și a aruncat-o.

A căzut din nou pe lăstarii elastici de alun și s-a lipit de ei, gata să se ridice și să fugă. Dar, văzând dansul sălbatic de pe drum, a încremenit.

Creatura cu multe picioare a țopăit și s-a rotit incredibil de repede, fluturându-și labele și clămpănindu-și fălcile înfricoșătoare. Iar în jurul ei, chiar mai repede, atât de repede încât părea estompat, dansa un om. Înarmat cu două spade.

Sub ochii lui Nimue împietrită de frică, a zburat în aer mai întâi o labă tăiată, apoi a doua și a treia.

Loviturile spadelor loveau trunchiul plat, din care se revărsau șuvoaie de lichid verde, cleios.

Monstrul se zbătea și se zvârcolea; în cele din urmă, cu un salt sălbatic, s-a aruncat în pădure și a luat-o la sănătoasa. Nu a ajuns prea departe.

Omul cu spadele s-a năpustit asupra lui, l-a zdrobit și l-a țintuit la pământ, împungându-l cu vârfurile ambelor lame. Monstrul a lovit pământul mult timp cu labele și, în cele din urmă, a înțepenit.

Nimue și-a lipit mâinile de piept, încercând astfel să-și potolească inima, care-i bătea nebunește.

Și-a văzut salvatorul îngenunchind deasupra monstrului ucis și smulgându-i ceva din carapace cu un cuțit, ștergând lamele spadelor și strecurându-le în tecile de pe spate.

— Totul este în ordine?

A durat ceva timp până când Nimue și-a dat seama că întrebarea îi era adresată chiar ei. Dar tot nu putea rosti un cuvânt și nici să se ridice din tufele de alun nu reușea. Salvatorul ei nu părea grăbit să o ajute să iasă din tufiș, așa că, în cele din urmă, a trebuit să se descurce singură. Picioarele îi tremurau în așa hal încât abia stătea dreaptă. Iar gura se încăpățâna să-i rămână uscată.

— E o idee proastă să umbli singură prin pădure, a spus bărbatul în timp ce se apropia.

Când și-a dat jos gluga de pe cap, părul lui alb ca zăpada strălucea pe fundalul pădurii în amurg. Nimue era gata-gata să țipe. Cu o mișcare involuntară, și-a dus mâinile strânse în pumni la gură. *Este imposibil*, se gândea, *este absolut imposibil. Cred că visez*.

— Dar de acum înainte..., a reluat bărbatul cu părul alb, privind la placa metalică, înnegrită și coclită pe care o ținea în mână, de-acum înainte vei putea să străbați pădurea liniștită. Ia să vedem, ce avem aici? IDR UL Ex IX 0008 BETA. Ha! Îmi lipsea din colecție. Numărul opt. Dar acum am toată colecția. Cum te simți, fătuco? Oh, iartă-mă. Ai gura uscată, nu-i așa? Limba ți-e ca o scândură? Știu, știu. Poftim, ia o dușcă.

Nimue a luat plosca cu mâinile tremurânde.

— Încotro ne îndreptăm?

— La D... La Do...

— La?

— Do... Dorian. Ce-a fost ăla? Cel de acolo?

— O operă de artă. Capodopera numărul opt. La urma urmei, nu mai contează ce-a fost. Ceea ce contează este că nu mai este aici printre noi. Dar tu cine ești? Încotro te îndrepți?

Fata a clătinat din cap, și-a înghițit saliva.

Și a început să turuie.

Uimită de propriul curaj.

— Sunt... Sunt Nimue verch Wledyr ap Gwyn. De la Dorian mă voi duce la Anchor, iar de acolo la Gors Velen. Mă îndrept spre Aretuza, la școala de vrăjitoare de pe insula Thanedd.

— Aha! Și de unde vii?

— Din satul Wyrwa. Prin Guado, Sibell, Brugge, Casterfurt...

— Cunosc traseul, a întrerupt-o el. Adevărul este că ai călătorit prin jumătate din lume, Nimue, fiică a lui Wledyr. Numai pentru asta, Aretuza ar trebui să-ți acorde puncte suplimentare la examenul de admitere. Dar nu cred că o vor face. Ai un obiectiv ambițios, fătucă din satul Wyrwa. Foarte ambițios. Vino cu mine.

— Bine...

Lui Nimue încă îi tremurau picioarele.

— Conașule bun...

— Da?

— Mulțumesc că m-ai salvat.

— Eu trebuie să-ți mulțumesc. De câteva zile aștept pe cineva ca tine. N-au trecut pe aici decât grupuri mari, zgomotoase și înarmate. Capodopera noastră cu numărul opt nu a avut curajul să-i atace, nu și-a scos nasul din bârlog. Tu l-ai ademenit. A fost în stare să recunoască de la mare distanță o pradă ușoară ca tine. O persoană care călătorește singură. Minionă. Fără nicio supărare.

După cum s-a dovedit mai târziu, marginea pădurii era la o azvârlitură de băț. Puțin mai încolo, lângă un pâlc izolat de copaci, aștepta iapa bărbatului cu părul alb.

— Dorian este la aproximativ patruzeci de mile depărtare, a spus bărbatul. Ar însemna vreo trei zile pentru tine. Trei și jumătate, dacă punem la socoteală și restul zilei de astăzi. Îți dai seama?

Nimue s-a simțit cuprinsă de o euforie bruscă, care a făcut să-i treacă amețeala și celelalte efecte ale spaimei. *Este un vis*, se gândea ea. *Probabil că visez. Pentru că așa ceva nu poate fi adevărat.*

— Ce s-a întâmplat? Te simți bine?

Nimue și-a făcut curaj și abia a reuşit să articuleze, atât de emoționată era.

— Această iapă... Această iapă se numește Babușca. Pentru că toți caii tăi se numesc așa. Pentru că ești Geralt din Rivia. Vrăjitorul Geralt din Rivia.

A privit-o îndelung. În tăcere.

Nimue tăcea și ea, cu ochii ațintiți în pământ.

— În ce an suntem?

— O mie trei sute... Fata și-a ridică privirea uimită: O mie trei sute șaptezeci și trei după Renaștere.

— În acest caz, a spus bărbatul cu părul alb, trecându-și mâna înmănușată peste față, Geralt din Rivia nu mai trăiește de mult. A murit acum o sută cinci ani. Dar cred că ar fi fericit dacă... S-ar bucura dacă ar afla că după o sută cinci ani oamenii își mai amintesc de el. Că își aduc aminte cine a fost. Că-și amintesc chiar și numele iepei sale. Da, cred că s-ar bucura... dacă ar putea afla. Haide. Te însoțesc.

Au înaintat în tăcere multă vreme. Nimue își mușca buza. Jenată, hotărâse să nu mai sufle o vorbă.

— În fața noastră, a spus bărbatul cu părul alb, rupând tăcerea încordată, de la răscruce se desprinde un drum. Drumul către Dorian. Vei ajunge lesne acolo.

— Vrăjitorul Geralt nu este mort! a izbucnit Nimue. Tocmai a plecat, s-a dus în Țara Mărilor. Dar se va întoarce... se va întoarce, pentru că așa spune legenda.

— Legenda. Saga. Povestirea. Povestea și basmul. Puteam să bag mâna-n foc, Nimue din satul Wyrwa, în drum spre școala de vrăjitoare de pe insula Thanedd. N-ai fi îndrăznit o expediție atât de nebunească dacă n-ar fi fost legendele și basmele cu care ai crescut. Dar acestea sunt doar basme, Nimue. Doar basme. Până acum te-ai îndepărtat prea tare de casă ca să nu înțelegi asta.

— Vrăjitorul se va întoarce de dincolo! s-a încăpățânat fata. Se va întoarce pentru a-i ocroti pe oameni când Răul se va răspândi din nou. Atâta timp cât există întuneric, vom avea nevoie de vrăjitori. Și întunericul încă există!

Geralt a tăcut mult timp, cu fața într-o parte. În cele din urmă s-a întors spre ea. Și a zâmbit.

— Întunericul încă există. În ciuda progreselor înregistrare, destinate, așa cum ni s-a insuflat, să aducă lumină, să elimine amenințările și să alunge temerile. Până în prezent, progresele n-au avut prea mult succes în această privință. Până acum, progresele au încercat doar să ne convingă că întunericul nu este altceva decât o prejudecată care estompează lumina, că n-avem de ce să ne temem. Dar nu este adevărat. Avem de ce să ne temem. Pentru că întunericul va exista întotdeauna, întotdeauna. Iar, în întuneric, Răul se va dezlănțui întotdeauna, întunericul va ascunde întotdeauna creaturi cu colți și gheare, crime și sânge. Și va fi întotdeauna nevoie de vrăjitori. Fie ca ei să apară mereu acolo unde este nevoie de ei. Acolo unde sunt chemați să ajute. Să fugă unde sunt chemați, cu spada în mână. Spada a cărei strălucire va străpunge întunericul, a cărei lumină va destrăma întunericul. Un basm frumos, nu-i așa? Și cu un final fericit, așa cum se cuvine în toate basmele.

— Dar..., s-a bâlbâit Nimue. Dar au trecut o sută de ani... Cum este posibil să... Cum este posibil?

— Anumite întrebări, a întrerupt-o el, continuând să zâmbească, nu sunt îngăduite unei viitoare adepte a Aretuzei, o școală în care se învață că nu există lucruri imposibile. Pentru că tot ceea ce este imposibil astăzi va deveni posibil mâine. Acest motto ar trebui inscripționat deasupra intrării în instituția care va fi în curând școala ta. Drum bun, Nimue. Aici ne despărțim.

— Dar... Nimue a simțit o ușurare bruscă și a scos un torent de cuvinte: Dar aș vrea să știu... să aflu mai multe. Despre Yennefer, despre Ciri. Despre cum s-a încheiat cu adevărat această poveste. Am citit-o... cunosc legenda. Știu totul. Despre vrăjitori. Despre Kaer Morhen. Știu chiar și numele tuturor Semnelor vrăjitorilor! Te rog, povestește-mi...

— Aici ne despărțim, a întrerupt-o el cu blândețe. Ai în față drumul destinului tău. În fața mea se deschide un alt drum. Povestea continuă, povestea nu se

termină niciodată. În ceea ce privește Semnele... există unul pe care nu-l cunoști. Numele lui este Somne. Uită-te la mâna mea.

Nimue s-a uitat.

— Iluzie, a spus cineva din depărtare. Totul este doar o iluzie.

— Bună, fată! Nu dormi, căci te vor jefui!

Ea a ridicat capul. S-a frecat la ochi şi a sărit în picioare.

— Am adormit? Dormeam?

— Și încă cum! a izbucnit în râs o femeie voinică, așezată pe capra unei căruțe. Bușteanl Ca o femeie moartă! Am strigat la tine de două ori ca să te trezesc, iar tu, nimic. Eram deja pe punctul de a coborî din căruță... Ești singură? După ce te uiți așa în jur? Cauți pe cineva?

— Un bărbat... cu părul alb... Era aici... Sau poate... nu mai știu...

— N-am văzut pe nimeni prin preajmă, a răspuns femeia.

Din spatele ei, de după o prelată, au apărut capetele a doi copii.

— Bag de seamă că ai pornit la drum. Femeia s-a uitat fix la desaga și la toiagul lui Nimue: Eu merg la Dorian. Dacă vrei, te duc acolo. Dacă mergi și tu într-acolo.

— Mulțumesc, i-a spus fata, urcându-se în căruță. O mie de mulțumiri.

— Diiii! Hăis! a scuturat femeia frâiele. Atunci, să mergem! E mult mai lesne să călătorești într-o căruță decât pe jos, nu-i așa? Ah, pesemne că erai istovită dacă te-ai întins să dormi în mijlocul drumului. Ai dormit, îți spun...

— Bușteanl a completat Nimue oftând. Știu. Am obosit și am adormit. Și am avut...

— No? Ce? Ce-ai avut?

Nimue privi în jur. În spatele ei era pădurea neagră. În fața ei, un drum mărginit de sălcii de-o parte şi de cealaltă. Drumul către destin.

Povestea continuă, se gândea ea. *Povestea nu se termină niciodată*.

— Am avut un vis ciudat.

Contents

1. 1
2. Interludiu
3. 2
4. 3
5. 4
6. 5
7. 6
8. 7
9. 8
10. Interludiu
11. Interludiu
12. Interludiu
13. 9
14. 10
15. 11
16. Interludiu
17. 12
18. 13
19. 14
20. Interludiu
21. 15
22. Interludiu
23. Interludiu
24. 16
25. Interludiu
26. 17
27. 18
28. 19

29. Interludiu
30. 20
31. Epilog